

## فهرست مطالب

|    |                            |
|----|----------------------------|
| 9  | آیه (141) و ترجمه          |
| 9  | تفسیر:                     |
| 11 | نکته ها:                   |
| 14 | آیه (142) تا (144) و ترجمه |
| 15 | تفسیر:                     |
| 19 | آیه (145) و ترجمه          |
| 19 | تفسیر:                     |
| 24 | آیه (146) و (147) و ترجمه  |
| 24 | تفسیر:                     |
| 28 | آیه (148) تا (150) و ترجمه |
| 29 | تفسیر:                     |
| 35 | آیه (151) تا (153) و ترجمه |
| 36 | تفسیر:                     |
| 46 | آیه (154) تا (157) و ترجمه |
| 47 | تفسیر:                     |
| 53 | آیه (158) و ترجمه          |
| 53 | تفسیر:                     |
| 57 | آیه (159) و (160) و ترجمه  |
| 57 | تفسیر:                     |
| 64 | نکته ها                    |
| 67 | آیه (161) تا (163) و ترجمه |
| 67 | تفسیر:                     |
| 72 | آیه (164) و ترجمه          |
| 72 | تفسیر:                     |

|          |                          |
|----------|--------------------------|
| 73.....  | نکته ها                  |
| 77.....  | آیه (165) و ترجمه        |
| 77.....  | تفسیر:                   |
| 81.....  | سوره اعراف               |
| 85.....  | آیه (1) تا (3) و ترجمه   |
| 85.....  | تفسیر:                   |
| 90.....  | آیه (4) و (5) و ترجمه    |
| 90.....  | تفسیر:                   |
| 91.....  | نکته ها                  |
| 94.....  | آیه (6) تا (9) و ترجمه   |
| 94.....  | تفسیر:                   |
| 103..... | آیه (10) و ترجمه         |
| 103..... | تفسیر:                   |
| 105..... | آیه (11) تا (18) و ترجمه |
| 106..... | تفسیر:                   |
| 121..... | آیه (19) تا (22) و ترجمه |
| 122..... | تفسیر:                   |
| 133..... | آیه (23) تا (25) و ترجمه |
| 133..... | تفسیر:                   |
| 137..... | آیه (26) تا (28) و ترجمه |
| 137..... | تفسیر:                   |
| 151..... | آیه (29) و (30) و ترجمه  |
| 151..... | تفسیر:                   |
| 152..... | نکته ها                  |

|          |                          |
|----------|--------------------------|
| 156..... | آیه (31) و (32) ترجمه    |
| 156..... | تفسیر:                   |
| 164..... | آیه (33) ترجمه           |
| 164..... | تفسیر:                   |
| 167..... | آیه (34) ترجمه           |
| 167..... | تفسیر:                   |
| 171..... | آیه (35) و (36) ترجمه    |
| 171..... | تفسیر:                   |
| 174..... | آیه (37) و ترجمه         |
| 174..... | تفسیر:                   |
| 177..... | آیه (38) و (39) ترجمه    |
| 177..... | تفسیر:                   |
| 181..... | آیه (40) و (41) ترجمه    |
| 181..... | تفسیر:                   |
| 185..... | آیه (42) و (43) ترجمه    |
| 185..... | تفسیر:                   |
| 190..... | آیه (44) و (45) ترجمه    |
| 190..... | تفسیر:                   |
| 195..... | آیه (46) تا (49) و ترجمه |
| 196..... | تفسیر:                   |
| 204..... | آیه (50) و (51) ترجمه    |
| 204..... | تفسیر:                   |
| 208..... | آیه (52) و (53) ترجمه    |
| 208..... | تفسیر:                   |
| 211..... | آیه (54) ترجمه           |

|          |                           |
|----------|---------------------------|
| 211..... | تفسير:                    |
| 220..... | آیه (56) و ترجمه          |
| 220..... | تفسير:                    |
| 224..... | آیه (57) و (58) و ترجمه   |
| 224..... | تفسير:                    |
| 228..... | آیه (59) تا (64) و ترجمه  |
| 229..... | تفسير:                    |
| 235..... | آیه (67) تا (72) و ترجمه  |
| 236..... | تفسير:                    |
| 243..... | آیه (73) تا (79) و ترجمه  |
| 244..... | تفسير:                    |
| 252..... | آیه (80) تا (84) و ترجمه  |
| 252..... | تفسير:                    |
| 258..... | آیه (85) تا (87) و ترجمه  |
| 259..... | تفسير:                    |
| 263..... | آیه (88) و (89) و ترجمه   |
| 263..... | تفسير:                    |
| 267..... | آیه (90) تا (93) و ترجمه  |
| 267..... | تفسير:                    |
| 271..... | آیه (94) و (95) و ترجمه   |
| 271..... | تفسير:                    |
| 275..... | آیه (96) تا (100) و ترجمه |
| 276..... | تفسير:                    |
| 286..... | آیه (101) و (102) و ترجمه |
| 286..... | تفسير:                    |

|          |                            |
|----------|----------------------------|
| 290..... | آیه (103) تا (108) و ترجمه |
| 290..... | تفسیر:                     |
| 299..... | آیه (109) تا (112) و ترجمه |
| 299..... | تفسیر:                     |
| 302..... | آیه (113) تا (122) و ترجمه |
| 303..... | تفسیر:                     |
| 312..... | آیه (123) تا (126) و ترجمه |
| 312..... | تفسیر:                     |
| 320..... | آیه (127) تا (129) و ترجمه |
| 321..... | تفسیر:                     |
| 327..... | آیه (130) و (131) و ترجمه  |
| 327..... | تفسیر:                     |
| 334..... | آیه (132) و (133) و ترجمه  |
| 334..... | تفسیر:                     |
| 338..... | آیه (134) تا (136) و ترجمه |
| 338..... | تفسیر:                     |
| 342..... | آیه (137) و ترجمه          |
| 342..... | تفسیر:                     |
| 346..... | آیه (138) تا (141) و ترجمه |
| 347..... | تفسیر:                     |
| 353..... | آیه (142) و ترجمه          |
| 353..... | تفسیر:                     |

|          |                                            |
|----------|--------------------------------------------|
| 367..... | آیه (143) و ترجمه                          |
| 367..... | تفسیر:                                     |
| 368..... | نکته ها                                    |
| 368..... | 1 - چرا موسی تقاضای رؤیت کرد؟              |
| 369..... | 2 - آیا مشاهده خدا امکانپذیر است!          |
| 370..... | 3 - منظور از جلوه خدا چیست؟                |
| 372..... | 4 - موسی (علیه السلام) از چه چیز توبه کرد؟ |
| 372..... | 5 - خداوند به هیچوجه قابل رؤیت نیست        |
| 374..... | آیه (144) و (145) و ترجمه                  |
| 374..... | تفسیر:                                     |
| 375..... | نکته ها                                    |
| 379..... | آیه (146) و (147) و ترجمه                  |
| 379..... | تفسیر:                                     |
| 383..... | آیه (148) و (149) و ترجمه                  |
| 383..... | تفسیر:                                     |
| 388..... | آیه (150) و (151) و ترجمه                  |
| 388..... | تفسیر:                                     |
| 395..... | آیه (152) تا (154) و ترجمه                 |
| 395..... | تفسیر:                                     |
| 400..... | آیه (155) و (156) و ترجمه                  |
| 400..... | تفسیر:                                     |

|          |                                        |
|----------|----------------------------------------|
| 408..... | آیه (157) و ترجمه                      |
| 408..... | تفسیر:                                 |
| 411..... | نکته ها                                |
| 411..... | 1 - پنج دلیل برای نبوت در یک آیه       |
| 413..... | 2 - چگونه پیامبر امی بود؟              |
| 416..... | بشارت ظهور پیامبر در کتب عهدین         |
| 418..... | آیه (158) و ترجمه                      |
| 418..... | تفسیر:                                 |
| 422..... | آیه (159) و (160) و ترجمه              |
| 422..... | تفسیر:                                 |
| 427..... | آیه (161) و (162) و ترجمه              |
| 427..... | تفسیر:                                 |
| 430..... | آیه (163) تا (166) و ترجمه             |
| 431..... | تفسیر:                                 |
| 435..... | نکته ها                                |
| 435..... | 1 - چگونه دست به گناه زدند؟            |
| 436..... | 2 - چه کسانی رهائی یافتند؟             |
| 436..... | 3 - آیا هر دو گروه یک نوع کیفر داشتند؟ |
| 437..... | 4 - آیا مسخ جسمانی بوده یا روحانی؟     |
| 439..... | 5 - خلافتکاری زیر پوشش کلاه شرعی       |
| 441..... | 6 - اشکال مختلف آزمونهای الهی          |
| 442..... | آیه (167) تا (168) و ترجمه             |
| 442..... | تفسیر:                                 |
| 445..... | آیه (169) و (170) و ترجمه              |
| 445..... | تفسیر:                                 |

450..... آیه (171) و ترجمه

450..... تفسیر:

451..... نکته ها

## آیه (141) و ترجمه

(و هو الذی انشا جنت معروشت و غیر معروشت و النخل و الزرع مختلفا اكله و الزيتون و الرمان متشبهها و غیر متشبهه کلا من ثمره اذا اثمر و اتوا حقه يوم حصاده و لا تسرفوا انه لا يحب المرفین) (141)

ترجمه:

141 - او است که باغهای معروش (باغهایی که درختانش روی داربستها قرار می گیرند) و باغهای غیر معروش (درختانی که نیاز به داربست ندارند) آفرید، و همچنین نخل و انواع زراعت را که از نظر میوه و طعم با هم متفاوتند و (نیز) درخت زیتون و انار را که از جهتی با هم شبیه و از جهتی تفاوت دارند (برگ و ساختمان ظاهریشان شبیه یکدیگر است در حالی که طعم میوه آنها فوق العاده متفاوت) از میوه آن به هنگامی که به ثمر می نشیند بخورید و حق آن را به هنگام درو پردازید، اسراف نکنید که خداوند مسرفین را دوست نمی دارد.

تفسیر:

یک درس بزرگ توحید

در این آیه به چند موضوع اشاره شده است که هر کدام در حقیقت نتیجه دیگری است.

نخست می گوید: خداوند همان کسی است که انواع باغها و زراعتها با درختان گوناگون آفریده است که بعضی روی داربستها قرار گرفته، و بام منظره بدیع و دل انگیز خود چشمها را متوجه خویش می سازند، و با میوه های لذیذ و پر برکت کام انسان را شیرین می کنند، و بعضی بدون احتیاج به داربست بر سر

پا ایستاده و سایه بر سر آدمیان گسترده، و با میوه های گوناگون به تغذیه انسان خدمت می کنند (وهو الذی انشا جنات معروشات و غیر معروشات).

مفسران در تفسیر کلمه معروش و غیر معروش سه احتمال داده اند:

1 - همان که در بالا به آن اشاره شد، یعنی درختانی که روی پای خود نمی ایستند و نیاز به داریست دارند، و درختانی که بدون نیاز به داریست روی پای خود می ایستند. (زیرا عرش در لغت به معنی برافراشتن و هر موجود برافراشته است و به همین جهت به سقف و یا تخت پایه بلند عرش گفته می شود)

2 - منظور از معروش درخت اهلی است که به وسیله دیوار و امثال آن در باغها حفاظت می شود و غیر معروش درختان بیابانی و جنگلی و کوهستانی است.

3 - معروش درختی است که بر سر پا ایستاده و یا به روی زمین بلند شده اما غیر معروش درختی است که به روی زمین می خوابد و پهن می شود.

ولی معنی اول مناسبتر به نظر می رسد، و شاید ذکر معروشات در آغاز سخن به خاطر ساختمان عجیب و شگفت انگیز این گونه درختان است، یک نگاه کوتاه به درخت انگور و ساقه و شاخه پر پیچ و خم آن، که با قلابهای مخصوصی مجهز است، و خود را به اشیاء اطراف می چسباند تا کمر راست کند، شاهد این این مدعا است.

سپس اشاره به دو قسمت از باغها و جنات کرده می گوید: و همچنین درختان نخل و زراعت را آفرید (و النخل و الزرع).

ذکر این دو بالخصوص به خاطر آن است که از اهمیت ویژه ای در زندگانی بشر و تغذیه او برخوردارند (توجه داشته باشید که جنت هم به باغ و هم به زمینهای پوشیده از زراعت گفته می شود).

بعد اضافه می کند که این درختان از نظر میوه و طعم با هم متفاوتند یعنی با اینکه از زمین واحدی می رویند هر کدام طعم و عطر و خاصیتی مخصوص به خود دارند، که در دیگری دیده نمی شود (مختلفا اكله).

سپس اشاره به دو قسمت دیگر از میوه هائی می کند که فوق العاده مفید و دارای ارزش حیاتی هستند، و می گوید: همچنین زیتون و انار (و الزیتون و الرمان) انتخاب این دو ظاهرا به خاطر آن است که این دو درخت در عین اینکه از نظر ظاهر با هم شباهت دارند، از نظر میوه و خاصیت غذائی بسیار با هم متفاوتند لذا بلافاصله می فرماید هم با یکدیگر شبیهند و هم غیر شبیه (متشابهها و غیر متشابه) پس از ذکر این همه نعمتهای گوناگون، پروردگار می گوید: از میوه آنها به هنگامی که به ثمر نشست، بخورید ولی فراموش نکنید که به هنگام چیدن، حق آن را باید ادا کنید) (كلوا من ثمره اذا اثمر و اتوا حقه يوم حصاده). و در پایان، فرمان می دهد که اسراف نکنید، زیرا خداوند مسرفان را دوست نمی دارد (ولا تسرفوا انه لا يحب المسرفين).

اسراف به معنی تجاوز از حد اعتدال است، و این جمله می تواند اشاره به عدم اسراف در خوردن و یا عدم اسراف در بخشش بوده باشد، زیرا پاره‌های از اشخاص به قدری دست و دل بازند که هر چه دارند به این و آن می دهند و خود و فرزندان‌شان معطل می مانند.

#### نکته ها:

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

- 1 - پیوند آیه با آیات قبل - در آیات گذشته از این سوره، سخن از احکام خرافی بت پرستان در میان بود، که از زراعت و چهارپایان نصیبی برای خدا قرار می دادند، و عقیده داشتند که این سهام باید به شکل مخصوصی مصرف

گردد، و سوار شدن بر پشت بعضی از چهارپایان را تحریم می کردند و بچه های خود را برای بعضی از بتها قربانی می نمودند.

آیه فوق و آیه ای که بعد از این می آید در حقیقت پاسخی به تمام این احکام خرافی است، زیرا صریحا می گوید

خالق تمام این نعمتها خدا است، او است که همه این درختان و چهارپایان و زراعتها را آفریده است و هم او است که دستور داده از آنها بهره گیرید و اسراف نکنید، بنابراین غیر او نه حق تحریم دارد و نه حق تحلیل.

2 - در اینکه جمله اذا اثمر (هنگامی که میوه دهد) با ذکر کلمه ثمره قبل از آن چه منظوری را تعقیب می کند، در میان مفسران گفتگو است، ولی ظاهرا هدف از این جمله این است که به مجرد اینکه میوه بر درختان، و خوشه و دانه در زراعت آشکار شود، بهره گرفتن از آنها مباح و جائز است، اگر چه حق مستمندان هنوز پرداخته نشده است و این حق را تنها در موقع چیدن میوه و در درو کردن (يوم الحصاد) باید پرداخت (دقت کنید).

3 - منظور از این حق که بهنگام درو باید پرداخت چیست؟ بعضی معتقدند همان زکات واجب، یعنی یکدهم و یک بیستم است، ولی با توجه به اینکه این سوره در مکه نازل شده و حکم زکات در سال دوم هجرت و یا بعد از آن در مدینه نازل گردیده است، چنین احتمالی بسیار بعید به نظر می رسد.

در روایات فراوانی که از اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده و همچنین در بسیاری از روایات اهل تسنن این حق، غیر از زکات معرفی شده و منظور از آن چیزی است که بهنگام حضور مستمند در موقع چیدن میوه و یا درو کردن زراعت به او داده می شود، و حد معین و ثابتی ندارد.

و در این صورت آیا این حکم واجب است یا مستحب، بعضی معتقدند که یک حکم وجوبی است که قبل از تشریع حکم زکات بر مسلمانان لازم بوده ولی بعد از نزول آیه زکات، این حکم منسوخ شد، و حکم زکات با حد و حدود معینش به جای آن نشست.

ولی از روایات اهل بیت (علیهم السلام) استفاده می شود که این حکم نسخ نشده و به عنوان یک حکم استحبابی هم اکنون به قوت خود باقی است.

4 - تعبیر به کلمه یوم ممکن است اشاره به این باشد که چیدن میوه ها و درو کردن زراعتها بهتر است در روز انجام گیرد، اگر چه مستمندان حاضر شوند و قسمتی به آنها داده شود، نه اینکه بعضی از افراد بخیل، شبانه این کار را بکنند، تا کسی با خبر نشود، در روایاتی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده نیز روی این موضوع تاکید شده است.

آیه (142) تا (144) و ترجمه

(و من الا نعم حمولة وفرشا كلوا مما رزقكم الله ولا تتبعوا خطوات الشيطان  
إنه لكم عدو مبين) (142) (ثمنية أزواج من الضأن اثنين ومن المعز اثنين قل  
الذكرين حرم أم الا نثيين أما اشتملت عليه أرحام الا نثيين نبونی بعلم إن كنتم  
صدقين) (143) (ومن الابل اثنين ومن البقر اثنين قل الذكرين حرم أم الا  
نثيين أما اشتملت عليه أرحام الا نثيين أم كنتم شهداء إذ وصئكم الله بهذا فمن أ  
ظلم ممن افترى على الله كذبا ليضل الناس بغير علم إن الله لا يهدي القوم  
الظلمين) (144)

ترجمه:

142 - (و او کسی است که) از چهارپایان برای شما حیوانات باربر و  
حیوانات کوچک آفرید، از آنچه او به شما روزی داده است بخورید و از  
گامهای شیطان پیروی ننمائید که او دشمن آشکار شما است.

143 - هشت جفت از چهارپایان (برای شما آفرید) از میش دو جفت و از  
بز دو جفت بگو آیا خداوند نرهای آنها را حرام کرده یا مادهها را؟ یا آنچه رحم  
ماده های آنها در برگرفته؟ اگر راست می گوئید (و بر تحریم آنها دلیلی دارید)  
به من خبر دهید.

144 - و از شتر دو زوج، و از گاو هم دو زوج، (برای شما آفرید) بگو  
کدامیک از اینها را خدا حرام کرده است؟ نرها را یا ماده ها را؟ و یا آنچه رحم  
ماده ها را در برگرفته؟ و آیا شما گواه (این تحریم) بودید، هنگامی که خدا به  
این موضوع توصیه کرد؟ بنابراین چه کسی ستمکارتر است از آنها که بر خدا  
دروغ می بندند، تا مردم را از روی جهل گمراه سازند، خداوند هیچگاه  
ستمگران را هدایت نخواهد کرد!.

### تفسیر:

این آیات همانطور که اشاره شد در پی نفی احکام خرافی مشرکان در زمینه زراعت و چهارپایان است، در آیه قبل سخن از انواع زراعتها و میوه های خداداد در میان بود، و در این آیات درباره حیوانات حلال گوشت و خدمات آنها سخن می گوید.

نخست می گوید: خداوند کسی است که از چهارپایان برای شما حیوانات بزرگ و باربر و حیوانات کوچک آفرید (و من الانعام حمولة وفرشا).

حمولة به معنی جمع است، و چنانکه علمای لغت گفته اند، مفرد از جنس خود ندارد، و به معنی حیوانات بزرگ باربر مانند شتر و اسب و نظایر آنها است. فرش به همان معنی معروف است، ولی در اینجا به معنی گوسفند و نظیر آن از حیوانات کوچک تفسیر شده است و ظاهراً نکته اش این است که اینگونه حیوانات بسیار به زمین نزدیک هستند، و در برابر حیوانات بزرگ باربر همانند فرشی محسوب می شوند، هر گاه به بیابانی که گوسفندانی در آن مشغول چرا هستند از دور بنگریم درست به فرشی می مانند که روی زمین گسترده شده است، در حالی که گله شتران هیچگاه از دور چنین منظرهای ندارد. تقابل حمولة با فرش نیز این معنی را تایید می کند.

این احتمال را نیز بعضی از مفسران داده اند که منظور از این کلمه، فرشهایی است که مردم از حیوانات درست می کنند، یعنی بسیاری از حیوانات هم برای باربری مورد استفاده قرار می گیرند و هم برای تهیه فرش، ولی احتمال اول نزدیکتر به معنی آیه است.

سپس چنین نتیجه می گیرد، اکنون که همه اینها مخلوق خدا است و حکم آن به دست اوست، به شما فرمان می دهد که از آنچه او به شما روزی داده است بخورید (کلوا مما رزقکم الله).

اینکه نمی گوید از این حیوانات بخورید، بلکه می گوید از آنچه به شما داده است تناول کنید، به خاطر آن است که حیوانات حلال گوشت منحصر به چهارپایان نیستند بلکه حیوانات دیگری نیز حلال گوشتند که در جمله فوق از آنها ذکری نشده است.

و برای تاکید این سخن و ابطال احکام خرافی مشرکان، می فرماید: از گامهای شیطان پیروی نکنید، که او دشمن آشکار شما است (دشمنی که از آغاز خلقت آدم با شما اعلان جنگ داده است) (ولا تتبعوا خطوات الشیطان انه لکم عدو مبین).

اشاره به اینکه اینگونه احکام و مقررات بی دلیل که صرفاً از پندارهای خام و هوی و هوسها و جهل و نادانی سرچشمه گرفته، یک سلسله وسوسه های شیطانی بیش نیست، که شما را گام به گام از حق دور کرده و در بیراهه ها سرگردان می سازد.

در ذیل آیه 168 سوره بقره درباره این جمله توضیح جالبی داده شد. در آیه بعد به عنوان توضیح، قسمتی از حیوانات حلال گوشت و قسمتی از حیواناتی را که هم باربرند و هم برای تغذیه انسان قابل استفاده اند، شرح می دهد و می گوید: خداوند هشت جفت از چهارپایان را برای شما آفرید، از گوسفند و میش یک جفت (نر و ماده) و از بز یک جفت (نر و ماده) (ثمانیة ازواج من الضان اثنین و من المعز اثنین).

پس از ذکر این چهار زوج بلافاصله به پیامبرش دستور می دهد که از آنها صریحا بپرسد: آیا خداوند نرهای آنها را حرام کرده یا ماده ها را (قل الذکرین حرم ام الانثیین).

یا حیواناتی که در شکم میشها یا بزهای ماده است (اما اشتملت علیه ارحام الانثیین).

بعد اضافه می کند: اگر راست می گوئید و بر تحریم هر یک از این حیوانات از روی علم و دانش دلیلی دارید به من خبر دهید (نبئونی بعلم ان کنتم صادقین).

در آیه بعد چهار زوج دیگر را بیان می کند و می فرماید: از شتر، دو زوج (نر و ماده) و از گاو هم دو زوج (نر و ماده) قرار دادیم، بگو کدامیک از اینها را خدا حرام کرده است، نرها یا ماده ها را و یا حیواناتی که در شکم شترها یا گاوهای ماده است (ومن الابل اثنین ومن البقر اثنین قل الذکرین حرم ام الانثیین اما اشتملت علیه ارحام الانثیین).

از آنجا که حکم به حلال بودن یا حرام بودن این حیوانات تنها به دست خداوندی است که آفریننده آنها و آفریدگار بشر و تمام جهان هستی است، بنابراین کسی که ادعای تحلیل یا تحریم کند، یا باید از طریق گواهی عقل باشد، و یا شخصا وحی بر او نازل گردد، و یا به هنگام صدور این فرمان از ناحیه پیغمبر (ﷺ) حضور داشته باشد.

در آیه قبل تصریح شده بود که هیچگونه دلیل علمی و عقلی برای تحریم این حیوانات در اختیار مشرکان نبود، و چون آنها ادعای نبوت و وحی نیز نداشتند، بنابراین تنها احتمال سوم باقی می ماند که ادعا کنند به هنگام صدور این فرمان، از پیامبران الهی، حاضر و گواه بوده اند، لذا می فرماید: آیا شما شاهد و گواه

این مطلب بودید، هنگامی که خداوند به این موضوع توصیه کرد (ام كنتم شهداء اذ وصاكم الله بهذا).

و چون جواب این سؤال نیز منفی بوده، ثابت می شود که آنها جز تهمت و افتراء در این باره سرمایه ای نداشتند.

لذا در پایان آیه اضافه می کند: چه کسی ستمکارتر است از آنها که بر خدا دروغ می بندند تا مردم را از روی جهل گمراه سازند، مسلماً خداوند هیچگاه ستمگران را هدایت نخواهد کرد (فمن اظلم ممن افتری علی الله کذبا لیضل الناس بغیر علم، ان الله لا یهدی القوم الظالمین).

از آیه فوق استفاده می شود که دروغ بستن به خدا یکی از بزرگترین ستمها است، ستم به مقام مقدس پروردگار، و ستم به بندگان خدا، و ستم به خویشتن و همانطور که سابقاً گفته ایم، تعبیر به ستمکارترین در اینگونه موارد جنبه نسبی دارد، بنابراین مانعی ندارد که عین این تعبیر در مورد بعضی از گناهان کبیره دیگر ذکر شود.

و نیز از این آیه استفاده می شود که هدایت و اضلال الهی جنبه اجباری ندارد بلکه عوامل و مقدمات آن از خود انسان شروع می شود، هنگامی که کسی دست به ظلم و ستم زد، خداوند حمایت خود را از او دریغ می دارد و در بیراهه ها سرگردان خواهد شد.

## آیه (145) و ترجمه

(قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا  
مُسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خَنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رَجَسٌ أَوْ فُسْقًا أَهْلٌ لِّغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطَرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَ  
لَا عَادِفٍ رَبِّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ) (145)

ترجمه:

145 - بگو در آنچه بر من وحی شده، هیچ حرامی بر کسی که غذائی می  
خورد نمی یابم بجز اینکه مردار باشد یا خونی که (از بدن حیوان) بیرون ریخته  
یا گوشت خوک که اینها همه پلیدند، یا حیوانی که در طریق گناه به هنگام سر  
بریدن، نام غیر خدا (نام بتها) بر آنها برده شده است، اما کسانی که ناچار شوند  
بدون اینکه بخاطر لذت باشد و یا زیاده از حد بخورند (گناهی بر آنها نیست)  
پروردگار تو آمرزنده مهربان است.

تفسیر:

بخشی از حیوانات حرام

سپس برای روشن ساختن محرمات الهی از بدعت‌هایی که مشرکان در آئین  
حق گذاشته بودند، در این آیه به پیامبر (ﷺ) دستور می دهد که صریحا به  
آنها بگو در آنچه بر من وحی شده هیچ غذای حرامی را برای هیچکس (اعم از  
زن و مرد، کوچک و بزرگ) نمی یابم (قُلْ لَا أَجِدُ فِيمَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى  
طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ).

مگر چند چیز، نخست اینکه مردار باشد (إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً).

یا خونی که از بدن حیوان بیرون می ریزد (نه خونهای که پس از بریدن رگهای حیوان و خارج شدن مقدار زیادی از خون در لابلای رگهای موئین در وسط گوشتها باقی می ماند) (او دما مسفوحا).

یا گوشت خوک (او لحم خنزیر).

زیرا همه اینها رجس و پلیدی است و مایه تنفر طبع سالم آدمی و منبع انواع آلودگیها و سرچشمه زیانهای مختلف (فانه رجس).

ضمیر انه با اینکه مفرد است، به عقیده بسیاری از مفسران به هر سه قسمت (گوشت مردار، خون و گوشت خوک) باز می گردد، و معنی جمله چنین است همه آنچه گفته شد پلیدی است و متناسب با ظاهر آیه نیز همین است که ضمیر به تمام آنها باز گردد، زیرا شک نیست که مردار و خون همانند گوشت خوک پلید است.

سپس به نوع چهارم اشاره کرده می گوید: یا حیواناتی که هنگام ذبح نام غیر خدا بر آنها برده شده است (او فسقا اهل لغیر الله به).

جالب اینکه به جای ذکر کلمه حیوان کلمه فسق آمده است و همانطور که در سابق نیز اشاره کرده ایم، فسق به معنی خارج شدن از راه و رسم بندگی و اطاعت فرمان خدا است، و لذا به هر گونه گناه فسق گفته می شود، اما ذکر این کلمه در برابر رجس که در مورد سه موضوع حرام سابق گذشت، ممکن است اشاره به این باشد که گوشتهای حرام، اصولاً بر دو دسته است گوشتهایی که تحریم آنها به خاطر پلیدی و تنفر طبع و زیانهای جسمانی می باشد، و به آن رجس اطلاق می گردد، و گوشتهایی که نه پلید است و نه از نظر بهداشتی زیان آور، اما از نظر اخلاقی و معنوی نشانه بیگانگی از خدا و دوری از مکتب توحید است، و به همین دلیل نیز تحریم شده است.

بنابراین نباید انتظار داشت که گوشت‌های حرام، همیشه دارای زیانهای بهداشتی باشد، بلکه گاهی به خاطر زیانهای معنوی و اخلاقیش تحریم شده است، و از اینجا روشن می شود که شرائط ذبح اسلامی نیز بر دو گونه است، بعضی مانند بریدن رگهای چهارگانه و بیرون ریختن خون حیوان، جنبه بهداشتی دارد، و بعضی مانند رو به قبله بودن و گفتن بسم الله و ذبح به وسیله مسلمان جنبه معنوی.

در پایان آیه کسانی را که از روی ناچاری و اضطرار، و نیافتن هیچ غذای دیگر برای حفظ جان خویش، از این گوشت‌های حرام استفاده می کنند، استثناء کرده و می گوید: کسانی که اضطرار پیدا کنند، گناهی بر آنها نیست، مشروط بر اینکه تنها به خاطر حفظ جان باشد نه به خاطر لذت و یا حلال شمردن حرام الهی و نه زیاد از حد، بخورند در این صورت پروردگار آمرزنده مهربان آنها را معاف خواهد ساخت (فمن اضطر غیر باغ ولا عاد فان ربك غفور رحیم).

در حقیقت این دو شرط برای آن است که افرادی اضطرار را دستاویز برای تجاوز به حریم قوانین الهی نسازند، و به بهانه اضطرار از حدود مقررات خدا پا فراتر نهند.

ولی در بعضی از روایات اهل بیت (علیهم السلام) مانند روایتی که در تفسیر عیاشی از امام صادق (علیه السلام) نقل شده چنین می خوانیم الباغی الظالم و العادی الغاصب: منظور از باغی ستمگر است و منظور از عادی، غاصب است، و نیز در روایت دیگری از امام (علیه السلام) نقل شده که فرمود: الباغی الخارج علی الامام و العادی اللص: منظور از باغی کسی است که بر ضد امام عادل و حکومت اسلامی قیام کند و منظور از عادی دزد است.

این روایات و مانند آنها اشاره به این است که اضطرار به گوشت‌های حرام معمولاً در سفرها رخ می‌دهد، اگر کسی در راه ظلم و ستم و یا غصب و دزدی، اقدام به سفر کند و گرفتار کمبود غذا شود، خوردن گوشت‌های حرام برای او جائز نیست، گرچه موظف است برای حفظ جان خود از آن گوشت‌ها استفاده کند، ولی کیفر این گناه را خواهد داشت چه اینکه مقدمات چنین سفر حرامی را خودش فراهم ساخته است و در هر صورت این روایات با مفهوم کلی آیه کاملاً سازگار است

#### پاسخ به یک سؤال

در اینجا یک سؤال پیش می‌آید که چگونه تمام محرمات الهی در زمینه غذاها منحصر به چهار چیز شمرده شده است با اینکه می‌دانیم غذاهای حرام منحصر به اینها نیست، گوشت حیوانات درنده و گوشت حیوانات دریائی (جز ماهی فلس دار) و مانند آنها همگی حرام هستند در حالی که در آیه هیچ نامی از آنها به میان نیامده و محرمات منحصر به چهار چیز شمرده شده است؟

بعضی در پاسخ این سؤال گفته‌اند که به هنگام نزول این آیات در مکه، هنوز حکم تحریم سایر غذاهای حرام نازل نشده بود، ولی این جواب صحیح به نظر نمی‌رسد، گواه این سخن آنکه عین همین تعبیر یا شبیه آن در بعضی از سوره‌های مدنی نیز دیده می‌شود، مانند آیه 173 سوره بقره.

ظاهر این است که این آیه، تنها نظر به نفی احکام خرافی مشرکان دارد و به اصطلاح، حصر اضافی است، و به تعبیر دیگر آیه می‌گوید: محرمات الهی اینها هستند نه آنچه شما به هم بافته‌اید.

برای روشن شدن این سخن بد نیست مثالی بزنیم، کسی از ما سؤال می‌کند آیا حسن و حسین، هر دو آمدند، ما در جواب می‌گوییم نه فقط حسن آمد، در

اینجا منظورمان این است که آمدن نفر دوم، یعنی حسین را نفی کنیم، اما هیچ مانعی ندارد کسان دیگری که اصلاً مورد بحث ما نبوده اند آمده باشند، چنین حصری را حصر اضافی (یا نسبی) می گویند.

اما باید توجه داشت که ظاهر حصر، معمولاً حصر حقیقی است مگر در مواردی که قرینه ای در کار باشد مانند آیه مورد بحث.

## آیه (146) و (147) ترجمه

(و علی الذین هادوا حرمانا کل ذی ظفر و من البقر و الغنم حرمانا علیهم شحومهما إلا ما حملت ظهورهما أ و الحوايا أ و ما اختلط بعظم ذلك جزینهم ببغیهم و إنا لصدقون) (146) (فإن کذبوک فقل ربکم ذو رحمة وسعة و لا یرد بأ سه عن القوم المجرمین) (147)

ترجمه:

146 - و بر یهودیان، هر حیوان ناخن دار (حیواناتی که سم یکپارچه دارند) را حرام کردیم و از گاو و گوسفند، پیه و چربیشان را تحریم نمودیم، مگر چربی هائی که بر پشت اینها قرار دارد، و یا در لابلائی امعاء و دو طرف پهلوها و یا آنها که با استخوان آمیخته است این را به خاطر ظلم و ستمی که می کردند، به آنها کیفر دادیم و ما راست می گوئیم.

147 - اگر ترا تکذیب کنند (و این حقایق را نپذیرند) به آنها بگو پروردگار شما رحمت وسیعی دارد، اما در عین حال مجازات او از مجرمان دفع شدنی نیست (راه بازگشت به سوی شما باز است و فوراً شما را مجازات نمی کند ولی اگر به کارهای خلاف ادامه دادید، کیفر شما حتمی است)

تفسیر:

محرمات بر یهود

در آیات قبل، حیوانات حرام، منحصر به چهار چیز شمرده شده بود اما در این آیات اشاره به قسمتی از محرمات بر یهود می کند تا روشن شود، که احکام مجهول و خرافی بت پرستان نه با آئین اسلام سازگار است و نه با آئین یهود، (و نه با آئین مسیح که معمولاً در احکامش از آئین یهود پیروی می کند).

تازه در این آیات تصریح شده که این قسمت از محرّمات بر یهود نیز جنبه مجازات و کیفر داشته و اگر مرتکب جنایات و خلافکاریهایی نمی شدند، این امور نیز بر آنها حرام نمی شد، بنابراین جا دارد از بت پرستان سؤال شود این احکام ساختگی را از کجا آوردید؟!

لذا نخست می گوید: بر یهودیان، هر حیوان ناخن داری را حرام کردیم (و علی الذین هادوا حرمانا کل ذی ظفر).

ظفر (بر وزن شتر) در اصل به معنی ناخن می باشد، ولی به سم حیواناتی سم دار (آنها که همچون اسب، سمهائی دارند که شکاف ندارد نه مانند گوسفند و گاو که دارای سم شکافته می باشند) نیز اطلاق شده زیرا سمهای آنها شبیه ناخن است، و نیز به پای شتر که نوک پای او یکپارچه است و شکافی ندارد گفته اند. بنابراین از آیه فوق چنین استفاده می شود که تمام حیواناتی که سم چاک نیستند اعم از چهارپایان یا پرندگان، بر یهود تحریم شده بود. از سفر لاویان تورات کنونی فصل 11 نیز همین معنی اجمالا استفاده می شود آنجا که می گوید:

از میان بهائم، هر سم چاک داری که تمام شکاف و نشخوار کننده باشد بخورید، اما از نشخوار کنندگان سم چاکان اینها را نخورید، شتر را با وجودی که نشخوار می کند اما تمام سم چاک نیست، آن برای شما ناپاک است. از جمله بعد در آیه فوق که تنها سخن از گاو و گوسفند به میان آورده نیز می توان استفاده کرد که شتر برای یهود به کلی حرام بوده است (دقت کنید). سپس می فرماید: پیه و چربی موجود در بدن گاو و گوسفند را نیز بر آنها حرام کرده بودیم (و من البقر والغنم حرمانا علیهم شحومهما).

و به دنبال آن، سه مورد را استثناء می کند، نخست چربیهائی که در پشت این دو حیوان قرار دارد (الا ما حملت ظهورهما).

و چربیهائی که در پهلوها و لابلائی امعاء قرار گرفته (او الحوایا). و چربیهائی که با استخوان آمیخته شده است (او ما اختلط بعظم) ولی در پایان آیه تصریح می کند که اینها در حقیقت بر یهود حرام نبود، اما به خاطر ظلم و ستمی که می کردند، از اینگونه گوشتها و چربیها که مورد علاقه آنها بود به حکم خدا محروم شدند (ذلك جزیناهم ببغیهم).

و برای تاکید اضافه می کند: این یک حقیقت است و ما راست می گوئیم (و انا لصادقون).

در اینجا به دو نکته باید توجه کرد

1 - در اینکه بنی اسرائیل چه ظلم و ستمی کرده بودند که خداوند پاره ای از نعمتهائی را که مورد علاقه آنها بود بر آنها تحریم کرد؟ در میان مفسران گفتگو است، ولی آنچه از آیه 160 و 161 سوره نساء استفاده می شود این است که علت تحریم مزبور چند چیز بوده است:

ظلم و ستم بر ضعفاء و جلوگیری کردن از دعوت انبیاء در مسیر هدایت مردم، و رباخواری، و اموال مردم را به ناحق خوردن، آنجا که می فرماید

(فبظلم من الذین هادوا حرمننا علیهم طیبات احلت لهم و بصدهم عن سبیل الله کثیرا و اخذهم الربا و قدنھوا عنه و اکلھم اموال الناس بالباطل).

2 - جمله و انا لصادقون که در آخر آیه آمده است، ممکن است اشاره به این نکته باشد که صدق و حقیقت مطلب در مورد تحریم این غذاها آن است که ما گفتیم نه آن است که یهود در پاره ای از سخنان خود می گفتند، و آن را به عنوان فرمانی دائر بر تحریم این امور از ناحیه اسرائیل (یعقوب) معرفی می کردند زیرا یعقوب چنانکه در آیه 93 سوره آل عمران آمده است هرگز، حکم به

حرام بودن این اموال نکرده بود، و این تهمتی بود که یهود بر او بستند (برای توضیح بیشتر به تفسیر نمونه ذیل آیه فوق جلد سوم صفحه 6 مراجعه فرمائید). از آنجا که لجاجت یهود و مشرکان روشن بوده و امکان داشته پافشاری کنند و پیامبر (ﷺ) را تکذیب نمایند، در آیه بعد خداوند به پیامبرش دستور می دهد که اگر ترا تکذیب کنند به آنها بگو پروردگارتان رحمت وسیع و پهنآوری دارد و شما را زود مجازات نمی کند بلکه مهلت می دهد، شاید از اشتباهات خود برگردید و از کرده خود پشیمان شوید و به سوی خدا باز آئید (فان کذبوک فقل ربکم ذو رحمة واسعة).

ولی اگر از مهلت الهی باز هم سوء استفاده کنید، و به تهمتهای ناروای خود ادامه دهید، بدانید کیفر خداوند قطعی است، و سرانجام دامن شما را خواهد گرفت، زیرا مجازات او از جمعیت مجرمان دفع شدنی نیست (ولا یرد باسه عن القوم المجرمین).

این آیه به خوبی عظمت تعلیمات قرآن را روشن می سازد که بعد از شرح این همه خلافاکاریهای یهود و مشرکان باز آنها را فوراً تهدید به عذاب نمی کند بلکه نخست با تعبیرهای آکنده از محبت مانند ربکم (پروردگار شما) ذو رحمة (صاحب رحمت است) واسعة (رحمتش پهنآور می باشد) راه بازگشت را به سوی آنها گشوده، تا اگر کمترین آمادگی برای این موضوع در آنها وجود داشته باشد، تشویق شوند و به سوی حق باز گردند، اما برای اینکه رحمت پهنآور الهی باعث جرئت و جسارت و طغیان آنان نگردد، و دست از لجاجت بردارند در آخرین جمله آنها را تهدید به مجازات قطعی خدا می کند.

## آیه (148) تا (150) و ترجمه

(سيقول الذين أشركوا لو شاء الله ما أشركنا ولا ءاباؤنا ولا حرمنا من شيء كذلك كذب الذين من قبلهم حتى ذاقوا بأسنا قل هل عندكم من علم فتخرجوه لنا ان تتبعون الا الظن وان انتم الا تخرصون) (148) (قل لله الحجة البالغة فلو شاء لهدئكم اجمعين) (149) (قل هلم شهداءكم الذين يشهدون ان الله حرم هذا فان شهدوا فلا تشهد معهم ولا تتبع اهواء الذين كذبوا بايتنا والذين لا يؤمنون بالآخرة وهم بربهم يعدلون) (150)

ترجمه:

148 - به زودی مشرکان (برای تبرئه خویش) می گویند اگر خدا می خواست نه ما مشرک می شدیم و نه پدران ما، و نه چیزی را تحریم می کردیم، کسانی که پیش از آنها بودند نیز همین گونه دروغ می گفتند و سرانجام (طعم) کیفر ما را چشیدند، بگو آیا دلیل قاطعی (بر این موضوع) دارید؟ پس به ما ارائه دهید، شما فقط از پندارهای بی اساس پیروی می کنید و تخمینهای نابجا می زنید.

149 - بگو برای خدا دلیل رسا (و قاطع) است (بطوری که بهانه ای برای هیچکس باقی نمی گذارد) اما اگر او بخواهد همه شما را (از طریق اجبار) هدایت می کند (ولی چون هدایت اجباری بی ثمر است این کار را نمی کند)

150 - بگو گواهان خود را که گواهی می دهند خداوند اینها را حرام کرده است، بیاورید اگر آنها (به دروغ) گواهی دهند تو با آنها (همصدا نشو و) گواهی مده، و از هوی و هوس کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و کسانی که به آخرت ایمان ندارند و برای خدا شریک قائلند پیروی مکن.

تفسیر:

فرار از مسئولیت به بهانه جبر

به دنبال سخنانی که از مشرکان در آیات سابق گذشت، در این آیات اشاره به پاره ای از استدلالات واهی آنان و پاسخ آن شده است:

نخست می گوید: به زودی مشرکان در پاسخ ایرادات تو در زمینه شرک و تحریم روزی های حلال چنین می گویند که اگر خداوند می خواست نه ما مشرک می شدیم و نه نیاکان ما بت پرست بودند، و نه چیزی را تحریم می کردیم، پس آنچه ما کرده ایم و می گوئیم همه خواست او است (سَيَقُولُ الَّذِينَ اَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اِشْرَكْنَا وَلَا اَبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ).

نظیر این تعبیر در دو آیه دیگر قرآن دیده می شود، در سوره نحل آیه 35 (وَقَالَ الَّذِينَ اَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبْدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا اَبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ) و در سوره زخرف آیه 20 (وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبْدْنَا هُمْ)، نشان می دهد که مشرکان مانند بسیاری از گناهکارانی که می خواهند با استتار تحت عنوان جبر از مسئولیت خلافتکاریهای خود فرار کنند، معتقد به اصل جبر بوده اند، و می گفتند: هر کاری را ما می کنیم خواست خدا و مطابق اراده او است، و اگر نمی خواست چنین اعمالی از ما سر نمی زد، آنها در حقیقت می خواستند خود را از این همه گناه تبرئه کنند، و گر نه وجدان هر انسان عاقلی گواهی می دهد که بشر در اعمال خویش آزاد است نه مجبور، به همین دلیل اگر کسی ظلمی در حق او کند، ناراحت می شود و او را مؤاخذه می کند و در صورت توانائی مجازات می نماید، همه اینها نشان می دهد که مجرم را در عمل خویش آزاد می بیند، نه مجبور، و هرگز به این عنوان که عمل او مطابق خواست خدا است، حاضر نمی شود از عکس العمل صرف نظر کند. (دقت کنید)

البته این احتمال در معنی آیه نیز هست که آنها مدعی بوده اند سکوت خدا در برابر بت پرستی و تحریم پاره ای از حیوانات، دلیل بر رضایت او است زیرا اگر راضی نبود می بایست به نوعی ما را از این کار باز دارد. و با ذکر جمله و لا آباؤنا می خواسته اند به عقاید پوچ خود رنگ قدمت و دوام بدهند و بگویند این چیز تازه‌ای نیست که ما می گوئیم، همواره چنین بوده است.

اما قرآن در پاسخ آنها به طرز قاطعی بحث کرده، نخست می گوید: تنها اینها نیستند که چنین دروغهایی را بر خدا می بندند بلکه جمعی از اقوام گذشته نیز همین دروغها را می گفتند ولی سرانجام گرفتار عواقب سوء اعمالشان شدند و طعم مجازات ما را چشیدند (كذلك كذب الذين من قبلهم حتى ذاقوا بئسنا).

آنها در حقیقت با این گفته های خود، هم دروغ می گفتند و هم انبیاء را تکذیب می کردند زیرا پیامبران الهی با صراحت بشر را از بت پرستی و شرک و تحریم حلال خداوند باز داشتند نه نیاکانشان گوش دادند و نه اینها، با این حال چگونه ممکن است خدا را راضی به این اعمال دانست، اگر او به این اعمال راضی بود چگونه پیامبران خود را برای دعوت به توحید می فرستاد، اصولاً دعوت انبیاء خود مهمترین دلیل برای آزادی اراده و اختیار انسان است.

سپس می گوید: به آنها بگو آیا راستی دلیل قطعی و مسلمی بر این ادعا دارید اگر دارید چرا نشان نمی دهید (قل هل عندكم من علم فتخرجوه لنا). و سرانجام اضافه می کند که شما به طور قطع هیچ دلیلی بر این ادعاها ندارید، تنها از پندارها و خیالات خام پیروی می کنید (ان تتبعون الا الظن وان انتم الا تخرون).

در آیه بعد برای ابطال ادعای مشرکان دلیل دیگری ذکر می کند، و می گوید:  
بگو خداوند دلائل صحیح و روشن در زمینه توحید و یگانگی خویش و  
همچنین احکام حلال و حرام اقامه کرده است هم به وسیله پیامبران خود و هم  
از طریق عقل، به طوری که هیچگونه عذری برای هیچکس باقی نماند (قل لله  
الحجة البالغة).

بنابراین آنها هرگز نمی توانند ادعا کنند که خدا با سکوت خویش، عقائد و  
اعمال ناروایشان را امضا کرده است، و نیز نمی توانند ادعا کنند که در اعمالشان  
مجبورند، زیرا اگر مجبور بودند، اقامه دلیل و فرستادن پیامبران و دعوت و تبلیغ  
آنان بیهوده بود، اقامه دلیل، دلیل بر آزادی اراده است.

ضمنا باید توجه داشت که حجت در اصل از ماده حج به معنی قصد می باشد  
و به جاده و راه که مقصود و منظور انسان است محجه گفته می شود، و به دلیل  
و برهان نیز حجت، اطلاق می گردد زیرا گوینده قصد دارد به وسیله آن مطلب  
خود را برای دیگران ثابت کند.

و با توجه به معنی بالغة (رسا) روشن می شود که دلائل خداوند برای بشر از  
طریق عقل و نقل و بوسیله دانش و خرد، و همچنین فرستادن پیامبران، از هر  
نظر روشن و رسا است، به طوری که جای هیچگونه تردید برای افراد باقی  
نماند، و به همین دلیل خدا پیامبران را معصوم از هر گونه خطا و اشتباه قرار  
داده تا هر گونه تردید و دودلی را از دعوت آنان دور سازد.

و در پایان آیه می فرماید: خداوند اگر بخواهد، همه شما را از طریق اجبار  
هدایت خواهد کرد (فلو شاء لهداكم اجمعين).

در حقیقت این جمله اشاره به آن است که برای خدا کاملاً امکان دارد همه  
انسانها را اجباراً هدایت کند، آنچنان که هیچکس را یارای مخالفت نباشد ولی

در این صورت نه چنان ایمانی ارزش خواهد داشت و نه اعمالی که در پرتو این ایمان اجباری انجام می گردد، بلکه فضیلت و تکامل انسان در آن است که راه هدایت و پرهیزکاری را با پای خود و به اراده و اختیار خویش بییماید.

بنابراین هیچگونه منافاتی بین این جمله و آیه سابق که نفی جبر در آن آمده است نیست، این جمله می گوید: اجبار کردن بندگان که شما ادعا می کنید، برای خدا امکان دارد، ولی هرگز چنین نخواهد کرد، چون بر خلاف حکمت و مصلحت آدمی است.

در حقیقت آنها قدرت و مشیت خداوند را بهانه ای برای انتخاب مذهب جبر کرده بودند در حالی که قدرت و مشیت خدا حق است، ولی نتیجه آن جبر نیست او خواسته است که ما آزاد باشیم و راه حق را به اختیار خود بییمائیم.

در کتاب کافی از امام کاظم (علیه السلام) چنین نقل شده است که فرمود:

ان لله على الناس حجتين حجة ظاهرة و حجة باطنة فاما الظاهرة فالرسل و الانبياء و الائمة و اما الباطنة فالعقول

خداوند بر مردم دو حجت دارد، حجت آشکار و حجت پنهان، حجت آشکار، رسولان و انبیاء و امامانند، و حجت باطنه، عقول و افکارند.

و در امالی شیخ طوسی از امام صادق (علیه السلام) چنین نقل شده است که از تفسیر آیه فوق (فلله الحجة البالغة) از آن حضرت سؤال کردند، حضرت فرمود: ان الله تعالى يقول للعبد يوم القيامة عبي اءكنت عالما فان قال نعم، قال له اءفلا عملت بما علمت؟ و ان قال كنت جاهلا قال له اءفلا تعلمت حتى تعمل؟ فيخصمه فتلك الحجة البالغة:

خداوند در روز رستاخیز به بنده خویش می گوید بنده من! آیا می دانستی (و گناه کردی) اگر بگوید آری، می فرماید چرا به آنچه می دانستی عمل نکردی؟

و اگر بگویند نمی دانستم، می گوید: چرا یاد نگرفتی تا عمل کنی؟ در این موقع فرو می ماند، و این است معنی حجت بالغه.

بدیهی است منظور از روایت فوق این نیست که حجت بالغه منحصر در گفتگوی خدا با بندگان در قیامت است، بلکه خداوند حجت‌های بالغه فراوانی دارد که یکی از مصداق‌هایش همان است که در حدیث فوق آمده است زیرا دامنه حجت‌های بالغه خداوند وسیع است هم در دنیا و هم در آخرت.

در آیه بعد برای اینکه بطلان سخنان آنها روشنتر شود، و نیز اصول صحیح قضاوت و داوری رعایت گردد، از آنها دعوت می کند که اگر شهود معتبری دارند، که خداوند حیوانات و زراعت‌هایی را که آنها مدعی تحریم آن هستند، تحریم کرده، اقامه کنند، لذا می گوید ای پیامبر! به آنها بگو گواهان خود را که گواهی بر تحریم اینها می دهند بیاورید. (قل هلم شهدائکم الذین یشهدون ان الله حرم هذا).

سپس اضافه می کند: اگر آنها دسترسی به گواهان معتبری پیدا نکردند (و قطعاً پیدا نمی کنند) و تنها به گواهی و ادعای خویش قناعت نمودند، تو هرگز با آنها همصدا نشو و مطابق شهادت و ادعای آنان گواهی مده. (فان شهدوا فلا تشهد معهم).

از آنچه گفته شد، روشن می شود که در مجموع آیه هیچگونه تضادی وجود ندارد، و اینکه در آغاز از آنها مطالبه شاهد می کند و سپس می گوید: شهود آنها را نپذیر، تولید اشکالی نمی کند، زیرا منظور این است که آنها از اقامه شهود معتبر به طور قطع عاجزند، چه اینکه هیچ سند و مدرکی از انبیای الهی و کتب آسمانی بر تحریم این امور ندارند، بنابراین تنها خودشان که مدعی هستند، شهادت می دهند و بدیهی است چنین شهادتی مردود است.

به علاوه همه قرائن گواهی می دهد که این احکام ساختگی، صرفاً از هوی و هوس و تقلیدهای کورکورانه سرچشمه گرفته و هیچگونه اعتباری ندارد. لذا در جمله بعد می گوید: از هوی و هوسهای کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و آنها که به آخرت ایمان ندارند و آنها که برای خدا شریک قائل شده اند، پیروی مکن. (ولا تتبع اهواء الذين كذبوا بآياتنا والذين لا يؤمنون بالآخرة وهم بربهم يعدلون).

یعنی بت پرستی آنها و انکار قیامت و رستاخیز و خرافات و هواپرستی آنان گواه زنده ای است، که این احکام آنان نیز ساختگی است و ادعایشان در مورد تحریم این موضوعات از طرف خدا، بی اساس و بی ارزش است.

### آیه (151) تا (153) و ترجمه

(قل تعالوا أتل ما حرم ربكم عليكم ألا تشركوا به شيا وبالوالدين إحسنا و لا تقتلوا أولدكم من إملق نحن نرزقكم وإياهم و لا تقربوا الفوحش ما ظهر منها و ما بطن و لا تقتلوا النفس التي حرم الله إلا بالحق ذلكم وصئكم به لعلكم تعقلون) (151) (و لا تقربوا مال اليتيم إلا بالتي هي أحسن حتى يبلغ أشده و أوفوا الكيل و الميزان بالقسط لا نكلف نفسا إلا وسعها وإذا قلتم فاعدلوا و لو كان ذا قربي و بعهد الله أوفوا ذلكم وصئكم به لعلكم تذكرون) (152) (و أن هذا صراطي مستقيما فاتبعوه و لا تتبعوا السبل فتفرق بكم عن سبيله ذلكم وصئكم به لعلكم تتقون) (153)

ترجمه:

151 - بگو ببائید آنچه را پروردگارتان بر شما حرام کرده است برایتان بخوانم: اینکه چیزی را شریک خدا قرار ندهید، و به پدر و مادر نیکی کنید، و فرزندانان را از (ترس) فقر نکشید، ما شما و آنها را روزی می دهیم، و نزدیک کارهای زشت و قبیح نروید چه آشکار باشد چه پنهان، و نفسی را که خداوند محترم شمرده به قتل نرسانید، مگر به حق (و از روی استحقاق) این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش کرده، تا درک کنید.

152 - و به مال یتیم جز به نحو احسن (و برای اصلاح) نزدیک نشوید تا به حد رشد برسد، و حق پیمان و وزن را به عدالت ادا کنید، هیچکس را جز به مقدار توانائی تکلیف نمی کنیم، و هنگامی که سخنی می گوئید عدالت را رعایت نمائید حتی اگر در مورد نزدیکان بوده باشد، این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش می کند تا متذکر شوید.

153 - و اینکه این راه مستقیم من است از آن پیروی کنید و از راههای مختلف (و انحرافی) پیروی نکنید که شما را از راه حق دور می سازد، این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش می کند تا پرهیزگار شوید.

تفسیر:

فرمانهای دهگانه!

پس از نفی احکام ساختگی مشرکان که در آیات قبل، گذشت، این سه آیه اشاره به اصول محرّمات در اسلام کرده و گناهان کبیره ردیف اول را ضمن بیان کوتاه و پر مغز و جالبی در ده قسمت بیان می کند، و از آنها دعوت می نماید که بیایند و حرامهای واقعی الهی را بشنوند و تحریمهای دروغین را کنار بگذارند. نخست می گوید به آنها بگو بیائید تا آنچه را خدا بر شما تحریم کرده است بخوانم و برشمرم (قل تعالوا اتل ما حرم ربکم علیکم):

1 - اینکه هیچ چیز را شریک و همتای خدا قرار ندهید (الا تشرکوا به شیئا).

2 - نسبت به پدر و مادر نیکی کنید (وبالوالدین احسانا).

3 - فرزندان خود را به خاطر تنگدستی و فقر نکشید (ولا تقتلوا اولادکم من اطلاق).

زیرا روزی شما و آنها همه به دست ما است و ما همه را روزی می دهیم (نحن نرزقکم وایاهم).

4 - به اعمال زشت و قبیح نزدیک نشوید، خواه آشکار باشد خواه پنهان یعنی نه تنها انجام ندهید بلکه به آن هم نزدیک نشوید (ولا تقرّبوا الفواحش ما ظهر منها و ما بطن).

5 - دست به خون بیگناهان نیالائید و نفوسی را که خداوند محترم شمرده و ریختن خون آنها مجاز نیست به قتل نرسانید مگر اینکه طبق قانون الهی اجازه قتل آنها داده شده باشد (مثل اینکه قاتل باشند) **(ولا تقتلوا النفس التي حرم الله الا بالحق)**.

به دنبال این پنج قسمت برای تاکید بیشتر می فرماید: اینها اموری است که خداوند به شما توصیه کرده، تا دریابید و از ارتکاب آنها خودداری نمائید **(ذلکم وصاکم به لعلکم تعقلون)**.

6 - هیچگاه جز به قصد اصلاح نزدیک مال یتیمان نشوید، تا هنگامی که به حد بلوغ برسند **(ولا تقربوا مال الیتیم الا بالقی هی احسن حتی یبلغ اشد)**.  
7 - کم فروشی نکنید و حق پیمانه و وزن را با عدالت ادا کنید، **(واوفوا الکیل و المیزان بالقسط)**.

و از آنجا که هر قدر انسان دقت در پیمانه و وزن کند باز ممکن است، مختصر کم و زیادی صورت گیرد که سنجش آن با پیمانه ها و ترازوهای معمولی امکان پذیر نیست، به دنبال این جمله اضافه می کند هیچکس را جز به اندازه توانائی تکلیف نمی کنیم **(لا نکلف نفسا الا وسعها)**.

8 - به هنگام داوری یا شهادت و یا در هر مورد دیگر سخنی می گوئید عدالت را رعایت کنید و از مسیر حق منحرف نشوید، هر چند در مورد خویشاوندان شما باشد و داوری و شهادت به حق به زیان آنها تمام گردد **(واذا قلتم فاعدلوا ولو کان ذا قربی)**.

9 - به عهد الهی وفا کنید و آنرا نشکنید **(وبعهد الله اوفوا)**.

در اینکه منظور از عهد الهی در این آیه چیست، مفسران احتمالاتی داده اند، ولی مفهوم آیه، همه پیمانهای الهی را اعم از پیمانهای (تکوینی) و (تشریعی) و تکالیف الهی و هر گونه عهد و نذر و قسم را شامل می شود. و باز برای تاکید در پایان این چهار قسمت، می فرماید: (اینها اموری است که خداوند به شما توصیه می کند، تا متذکر شوید) **(ذلکم وصاکم به لعلکم تذکرون)**.

10 - (این راه مستقیم من، راه توحید، راه حق و عدالت، راه پاکی و تقوا است از آن پیروی کنید و هرگز در راههای انحرافی و پراکنده گام ننهید که شما را از راه خدا منحرف و پراکنده می کند و تخم نفاق و اختلاف را در میان شما می پاشد) و ان هذا صراطی مستقیما فاتبعوه و لا تتبعوا السبل فتفرق بکم عن سبيله). و در پایان همه اینها برای سومین بار تاکید می کند که اینها اموری است که خداوند به شما توصیه می کند تا پرهیزگار شوید **(ذلکم وصاکم به لعلکم تتقون)**.

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

1 - شروع از توحید و پایان به نفی اختلاف - قابل ملاحظه اینکه در این دستورات دهگانه، نخست از تحریم شرک شروع شده است که در واقع سرچشمه اصلی همه مفسد اجتماعی و محرمات الهی است، و در پایان نیز به نفی اختلاف که یکنوع شرک عملی محسوب میشود، پایان یافته است. این موضوع اهمیت مساله توحید را در همه اصول و فروع اسلامی روشن میسازد که توحید تنها یک اصل دینی نیست بلکه روح تمام تعلیمات اسلام میباشد،

2 - تأکیده‌های پی در پی - در پایان هر یک از این آیات سه گانه به عنوان تاکید جمله ذلکم و صاکم به، (این چیزی است که خداوند شما را به آن توصیه میکند) آمده است، با این تفاوت که در آیه اول با جمله لعلکم تعقلون و در آیه دوم با جمله لعلکم تذکرون و در جمله سوم با جمله لعلکم تتقون ختم شده است.

و این تعبیرات مختلف و حساب شده گویا اشاره به این نکته است که نخستین مرحله به هنگام دریافت یک حکم، (تعقل) و درک آن است، مرحله بعد، مرحله یادآوری و (تذکر) و جذب آن می باشد و مرحله سوم که مرحله نهائی است، مرحله عمل و پیاده کردن و (تقوا) و پرهیزگاری است.

درست است که هر کدام از این جمله های سه گانه بعد از ذکر چند قسمت از ده فرمان فوق آمده است ولی روشن است که این مراحل سه گانه اختصاص به احکام معینی ندارد، زیرا هر حکمی تعقل و تذکر و تقوا و عمل لازم دارد، بلکه در حقیقت رعایت جنبه های فصاحت و بلاغت ایجاب کرده که این تأکیدات در میان آن احکام ده گانه پخش گردد.

3 - فرمانهای جاویدان - شاید نیاز به تذکر نداشته باشد که این فرمانهای دهگانه اختصاصی به آئین اسلام ندارد بلکه در همه ادیان بوده است، اگر چه در اسلام به صورت گسترده تری مورد بحث قرار گرفته است، و در حقیقت همه آنها از فرمانهای است که عقل و منطق به روشنی، آنها را درک می کند، و به اصطلاح از (مستقلات عقلیه) است و لذا در قرآن مجید در آئین انبیای دیگر نیز این احکام کم و بیش دیده می شود.

4 - اهمیت نیکی به پدر و مادر - ذکر نیکی به پدر و مادر، بلافاصله بعد از مبارزه با شرک، و قبل از دستورهای مهمی همانند تحریم قتل نفس، و اجرای

اصول عدالت، دلیل بر اهمیت فوق العاده حق پدر و مادر در دستورهای اسلامی است.

این موضوع وقتی روشنتر می شود که توجه کنیم به جای تحریم آزار پدر و مادر که هماهنگ با سایر تحریمهای این آیه است، موضوع احسان و نیکی کردن، ذکر شده است یعنی نه تنها ایجاد ناراحتی برای آنها حرام است بلکه علاوه بر آن، احسان و نیکی در مورد آنان نیز لازم و ضروری است.

و جالبتر اینکه کلمه (احسان) را به وسیله (ب) متعدی ساخته و فرموده است (بالوالدین احسانا)، و میدانیم احسان گاهی با (الی) و گاهی با (ب) ذکر می شود، در صورتی که با الی ذکر شود، مفهوم آن نیکی کردن است هر چند بطور غیر مستقیم و بالواسطه باشد، اما هنگامی که با (ب) ذکر می شود معنی آن نیکی کردن بطور مستقیم و بدون واسطه است، بنابراین آیه تاکید می کند که موضوع نیکی به پدر و مادر را باید آنقدر اهمیت داد که شخصا و بدون واسطه به آن اقدام نمود.

##### 5 - قتل فرزندان به خاطر گرسنگی -

از این آیات بر می آید که عربهای دوران جاهلی نه تنها دختران خویش را به خاطر تعصبهای غلط زنده به گور می کردند بلکه پسران را که سرمایه بزرگی در جامعه آن روز محسوب می شد، نیز از ترس فقر و تنگدستی به قتل می رسانیدند خداوند در این آیه آنها را به خوان گسترده نعمت پروردگار که ضعیفترین موجودات نیز از آن روزی می برند توجه داده و از این کار باز می دارد.

با نهایت تاسف این عمل جاهلی در عصر و زمان ما در شکل دیگری تکرار می شود، و به عنوان کمبود احتمالی مواد غذائی روی زمین، کودکان بی گناه در عالم جنینی از طریق کورتاژ به قتل می رسند.

گر چه امروز برای سقط جنین دلائل بی اساس دیگری نیز ذکر می کنند، ولی مساله فقر و کمبود مواد غذائی یکی از دلائل عمده آن است.

اینها و مسائل دیگری شبیه به آن، نشان می دهد که عصر جاهلیت در زمان ما به شکل دیگری تکرار می شود و (جاهلیت قرن بیستم) حتی در جهانی وحشتناکتر و گسترده تر از جاهلیت قبل از اسلام است.

6 - منظور از فواحش چیست؟ - (فواحش) جمع (فاحشه) به معنی گناهانی است که فوق العاده زشت و تنفرآمیز است، بنابراین پیمان شکنی و کم فروشی و شرک و مانند اینها اگر چه از گناهان کبیره می باشند، ولی ذکر آنها در مقابل فواحش به خاطر همان تفاوت مفهوم است.

7 - نزدیک این گناهان نشوید - در آیات فوق، در دو مورد تعبیر به لا تقربوا (نزدیک نشوید) شده است، این موضوع در مورد بعضی از گناهان دیگر نیز در قرآن تکرار شده است، به نظر می رسد که این تعبیر در مورد گناهانی است که (وسوسه انگیز) است مانند (زنا و فحشاء) و (اموال بی دفاع یتیمان) و امثال اینها، لذا به مردم اخطار می کند که به آنها نزدیک نشوند تا تحت تاثیر وسوسه های شدیدشان قرار نگیرند.

8 - گناهان آشکار و پنهان - شک نیست که جمله (ما ظهر منها و ما بطن) هر گونه گناه زشت آشکار و پنهانی را شامل می شود، ولی در بعضی از احادیث از امام باقر (ع) نقل شده که فرمود: ما ظهر هو الزنا و ما بطن هو المحالة: (منظور از گناه آشکار، زنا و منظور از گناه پنهان، گرفتن معشوقه های نامشروع

پنهانی و مخفیانه است) اما روشن است که ذکر این مواد به عنوان بیان یک مصداق روشن است، نه اینکه منحصر به همین مورد بوده باشد.

9 - ده فرمان یهود - در تورات در فصل 20 سفر خروج احکام دهگانه ای دیده میشود که به عنوان ده فرمان در میان یهود معروف شده است که از جمله دوم شروع می شود و به هفدهم از آن فصل، پایان می یابد.

با مقایسه میان آن ده فرمان و آنچه در آیات فوق می خوانیم روشن می شود که فاصله فوق العاده زیادی میان این دو برنامه است، البته نمی توان اطمینان یافت که تورات کنونی در این قسمت مانند بسیاری از قسمتهای دیگر دستخوش تحریف نشده باشد، ولی آنچه مسلم است ده فرمان موجود در تورات اگر چه مشتمل بر مسائل لازمی است اما از نظر وسعت و ابعاد اخلاقی و اجتماعی و عقیده ای در سطحی بسیار پائینتر از مفاد آیات فوق است.

#### 10 - چگونه این چند آیه چهره مدینه را تغییر داد؟!

در بحارالانوار و همچنین در کتاب اعلام الوری داستان جالبی دیده می شود که از تاثیر فوق العاده آیات فوق در نفوس شنوندگان حکایت می کند و ما این جریان را طبق نقل بحار الانوار از علی بن ابراهیم به طور خلاصه ذیلا می آوریم:

(اسعد بن زراره) و (ذکوان بن عبد قیس) که از طایفه (خزرج) بودند، به مکه آمدند در حالی که میان طایفه (اوس) و (خزرج) جنگ طولانی بود و مدتها شب و روز سلاح بر زمین نمی گذاشتند، و آخرین جنگ آنها روز (بعث) بود که در آن جنگ طایفه اوس بر خزرج پیشی گرفت، به همین جهت اسعد و ذکوان به مکه آمدند تا از مردم مکه پیمانی بر ضد طایفه اوس بگیرند، هنگامی

که به خانه (عتبه بن ربیعہ) وارد شدند و جریان را برای او گفتند در پاسخ گفت:

شهر ما از شهر شما دور است، مخصوصاً گرفتاری تازه ای پیدا کرده ایم که ما را سخت به خود مشغول داشته، (اسعد) پرسید چه گرفتاری؟ شما که در حرم امن زندگی دارید.

(عتبه) گفت: مردی در میان ما ظهور کرده که می گوید: فرستاده خدا هستم! عقل ما را ناچیز می شمرد و به خدایان ما بد می گوید، جوانان ما را فاسد و اجتماع ما را پراکنده نموده است!

(اسعد) پرسید این مرد چه نسبتی به شما دارد؟ گفت: فرزند عبدالله بن عبدالمطلب و اتفاقاً از خانواده های شریف ما است.

(اسعد) و (ذکوان) در فکر فرو رفتند و به خاطرشان آمد که از یهود مدینه می شنیدند به همین زودی پیامبری در مکه ظهور خواهد کرد، و به مدینه هجرت خواهد نمود.

(اسعد) پیش خود گفت: نکند این همان کسی باشد که یهود از او خبر می دادند.

سپس پرسید او کجاست؟

(عتبه) گفت در حجر اسماعیل کنار خانه خدا هم اکنون نشسته است آنها در دره ای از کوه محاصره هستند و تنها در موسم حج و عمره ماه رجب آزادی می یابند، و وارد جمعیت می شوند ولی من به تو توصیه می کنم به سخنان او گوش مده و یک کلمه با او حرف مزن که او ساحر غریبی است. - و این در ایامی بود که مسلمانان در شعب ابی طالب محاصره بودند.

اسعد رو به عتبه کرد و گفت پس چه کنم؟ محرم شده ام و بر من لازم است که طواف خانه کعبه کنم، تو به من می گوئی به او نزدیک نشوم؟!

(عتبه) گفت: مقداری پنبه در گوشهای خود قرار بده تا سخنان او را نشنوی! اسعد وارد مسجدالحرام شد، در حالی که هر دو گوش خود را با پنبه سخت بسته بود، و مشغول طواف خانه کعبه شد در حالی که پیامبر (ﷺ) با جمعی از بنی هاشم در حجر اسماعیل در کنار خانه کعبه نشسته بودند.

او نگاهی به پیامبر (ﷺ) کرد و به سرعت گذشت، در دور دوم طواف با خود گفت: هیچکس احمقتر از من نیست!، آیا می شود یک چنین داستان مهمی در مکه بر سر زبانها باشد و من از آن خبری نگیرم و قوم خود را در جریان نگذارم؟!، به دنبال این فکر، دست کرد پنبه ها را از گوش بیرون آورد و به دور افکند و در جلو پیغمبر (ﷺ) قرار گرفت و پرسید به چه چیز ما را دعوت می کنی؟

پیامبر (ﷺ) فرمود: به شهادت به یگانگی خدا و اینکه من فرستاده اویم و شما را به این کارها دعوت می کنم و سپس آیات سه گانه، فوق که مشتمل بر دستورات دهگانه بود تلاوت کرد.

هنگامی که اسعد این سخنان پرمعنی و روح پرور را که با نهاد و جانش آشنا بود شنید، به کلی منقلب شد و فریاد زد اشهد ان لا اله الا الله و انک رسول الله. ای رسول خدا پدر و مادرم فدای تو باد، من اهل یشربم، از طایفه خزرجم، ارتباط ما با برادرانمان از طایفه اوس بر اثر جنگهای طولانی گسسته، شاید خداوند به کمک تو این پیوند گسسته را برقرار سازد.

ای پیامبر! ما وصف ترا از طایفه یهود شنیده بودیم و همواره ما را از ظهور تو بشارت می دادند و ما امیدواریم که شهر ما هجرتگاه تو گردد، زیرا یهود از

کتاب آسمانی خود چنین به ما خبر دادند، شکر می کنم که خدا مرا به سوی تو فرستاد، به خدا سوگند جز برای بستن پیمان جنگی بر ضد دشمنان به مکه نیامده بودم، ولی خداوند مرا به پیروزی بزرگتری نائل کرد.

سپس رفیق او (ذکوان) نیز مسلمان شد و هر دو از پیامبر (ﷺ) تقاضا کردند مبلغی همراه آنها به مدینه بفرستد تا به مردم تعلیم قرآن دهد و به اسلام دعوت نماید و آتش جنگها خاموش گردد، پیامبر (ﷺ) (مصعب بن عمیر) را همراه آنها به مدینه فرستاد و از آن زمان پایه های اسلام در مدینه گذاشته شد و چهره مدینه دگرگون گشت.

## آیه (154) تا (157) و ترجمه

(ثم أتينا موسى الكتب تماما على الذي أحسن و تفصيلا لكل شيء و هدى و  
رحمة لعلهم بقاء ربهم يؤمنون) (154) (و هذا كتب أنزلناه مبارك فاتبعوه و  
اتقوا لعلكم ترحمون) (155) (أن تقولوا انما انزل الكتب على طائفتين من قبلنا  
و ان كنا عن دراستهم لغفلين) (156) (او تقولوا لو انا انزل علينا الكتب لكنا  
اهدى منهم فقد جأكم بينة من ربكم و هدى و رحمة فمن اظلم ممن كذب بايت  
الله و صدف عنها سنجزى الذين يصدفون عن ايتنا سوء العذاب بما كانوا  
يصدفون) (157)

ترجمه:

154 - سپس به موسى کتاب (آسمانی) دادیم، (نعمت خود را) بر آنها که  
نیکوکار بودند تکمیل کردیم، و همه چیز را (که مورد نیاز آنها بود در آن)  
روشن ساختیم، کتابی که مایه هدایت و رحمت بود، تا به لقای پروردگارشان (به  
روز رستاخیز) ایمان بیاورند.

155 - و این کتابی است پر برکت که ما (بر تو) نازل کردیم، از آن پیروی  
نمائید و پرهیزگاری پیشه کنید تا مورد رحمت قرار گیرید.

156 - (ما این کتاب را با اینهمه امتیازات نازل کردیم) تا نگوئید کتاب  
آسمانی تنها بر دو طایفه پیش از ما (بر یهود و نصاری) نازل شده بود و ما از  
بحث و بررسی آنها بیخبر بودیم.

157 - یا نگوئید اگر کتاب آسمانی بر ما نازل می شد از آنها هدایت یافته  
تر بودیم، اینک آیات و دلایل روشن از جانب پروردگارتان برای شما آمد و  
همچنین هدایت و رحمت او، با اینحال چه کسی ستمکارتر از آنها که آیات خدا  
را تکذیب کردند و از آن روی گردانیدند یافت می شود، اما بزودی کسانی را که

از آیات ما روی گردانیدند به خاطر همین اغراض بی دلیلشان مجازات شدید خواهیم کرد.

تفسیر:

پاسخ قاطع به بهانه جویان:

در آیات قبل، سخن از ده حکم اساسی و اصولی اسلام در میان بود، که در حقیقت زیر بنای بسیاری از احکام اسلامی محسوب می شود، و از تعبیراتی مانند: ان هذا صراطی مستقیما فاتبعوه (این راه مستقیم من است، از آن پیروی کنید) و مانند آن بر می آید که این احکام، مخصوص آئین و مذهب معینی نبوده، بویژه اینکه تمام آنها از اصولی است که عقل به روشنی، آنها را تصدیق و تایید می کند، و به این ترتیب مضمون آیات گذشته بیان احکامی است که نه تنها در اسلام بلکه در تمام ادیان بوده است.

به دنبال آن در این آیات، می گوید: سپس به موسی، کتاب آسمانی دادیم و نعمت خود را بر افراد نیکوکار و آنها که تسلیم فرمان ما و پیرو حق بودند کامل ساختیم (ثم آتینا موسی الکتاب تماما علی الذی احسن).

از آنچه گفتیم معنی کلمه (ثم) که در لغت عرب معمولا برای (عطف با تاءخیر) می باشد روشن می گردد، و معنی آیه چنین خواهد بود، نخست به انبیای پیشین، این فرمانهای همگانی و عمومی را ابلاغ کردیم، سپس به موسی کتاب آسمانی دادیم، و این برنامه ها و تمامی برنامه های لازم را در آن شرح دادیم.

به این ترتیب نیازی به توجیهات مختلف و احیانا ضعیف که بعضی از مفسران گفته اند نخواهیم داشت.

ضمناً این نکته نیز روشن شد که (الذی احسن) اشاره به تمام کسانی است که نیکوکارند و آماده پذیرش حق و قبول فرمان خدا، (و در آن هر چیز که مورد نیاز بود، و در مسیر تکامل انسان اثر داشت، بازگو کرده) (و تفصیلاً لكل شیء).

(و نیز این کتاب، که بر موسی نازل شد، مایه هدایت و رحمت بود) (و هدی و رحمة).

(تمام این برنامه ها به خاطر آن بود که در روز رستاخیز و لقای پروردگار ایمان بیاورند، و با ایمان به معاد، افکار و گفتار و رفتارشان پاک شود) (لعلهم بلقاء ربهم یومنون).

ممکن است گفته شود اگر آئین موسی کامل بوده (آنچنان که کلمه تماماً از آن حکایت دارد) آئین مسیح و سپس آئین اسلام، چه ضرورتی داشته است؟! ولی باید توجه داشت که: هر آئینی برای زمان خود، آئین جامع و کاملی است، و محال است آئین ناقص از طرف خدا، نازل گردد، ولی همین آئین که برای یکزمان کامل بود، ممکن است برای زمانهای بعد، ناتمام و نارسا باشد، همانطور که یک برنامه جامع و کامل برای دوره دبستان، نسبت به دوره دبیرستان نارسا است، و سر فرستادن پیامبران مختلف با کتب آسمانی متعدد، تا به آخرین پیامبر (ﷺ) و آخرین دستور منتهی گردد، نیز همین است، البته هنگامی که بشر آمادگی برای دستور نهائی پیدا کرد و دستور نهائی صادر شد، دیگر نیازی به آئین جدید نیست و درست همانند افراد فارغ التحصیل که می توانند بر اساس معلومات خود به پیشرفتهای علمی از طریق مطالعه پیش بروند، پیروان چنین مذهبی نیاز به آئین جدید نخواهند داشت و تحرک کافی را از همان آئین نهائی خواهند گرفت.

و نیز از این آیه استفاده می شود که مسائل مربوط به قیامت در تورات اصلی به حد کافی بوده است، و اگر می بینیم در توراتهای کنونی، و کتابهای وابسته به آن جز در موارد نادری اشاره به معاد و رستاخیز نشده است، به نظر می رسد که بیشتر به خاطر تحریف یهود و دنیاپرستانی بوده که مایل بوده اند درباره قیامت کمتر سخن بگویند و کمتر سخن بشنوند.

البته در توراتهای کنونی اشارات مختصری به مساله قیامت شده است، ولی به اندازه ای کم است که بعضی می خواهند بگویند یهود، اصولاً به رستاخیز معتقد نیست ولی این سخن به مبالغه شبیه تر است تا به یک واقعیت.

ضمناً باید توجه داشت همانطور که در جلد اول تفسیر نمونه (صفحه 156) خاطر نشان ساختیم: منظور از ملاقات پروردگار که در آیات قرآن آمده، ملاقات حسی و رویت با چشم نیست، بلکه یکنوع شهود باطنی و ملاقات روحانی است که بر اثر تکامل انسان در رستاخیز صورت می گیرد، و یا مشاهده پاداشها و کیفرهای او در جهان دیگر است.

در آیه بعد، اشاره به نزول قرآن و تعلیمات آن کرده و بحث آیه گذشته را تکمیل می نماید و می گوید: (این کتابی است که ما نازل کرده ایم، کتابی است با عظمت و پر برکت و سرچشمه انواع خیرات و نیکیها) **(و هذا کتاب انزلناه مبارك)**.

و (چون چنین است به طور کامل از آن پیروی کنید، و پرهیزگاری پیشه نمائید و از مخالفت با آن پرهیزید شاید مشمول رحمت خدا گردید) **(فاتبعوه و اتقوا لعلکم ترحمون)**.

در آیه بعد، تمام راههای فرار و بهانه جوئیها را به روی مشرکان بسته، نخست به آنها می گوید: (ما این کتاب آسمانی را با این امتیازات نازل کردیم تا

نگوئید که تنها بر دو طایفه پیشین (یهود و نصاری) کتاب آسمانی نازل شده، و ما از بحث و بررسی و مطالعه آنها غافل بوده ایم، و اگر از فرمان تو سرپیچی کردیم به خاطر این بوده است که فرمان تو در دست دیگران بود و به دست ما نرسید)

(ان تقولوا انما انزل الكتاب على طائفتين من قبلنا وان كنا عن دراستهم لغافلين).

در آیه بعد همان بهانه به صورت دامنه دارتر و آمیخته با ادعا و غرور بیشتر از آنها نقل شده است، و آن اینکه، اگر قرآن بر آنها نازل نمی شد، ممکن بود ادعا کنند ما بقدری برای انجام فرمان الهی آمادگی داشتیم که هیچ ملتی به اندازه ما آمادگی نداشت: (و اگر کتاب آسمانی بر ما نازل می شد، ما از همه آنها پذیراتر و هدایت یافته تر بودیم) (او تقولوا لو انا انزل علينا الكتاب لكنا اهدى منهم).

در حقیقت، آیه قبل، منعکس کننده این بهانه بود که اگر ما به راه نیامده ایم بر اثر بیخبری از کتب آسمانی بوده و این بیخبری معلول آن بوده است که این کتب بر دیگران نازل گردیده، اما این آیه منعکس کننده حس خود برتریابی آنها و ادعای بی اساسی است که در مورد امتیاز نژاد عرب بر دیگران داشته اند.

نظیر همین معنی در سوره فاطر آیه 42 از قول مشرکان به صورت یک مساله قاطع نه به عنوان یک قضیه شرطیه نقل شده است، آنجا که می گوید: (مشرکان با نهایت تاکید قسم یاد کردند که اگر پیامبری به سوی آنها بیاید از تمام امتها هدایت یافته تر خواهند بود).

و به هر حال قرآن در برابر این ادعاها می گوید: خداوند تمام راههای بهانه جوئی را بر شما بسته است زیرا آیات و دلائل روشن از طرف پروردگار برای

شما آمد، آمیخته با هدایت الهی و رحمت پروردگار) (فقد جائکم بینة من ربکم وهدی ورحمة).

جالب اینکه به جای تعبیر به کتاب آسمانی، تعبیر به (بینة) شده است، اشاره به اینکه این کتاب آسمانی از هر نظر روشن و روشنگر و آمیخته با دلایل قاطع است.

(با این حال آیا کسی ستمکارتر از آنها که تکذیب آیات خدا می کنند و از آن اعراض می نمایند پیدا می شود؟) (فمن اظلم من کذب بایات الله و صدف عنها).

(صدف) از ماده (صدف) (بر وزن حذف) به معنی اعراض کردن شدید و بدون تفکر از چیزی است، اشاره به اینکه آنها نه تنها از آیات خدا روی گردانیدند بلکه با شدت از آن فاصله گرفتند، بدون اینکه درباره آن کمترین فکر و اندیشه ای به کار برند. گاهی این کلمه به معنی جلوگیری کردن و ممانعت دیگران نیز آمده است.

در پایان آیه، مجازات دردناک این گونه افراد لجوج و بی فکری که مطالعه نکرده حقایق را به شدت انکار می کنند و از آن می گریزند حتی سد راه دیگران می شوند، در یک جمله کوتاه و رسا بیان کرده می گوید:

(به زودی کسانی را که از آیات ما روی می گردانند، گرفتار مجازاتهای شدید خواهیم کرد، و این به خاطر همان اعراض بی رویه و بی دلیل آنها است) (سنجزی الذین یصدفون عن آیاتنا سوء العذاب بما کانوا یصدفون).

(سوء العذاب) اگر چه به معنی (مجازات بد) است، ولی چون مجازات بد، مجازاتی است که در نوع خود شدید و فوق العاده دردناک باشد، بسیاری از مفسران آن را به (مجازات شدید) تفسیر کرده اند.

تکرار جمله (یصدفون) در هنگام بیان کیفر اینگونه اشخاص، به خاطر روشن ساختن این حقیقت است که تمام گرفتاریها و بدبختیهای آنان از اینجا سرچشمه می گیرد که بدون فکر و مطالعه از حقایق، رویگردان می شوند، و اگر حداقل به عنوان یک شخص جستجوگر و در حال شک به خود اجازه مطالعه می دادند هیچگاه گرفتار چنین عواقب دردناکی نمی شدند.

آیه (158) و ترجمه

(هل ينظرون الا ان تاتيهم الملائكة او ياتي ربك او ياتي بعض ايت ربك يوم ياتي بعض ايت ربك يوم يأتي بعض ايت ربك لا ينفع نفسا ايمنها لم تكن امننت من قبل او كسبت في ايمنها خير اقل انتظروا انا منتظرون) (158)

ترجمه:

158 - آیا جز این انتظار دارند که فرشتگان مرگ به سراغشان بیایند، یا خداوند (خودش) به سوی آنها بیاید (چه انتظار محالی؟! یا پاره ای از آیات پروردگار (و نشانه های رستاخیز) اما آن روز که این آیات و نشانه ها تحقق پذیرد ایمان آوردن افرادی که قبلا ایمان نیاورده اند و یا عمل نیکی انجام نداده اند سودی به حالشان نخواهد داشت، بگو (اکنون که شما چنین انتظارات غلطی دارید) انتظار بکشید ما هم انتظار (کیفر شما را) می کشیم!

تفسیر:

انتظارات بیجا و محال!

در آیات گذشته این حقیقت بیان شد که ما حجت را بر مشرکان تمام کردیم و کتاب آسمانی یعنی قرآن را برای هدایت همگان فرستادیم تا هیچگونه بهانه ای برای توجیه مخالفت های خود نداشته باشند.

این آیه می گوید: اما این افراد لجوج به اندازه ای در کار خود سرسختند، که این برنامه روشن نیز در آنها تاثیر نمی کند، گویا انتظار نابودی خویش، یا از میان رفتن آخرین فرصت، و یا انتظار امور محالی را می کشند.

نخست می گوید: آنها جز این انتظار ندارند که فرشتگان مرگ به سراغشان بیایند! (هل ينظرون الا ان تاتيهم الملائكة).

(یا اینکه پروردگارت به سراغ آنها بیاید و او را ببینند، و ایمان بیاورند!! (او یأتی ربك)).

در حقیقت آنها انتظار امر محالی را می کشند، نه اینکه آمدن خداوند یا مشاهده او امکانپذیر باشد، و این درست به آن می ماند، که به شخص قاتل لجوجی که پس از ارائه مدارک کافی، باز منکر جرم خود می باشد، بگوئیم اگر اینهمه مدارک را قبول نداری لابد انتظار داری شخص مقتول زنده شود و در دادگاه حضور یابد و شهادت بدهد که تو او را کشته ای!

سپس می گوید: (یا اینکه بعضی از آیات و نشانه های پروردگار که در آستانه رستاخیز و پایان جهان، واقع می شود، و به دنبال آن درهای توبه بسته خواهد شد، انجام گیرد) (او یاتی بعض آیات ربك).

بنابراین تعبیر به (آیات ربك) اگر چه به صورت کلی و سربسته ذکر شده اما می تواند به قرینه جمله های بعد که تفسیر آن خواهد آمد، به معنی نشانه های رستاخیز بوده باشد، مانند زلزله های وحشتناک، و بی فروغ شدن خورشید و ماه و ستارگان و امثال اینها.

و یا اینکه منظور از آن درخواستهای نامعقولی بوده است که آنها از پیامبر (ﷺ) داشتند، از جمله اینکه می گفتند ایمان نمی آوریم مگر اینکه سنگهای آسمانی بر سر ما ببارد و یا بیابان خشک و سوزان حجاز پر از چشمه ها و نخلستانها شود!

و به دنبال آن اضافه می کند: (آن روز که چنین آیات صورت پذیرد، ایمان آوردن افراد بی ایمان و آنها که عمل نیکی انجام نداده اند، پذیرفته نخواهد شد) و درهای توبه به روی آنان بسته می شود، زیرا توبه و ایمان در آن هنگام، صورت اجباری و اضطراری به خود می گیرد، و ارزش ایمان و توبه اختیاری را

نخواهد داشت (یوم یأتی بعض آیات ربك لا ینفع نفسا ایمانها لم تکن آمنتم من قبل او کسبت فی ایمانها خیرا).

از آنچه گفتیم روشن شد که جمله (او کسبت فی ایمانها خیرا) به این معنی است که در آن روز نه تنها ایمان آوردن سودی نخواهد داشت، بلکه آنها هم که ایمان آورده اند ولی عمل صالحی انجام نداده اند در آن روز انجام عمل صالح به حال آنها، نفعی ندارد، چه اینکه اوضاع و احوال طوری است که هر کسی بی اختیار دست از کارهای خلاف بر می دارد و به سوی عمل صالح اجبارا روی می آورد.

در پایان آیه با لحنی تهدیدآمیز به این افراد لجوج می گوید: (اکنون که شما چنین انتظاری را دارید در انتظار خویش بمانید، ما هم در انتظار (کیفر دردناک شما) خواهیم بود) (قل انتظروا انا منتظرون).

ایمان بدون عمل سودی ندارد.

از نکات جالبی که از آیه فوق استفاده می شود این است که راه نجات را در ایمان، آن هم ایمانی که در پرتو آن اکتساب خیری شود و اعمال نیک انجام گیرد، معرفی می کند.

ممکن است این سؤال پیش آید که آیا ایمان به تنهایی کافی نیست هر چند خالی از تمام اعمال نیک باشد؟

در پاسخ می گوئیم درست است که افراد با ایمان ممکن است لغزشهایی داشته باشند و مرتکب گناهایی شوند و از گناهان خود نیز پشیمان گردند، و به اصلاح خویش پردازند، ولی کسی که هیچگونه عمل نیکی در تمام عمرش انجام نداده و فرصت کافی داشته است، بلکه به عکس هر گونه گناه و زشتکاری از او سر زده، بسیار بعید به نظر می رسد که اهل نجات باشد و ایمان او به تنهایی

مفید واقع شود، زیرا اصولاً نمی توان باور کرد کسی ایمان به مکتبی داشته باشد ولی در تمام عمرش، حتی یکبار، به برنامه های آن مکتب عمل نکند، بلکه به عکس همه دستورات آن را زیر پا بگذارد، این خود دلیل روشنی بر عدم ایمان او است، و به این ترتیب ایمان باید حداقل با قسمتی از اعمال نیک همراه باشد، تا معلوم شود ایمانی وجود دارد.

آیه (159) و (160) ترجمه

(ان الذين فرقوا دينهم وكانوا شيعا لست منهم في شيء انما امرهم الى الله ثم ينبئهم بما كانوا يفعلون) (159) (من جاء بالحسنة فله عشر امثالها ومن جاء بالسيئة فلا يجزي الا مثلها وهم لا يظلمون) (160)

ترجمه:

159 - کسانی که آئین خود را پراکنده ساختند و به دسته جات گوناگون (و مذاهب مختلف) تقسیم شدند هیچگونه ارتباطی با آنها نداری، کار آنها و اگذار به خدا است پس خدا آنها را از آنچه انجام می دادند با خبر می کند.

160 - هر کس کار نیکی بیاورد ده برابر آن پاداش خواهد داشت و هر کس کار بدی بیاورد جز به مقدار آن کیفر نخواهد دید و ستمی بر آنها نخواهد شد.

تفسیر:

بیگانگی از نفاق افکنان

در تعقیب دستورات دهگانه ای که در آیات قبل گذشت و در آخر آن فرمان به پیروی از (صراط مستقیم خدا) و مبارزه با هر گونه نفاق و اختلاف داده شده بود، این آیه در حقیقت تاکید و تفسیر و توضیحی روی همین مطلب است.

نخست می فرماید: (آنها که آئین و مذهب خود را پراکنده کردند و به دسته های مختلف تقسیم شدند، در هیچ چیز با آنها ارتباط نداری و آنها نیز هیچگونه ارتباطی با مکتب تو ندارند) زیرا مکتب تو مکتب توحید و صراط مستقیم است و صراط مستقیم و راه راست همواره یکی بیش نیست (ان الذين فرقوا دينهم و كانوا شيعا لست منهم في شيء).

سپس به عنوان تهدید و توییخ اینگونه افراد تفرقه انداز، می گوید: (کار اینها واگذار به خدا است، و آنها را از اعمالشان آگاه خواهد ساخت ) ( **انما امرهم الى الله ثم ينبئهم بما كانوا يفعلون** ).

در اینجا توجه به دو نکته لازم است:

#### 1 - هدف آیه چه اشخاصی هستند؟

جمعی از مفسران معتقدند که آیه درباره یهود و نصاری نازل شده است که به دسته جات مختلف و پراکنده تقسیم شدند، و در برابر یکدیگر صف بندی کردند. ولی عقیده بعضی دیگر این است که آیه اشاره به تفرقه اندازان این امت است که بر اثر تعصبا و روح تفوق طلبی و عشق به ریاست، سرچشمه تفرقه و نفاق، در میان مردم مسلمان می شوند.

ولی محتوای آیه یک حکم عمومی و همگانی درباره تمام افراد تفرقه انداز است، که با ایجاد انواع بدعتها، میان بندگان خدا، بذر نفاق و اختلاف می پاشند اعم از آنها که در امتهای پیشین بودند، یا آنها که در این امتند.

و اگر مشاهده می کنیم که در روایات اهل بیت و همچنین اهل تسنن نقل شده است که این آیه اشاره به گمراهان و تفرقه اندازان و بدعتگزاران این امت است، در حقیقت از قبیل بیان مصداق، می باشد زیرا اگر این مصداق بیان نمی شد، ممکن بود عده ای تصور کنند که منظور از آن منحصرأ دیگران هستند و به اصطلاح ضمیر را به دیگران برگردانند و خود را تبرئه کنند!

در روایتی از امام باقر (ع) که در تفسیر علی بن ابراهیم در ذیل این آیه نقل شده چنین می خوانیم: **فارقوا امیرالمومنین (علیه السلام) و صاروا احزابا**: (یعنی آیه اشاره به کسانی است که از امیر مومنان جدا شدند و به دسته جات مختلف تقسیم گردیدند).

روایاتی که در زمینه افتراق و پراکندگی این امت - به عنوان پیش بینی - از پیامبر اسلام (ﷺ) نقل شده، نیز این حقیقت را تایید می کند.

### زشتی تفرقه و نفاق

این آیه بار دیگر، این حقیقت را که اسلام آئین وحدت و یگانگی است و از هر گونه نفاق و تفرقه و پراکندگی بیزار است با تاکید تمام بازگو می کند و به پیامبر می گوید برنامه و کار تو هیچگونه شباهتی با افراد تفرقه انداز ندارد، خداوند منتقم قهار از آنان انتقام خواهد گرفت، و عاقبت شوم اعمالشان را به آنها نشان می دهد.

توحید نه تنها یکی از اصول اسلام است بلکه تمام اصول و فروع اسلام و همه برنامه های آن بر محور توحید دور می زند، توحید روحی است در کالبد همه تعلیمات اسلام، توحید جانی است که در پیکر اسلام دمیده شده است.

اما با نهایت تاسف آئینی که سر تا پای آن را وحدت و یگانگی تشکیل می دهد، امروز آنچنان دستخوش تفرقه نفاق افکنان شده است که چهره اصلی خود را به کلی از دست داده، هر روز نغمه شومی همانند صدای جفدی که در ویرانه می خواند از گوشه ای بلند می شود، و شخصی ماجراجو یا مبتلا به بیماری روانی و یا کج سلیقه ای پرچم مخالفت با یکی از برنامه های اسلامی بلند می کند و جمعی از افراد ابله و نادان را گرد خود جمع می نماید، و منشا اختلاف تازه ای می شود.

نقش بی اطلاعی و جهل جمعی از توده مردم در این نفاق افکنی، همانند نقش بیداری و آگاهی دشمنان، بسیار موثر است.

گاهی مسائلی را که قرنهای موضوع بحث آن گذشته است، از نو علم می کنند و جار و جنجال ابلهانه ای پیرامون آن راه می اندازند تا افکار مردم را به خود

مشغول سازند، اما همانطور که آیه فوق می گوید، اسلام از آنها بیگانه است و آنها نیز از اسلام بیگانه اند و سرانجام برنامه های نفاق افکنی شکست خواهد خورد.

#### حملات ناروای نویسنده المنار به شیعه

نویسنده تفسیر المنار که بدبینی فوق العاده ای نسبت به (شیعه) دارد و به همان نسبت از عقائد شیعه و تاریخ آنها بی خبر است، در ذیل این آیه زیر ماسک دعوت به سوی اتحاد فصلی در زمینه شیعه، صحبت کرده و آنها را به عنوان تفرقه افکنان و مخالفان اسلام و کسانی که زیر نقاب مذهب به فعالیتهای سیاسی ضد اسلامی پرداخته اند، متهم ساخته است! گویا وجود کلمه شیعا در آیه فوق که هیچگونه ارتباطی با مساله تشیع و شیعه ندارد او را به یاد این مطالب واهی انداخته است!.

نوشته های او بهترین پاسخ برای گفته های او و روشنترین شاهد برای عدم اطلاع او از تاریخ و عقاید شیعه است زیرا:

1 - میان (شیعه) و (عبدالله سبا) یهودی که اصل وجود او از نظر تاریخ مشکوک است و به فرض وجود، کمترین نقشی در تاریخ تشیع و کتب شیعه ندارد پیوند قائل شده و از سوی دیگر میان (شیعه)) و (باطنیه) حتی میان (شیعه) و (فرقه

ضاله که از بزرگترین دشمنان شیعه هستند ارتباط قائل شده است، در حالی که مختصر آگاهی از تاریخ شیعه نشان می دهد که اینها سخنان موهومی بیش نیست بلکه افترا و تهمت است و از همه عجیبتر جمعیت غلات را (آنها که در حق علی (علیه السلام) غلو کردند و او را به خدائی پذیرفتند) که در فقه شیعه به عنوان

یکی از دسته هائی که کفر آنها قطعی و مسلم است، شناخته شده اند، به شیعه پیوند داده، و شیعیان را متهم به عبادت اهل بیت و امثال آن کرده است!

مسلم اگر نویسنده المنار تحت تاثیر پیش داوریهای نادرست و تعصباتی ناروا نبود، و به خود اجازه می داد که عقائد شیعه را از خود شیعه بشنود و در کتابهای خود شیعه بخواند نه در کتب دشمنان آنها، به خوبی می دانست که این نسبتها نه تنها دروغ و افترا است، بلکه مضحک و خنده آور است.

و از همه عجیبتتر اینکه پیدایش شیعه را به ایرانیان نسبت داده اند در حالی که قرنهای پیش از آنکه ایرانیها شیعه باشند، تشیع در عراق و حجاز و مصر بوده است و مدارک تاریخی گواه زنده این حقیقت است.

2 - گناه شیعه این است که به گفته قطعی پیامبر (ﷺ) که در معتبرترین منابع اهل تسنن نیز آمده است عمل کرده، آنجا که فرمود: من در میان شما دو چیز گرانبایه به یادگاری می گذارم که اگر به آنها متمسک شوید هیچگاه گمراه نخواهید شد، کتاب خدا و عترتم

گناه شیعه این است که اهل بیت پیامبر (ﷺ) را که از همه آگاهتر به مکتب و آئین او بودند، پناهگاه خود در مشکلات اسلامی قرار داده، و حقایق اسلام را از آنها گرفته است.

گناه شیعه این است که به پیروی از منطق و عقل، و الهام از قرآن و سنت، باب اجتهاد را مفتوح می داند، و به فقه اسلام تحرک می بخشد و می گوید: چه دلیلی دارد که فهم قرآن و سنت را منحصر به چهار نفر کنیم، و همه مجبور باشند از آنها پیروی کنند؟!

مگر خطابات قرآن و سنت متوجه عموم افراد با ایمان در همه قرون و و اعصار نیست؟

و مگر صحابه پیامبر (ﷺ) در فهم قرآن و سنت، از افراد معینی پیروی می کردند؟ پس چرا اسلام را در چهار دیواری خشک و کهنه ای به نام مذاهب چهارگانه حنفی و مالکی و حنبلی و شافعی محصور سازیم؟!

گناه شیعه این است که می گوید یاران پیامبر اسلام (ﷺ) مانند همه افراد دیگر باید با مقیاس ایمان و عملشان مورد بررسی قرار گیرند، آنها که عملشان مطابق کتاب و سنت است خوب، و آنها که در عصر پیامبر (ﷺ) و یا بعد از او بر خلاف کتاب و سنت عمل کردند، باید طرد شوند، و نام صحابه بودن نباید سپری برای جنایتکاران شود و افرادی مانند معاویه که تمام ضوابط اسلامی را زیر پا گذاشت و بر امام وقت، که همه امت اسلامی امامت او را، حد اقل، در آن زمان قبول دارند، خروج کرد، و آنهمه خونهای بیگناهان را ریخت نباید تقدیس شوند، همچنین پاره ای از صحابه جیره خوار که جزء دار و دسته او بودند.

آری شیعه چنین گناهایی را دارد و به آن معترف است، ولی آیا هیچ جمعیتی را مظلومتر از شیعه سراغ دارید که نقطه های درخشان و افتخار زندگی و تاریخ او را نقطه های ضعف نشان دهند؟ و یکدنیا دروغ و تهمت به او ببندند و حتی اجازه ندهند عقائد صحیح خود را در میان عموم مسلمانان پخش کند، بلکه همیشه عقائد او را از دشمنان او بگیرند نه از خود او؟!

آیا اگر جمعیتی به دستور پیامبرش عمل کند در حالی که دیگران عمل نکنند تفرقه انداز و نفاق افکن محسوب می شود؟ آیا اینها را باید از راهی که می روند باز داشت تا اتحاد برقرار شود؟ یا آنها را که از بی راهه می روند؟!

### 3 - تاریخ علوم اسلامی نشان می دهد که در غالب این علوم شیعه پیشقدم

بودند تا آنجا که شیعه را به عنوان پدید آورندگان علوم اسلام می شناسد.

کتابهایی که علمای شیعه در رشته تفسیر و تاریخ و حدیث و فقه و اصول و رجال و فلسفه اسلامی نوشته اند چیزی نیست که بتوان آنها را پنهان ساخت و در تمام کتابخانه های آزاد موجود است (البته به استثنای اکثر کتابخانه های اهل تسنن که معمولاً اجازه ورود این کتابها را به کتابخانه های خود نمی دهند در حالی که ما اجازه ورود کتابهای آنها را از قرنهای قبل به کتابخانه های خود داده ایم!) و گواه زنده این مدعا است.

آیا آنها که اینهمه کتاب برای عظمت اسلام و پیشبرد تعلیمات اسلام نوشته اند، دشمنان اسلام بودند؟

آیا دشمنی سراغ دارید که اینهمه دوستی و محبت کند؟  
آیا کسی جز یک عاشق مخلص نسبت به قرآن و پیامبر (ﷺ) می تواند منشا اینهمه خدمت باشد؟

در پایان سخن باید بگوئیم اگر می خواهید نفاق و تفرقه برچیده شود بیائید بجای تهمت به یکدیگر، همدیگر را آنچنانکه هستیم بشناسیم، زیرا این گونه نسبتهای ناروا نه تنها به وحدت اسلام کمک نمی کند، بلکه ضربه محکمی بر پایه های وحدت اسلامی می زند.

پاداش بیشتر، مجازات کمتر

در آیه بعد، اشاره به رحمت و پاداش وسیع خداوند که در انتظار افراد نیکوکار است، کرده و تهدیدهای آیه گذشته را با این تشویقها تکمیل می کند و می گوید: هر کسی کار نیکی انجام داد، ده برابر به او پاداش داده می شود (و من جاء بالحسنة فله عشر امثالها)

و هر کس کار بدی انجام دهد جز به همان مقدار، کیفر داده نمی شود (و من

جاء بالسيئة فلا يجزي الا مثلها)

و برای تاکید این جمله را نیز اضافه می کند که به آنها هیچگونه ستمی نخواهد شد و تنها به مقدار عملشان کیفر می بینند (وهم لا یظلمون).  
 در اینکه منظور از حسنة و سیئة در آیه فوق چیست؟ و آیا خصوص توحید و شرک است، یا معنی وسیعتر دارند؟ میان مفسران گفتگو است، ولی ظاهر آیه هر گونه کار نیک و فکر نیک و عقیده نیک و یا بد را شامل می شود، زیرا هیچگونه دلیلی بر محدود کردن معنی حسنة و سیئة نیست.

### نکته ها

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

1 - منظور از جاء به آنچنانکه از مفهوم جمله، استفاده می شود، آن است که کار نیک یا بد را همراه خود بیاورد، یعنی به هنگام ورود در دادگاه عدل الهی، انسان نمی تواند دست خالی و تنها باشد، یا عقیده و عمل نیکی با خود دارد و یا عقیده و اعمال سوئی، اینها همواره با او هستند و از او جدا نمی شوند و در زندگانی ابدی، قرین و همدم او خواهند بود.

در آیات دیگر قرآن نیز این تعبیر به همین معنی به کار رفته است، در آیه 33 سوره ق، می خوانیم من خشی الرحمان بالغیب و جاء بقلب منیب. بهشت برای آنها است که خدا را از طریق ایمان به غیب بشناسند و از او بترسند، و قلب توبه کار و مملو از احساس مسئولیت با خود در عرصه محشر بیاورند.

2 - در آیه فوق می خوانیم، پاداش حسنه ده برابر است، در حالی که در بعضی دیگر از آیات قرآن تنها به عنوان اضعافا کثیره (چندین برابر) اکتفا شده (مانند آیه 245 سوره بقره) و در بعضی دیگر از آیات، پاداش پاره ای از اعمال مانند انفاق را به هفتصد برابر بلکه بیشتر می رساند، (آیه 261 سوره بقره) و در بعضی دیگر اجر و پاداش بیحساب ذکر کرده و می گوید: (انما یوفی الصابرون

اجرهم بغیر حساب) آنها که استقامت بورزند پاداشی بی حساب خواهند داشت (زمر آیه 10).

روشن است که این آیات هیچگونه اختلافی با هم ندارند، در حقیقت حداقل پاداشی که به نیکوکاران داده می شود، ده برابر است و همینطور به نسبت اهمیت عمل، و درجه اخلاص آن و کوششها و تلاشهایی که در راه آن انجام شده است، بیشتر می شود، تا به جایی که هر حد و مرزی را درهم می شکند و جز خدا حد آن را نمی داند.

مثلا اتفاق که فوق العاده در اسلام اهمیت دارد پاداشش از حد معمول پاداش عمل نیک که ده برابر است، فراتر رفته و به اضعاف کثیره یا هفتصد برابر و بیشتر رسیده است و در مورد استقامت که ریشه تمام موفقیتها و سعادتها و خوشبختیها است و هیچ عقیده و عمل نیکی بدون آن پا بر جا نخواهد بود، پاداش بی حساب ذکر شده است.

از اینجا روشن می شود که اگر در روایات، پاداشهایی بیش از ده برابر برای بعضی از اعمال نیک ذکر شده نیز هیچگونه منافاتی با آیه فوق ندارد. و همچنین اگر در آیه 84 سوره قصص می خوانیم من جاء بالحسنة فله خير منها

کسی که عمل نیکی انجام دهد پاداشی بهتر از این خواهد داشت مخالفتی با آیه فوق ندارد تا احتمال نسخ در آن برود، زیرا بهتر بودن معنی وسیعی دارد که با ده برابر کاملا سازگار است.

3 - ممکن است بعضی تصور کنند که واجب شدن شصت روز به عنوان کفاره در مقابل خوردن یک روز روزه ماه مبارک رمضان، و مجازاتهای دیگری

در دنیا و آخرت از این قبیل با آیه فوق که می گوید: در برابر کار بد فقط به اندازه آن کیفر داده خواهد شد سازگار نیست.

ولی با توجه به یک نکته پاسخ این ایراد نیز روشن می شود و آن اینکه: منظور از مساوات میان گناه و کیفر، مساوات عددی نیست، بلکه کیفیت عمل را نیز باید در نظر گرفت خوردن یک روز روزه ماه رمضان با آنهمه اهمیتی که دارد مجازاتش تنها یک روز كفاره نیست بلکه باید آنقدر روزه بگیرد که به اندازه احترام آن یک روز ماه مبارک بشود. به همین دلیل در بعضی از روایات می خوانیم که کیفر گناهان در ماه رمضان بیش از سایر ایام است همانطور که پاداش اعمال نیک در آن ایام بیشتر است تا آنجا که مثلاً یک ختم قرآن در این ماه برابر با هفتاد ختم قرآن در ماههای دیگر است.

4 - نکته جالب دیگر اینکه: آیه فوق نهایت لطف و مرحمت پروردگار را در مورد انسان مجسم می کند، چه کسی را سراغ دارید که تمام ابزار کار را در اختیار انسان بگذارد، و همه گونه آگاهی نیز به او بدهد، رهبران معصومی برای هدایت و راهنمایی او بفرستد، تا با استفاده از نیروی خداداد و رهبری فرستادگانش کار نیکی انجام دهد، و تازه در برابر کار او ده برابر پاداش تعیین نماید، اما برای لغزشها و خطاهایش تنها یک جرم قائل شود تازه راه عذر خواهی و توبه و رسیدن به عفو و بخشش را نیز به روی او بگشاید.

ابوذر می گوید: صادق مصدق (یعنی پیامبر) فرمود: ان الله تعالى قال الحسنه عسرا و ازید و السيئة واحدة او اغفر فالويل لمن غلبت آحاده اعشاره: خداوند می فرماید: کارهای نیک و حسنات را ده برابر پاداش می دهم یا بیشتر، و سیئات را تنها یک برابر کیفر می دهم و یا می بخشم، وای به حال آن کس که آحادش بر عسراتش پیشی گیرد (یعنی گناهانش از طاعاتش افزون شود).

آیه (161) تا (163) و ترجمه

(قل إني هدئني ربي إلى صراط مستقيم دينا قيما ملة إبراهيم حنيفا وما كان من  
المشركين) (161) (قل إن صلاتي ونسكي ومحياي ومماتي لله رب العلمين)  
(162) (لا شريك له وبذلك أمرت وأنا أول المسلمين) (163)

ترجمه:

161 - بگو: پروردگارم مرا به راه راست هدایت کرده، آئینی پا بر جا و  
ضامن سعادت دین و دنیا، آئین ابراهیم همان کسی که از آئینهای خرافی محیط  
خود روی گردانید و از مشرکان نبود.

162 - بگو: نماز و تمام عبادات من و زندگی و مرگ من، همه برای خداوند  
پروردگار جهانیان است.

163 - شریکی برای او نیست، و به همین دستور یافته ام، و من نخستین  
مسلمانم!

تفسیر:

این است راه مستقیم من

این چند آیه و آیات دیگری که بعد از آن می خوانیم و سوره انعام با آن  
پایان می پذیرد در حقیقت خلاصه ای است از بحثهای این سوره که در زمینه  
مبارزه با شرک و بت پرستی بیان شده و تکمیل و توضیح بیشتری روی آنها  
است، در حقیقت این سوره با دعوت به توحید و مبارزه با شرک شروع و با  
همان بحث نیز خاتمه می یابد.

نخست در برابر عقائد و ادعاهای دور از منطق مشرکان و بت پرستان،  
خداوند به پیامبرش دستور می دهد که بگو پروردگار من مرا به راه راست که

نزدیکترین راهها است هدایت کرده است (این راه راست همان جاده توحید و یکتاپرستی و در هم کوبیدن آئین شرک و بت پرستی است) (قل اننی هدانی ربی الی صراط مستقیم).

جالب توجه اینکه: این آیه و تعداد زیادی از آیات قبل و بعد با جمله قل: بگو شروع می شود، و شاید هیچ سوره ای در قرآن، این اندازه، این جمله در آن تکرار نشده باشد، و این در حقیقت درگیری شدید پیامبر (ﷺ) را در این سوره با منطق مشرکان منعکس می کند.

و نیز راه هر گونه بهانه را بر آنها می بندد زیرا تکرار کلمه قل نشانه این است که تمام این گفتگوها به فرمان خدا و به تعبیر دیگر عین منطق پروردگار است، نه نظرات شخص پیامبر (ﷺ).

روشن است ذکر کلمه قل در این آیات و مانند آنها در متن قرآن، برای حفظ اصالت قرآن و نقل عین کلماتی است که بر پیامبر (ﷺ) وحی شده و به تعبیر دیگر پیامبر (ﷺ) هیچگونه تغییری در الفاظی که بر او وحی می شد نمی داد و حتی کلمه قل را که خطاب پروردگار به او است، عینا ذکر می کرد.

سپس این صراط مستقیم را در این آیه و دو آیه بعد توضیح می دهد: نخست می گوید: آئینی است مستقیم در نهایت راستی و درستی، ابدی و جاویدان و قائم به امور دین و دنیا و جسم و جان (دینا قیما).

و از آنجا که عربها علاقه خاصی به ابراهیم نشان می دادند و حتی آئین خود را به عنوان آئین ابراهیم معرفی می کردند، اضافه می کند که آئین واقعی ابراهیم همین است که من به سوی آن دعوت می کنم نه آنچه شما به او بسته اید (ملة ابراهیم).

همان ابراهیم که از آئین خرافی زمان و محیط اعراض کرد، و به حق یعنی آئین یکتاپرستی روی آورد (حنیفا).

حنیف به معنی شخص یا چیزی است که تمایل به سوئی پیدا کند، ولی در اصطلاح قرآن به کسی گفته می شود که از آئین باطل زمان خود روی گرداند و به آئین حق توجه کند.

این تعبیر گویا پاسخی است به گفتار مشرکان که مخالفت پیامبر را با آئین بت پرستی که آئین نیاکان عرب بود نکوهش می کردند، پیامبر در پاسخ آنها می گوید: این سنتشکنی و پشت پا زدن به عقائد خرافی محیط، تنها کار من نیست، ابراهیم که مورد احترام همه ما است نیز چنین کرد.

سپس برای تاکید می افزاید که او هیچگاه از مشرکان و بت پرستان نبود (و ما کان من المشرکین).

بلکه او قهرمان بت شکن و مبارز پویا و پیگیر با آئین شرک بود. تکرار جمله حنیفا و ما کان من المشرکین در چند مورد از آیات قرآن با ذکر کلمه مسلما یا بدون آن برای تاکید روی همین مساله است که ساحت مقدس ابراهیم که عرب جاهلی به او افتخار می کرد از این عقائد و اعمال غلط پاک بود.

در آیه بعد اشاره به این می کند که بگو نه تنها از نظر عقیده من موحد و یکتاپرستم بلکه از نظر عمل، هر کار نیکی که می کنم، نماز من و تمام عبادات من و حتی مرگ و حیات من همه برای پروردگار جهانیان است برای او زنده ام، به خاطر او می میرم و در راه او هر چه دارم فدا می کنم، تمام هدف من و تمام عشق من و تمام هستی من او است (قل ان صلاتی ونسکی ومحیای ومماتی لله رب العالمین).

نسک در اصل به معنی عبادت است و لذا به شخص عبادت کننده ناسک گفته می شود ولی این کلمه بیشتر درباره اعمال حج به کار می رود، و می گویند: مناسک حج، بعضی احتمال داده اند که نسک در اینجا به معنی قربانی بوده باشد ولی ظاهر این است که هر گونه عبادتی را شامل می شود، در واقع نخست اشاره به نماز (صلوة) به عنوان مهمترین عبادت شده، بعد همه عبادات را به طور کلی بیان کرده است، یعنی هم نماز من و هم تمام عباداتم و حتی زندگی و مرگم، همه برای او است.

در آیه بعد برای تاکید و ابطال هر گونه شرک و بت پرستی، اضافه می کند: پروردگاری که هیچ شریک و شبیهی برای او نیست (لا شریک له). سرانجام می فرماید: و به این موضوع، من دستور یافته ام و من اولین مسلمانم (وبذلك امرت وانا اول المسلمين).

چگونه پیامبر (ﷺ) اولین مسلمان بود در آیه فوق پیامبر (ﷺ) به عنوان اولین مسلمان ذکر شده است، و در این باره در میان مفسران گفتگو است، زیرا می دانیم اگر منظور از اسلام معنی وسیع این کلمه بوده باشد تمام ادیان آسمانی را شامل می شود و به همین دلیل این کلمه (مسلم) بر پیامبران دیگر نیز اطلاق شده است، درباره نوح (ﷺ) می خوانیم: (وامرت ان اکون من المسلمين) مامورم که از مسلمانان باشم (یونس - 72)

و درباره ابراهیم خلیل (ﷺ) و فرزندش اسماعیل نیز می خوانیم: (ربنا و اجعلنا مسلمین لك): خداوندا ما را برای خودت مسلمان قرار ده (بقره - 128) و درباره یوسف (ﷺ) آمده است توفنی مسلما: مرا مسلمان بمیران (یوسف - 101) و همچنین پیامبران دیگر.

البته مسلم به معنی کسی است که در برابر فرمان خدا تسلیم است و این معنی درباره همه پیامبران الهی و امتهای مؤمن آنها صدق می‌کند، با این حال، اولین مسلمان بودن پیامبر اسلام (ﷺ) یا از نظر کیفیت و اهمیت اسلام او است، زیرا درجه تسلیم و اسلام او بالاتر از همگان بود و یا اولین فرد از این امت بود که آئین قرآن و اسلام را پذیرفت.

در بعضی از روایات نیز وارد شده است: که منظور نخستین کسی است که در عالم ارواح به دعوت پروردگار و سؤال او در زمینه الوهیتش پاسخ مثبت داد. در هر حال آیات فوق روشن‌گر روح اسلام و حقیقت تعلیمات قرآن است، دعوت به صراط مستقیم، دعوت به آئین خالص ابراهیم بت شکن، و دعوت به نفی هر گونه شرک و دوگانگی و چندگانگی، این از نظر عقیده و ایمان.

و اما از نظر عمل، دعوت به اخلاص و خلوص نیت و همه چیز را برای خدا بجا آوردن است، برای او زنده بودن و در راه او جان دادن، و همه چیز را برای او خواستن، به او دل بستن و از غیر او گسستن، به او عشق ورزیدن و از غیر او بیزاری جستن است.

چقدر فاصله است میان این دعوت صریح اسلام و میان اعمال جمعی از مسلمان نماها که چیزی جز تظاهر و خودنمایی نمی‌فهمند و نمی‌دانند، و در هر مورد به ظاهر می‌اندیشند، و نسبت به باطن و مغز، بی‌اعتنا هستند، و به همین دلیل حیات و زندگی و اجتماع و جمعیت و افتخار و آزادی آنها نیز چیزی جز پوستهای بی مغز نیست!.

## آیه (164) و ترجمه

(قُلْ أَغِيرَ اللَّهِ أَبْغَى رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ)  
(164)

ترجمه:

164 - بگو آیا غیر خدا، پروردگاری بطلبم در حالی که او پروردگار همه چیز است، و هیچکس جز برای خود عملی انجام نمی دهد و هیچ گناهکاری گناه دیگری را متحمل نمی شود سپس بازگشت شما به سوی پروردگارتان است و شما را به آنچه در آن اختلاف داشتید خبر خواهد داد.

تفسیر:

تاکیدهای پی در پی و استدلالات گوناگون که در این سوره در زمینه توحید و مبارزه با شرک شده است چقدر حائز اهمیت است.

در این آیه از طریق دیگری منطق مشرکان را مورد انتقاد قرار می دهد و می گوید به آنها بگو و از آنها پرس آیا سزاوار است غیر از خداوند یگانه را پروردگار خود بدانم، در حالی که او مالک و مربی و پروردگار همه چیز است و حکم و فرمان او در تمام ذرات این جهان جاری است؟! (قُلْ أَغِيرَ اللَّهِ أَبْغَى رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ).

سپس به جمعی از مشرکان کوتاه فکر که خدمت پیامبر (ﷺ) رسیدند و گفتند: اتبعنا وعلینا وزرک ان کان خطا! تو از آئین ما پیروی کن، اگر بر خطا باشد، گناه تو به گردن ما پاسخ می گوید:

هیچکسی جز برای خود عملی انجام نمی دهد و هیچ گنهکاری بار گناه دیگری را به دوش نمی کشد (ولا تکسب کل نفس الا علیها ولا تزر وازرة وزر اخری).

و سرانجام، همه شما به سوی خدا باز می گردید، و شما را به آنچه در آن اختلاف داشتید آگاه می سازد (ثم الی ربکم مرجعکم فینبئکم بما کنتم فیه تختلفون).

#### نکته ها

در اینجا به دو نکته باید توجه کرد:

#### 1 - گاهی بار گناه دگران را بر دوش می کشیم!

گاهی ممکن است تو هم شود که آیه فوق که دو اصل مسلم منطقی را که در تمام ادیان وجود داشته است بیان می کند (یعنی هیچکس جز برای خود عملی انجام نمی دهد و هیچ گنهکاری بار گناه دیگری را به دوش نمی کشد) با پاره ای از آیات دیگر قرآن و بعضی از روایات تطبیق نمی کند، زیرا مثلاً در سوره نحل آیه 25 می خوانیم: (لیحملوا أوزارهم كاملة يوم القيامة ومن اوزار الذین یضلونهم بغیر علم) آنها در روز رستاخیز بار سنگین گناهان خویش را باید بر دوش بکشند، و همچنین بار گناهان کسانی را که با بی خبری و جهل خود گمراه ساختند.

اگر هیچکس بار گناه دیگری را به دوش نمی کشد، چگونه این گمراه کنندگان بار گناهان گمراه شدگان را نیز بر دوش می کشند؟

احادیث مربوط به سنت حسنه و سنت سیئه که از طرق شیعه و اهل تسنن وارد شده است، و مضمون آنها این است: اگر کسی سنت خوبی بر جای نهد پاداش تمام کسانی را که به آن عمل می کنند خواهد داشت (بدون آنکه از

پاداش خود آنها کاسته شود) و همچنین کسی که سنت بدی را بر جای نهد گناه کسانی که به آن عمل کنند، برای او نوشته می شود (بی آنکه از گناهان آنها چیزی کاسته گردد) قال رسول الله (ﷺ) من سن سنة حسنة كان له اجر من عمل بها من غير ان ينقص من اجورهم شيء و من سن سنة سيئة كان عليه وزر من عمل بها من غير ان ينقص من اوزارهم شيء (نیز با مفهوم آیه مورد بحث سازگار نیست).

ولی پاسخ این ایراد روشن است، زیرا آیه مورد بحث می گوید: بی جهت و بدون ارتباط، گناه کسی را بر دیگری نمی نویسند، ولی آیات و روایاتی که اشاره شد می گوید اگر انسان بنیانگذار عمل نیک و بد دیگری باشد، و به اصطلاح از طریق تسبیب در انجام آن عمل دخالت داشته باشد، در نتایج آن شریک خواهد بود و در حقیقت عمل خود او محسوب می شود، زیرا پایه و اساس آن، به دست وی گذارده شده است.

## 2 - آیا اعمال نیک دیگران برای ما مفید است؟

تو هم دیگری که از آیه مورد بحث ممکن است بشود، این است که آیه می گوید عمل هر کس تنها بدرد خود او می خورد بنابراین کارهای خیری که به عنوان نیابت یا هدیه کردن ثواب برای اموات و مردگان و حتی گاهی برای افراد زنده انجام می گیرد، نمی تواند مفید به حال آنها بوده باشد، در حالی که در روایات فراوانی که از طرق شیعه و اهل تسنن از پیامبر (ﷺ) یا امامان اهلبیت به ما رسیده می خوانیم که این گونه اعمال گاهی مفید و سودمند است، نه تنها عمل فرزند برای پدر و مادر بلکه برای دیگران نیز هم نتیجه بخش است. به علاوه می دانیم پاداش اعمال بستگی به اثراتی دارد که از انجام کار خیر در روح و جان انسان به جای می ماند و در تکامل و ترقی او مؤثر است، اما

کسی که هیچ کار نیکی انجام نداده و حتی در مقدمات آن نیز دخالت نداشته است چگونه ممکن است آن اثر روحی و معنوی را پیدا کند؟

بعضی این ایراد را بسیار با آب و تاب تعقیب می کنند، و نه تنها افراد عادی بلکه پاره‌ای از نویسندگان و مفسران مانند نویسنده المنار نیز تحت تاثیر آن قرار گرفته تا آنجا که بسیاری از احادیث و روایات مسلم را به دست فراموشی سپرده اند، ولی با توجه به دو نکته پاسخ این گونه ایرادها روشن می گردد.

1 - درست است که عمل هر کس باعث تکامل خود اوست، و فلسفه ها و نتایج و آثار واقعی اعمال نیک تنها عائد انجام دهنده آن عمل می شود، همانطور که ورزش و تعلیم و تربیت هر کس باعث تقویت و تکامل جسم و جان خود او است.

ولی هنگامی که کسی برای دیگری عمل نیکی انجام می دهد، حتما به خاطر امتیاز و صفت نیکی است که در او بوده، یا مربی خوبی بوده و یا شاگرد خوبی، یا دوست باصفائی بوده و یا همسایه باوفا، و یا عالم خدمتگزار و یا مؤمن با حقیقتی بوده است و به هر حال حد اقل نقطه روشنی در زندگی او وجود داشته که همان یک نقطه، جلب توجه دیگران را کرده و سبب شده که اعمال خیری برای او انجام دهند، بنابراین او در واقع نتیجه همان امتیاز و صفت برجسته و نقطه درخشان زندگی خود را می گیرد، و به این ترتیب معمولا انجام عمل خیر دیگران برای او نیز پرتوی از عمل یا نیت خیر خود او است.

2 - پاداشهایی که خداوند به افراد می دهد بر دو گونه است: پاداشهایی که متناسب وضع تکامل روحی و شایستگی افراد است یعنی به خاطر انجام اعمال نیک، روح و جان آنها آنقدر اوج می گیرد و ترقی می کند که شایستگی زندگی در عوالم بهتر و بالاتر را پیدا می کنند، و با بال و پری که از عقیده و اعمال نیک

فراهم ساخته اند بر اوج آسمان سعادت پرواز می نمایند، مسلماً اینگونه آثار مخصوص شخص عمل کننده است و قابل واگذاری به دیگری نیست.

ولی از آنجا که هر کار نیکی اطاعت فرمان خدا است، و شخص مطیع و فرمانبردار در برابر اطاعتی که کرده استحقاق پاداشی دارد می تواند این پاداش را به میل خود به دیگری هدیه کند.

درست مثل اینکه استادی در یک رشته مهم و سازنده علمی در دانشگاه تدریس می کند، شک نیست که او با تدریس خود دو گونه نتیجه می گیرد، هم در پرتو تدریس، در جنبه های علمی کاملتر و قویتر می شود، و هم حقوقی دریافت می کند، نتیجه اول را بدون شک نمی تواند به دیگری اهداء کند و مخصوص خود اوست اما نتیجه دوم را می تواند به افراد مورد علاقه اش هدیه کند.

هدیه کردن ثواب اعمال در مورد اموات و گاهی در مورد زندگان نیز همین گونه است و به این ترتیب هر گونه ابهام از احادیثی که در این زمینه وارد شده مرتفع می گردد.

ولی باید توجه داشت که پاداشهایی که از این طریق به افراد می رسد، نمی تواند تمام سعادت آنها را تامین کند، بلکه آثار کمتری خواهند داشت، و پایه اصلی نجات انسان همان ایمان و عمل خود اوست.

## آیه (165) و ترجمه

(و هو الذی جعلکم خلئف الارض و رفع بعضکم فوق بعض درجت لیبلوکم فی ما أئتکم إن ربک سریع العقاب وإنه لغفور رحیم) (165)

ترجمه:

165 - و او کسی است که شما را جانشینان (و نمایندگان خود) در زمین قرار داد، و بعضی را بر بعض دیگر، درجاتی برتری داد تا شما را به آنچه در اختیارتان قرار داده بیازماید مسلماً پروردگار تو سریع الحساب، و آمرزنده مهربان است (به حساب آنها که از بوته امتحان نادرست در آیند زود می رسد، و نسبت به آنها که در مسیر حق گام بر می دارند مهربان می باشد).

تفسیر:

در این آیه که آخرین آیه سوره انعام است به اهمیت مقام انسان و موقعیت او در جهان هستی اشاره می کند تا بحثهای گذشته در زمینه تقویت پایه های توحید و مبارزه با شرک، تکمیل گردد، یعنی انسان ارزش خود را به عنوان برترین موجود در جهان آفرینش بشناسد تا در برابر سنگ و چوب و بتهای گوناگون دیگر سجده نکند و اسیر آنها نگردد، بلکه بر آنها امیر باشد و حکومت کند.

لذا در جمله نخست می فرماید: او کسی است که شما را جانشینان (و نمایندگان خود) در روی زمین قرار داد (و هو الذی جعلکم خلئف الارض). انسانی که نماینده خدا در روی زمین است، و تمام منابع این جهان در اختیار او گذارده شده، و فرمان فرمانرواییش بر تمام این موجودات از طرف پروردگار

صادر شده است، نباید آنچنان خود را سقوط دهد که از جمادی هم پست تر گردد و در برابر آن سجده کند.

سپس اشاره به اختلاف استعدادها و تفاوت و مواهب جسمانی و روحی مردم و هدف از این اختلاف و تفاوت کرده، می گوید: و بعضی از شما را بر بعض دیگر درجاتی برتری داد تا به وسیله این مواهب و امکانات که در اختیارشان قرار داده است شما را بیازماید (و رفع بعضکم فوق بعض درجات لیبلوکم فی ما آتاکم).

و در پایان آیه ضمن اشاره به آزادی انسان در انتخاب راه خوشبختی و بدبختی نتیجه این آزمایشها را چنین بیان می کند: پروردگار تو (در برابر آنها) که از بوته این آزمایشها سیه روی بیرون می آیند سریع العقاب و در برابر آنها که در صدد اصلاح و جبران اشتباهات خویش بر آیند آمرزنده و مهربان است (ان ربك سریع العقاب و انه لغفور رحیم).

تفاوت در میان انسانها و اصل عدالت

شک نیست که در میان افراد بشر یک سلسله تفاوتهای مصنوعی وجود دارد که نتیجه مظالم و ستمگری بعضی از انسانها نسبت به بعض دیگر است مثلاً جمعی مالک ثروتهای بی حسابند، و جمعی بر خاک سیاه نشسته اند، جمعی بر اثر فراهم نبودن وسائل تحصیل، جاهل و بیسواد مانده اند و جمع دیگری با فراهم شدن همه گونه امکانات به عالیتترین مدارج علمی رسیده اند، عدهای به خاطر کمبود تغذیه و فقدان وسائل بهداشتی، علیل و بیمارند، در حالی که عده دیگری بر اثر فراهم بودن همه گونه امکانات، در نهایت سلامت به سر می برند. اینگونه اختلافها ثروت و فقر، علم و جهل، و سلامت و بیماری، غالباً زائیده استعمار و استثمار و اشکال مختلف بردگی و ظلمهای آشکار و پنهان است.

مسلم اینها را به حساب دستگاه آفرینش نمی توان گذارد، و دلیلی ندارد که از وجود اینگونه اختلافات بی دلیل دفاع کنیم.

ولی در عین حال نمی توان انکار کرد که هر قدر اصول عدالت در جامعه انسانی نیز رعایت شود باز همه انسانها از نظر استعداد و هوش و فکر و انواع ذوقها و سلیقه ها و حتی از نظر ساختمان جسمانی یکسان نخواهند بود.

ولی آیا وجود این گونه اختلافات مخالف با اصل عدالت است یا به عکس عدالت به معنی واقعی، یعنی هر چیز را به جای خود قرار دادن ایجاب می کند که همه یکسان نباشند.

اگر همه افراد جامعه اسلامی مانند پارچه یا ظروفی که از یک کارخانه بیرون می آید، یک شکل، یکنواخت با استعداد مساوی و همانند بودند، جامعه انسانی یک جامعه مرده بی روح، خالی از تحرک و فاقد تکامل بود.

درست به اندام یک گیاه نگاه کنید ریشه های محکم و خشن، با ساقه های ظریفتر اما نسبتاً محکم، و شاخه های لطیفتر و بالاخره برگها و شکوفه ها و گلبرگهایی که هر کدام از دیگری ظریفتر است دست به دست هم داده و یک بوته گل زیبا را ساخته اند، و سلولهای هر یک به تفاوت ماموریتهاشان کاملاً مختلف و استعدادهایشان به تناسب وظائفشان متفاوت است.

عین این موضوع در جهان انسانیت دیده می شود، افراد انسان رویهمرفته نیز یک درخت بزرگ و بارور را تشکیل می دهند که هر دسته بلکه هر فردی رسالت خاصی در این پیکر بزرگ بر عهده دارد، و متناسب آن ساختمان مخصوص به خود، و این است که قرآن می گوید این تفاوتها وسیله آزمایش شما است زیرا همانطور که سابقاً هم گفتیم آزمایش در مورد برنامه های الهی به

معنی تربیت و پرورش است، و به این ترتیب پاسخ هر گونه ایرادی که بر اثر برداشت نادرست از مفهوم آیه عنوان می شود روشن خواهد گردید.

#### خلافت انسان در روی زمین

نکته جالب دیگر اینکه: قرآن کرارا انسان را به عنوان خلیفه و نماینده خدا در روی زمین معرفی کرده است، این تعبیر ضمن روشن ساختن مقام بشر، این حقیقت را نیز بیان می کند که اموال و ثروتها و استعدادها و تمام مواهبی که خدا به انسان داده، در حقیقت مالک اصلیش او است، و انسان تنها نماینده و مجاز و ماذون از طرف او می باشد و بدیهی است که هر نماینده‌ای در تصرفات خود استقلال ندارد بلکه باید تصرفاتش در حدود اجازه و اذن صاحب اصلی باشد. و از اینجا روشن می شود که مثلاً در مساله مالکیت، اسلام هم از اردوگاه کمونیسم فاصله می گیرد و هم از اردوگاه کاپیتالیسم و سرمایه داری، زیرا دسته اول مالکیت را مخصوص اجتماع، و دسته دوم در اختیار فرد می داند، اما اسلام می گوید: مالکیت نه برای فرد است و نه برای اجتماع، بلکه در واقع برای خدا است و انسانها وکیل و نماینده اویند و به همین دلیل اسلام هم در طرز در آمد افراد، نظارت می کند، و هم در چگونگی مصرف، و برای هر دو قیود و شروطی قائل شده است که اقتصاد اسلامی را به عنوان یک مکتب مشخص در برابر مکاتب دیگر قرار می دهد.

#### پایان سوره انعام

## سوره اعراف

این سوره از سوره های مکی است بجز آیه و اسئلهم عن القریه - تا - بما کان یفسقون که در مدینه نازل شده است.

عدد آیات این سوره 206 آیه و به عقیده بعضی 205 آیه است.

دورنمایی از مباحث این سوره

همانطور که می دانیم بیشتر سوره های قرآن (80 تا 90 سوره) در مکه نازل شده است، و با توجه به وضع محیط مکه، و چگونگی حال مسلمانان در آن 13 سال، و همچنین با مطالعه تاریخ اسلام بعد از هجرت، کاملاً روشن می شود که چرا لحن سوره های مکی با مدنی فرق دارد.

در سوره های مکی غالباً بحث از مبدء و معاد، اثبات توحید و دادگاه رستاخیز، و مبارزه با شرک و بت پرستی، و تثبیت مقام و موقعیت انسان در جهان آفرینش به میان آمده است، زیرا دوران مکه دوران سازندگی مسلمانان از نظر عقیده و تقویت مبانی ایمان به عنوان زیر بنای یک نهضت ریشه دار بود.

در دوران مکه پیغمبر اسلام (ﷺ) وظیفه داشت، افکار خرافی بت پرستی را از مغزها بشوید، و به جای آن روح توحید و خداپرستی و احساس مسؤولیت قرار دهد.

انسانهایی را که در دوران بت پرستی، تحقیر شده و شکست خورده بودند، به عظمت مقام و موقعیت خویش آشنا سازد، و در نتیجه از آن ملت پست و زبون و خرافی و منفی، مردمی با شخصیت، با اراده، با ایمان و مثبت بسازد، و دلیل پیشرفت سریع و برق آسای اسلام در مدینه نیز همین زیر بنای محکم بود که در دوران مکه به دست پیامبر (ﷺ) و در پرتو آیات قرآن ساخته شده بود.

آیات سوره های مکی نیز همه متناسب با همین هدف خاص است. اما دوران مدینه، دوران تشکیل حکومت اسلامی، دوران جهاد در برابر دشمنان، دوران ساختن یک جامعه سالم بر اساس ارزشهای انسانی و عدالت اجتماعی بود. لذا سوره های مدنی در بسیاری از آیاتش به جزئیات مسائل حقوقی، اخلاقی، اقتصادی، جزائی و سایر نیازمندیهای فردی و اجتماعی می پردازد.

اگر مسلمانان امروز نیز بخواهند عظمت دیرین خود را تجدید کنند، باید همین برنامه را عینا اجرا کنند، و این دو دوران را بطور کامل طی نمایند، و تا آن زیربنای عقیده های محکم بنا نشود مسائل روبنایی، استقامت و استحکامی نخواهد داشت.

به هر حال چون سوره اعراف از سوره های مکی است، تمام مشخصات یک سوره مکی در آن منعکس است، لذا می بینیم: در آغاز اشاره کوتاه و محکمی به مساله مبدء و معاد کرده.

سپس برای احیای شخصیت انسان، داستان آفرینش آدم را با اهمیت فراوان شرح می دهد.

بعد پیمانهای را که خدا از فرزندان آدم در مسیر هدایت و صلاح گرفته یک یک بر می شمرد.

سپس برای نشان دادن شکست و ناکامی اقوامی که از مسیر توحید و عدالت و پرهیزگاری منحرف می شوند، و هم برای نشان دادن پیروزی مومنان راستین، سرگذشت بسیاری از اقوام پیشین و انبیای گذشته مانند نوح و لوط و شعیب را بیان کرده و با سرگذشت مشروح بنی اسرائیل و مبارزه موسی با فرعون پایان می دهد.

در آخر سوره بار دیگر به مساله مبدء و معاد باز می گردد و انجام و آغاز را بدینوسیله تکمیل می کند.

اهمیت این سوره

در تفسیر عیاشی از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: هر کس سوره اعراف را در هر ماه بخواند در روز قیامت، از کسانی خواهد بود که نه ترسی بر آنها است و نه غمی دارند (من الذین لا خوف علیهم و لا هم یحزنون) و اگر در هر جمعه بخواند، در روز قیامت از کسانی می باشد که بدون حساب به بهشت می رود و نیز فرمود: در این سوره آیات محکمه ای است، قرائت و تلاوت و قیام به آنها را فراموش نکنید، زیرا اینها روز رستاخیز در پیشگاه خدا برای کسانی که آنها را خوانده اند گواهی می دهند!

نکته ای که از روایت فوق به خوبی استفاده می شود، این است که روایاتی که درباره فضیلت سوره ها آمده است به این معنی نیست که تنها قرائت این سوره ها دارای آنهمه نتایج و ثمرات بزرگ است، بلکه آنچه به این خواندن ارزش نهائی می بخشد همان ایمان به مفاد آنها و سپس عمل کردن بر طبق آن است. و لذا در روایت فوق می خوانیم قرائتها و تلاوتها و القیام بها، و نیز در همین روایت می خوانیم که فرمود: کسی که این سوره را بخواند، در قیامت مصداق (الذین لا خوف علیهم و لا هم یحزنون) است و این در حقیقت اشاره لطیفی به آیه 35 همین سوره است که می فرماید: فمن اتقی و اصلح فلا خوف علیهم و لا هم یحزنون: آنها که تقوا پیشه کنند و (خویش و جامعه را) اصلاح نمایند، نه ترسی خواهند داشت و نه غمی.

همانگونه که ملاحظه می کنید، این مقام مخصوص کسانی است که تقوا داشته باشند و در مسیر اصلاح گام بردارند، به علاوه اصولاً قرآن کتاب عقیده و عمل است، و قرائت و تلاوت مقدمه ای بر این موضوع محسوب می شود.

راغب در کتاب مفردات، در ذیل ماده تلاوت می گوید مراد از یتلونه حق تلاوته این است که با علم و عمل از آیات قرآن، پیروی می کنند یعنی تلاوت مفهومی بالاتر از مفهوم قرائت دارد و با یک نوع تدبر و تفکر و عمل همراه است.

آیه (1) تا (3) و ترجمه

بسم الله الرحمن الرحيم

(المص) (1) (كتب أنزل إليك فلا يكن في صدرك حرج منه لتنذر به و  
ذكرى للمؤمنين) (2) (اتبعوا ما أنزل إليكم من ربكم ولا تتبعوا من دونه  
أولياء قليلا ما تذكرون) (3)

ترجمه:

1 - المص.

2 - این کتابی است که بر تو نازل شده و نباید از ناحیه آن ناراحتی در سینه  
داشته باشی، و هدف آن است که بوسیله آن (همگان را از عواقب بد عقاید و  
اعمال نادرستشان) بیم دهی و تذکری است برای مومنان.  
3 - (بنابراین) از چیزی که از طرف پروردگارتان بر شما نازل شده پیروی  
کنید و از سرپرستان و معبودهای دیگر جز او پیروی نکنید، اما کمتر متذکر می  
شوید.

تفسیر:

در آغاز این سوره بار دیگر به حروف مقطعه برخورد می کنیم که در اینجا  
چهار حرف الف، لام، میم و صاد است.  
در مورد تفسیر این حروف، در آغاز سوره البقره و همچنین آل عمران  
بجتهای مشروحی داشتیم، در اینجا به یکی دیگر از تفسیرهایی که در این زمینه  
جلب توجه می کند برای تکمیل بحث اشاره می کنیم و آن اینکه: ممکن است  
یکی از اهداف این حروف، جلب توجه شنوندگان، و دعوت آنها به سکوت و  
استماع بوده باشد، زیرا ذکر این حروف در آغاز سخن، مطلب عجیب و

نوظهوری در نظر عرب بود، و حس کنجکاوی او را برمی انگیزت، و در نتیجه به دنباله آن نیز گوش فرا می داد و اتفاقاً غالب سوره هائی که با حروف مقطعه شروع می شود سوره هائی است که در مکه نازل شده است و می دانیم در آنجا مسلمانان در اقلیت بودند و دشمنان لجوج و سرسخت، حتی حاضر نبودند، به سخنان پیامبر (ﷺ) گوش فرا دهند - سهل است - گاهی آنچنان سر و صدا و غوغا به راه می انداختند، که صدای پیامبر (ﷺ) در میان آنها گم می شد، که در بعضی از آیات قرآن مانند آیه 26 سوره فصلت ( اشاره به این مطلب شده است.

و نیز در بعضی از روایات که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) آمده می خوانیم که این حروف رموز و اشاراتی است به نامهای خداوند، مثلاً المص در سوره مورد بحث اشاره به انا الله المقتدر الصادق می باشد. یعنی من خداوند توانای راستگو هستم و به این ترتیب هر یک از حروف چهارگانه شکل اختصاری یکی از نامهای خدا است.

موضوع جانشین ساختن اشکال اختصاری به جای اشکال مفصل کلمات از قدیم رائج بوده، اگر چه در عصر و زمان ما به صورت بسیار گسترده تری مورد بهره برداری قرار گرفته است و بسیاری از عبارات طولانی و اسامی مؤسسات یا انجمنها را در یک کلمه کوتاه خلاصه می کنند.

ذکر این نکته نیز لازم است که این تفسیرهای مختلف برای حروف مقطعه هیچگونه منافاتی با یکدیگر ندارند، و ممکن است در آن واحد تمام این تفسیرها به عنوان بطون مختلف قرآن، اراده شود.

در آیه بعد، می فرماید: این کتابی است که بر تو نازل شده است، و نباید از ناحیه آن هیچگونه نگرانی و ناراحتی به خود راه دهی (کتاب انزل الیک فلا یکن فی صدرك حرج منه).

خرج در لغت به معنی گرفتگی، تنگی و هر گونه ناراحتی است، و در اصل به معنی مرکز اجتماع درختان در هم پیچیده است، سپس توسعه یافته و به هر نوع گرفتگی و ضیق اطلاق شده است.

جمله فوق به پیامبر (ﷺ) دلداری می دهد، که چون این آیات از ناحیه خدا است، نباید هیچگونه نگرانی به خود راه دهد، نه نگرانی از ناحیه بار سنگین رسالتی که بر دوش گرفته، و نه نگرانی از جهت عکس العملی که دشمنان لجوج و سرسخت در برابر آن نشان خواهند داد، و نه نگرانی از ناحیه نتیجه و برداشتی که از تبلیغ این رسالت انتظار می رود.

با توجه به اینکه سوره از سوره های مکی است، مشکلاتی که پیامبر (ﷺ) بر سر راه داشت کاملاً قابل درک است، گرچه ما امروز به زحمت می توانیم تمام جزئیات زندگانی پیامبر و یارانش را در محیط مکه و در آغاز اسلام در فکر خود مجسم سازیم، ولی با در نظر گرفتن این حقیقت که او می بایست یک جهش انقلابی در تمام زمینه ها در آن محیط فوق العاده عقب افتاده آنهم در مدتی کوتاه به وجود آورد، ابعاد مشکلاتی را که در پیش داشت، می توان اجمالاً درک کرد.

بنابراین جای این دارد که خداوند به او دل‌داری دهد که نگران نباشد و به نتیجه کار خود کاملاً امیدوار باشد.

و در جمله بعد اضافه می کند که هدف از نزول این کتاب انذار و بیم دادن مردم از عواقب شوم افکار و اعمالشان است و همچنین تذکر و یادآوری برای مؤمنان راستین (لتنذر به و ذکری للمؤمنین).

و اینکه می بینیم در این جمله انذار به عنوان یک فرمان عمومی آمده و تذکر به مؤمنان تخصیص داده شده است، به خاطر این است که دعوت به سوی حق و مبارزه با انحرافات باید به صورت همگانی انجام گیرد، ولی پیدا است که تنها ایمان آورندگان، از این دعوت سود می برند، همانها که زمینه های مستعد و آماده برای پذیرش حق دارند، و آنها که لجاج را از خود دور ساخته و در برابر حقایق تسلیمند، عین این تعبیر نیز در آغاز سوره البقره گذشت آنجا که می فرماید: ذلک الکتاب لا ریب فیه هدی للمتقین: این کتاب تردیدی در آن نیست و مایه هدایت پرهیزگاران است (برای توضیح بیشتر به جلد اول تفسیر نمونه صفحه 39 مراجعه فرمائید). سپس روی سخن را به عموم مردم کرده و می گوید: از آنچه از طرف پروردگارتان بر شما نازل شده است، پیروی کنید (اتبعوا ما انزل الیکم من ربکم) و به این ترتیب، سخن از پیامبر (ﷺ) و ماموریت و رسالت او شروع می شود و به وظیفه مردم منتهی می گردد.

و برای تاکید اضافه می کند: از فرمان غیر خداوند پیروی نکنید و از انتخاب ولی و سرپرستی جز او خودداری نمائید (ولا تتبعوا من دونه اولیاء).

اما چون آنها که به تمام معنی در برابر حق تسلیمند و از تذکرات، متذکر می گردند کمند، در پایان آیه می گوید: کمتر متذکر می شوید (قلیلا ما تذکرون). از این آیه ضمنا استفاده می شود که انسان بر سر دو راهی است، یا پذیرش ولایت و رهبری خداوند، و یا داخل شدن در (ولایت) دیگران، اگر مسیر اول را قبول کند، (ولی) او تنها خدا است، اما اگر تحت ولایت دیگران قرار گیرد،

هر روز باید بار کسی را بر دوش گیرد و ارباب تازه‌های انتخاب کند، کلمه  
اولیاء که جمع ولی است اشاره به همین معنی است.

آیه (4) و (5) و ترجمه

(وكم من قرية أهلكناها فجأها بأسنا ببيتا أوهم قائلون) (4) (فما كان  
دعوتهم إذ جاءهم بأسنا إلا أن قالوا إنا كنا ظلمين) (5)

ترجمه:

4 - چه بسیار شهرها و آبادیها که آنها را (بر اثر گناه فراوان) هلاک کردیم،  
و عذاب ما شبهنگام یا در روز هنگامی که استراحت کرده بودند به سراغشان  
آمد.

5 - و در آن موقع که عذاب ما به سراغ آنها آمد سخنی نداشتند جز اینکه  
گفتند ما ظالم بودیم (ولی این اعتراف به گناه دیگر دیر شده بود و به حالشان  
سودی نداشت).

تفسیر:

اقوامی که نابود شدند

این دو آیه، اشاره ای به عواقب دردناک مخالفت با دستوراتی است که در  
آیات قبل بیان شد، و هم در واقع فهرستی است، اجمالی در سرگذشت اقوام  
متعددی همچون قوم نوح و فرعون و عاد و ثمود و لوط که بعدا خواهد آمد.  
قرآن در اینجا به آنهایی که از تعلیمات انبیاء سرپیچی می کنند و به جای  
اصلاح خویش و دیگران بذر فساد می پاشند، شدیداً اخطار می کند که نگاهی  
به زندگانی اقوام پیشین بیفکنید و ببینید چقدر از شهرها و آبادیها را ویران  
کردیم و مردم فاسد آنها را به نابودی کشانیدیم (وكم من قرية اهلکناها).  
سپس چگونگی هلاکت آنها را چنین تشریح می کند که عذاب دردناک ما،  
در دل شب، در ساعاتی که در آرامش فرو رفته بودند، یا در وسط روز، به

هنگامی که پس از فعالیتهای روزانه به استراحت پرداخته بودند به سراغ آنها آمد (فجائها باسنا بیاتا اوهم قائلون).

در آیه بعد سخن را چنین ادامه می دهد: آنها به هنگامی که در گرداب بلا گرفتار می شدند و طوفان مجازات زندگیشان را درهم می کوبید، از مرکب غرور و نخوت پیاده شده فریاد می زدند: ما ستمگر بودیم و اعتراف می کردند که ظلم و ستمهایشان دامنشان را گرفته است (فما کان دعواهم اذ جائهم باسنا الا ان قالوا انا کنا ظالمین).

#### نکته ها

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

1 - قریه در اصل از ماده قری (بر وزن نهی) به معنی جمع شدن آمده، و چون قریه مرکز اجتماع افراد بشر است، این نام بر آن اطلاق شده است، از اینجا روشن می شود که قریه تنها به معنی روستا نیست، بلکه هر گونه آبادی و مرکز اجتماع انسانها را اعم از روستا و شهر شامل می شود، و در بسیاری از آیات قرآن نیز این کلمه به شهر یا هر گونه آبادی اعم از شهر و روستا اطلاق شده است.

قائلون اسم فاعل از ماده قیلولة به معنی خواب نیمروز و یا به معنی استراحت در نیمروز است، و در اصل به معنی راحتی است، و لذا پس گرفتن جنسی که فروخته شده اقاله نامیده می شود، زیرا طرف را از نگرانی راحت می کند. و بیات به معنی شبانه و شبهنگام است.

2 - این که در آیات فوق می خوانیم که مجازات پروردگار در دل شب یا به هنگام استراحت نیمروز، دامن آنها را می گرفت، برای این بوده است که طعم تلخ کیفر را بیشتر بچشند، و آرامش و آسایش آنها به کلی درهم ریخته شود،

همانطور که آرامش و آسایش دیگران را به هم ریخته بودند! و به این ترتیب کیفرشان متناسب گناهشان است.

3 - این موضوع نیز به خوبی از آیه استفاده می شود که عموم اقوام مجرم و گنهگار هنگامی که گرفتار چنگال مجازات می شدند و پرده های غفلت و غرور از مقابل چشمانشان کنار می رفت، همگی به گناه خود اعتراف می کردند، ولی اعترافی که سودی به حال آنها نداشت، زیرا یکنوع اعتراف اجباری و اضطراری بود که حتی مغرورترین افراد خود را از آن ناگزیر می بینند، و به تعبیر دیگر این بیداری یکنوع بیداری کاذب و زودگذر و بی اثر است که کمترین نشانه ای از انقلاب روحی در آن نیست و به همین دلیل هیچگونه نتیجه ای برای آنها نخواهد داشت، البته اگر این واقعیت را در حال اختیار اظهار می داشتند دلیل بر انقلاب روحی آنها و مایه نجاتشان بود.

4 - از بحثهایی که در میان مفسران در آیه فوق مطرح شده، این است که چرا قرآن نخست می گوید اهلکناها (ما آنها را هلاک کردیم) بعد با کلمه فاء تفریع که معمولاً برای ترتیب زمانی است می گوید: فجاءها باسنا بیاتا (بعد از آن مجازات ما شبهنگام به سراغ آنان آمد) در حالی که چنین کیفری قبل از هلاکت بوده، نه بعد از هلاکت.

ولی باید توجه داشت که گاهی جمله بعد از فاء شرح و تفصیل جمله قبل است، نه بیان حادثه دیگری، در اینجا نیز نخست موضوع هلاکت را بطور اجمال یادآور شده، سپس به شرح آن می پردازد و می گوید: به هنگام شب و یا در حال استراحت نیمروز مجازات ما دامن آنها را گرفت و هنگامی که خود را در آستانه نابودی دیدند، به ظلم و ستم خویش اعتراف کردند نظیر این موضوع در ادبیات عرب کم نیست.

5 - این گونه آیات نباید به عنوان شرح ماجرای گذشتگان تلقی شود، و تنها مربوط به زمان ماضی و اقوام پیشین فرض گردد، اینها اخطارهای کوبنده ای است برای امروز و برای فردا، برای ما و برای همه اقوام آینده، زیرا در سنت و قانون الهی تبعیض مفهوم ندارد.

هم اکنون، انسان صنعتی با تمام قدرتی که پیدا کرده است، در مقابل یک زلزله، یک طوفان، یک باران شدید و مانند اینها به همان اندازه ضعیف و ناتوان است که انسانهای قبل از تاریخ ناتوان بودند، بنابراین همان عواقب شوم و دردناکی که ستمکاران اقوام گذشته و انسانهای مست غرور و شهوت و افراد سرکش و آلوده پیدا کردند، از انسانهای امروز دور نیست، بلکه قدرت عجیب انسان امروز خود می تواند بزرگترین بلای او بشود، و او را به دامان جنگهائی بکشانند که محصولش نابودی نسل او است، آیا نباید از این حوادث پند گیرد و بیدار شود؟!

آیه (6) تا (9) و ترجمه

(فلنسلن الذين أرسل إليهم ولنسلن المرسلين) (6) (فلنقصن عليهم بعلم و ما كنا غائبين) (7) (و الوزن يومئذ الحق فمن ثقلت موزينه فأولئك هم المفلحون) (8) (و من خفت موزينه فأولئك الذين خسروا أنفسهم بما كانوا بآيتنا يظلمون) (9)

ترجمه:

6 - بطور قطع از کسانی که پیامبران را به سوی آنها فرستادیم سؤال خواهیم کرد و از پیامبران (نیز) سؤال می کنیم.

7 - و مسلماً (اعمال همه را مو به مو) از روی علم (وسیع خود) برای آنان شرح خواهیم داد و ما (اصولاً) غائب نبودیم (بلکه همه جا حاضر و ناظر بودیم).

8 - و وزن کردن (اعمال و سنجش ارزش آنها) در آن روز حق است، کسانی که میزانهای (عمل) آنها سنگین است رستگارانند.

9 - و کسانی که میزانهای (عمل) آنها سبک است افرادی هستند که سرمایه وجود خود را به خاطر ظلم و ستمی که به آیات ما می کردند از دست داده اند.

تفسیر:

بازرسی عمومی

در آیات گذشته اشاره ای به شناسائی خدا و نزول قرآن مجید بود، اما آیات مورد بحث که سخن از معاد می گوید، در واقع مکملی است برای آیات گذشته، به علاوه در آیه قبل سخن از مجازات دنیوی ستمکاران در میان بود، در این

آیات بحث از مجازات اخروی آنها می شود و به این ترتیب پیوندی روشن دارند.

نخست به عنوان یک قانون عمومی می فرماید: از تمام کسانی که پیامبران به سوی آنها فرستاده شدند، به طور قطع در روز قیامت سؤال می کنیم (فلنسئلن الذین ارسل الیهم).

نه تنها از آنها می کنیم از پیامبرانشان نیز می پرسیم که رسالت خویش را چگونه انجام دادند (ولنسئلن المرسلین).

بنابراین، هم رهبران مسؤولند و هم پیروان، هم پیشوایان و هم تابعان، منتها چگونگی مسؤولیتهای این دو گروه متفاوت است.

حدیثی که از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در این زمینه نقل شده، نیز این معنی را تایید می کند، آنجا که می فرماید: فیقام الرسل فیسئلون عن تادیه الرسالات التی حملوها الی امهم فاخبروا انهم قدادوا ذلک الی امهم...

پیامبران را نگه می دارند و از آنها سؤال می کنند که آیا رسالت خویش را به امتها رساندند یا نه؟ آنها پاسخ می گویند که این وظیفه را انجام داده اند.

در روایت دیگری که در تفسیر علی بن ابراهیم نقل شده نیز به این معنی تصریح شده است.

در آیه بعد برای اینکه کسی تصور نکند که سؤال از امتها و پیامبرانشان دلیل بر این است که چیزی از علم خدا مخفی می ماند، با قاطعیت و صراحت و تاکید آمیخته با قسم می گوید: ما با علم و دانش خویش تمام اعمالشان را برای آنها شرح می دهیم، زیرا ما هرگز از آنها غائب نبودیم، همه جا با آنها بودیم و در هر حال همراهشان (فلنقصن علیهم بعلم و ما کنا غائبین).

فلنقصن که از ماده قصه گرفته شده است، در اصل به معنی پشت سر هم قرار گرفتن است، و چون در شرح یک ماجرا، مطالب پشت سر هم پیاده می شود، به آن قصه می گویند، و همچنین مجازاتی که پشت سر جنایت انجام می گردد، قصاص گفته می شود و نیز به قیچی مقص (بر وزن پسر) می گویند، چون موها را پشت سر هم قطع می کند، و نیز جستجوی در باره چیزی را قص (بر وزن مس) می گویند، زیرا شخص جستجوگر حوادث را پشت سر هم تعقیب و دنبال می کند از آنجا که در آیه چهار نوع تاکید در این زمینه دیده می شود (لام قسم، و نون تاکید، و کلمه علم که به صورت نکره ذکر شده و منظور از آن بیان عظمت است، و جمله ما کنا غائبین هیچگاه غائب نبوده ایم) استفاده می شود که منظور آن است که ما تمام جزئیات کار آنها را مو به مو و پشت سر هم برایشان تشریح می کنیم تا بدانند، کوچکترین نیت یا عملی از علم ما پنهان نمی ماند.

#### سؤال برای چیست؟

نخستین بحثی که در اینجا پیش می آید این است که ما می دانیم خدا همه چیز را می داند و اصولاً در همه جا حاضر و ناظر است با اینحال چه نیازی به سؤال دارد که انبیاء و امتها را عموماً و بدون استثناء مورد بازپرسی قرار دهد؟! جواب این پرسش روشن است، زیرا اگر سؤال برای استعلام و درک واقعیت چیزی باشد در مورد کسی که عالم است معنی ندارد ولی اگر منظور توجه دادن خود شخص و اتمام حجت به او و امثال آن بوده باشد، هیچ مانعی ندارد، درست مثل اینکه ما به شخص فراموشکاری خدمتهای زیاد کرده ایم، و او به جای خدمت مرتکب خیانتهایی شده و همه این مسائل پیش ما روشن است او را

مورد بازپرسی قرار داده و می گوئیم آیا ما اینهمه به تو خدمت نکردیم؟ و آیا تو حق این خدمات را ادا کردی؟!

این سؤال برای کسب علم نیست بلکه برای تفهیم طرف است، و یا اینکه برای ابراز قدردانی از یک فرد خدمتگزار و تقدیر و تشویق از او می پرسیم در این سفر ماموریتی که داشتی چه کارها انجام دادی؟ با اینکه از جزئیات آن قبلاً آگاه شده ایم.

### آیات سؤال در قرآن

ممکن است تصور شود، آیات مورد بحث که با صراحت و تاکید و قسم می گوید از همه در روز قیامت سؤال می کنیم، با بعضی دیگر از آیات قرآن منافات دارد، مثلاً در سوره الرحمن می خوانیم فیومئذ لا یسئل عن ذنبه انس و لا جان... یعرف المجرمون بسیماهم...

: در آن روز از هیچکس نه انس و نه جن، سؤالی نمی شود... بلکه افراد گناهکار از سیمایشان شناخته می شوند و همچنین آیات دیگر که را نفی می کند با آیه مورد بحث که سؤال را اثبات می کند چگونه سازگار است؟

ولی دقت در این آیات هر گونه ابهامی را برطرف می سازد، زیرا از مجموعه آیات مربوط به سؤال و جواب در روز قیامت چنین استفاده می شود، که مردم در آن روز، مراحل مختلفی را می پیمایند، در پاره ای از مراحل هیچگونه سؤال و پرسشی از آنها نمی شود، حتی مهر بر دهان آنها می گذارند و تنها اعضای پیکرشان که آثار اعمال را در خود حفظ کرده اند، به عنوان یک گواه گویا و انکار ناپذیر چگونگی اعمالشان را بازگو می کنند.

در مرحله بعد، مهر از زبان آنها برداشته می شود، و به سخن می آیند و از آنها پرسش می شود، آنها نیز با مشاهده روشن شدن حقایق در پرتو گواهی

اعضا، به اعمال خود اعتراف می کنند، درست همانند مجرمی که با مشاهده آثار عینی جرم چاره ای جز اعتراف نمی بیند.

بعضی از مفسران نیز در تفسیر این آیات احتمال داده اند که آیات نفی کننده سؤال اشاره به سؤال و جواب زبانی است، و آیات اثبات کننده سؤال اشاره به سؤالاتی است که از اعضای بدن می شود و آنها به زبان حال - همانند رنگ رخسار انسان که خبر از سر درون او می دهد - حقایق را بازگو می کنند. و در هر صورت اختلافی در میان این دو دسته آیات نیست.

در آیه بعد برای تکمیل بحث رستاخیز، اشاره به مساله سنجش اعمال می کند که نظیر آن در سوره های دیگر قرآن از جمله در سوره مؤ منون آیه 102 و 103 و سوره قارعه آیه 6 و 8 آمده است.

نخست می گوید: مساله توزین اعمال در آن روز حق است (والوزن يومئذ الحق).

ترازوی سنجش اعمال در قیامت چیست؟

درباره چگونگی توزین اعمال در روز رستاخیز، بحث فراوانی در میان مفسران و متکلمان شده است، و از آنجا که بعضی چنین تصور کرده اند، وزن و ترازو، در آن جهان، همانند وزن و ترازو در این جهان است، و از طرفی اعمال انسان سنگینی و وزنی ندارد که بتوان آن را با ترازو سنجید، ناچار شده اند، از طریق تجسم اعمال، و یا اینکه خود اشخاص را به جای اعمالشان در آن روز وزن می کنند، مشکل را حل نمایند، و حتی عبارتی از عبید بن عمیر نقل شده است که می گوید: یؤ تی بالرجل الطویل العظیم فلا یزن جناح بعوضة: یعنی در آن روز، افراد بزرگ جثه ای را می آورند که در ترازوی سنجش باندازه بال

مگسی وزن ندارند! اشاره به اینکه ظاهراً آدمهای با شخصیتی بودند و در باطن هیچ!.

ولی اگر مساله مقایسه زندگی آن جهان را با زندگی دنیا کنار بگذاریم و توجه داشته باشیم که همه چیز در آنجا با اینجا متفاوت است، درست همانند تفاوتی که میان زندگی جنین در عالم رحم، با زندگی انسان در این دنیا وجود دارد، و نیز توجه داشته باشیم که در فهم معانی الفاظ نباید همیشه، به دنبال مصداقهای موجود و معین برویم، بلکه مفاهیم را از نظر نتیجه بررسی کنیم، مساله وزن در روز رستاخیز کاملاً حل خواهد شد.

توضیح اینکه در گذشته هنگامی که مثلاً نام چراغ برده می شد ظرفی به نظر می رسید که مقداری ماده روغنی در آن ریخته شده بود و فتیله ای در میان آن نصب گردیده و احتمالاً حبابی نیز روی آن برای تنظیم هوا قرار داده شده بود، در حالی که امروز از کلمه چراغ چیز دیگری می فهمیم، دستگاهی که نه ظرفی برای روغن دارد، و نه فتیله ای، و نه حبابی برای تنظیم هوا، اما آنچه چراغ امروز را با دیروز پیوند می دهد همان هدف و نتیجه آن است، یعنی وسیله ای که تاریکی را از میان می برد.

در مساله میزان نیز چنین است و در همین جهان می بینیم که با گذشت زمان ترازوها چه اندازه دگرگون شده اند، و حتی لفظ میزان به وسائل دیگر سنجش نیز گفته می شود، مانند میزان الحراره (وسیله سنجش گرما) میزان - الهوا (وسیله سنجش هوا) و مانند آن.

بنابراین، آنچه مسلم است این است که در روز رستاخیز اعمال انسان با وسیله خاصی سنجیده می شود نه با ترازوهائی همانند ترازوهای دنیا، و چه بسا

آن وسیله همان وجود انبیاء و امامان و افراد صالح بوده باشد، و در روایاتی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده این مطلب به خوبی دیده می شود.

در بحار الانوار از امام صادق (علیه السلام) در پاسخ سؤال از تفسیر آیه و نضع الموازين القسط چنین می خوانیم: و الموازين الانبياء و الاوصياء و من الخلق من يدخل الجنة بغير حساب!؛ میزان سنجش در آن روز پیامبران و اوصیای آنها هستند و از مردم کسانی می باشند که بدون حساب وارد بهشت می شوند! (یعنی کسانی که در پرونده اعمال آنها نقطه تاریکی وجود ندارد).

و در روایت دیگری چنین نقل شده است: ان امير المؤمنین و الائمة من ذریته هم الموازين: یعنی امیر مؤمنان و امامان از فرزندان او ترازوهای سنجشاند.

و در یکی از زیارات مطلقه امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می خوانیم: السلام علی میزان الاعمال: سلام بر میزان سنجش اعمال!

در واقع مردان و زنان نمونه جهان، مقیاسهای سنجش اعمال انسانها هستند و هر کس به آن اندازه که به آنها شباهت دارد، وزن دارد، و آنها که از ایشان بیگانه اند، کم وزن یا بی وزنند.

حتی در این جهان نیز دوستان خدا مقیاس سنجشند، ولی از آنجا که بسیاری از حقایق در این عالم در پرده ابهام میماند و در روز قیامت که به مقتضای و (برزوا لله الواحد القهار) (ابراهیم - 48) روز بروز و ظهور است این واقعیتهای آشکار می گردد.

و از اینجا روشن می شود که چرا موازين جمع بسته شده است، زیرا اولیای حق که ترازوهای سنجشند متعددند.

این احتمال نیز وجود دارد که هر کدام از آنها در صفتی ممتاز بوده اند، بنابراین هر یک میزان سنجش یکی از صفات و اعمال آدمی هستند و چون اعمال و صفات انسانها مختلف است الگوها و ترازوهای سنجش نیز باید مختلف باشد.

و نیز از اینجا روشن می شود که آنچه در بعضی از روایات مانند روایتی از امام صادق (علیه السلام) وارد شده که پرسیدند ما معنی المیزان قال العدل: معنی میزان چیست؟ فرمود عدل است منافاتی با آنچه گفتیم ندارد، زیرا دوستان خداوند و مردان و زنان نمونه جهان، مظهر عدل می باشند، عدل از نظر فکر و عدل از نظر عقیده و عدل از نظر صفات و اعمال (دقت کنید).

در جمله بعد می فرماید: آنها که میزانهای سنجششان سنگین است رستگارانند و آنها که میزانهای سنجششان سبک است کسانی هستند که سرمایه وجود خود را به خاطر ظلم و ستمی که در برابر آیات ما داشتند از دست داده اند (فمن ثقلت موازينه فاولئك هم المفلحون و من خفت موازينه فاولئك الذين خسروا انفسهم بما كانوا بآياتنا يظلمون).

بدیهی است منظور از سبکی و سنگینی میزان اعمال، سبکی و سنگینی خود میزان نیست بلکه ارزش و وزن چیزهائی است که با میزان سنجیده می شود.

ضمناً تعبیر خسروا انفسهم (سرمایه وجود خود را از دست دادند) اشاره لطیفی به این واقعیت است که این گونه اشخاص گرفتار بزرگترین زیان و خسران می شوند، زیرا گاهی انسان زیان می کند و تنها مال یا مقام خود را از دست می دهد، ولی گاهی زیان می کند و اصل وجود هستی او به هدر می رود، بدون اینکه سرمایه ای در برابر آن بدست آورده باشد، و این بزرگترین زیان است.

تعبیر به ظلم به آیات که در آخر آیه ذکر شده اشاره به این است که اینگونه اشخاص نه تنها به خود ستم می کنند، بلکه به برنامه های هدایت الهی نیز ستم کرده اند، زیرا این برنامه ها می بایست وسیله هدایت و نجات گردد، و اگر به آن بی اعتنائی شد و این اثر از آنها بدست نیامد، به آنها ستم شده است.

در بعضی از روایات آمده است که منظور از آیات در اینجا، پیشوایان بزرگ دین و ائمه هدی هستند، البته همانطور که بارها گفته ایم، معنی اینگونه تفسیرها منحصر ساختن مفهوم آیه در آنها نیست، بلکه آنها مصداق روشن آیات الهی هستند.

جمعی از مفسران ظلم به آیه را به معنی کفر و انکار آن گرفته اند، و البته این معنی از مفهوم ظلم دور نیست، و در بعضی دیگر از آیات قرآن نیز ظلم به همین معنی آمده است.

آیه (10) و ترجمه

(و لقد مکنکم فی الارض و جعلنا لکم فیها معیش قلیلا ما تشکرون)  
(10)

ترجمه:

10 - و ما تسلط و مالکیت و حکومت بر زمین را برای شما قرار دادیم و انواع وسایل زندگی را برای شما فراهم ساختیم اما کمتر شکرگزاری می کنید (و اینهمه موهبت را بجا مصرف نمی نمائید).

تفسیر:

مقام با عظمت انسان در جهان هستی به دنبال آیاتی که اشاره به مبدء و معاد در آنها شده بود در این آیه و آیات بعد، انسان و عظمت و اهمیت مقام او و چگونگی آفرینش این نوع و افتخاراتی که خداوند به او داده، و پیمانهای که در برابر اینهمه نعمت از او گرفته است، مورد بحث قرار می گیرد، تا از این راه پایه های تربیت و تکامل او محکمتر گردد.

نخست در یک آیه، همه این مطالب را به گونه خلاصه ذکر کرده سپس در آیات بعد بطور مشروح آورده است.  
در آغاز می گوید: ما مالکیت و حکومت، و تسلط شما را بر زمین، مقرر داشتیم (و لقد مکناکم فی الارض).

و انواع وسائل زندگی را برای شما در آن قرار دادیم (و جعلنا لکم فیها معایش).

اما با این حال کمتر شکر این همه نعمت و موهبت را بجای می آورید  
(قلیلا ما تشکرون).

تمکین، تنها به این معنا نیست که شخصی را در محلی جای دهند، بلکه به این معنی است که تمام وسائل کار را در اختیار او بگذارند، به او قدرت و توانائی بخشند ابزار کار را فراهم کنند و موانع را برطرف سازند، به مجموع اینها کلمه تمکین اطلاق می شود، درباره یوسف در قرآن مجید می خوانیم: و کذلک مکنا لیوسف فی الارض: این چنین یوسف را در سرزمین مصر تمکین بخشیدیم (و همه گونه قدرت در اختیار او قرار دادیم).

این آیه مانند بعضی دیگر از آیات قرآن، پس از ذکر نعمتهای پروردگار مردم را دعوت به شکرگزاری می کند، و ناسپاسی آنها را نکوهش می نماید.

بدیهی است، زنده کردن حس شکرگزاری و قدردانی در مردم در برابر نعمتهای خدا تنها برای این است که طبق فرمان فطرت در برابر بخشنده نعمت، خضوع کنند، او را بشناسند و فرمانش را به جان و دل بپذیرند و به این وسیله هدایت و تربیت شوند، نه اینکه شکرگزاری کمترین اثری در مقام با عظمت پروردگار داشته باشد، بلکه اثر آن همانند آثار همه عبادتها و فرمانهای او عاید خود انسان می شود.

## آیه (11) تا (18) و ترجمه

(و لقد خلقنكم ثم صورنكم ثم قلنا للملائكة اسجدوا لادم فسجدوا إلا إبليس لم يكن من السجدين) (11) (قال ما منعك ألا تسجد إذ أمرتك قال أنا خير منه خلقتني من نار و خلقتة من طين) (12) (قال فاهبط منها فما يكون لك أن تتكبر فيها فاخرج إنك من الصغرين) (13) (قال أنظرني إلى يوم يبعثون) (14) (قال إنك من المنظرين) (15) (قال فيما أغويتني لا تعدن لهم صراطك المستقيم) (16) (ثم لا تينهم من بين أيديهم و من خلفهم و عن أيمنهم و عن شمائلهم و لا تجد أكثرهم شكرين) (17) (قال اخرج منها مذء و ما مدحورا لمن تبعك منهم لا ملا ن جهنم منكم أجمعين) (18)

ترجمه:

11 - ما شما را آفریدیم سپس صورت بندی کردیم سپس به فرشتگان گفتیم برای آدم خضوع کنید آنها سجده کردند جز ابلیس که از سجده کنندگان نبود.

12 - (خداوند به او) فرمود: چه چیز تو را مانع شد که سجده کنی در آن هنگام که به تو فرمان دادم؟ گفت: من از او بهترم، مرا از آتش آفریده ای و او را از خاک!

13 - گفت: از آن (مقام و مرتبه ات) فرود آی! تو حق نداری در آن (مقام و رتبه) تکبر بورزی بیرون رو که تو از افراد پست و کوچکی!

14 - (شیطان) گفت: مرا تا روز رستاخیز مهلت ده (و زنده بگذار).

15 - فرمود: تو از مهلت داده شدگانی!

16 - گفت: اکنون که مرا گمراه ساختی من بر سر راه مستقیم تو برای آنها

کمین می کنم.

17 - سپس از پیشرو و از پشت سر و از طرف راست و از طرف چپ آنها، به سراغ آنها می روم و اکثر آنها را شکرگزار نخواهی یافت.

18 - فرمود: از آن (مقام) با ننگ و عار و خواری بیرون رو، و سوگند یاد می کنم که هر کس از آنها از تو پیروی کند جهنم را از شما همگی پر می کنم!

تفسیر:

ماجرای سرکشی و عصیان ابلیس

در هفت سوره از سوره های قرآن اشاره به آفرینش انسان و چگونگی خلقت او شده است و همانطور که در آیه پیش اشاره کردیم، ذکر این موضوع برای بیان شخصیت انسان و مقام و رتبه او در میان موجودات جهان، و احیای حس شکرگزاری در وجود او است.

در این سوره ها با تعبیرات مختلف، آفرینش انسان از خاک و سجود فرشتگان برای او، و سرکشی شیطان و سپس موضع گیریش در برابر نوع انسان آمده است.

در نخستین آیه مورد بحث، خداوند می گوید: ما شما را آفریدیم، و سپس صورت بندی کردیم، بعد از آن به فرشتگان (و از جمله ابلیس که در صف آنها قرار داشت اگر چه جزء آنها نبود) فرمان دادیم، برای آدم جد نخستین شما سجده کنند (و لقد خلقناکم ثم صورناکم ثم قلنا للملائكة اسجدوا لادم). همگی این فرمان را به جان و دل پذیرفتند و برای آدم سجده کردند مگر ابلیس که از سجده کنندگان نبود (فسجدوا الا ابلیس لم یکن من الساجدين).

اینکه در آیه فوق، خلقت قبل از صورت بندی بیان شده ممکن است اشاره به این باشد که نخست ماده اصلی انسان را آفریدیم و بعد، به آن صورت انسانی بخشیدیم.

ضمناً همانطور که در ذیل آیه 34 سوره بقره گفته ایم: سجده فرشتگان برای آدم به معنی سجده پرستش نبوده است، زیرا پرستش مخصوص خدا است، بلکه سجده در اینجا به معنی خضوع و تواضع است (یعنی در برابر عظمت آدم خضوع کردند) و یا به معنی سجده برای خداوندی است که چنین مخلوق موزون و با عظمتی آفریده است.

و نیز همانگونه در ذیل آن آیه گفته ایم، ابلیس از فرشتگان نبود، بلکه طبق تصریح آیات قرآن، از قسم دیگری از مخلوقات بنام جن بوده است (برای توضیح بیشتر به تفسیر نمونه جلد اول صفحه 126 مراجعه کنید).

در آیه بعد می گوید: خداوند ابلیس را به خاطر سرکشی و طغیانگری مؤاخذه کرد، و گفت چه چیز سبب شد که در برابر آدم سجده نکنی و فرمان مرا نادیده بگیری (قال ما منعك ان لا تسجد اذ امرتك).

او در پاسخ به یک عذر ناموجه متوسل گردید و گفت: من از او بهترم، به دلیل اینکه مرا از آتش آفریده ای و او را از خاک و گل! (قال انا خير منه خلقتني من نار و خلقته من طين).

گویا چنین می پنداشت که آتش برتر از خاک است، و این یکی از بزرگترین اشتباهات ابلیس بود، شاید هم اشتباه نمی کرد و آگاهانه دروغ می گفت زیرا می دانیم خاک سرچشمه انواع برکات و منبع تمام مواد حیاتی و مهمترین وسیله برای ادامه زندگی موجودات زنده است، در حالی که آتش چنین نیست.

درست است که آتش یکی از شرایط تجزیه و ترکیب موجودات جهان است، ولی نقش اصلی را همان مواد موجود در خاک دارند و آتش تنها وسیله ای برای تکمیل آنها محسوب می شود.

و نیز درست است که کره زمین در آغاز که از خورشید جدا شد، به صورت گوی آتشی بود که تدریجا سرد شد، ولی باید توجه داشت زمین مادام که سوزان و شعله ور بود، مطلقا موجودات زنده ای نداشت از آن زمان حیات و زندگی در این کره پیدا شد، که خاک و گل جای آتش را گرفت.

به علاوه هر آتشی در روی زمین پیدا شود، از موادی سرچشمه می گیرد که از خاک بدست آمده است، خاک سرچشمه پرورش درختان و درختان سرچشمه پیدایش آتش می باشند، حتی مواد نفتی یا چربی هائی که قابل احتراقند نیز بازگشت به خاک یا حیواناتی که از مواد نباتی تغذیه دارند می کنند.

از همه اینها گذشته امتیاز آدم در این نبود که از خاک است، بلکه امتیاز اصلی او همان روح انسانیت و مقام خلافت و نمایندگی پروردگار بوده است، بنابراین به فرض که ماده نخستین شیطان از او برتر باشد، دلیل بر این نمی شود که در برابر آفرینش آدم با آن روح و عظمت خداداد و مقام نمایندگی پروردگار، سجده و خضوع نکند، و ظاهر این است که شیطان همه این مطالب را می دانست تنها تکبر و خودپسندی جلو او را گرفت و همه اینها بهانه بود.

نخستین قیاس، قیاس شیطان بود در روایات متعددی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده قیاس کردن احکام و حقایق دینی به شدت محکوم شده است و در این اخبار می خوانیم نخستین کسی که قیاس کرد، شیطان بود، امام

صادق (علیه السلام) به ابو حنیفه فرمود: لا تقس فان اول من قاس ابليس: قیاس مکن که نخستین قیاس کننده شیطان بود.

در منابع اهل تسنن مانند تفسیر المنار و تفسیر طبری از ابن عباس و ابن سیرین و حسن بصری نیز این مطلب نقل شده است.

منظور از قیاس این است که موضوعی را به موضوع دیگری که از بعضی جهات با آن شباهت دارد مقایسه کنیم، و همان حکمی که درباره موضوع اول است، درباره موضوع دوم نیز اجرا شود، بدون اینکه فلسفه و اسرار حکم اول را کاملاً بدانیم، مثل اینکه می دانیم بول انسان محکوم به نجاست و ناپاکی است و باید از آن پرهیز کرد، سپس عرق انسان را هم با آن مقایسه کنیم و بگوئیم چون این دو در پاره ای از جهات و اجزای ترکیبی با هم شباهت دارند، هر دو ناپاک و نجس هستند، در حالی که اگر چه در پاره ای از جهات با هم شباهت دارند، ولی از جهاتی هم متفاوتند، یکی رقیقتر و دیگری غلیظتر، پرهیز از یکی کار ساده ای است و پرهیز از دیگری بسیار مشکل و طاقت فرسا، به علاوه تمام فلسفه های حکم اول بر ما روشن نیست، و این یک مقایسه تخمینی بیش نمی باشد.

به همین جهت پیشوایان ما با الهام از کلام پیامبر (صلی الله علیه و آله) قیاس را شدیداً محکوم کرده و باطل شمرده اند، زیرا گشوده شدن باب قیاس سبب می شود که هر کس با مطالعه محدود و فکر کوتاه خود، به مجرد اینکه دو موضوع را از پاره ای جهات، مساوی دانست، حکم یکی را درباره دیگری اجرا کند، و به این ترتیب هرج و مرجی از نظر قوانین و احکام دینی به وجود آید.

ممنوع بودن قیاس از نظر حکم خرد منحصر به قوانین دینی نیست، پزشکان هم اکیدا توصیه می کنند که هرگز نسخه بیماری را به بیمار دیگر ندهید، هر چند

بیماری آنها از نظر شما شبیه باشند، فلسفه آن روشن است، زیرا دو بیمار ممکن است در نظر ما با هم شباهت داشته باشند، ولی با این حال از جهات فراوانی، مثلاً از نظر میزان تحمل نسبت به دارو، و گروه خونی و مثلاً میزان قند و اوره و چربی خون تفاوت میان این دو بوده باشد که افراد عادی هرگز نمی توانند آنها را تشخیص بدهند، بلکه تشخیص آن منحصر بوسیله پزشکان ماهر امکان دارد، اگر بدون در نظر گرفتن این خصوصیات، داروی یکی را به دیگری بدهیم ممکن است نه تنها مفید نباشد بلکه گاهی سرچشمه خطرات جبران ناپذیری گردد.

احکام الهی از این هم دقیقتر و باریکتر است و به همین دلیل در روایات داریم اگر احکام خدا با قیاس سنجیده شود، دین خدا از بین خواهد رفت، یا فساد آن بیشتر از صلاح آن است.

به علاوه پناه بردن به قیاس برای کشف احکام الهی نشانه نارسائی مذهب است، زیرا هنگامی که برای هر موضوع در مذهب، حکمی وارد شده باشد دیگر نیازی به قیاس نیست، به همین جهت شیعه چون تمام نیازمندیها را از نظر حکم مذهبی از مکتب اهل بیت (علیهم السلام) که وارثان مکتب پیامبرند (صلی الله علیه و آله) گرفته، نیازی نمی بیند که دست به سوی قیاس دراز کند، ولی فقهای اهل تسنن چون مکتب اهل بیت (علیهم السلام) را که طبق فرمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) بعد از قرآن باید پناهگاه مسلمانان بوده باشد به دست فراموشی سپرده اند و در احکام اسلامی گرفتار کمبود مدرک گردیده اند، چاره ای جز این نمی بینند که دست به سوی قیاس دراز کنند.

و اما در مورد شیطان که در روایات می خوانیم او نخستین کسی بود که قیاس کرد، نکته اش این است که او آفرینش خود را از نظر مادی با آفرینش آدم، مقایسه نمود و برتری آتش را در پاره ای از جهات، بر خاک دلیل بر

برتری همه جانبه گرفت، بدون اینکه به سایر امتیازات خاک و از آن بالاتر به امتیازات روحانی و معنوی آدم توجه کند، و به اصطلاح از طریق قیاس اولویت، اما قیاسی که بر پایه تخمین و گمان و مطالعه سطحی و نامحدودش قرار داشت، حکم به برتری خود بر آدم نماید، و حتی فرمان خدا را به خاطر همین قیاس باطل زیر پا بگذارد!

جالب اینکه در بعضی از روایات که از امام صادق (ع) در کتب شیعه و اهل تسنن هر دو نقل شده است می خوانیم: من قاس امر الدین برأیه قرنه الله تعالی يوم القيامة بابلیس: کسی که امر دین را با قیاس بسنجد خداوند در روز قیامت او را با ابلیس، قرین خواهد کرد.

کوتاه سخن اینکه: مقایسه موضوعی بر موضوعی دیگر بدون آگاهی از تمام اسرار آن نمی تواند دلیل بر اتحاد حکم آنها شود، و اگر پای قیاس به مسائل مذهبی کشیده شود، ضابطه ای برای احکام باقی نمی ماند، زیرا ممکن است، یک نفر موضوعی را طوری قیاس کند و حکم تحریم آن را صادر نماید و دیگری

آن را با موضوع دیگر قیاس کرده و حلال بشمرد!

تنها موضوعی که می توان به عنوان استثناء در اینجا روی آن تکیه کرد، این است که خود قانونگذار یا مثلاً خود طبیب، دلیل و فلسفه حکم خود را بیان کند که در این صورت می توان هر کجا که آن دلیل و فلسفه موجود است، حکم را جاری ساخت، و اصطلاحاً آن را قیاس منصوص العلة می گویند، مثلاً اگر طبیب به بیمار بگوید باید از فلان میوه پرهیز کنی، زیرا ترش است بیمار می فهمد که ترشی برای او ضرر دارد و باید از آن پرهیز کند هر چند در غیر آن میوه باشد، همچنین اگر در قرآن یا سنت، تصریح شود که از شراب پرهیزید زیرا مسکر

است، از آن می فهمیم که هر مایع مسکری اگر چه شراب نباشد) حرام است، این گونه قیاس ممنوع نیست چون دلیل آن ذکر شده و قطعی است، تنها در موردی ممنوع است که ما فلسفه و دلیل حکم را به طور قطع از تمام جهات ندانیم.

البته بحث قیاس، بحثی است بسیار پردامنه، که آنچه در بالا گفته شد، تنها فشرده ای از آن بود، برای توضیح بیشتر به کتب اصول فقه و کتب اخبار باب قیاس مراجعه فرمائید، و ما این بحث را در اینجا با ذکر حدیث زیر به پایان می رسانیم.

در کتاب علل الشرایع چنین نقل شده که ابو حنیفه وارد بر امام صادق (علیه السلام) شد امام به او فرمود به من خبر داده اند که تو در احکام خدا قیاس می کنی، ابو حنیفه گفت: آری چنین است من قیاس می کنم، امام (علیه السلام) گفت: این کار را دیگر تکرار نکن، زیرا نخستین کسی که قیاس کرد ابلیس بود، آنجا که گفت: خلقتنی من نار و خلقته من طین، او آتش و گل را با هم مقایسه کرد، در حالی اگر نورانیت و روحانیت آدم را با نورانیت آتش مقایسه می کرد، تفاوت میان آن دو را در می یافت، و برتری یکی را بر دیگری تشخیص می داد.

پاسخ یک سؤال

در اینجا یک سؤال باقی می ماند، و آن اینکه چگونه شیطان، با خدا سخن گفت، مگر وحی بر او نازل می شده است؟

پاسخ این سؤال این است که گفتگوی خدا، همیشه جنبه وحی ندارد، بلکه وحی عبارت از پیام رسالت و نبوت است، و هیچ مانعی ندارد که خداوند با شخص دیگری نه به عنوان وحی و رسالت، بلکه از طریق الهام درونی، یا به وسیله بعضی از فرشتگان سخن بگوید، خواه این شخص از صالحان و پاکان

باشد، همانند مریم و مادر موسی یا از ناصالحان باشد مانند شیطان! - اکنون به تفسیر بقیه آیات باز می گردیم:

از آنجا که امتناع شیطان از سجده کردن، برای آدم (عَلَيْهِ السَّلَام) یک امتناع ساده و معمولی نبود و نه یک گناه عادی محسوب می شد، بلکه یک سرکشی و تمرد آمیخته به اعتراض و انکار مقام پروردگار بود، زیرا اینکه می گوید: من از او بهترم در واقع به این معنی است که فرمان تو در مورد سجده بر آدم، بر خلاف حکمت و عدالت است، و موجب مقدم داشتن مرجوح بر راجح! به این جهت مخالفت او سر از کفر و انکار علم و حکمت خدا در آورد و به همین جهت، می بایست تمام مقامها و موقعیتهای خویش را در درگاه الهی از دست بدهد، به همین سبب

خداوند او را از آن مقام برجسته و موقعیتی که در صفوف فرشتگان پیدا کرده بود بیرون کرد و به او فرمود: از این مقام و مرتبه، فرود آی (قال فاهبط منها). در مورد ضمیر منها جمعی از مفسران معتقدند که به آسمان یا بهشت بر می گردد، و بعضی به مقام و درجه باز گردانده اند که از نظر نتیجه، چندان تفاوتی با هم ندارند.

سپس سرچشمه این سقوط و تنزل را با این جمله، برای او شرح می دهد که تو حق نداری در این مقام و مرتبه، راه تکبر، پیش گیری (فما یكون لك ان تتکبر فیها).

و باز به عنوان تاکید بیشتر، اضافه می فرماید: بیرون رو که از افراد پست و ذلیل هستی (یعنی نه تنها با این عمل بزرگ نشدی، بلکه به عکس به خواری و پستی گرائیدی) (فاخرج انک من الصاغرين).

از این جمله به خوبی روشن می شود که تمام بدبختی شیطان، مولود تکبر او بود، این خود برترینی او، که خود را در مقامی بیش از آنچه شایسته آن بود قرار داد، سبب شد که نه تنها بر آدم سجده نکند، بلکه علم و حکمت خدا را انکار نماید و به فرمان او خرده گیرد، و سرانجام تمام مقام و حیثیت خود را از دست بدهد، و به جای بزرگی، پستی و ذلت را برای خویش بخرد، یعنی نه تنها به هدف نرسید، بلکه درست در جهت عکس آن قرار گرفت.

در نهج البلاغه در خطبه قاصعه از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) به هنگام نکوهش کبر و خود برترینی چنین می خوانیم: فاعتبروا بما كان من فعل الله بابليس اذا حبط عمله الطويل وجهده الجهد، و كان قد عبد الله ستة آلاف.. عن كبر ساعة واحدة فمن ذا بعد ابليس يسلم على الله بمثل معصيته؟! كلا ما كان الله سبحانه ليدخل الجنة بشرا بامر اخرج به منها ملكا ان حكمه في اهل السماء و اهل الارض لو احد: پند و عبرت گیرید به آنچه خداوند با ابلیس

رفتار کرد، در آن هنگام که اعمال و عبادات طولانی و تلاش و کوششهای او را که شش هزار سال بندگی خدا کرده بود... به خاطر ساعتی تکبر ورزیدن بر باد داد، با اینحال چه کسی بعد از ابلیس می تواند از کیفر خدا در برابر انجام همان معصیت مصون بماند؟ نه، هرگز ممکن نیست خداوند، انسانی را به بهشت بفرستد، در برابر کاری که به خاطر آن فرشته ای را از بهشت رانده است حکم خداوند در باره اهل آسمان و زمین یکی است.

در حدیثی نیز از امام علی بن الحسین (علیه السلام) چنین نقل شده که فرمود: گناهان شعب و سرچشمه هائی دارد، اولین سرچشمه گناه و معصیت پروردگار، تکبر است که گناه ابلیس بود و به خاطر آن از انجام فرمان خدا امتناع کرد و تکبر ورزید و از کافران شد و سپس حرص بود که سرچشمه گناه (و ترک اولی

( از ناحیه آدم و حوا شد... سپس حسد بود که سرچشمه گناه فرزندش (قابیل) گردید و نسبت به برادرش (هابیل) حسد ورزید و او را به قتل رسانید. از امام صادق (علیه السلام) نیز نقل شده که فرمود: اصول الکفر ثلاثة الحرص و الاستکبار و الحسد فاما الحرص فان آدم حين نهى عن الشجرة، حمله الحرص على ان اكل منها و اما الاستکبار فابليس حيث امر بالسجود لادم فاءبى و اما الحسد فابنا آدم حيث قتل احدهما صاحبه.

اصول و ریشه های کفر و عصیان، سه چیز است، حرص و تکبر و حسد، اما حرص سبب شد که آدم از درخت ممنوع بخورد، و اما تکبر سبب شد که ابلیس از فرمان خدا سرپیچی کند، و اما حسد، سبب شد که یکی از فرزندان آدم دیگری را به قتل رساند!

اما داستان شیطان به همینجا پایان نیافت، او به هنگامی که خود را مطرود دستگاه خداوند دید، طغیان و لجابت را بیشتر کرد و به جای توبه و بازگشت به سوی خدا و اعتراف به اشتباه، تنها چیزی که از خدا تقاضا کرد این بود که گفت: خدایا! مرا تا پایان دنیا مهلت ده، و زنده بگذار (قال انظرني الى يوم يبعثون).

این تقاضای او به اجابت رسید و خداوند فرمود: به تو مهلت داده خواهد شد (قال انك من المنظرين)

گرچه در این آیات تصریح نشده است که چه اندازه از تقاضای شیطان پذیرفته گردید، ولی در آیه 38 سوره حجر می خوانیم که به او گفته شد انك من المنظرين الى يوم الوقت المعلوم: به تو تا روز معینی مهلت داده خواهد شد یعنی تمام تقاضای او به اجابت نرسید، بلکه به مقداری که خداوند می خواست انجام شد (درباره معنی الى يوم الوقت المعلوم ذیل آیه 38 سوره حجر به خواست خدا بحث خواهیم کرد)

ولی او نمی خواست برای جبران گذشته زنده بماند و عمر طولانی کند، بلکه هدف خود را از این عمر طولانی چنین بیان کرد: اکنون که مرا گمراه ساختی! بر سر راه مستقیم تو کمین می کنم و آنها را از راه بدر می برم (قال فبما اغویتني لا قعدن لهم صراطك المستقیم )

تا همانطور که من گمراه شدم، آنها نیز به گمراهی بیفتند!

نخستین پایه گذار مکتب جبر شیطان بود!

از آیه فوق بر می آید که شیطان برای تبرئه خویش، نسبت جبر به خداوند داد، و گفت: چون تو مرا گمراه ساختی، من نیز در گمراهی نسل آدم کوشش خواهیم کرد.

گر چه بعضی از مفسران، اصرار دارند که جمله فبما اغویتني را طوری تفسیر کنند که مفهوم آن جبر نباشد، ولی ظاهراً هیچ موجبی برای این اصرار نیست، زیرا ظاهر جمله معنی جبر را می رساند و از شیطان هم، هیچ بعید به نظر نمی رسد که چنین سخنی را بگوید.

گواه بر این سخن، حدیثی است که از امیر مؤ منان علی نقل شده که به هنگام مراجعت از صفین، پیر مردی از قضا و قدرکرد و حضرت در پاسخ فرمود: آنچه انجام دادیم همه قضا و قدر الهی بوده پیر مرد چنین پنداشت که منظور همان مساله جبر است، حضرت با شدت تمام، او را از این پندار باطل باز داشت و ضمن سخنان مفصلی به او فرمود: تلك مقالة اخوان عبدة الاوثان و خصماء الرحمان و حزب الشيطان: این گفتار بت پرستان و دشمنان خدا و حزب شیطان است سپس قضا و قدر را به معنی قضا و قدر تشریعی یعنی فرمانها و تکالیف پروردگار تفسیر فرمود. و از اینجا روشن می شود نخستین کسی که دم از مکتب جبر زد شیطان بود.

سپس شیطان، برای تایید و تکمیل گفتار خود، اضافه کرد که نه تنها بر سر راه آنها کمین می کنم بلکه از پیشرو، و از پشت سر، و از طرف راست، و از طرف چپ از چهار طرف، به سراغ آنها می روم، و اکثر آنها را شکرگزار نخواهی یافت (ثم لا تینهم من بین ایدیهم و من خلفهم و عن ایمانهم و عن شمائلهم و لا تجد اکثرهم شاکرین).

ممکن است تعبیر بالا، کنایه از این باشد که شیطان، انسان را محاصره می کند و سعی دارد به هر وسیله ای که ممکن است برای وسوسه و گمراهی او بکوشد، و این تعبیر در کلمات روزمره نیز دیده می شود، که می گوئیم فلانکس از چهار طرف گرفتار قرض یا بیماری یا دشمن شده است. و اینکه سمت بالا و پائین ذکر نشده به خاطر آن است که انسان معمولاً در چهار سمت، حرکت و فعالیت دارد.

اما در روایتی که از امام باقر (علیه السلام) نقل شده، تفسیر عمیقتری برای این چهار جهت دیده می شود، آنجا که می فرماید: منظور از آمدن شیطان به سراغ انسان از پیش رو این است که آخرت و جهانی را که در پیش دارد در نظر او سبک و ساده جلوه می دهد، و منظور از پشت سر این است که آنها را به گردآوری اموال و تجمع ثروت و بخل از پرداخت حقوق واجب به خاطر فرزندان و وارثان دعوت می کند، و منظور از طرف راست این است که امور معنوی را به وسیله شبهات و ایجاد شک و تردید، ضایع می سازد، و منظور از طرف چپ این است که لذات مادی و شهوات را در نظر آنها جلوه می دهد.

در آخرین آیه مورد بحث بار دیگر فرمان بیرون رفتن ابلیس از حریم قرب خدا و مقام و منزلت بالا صادر می شود، با این تفاوت که در اینجا حکم طرد او به صورت تحقیرآمیزتر و شدیدتر صادر شده است و شاید به خاطر لجاجتی بود

که شیطان در مورد اصرار در وسوسه افراد انسان به خرج داد، یعنی در آغاز تنها گناه او سرکشی از اطاعت فرمان خدا بود و به همین جهت فرمان خروج او صادر شد، اما بعدا گناه بزرگ دیگری بر گناه خود افزود و آن تصمیم گمراه ساختن دگران بود، به او فرمود: از این مقام با بدترین ننگ و عار بیرون رو و با خواری و ذلت فرود آی! (قال اخرج منها مذئوما مدحورا).

و سوگند یاد میکنم که هر کس از تو پیروی کند، جهنم را از تو و آنها پرسیازم (لمن تبعك منهم لا ملئن جهنم منكم اجمعين).

فلسفه آفرینش و مهلت دادن به شیطان در این گونه بحثها معمولا سؤالات مختلفی به ذهن می آید که از همه مهمتر این دو سؤال است.

1 - خداوند چرا شیطان را آفرید؟ با اینکه میدانست سرچشمه وسوسه ها و گمراهیها میشود؟.

2 - بعد از آنکه شیطان مرتکب چنان گناه بزرگی شد، چرا خداوند تقاضای او را مبنی بر ادامه حیات او پذیرفت؟.

درباره سوال اول در جلد اول تفسیر نمونه پاسخ گفتیم، که اولاً خلقت شیطان از آغاز خلقت پاک و بیعیبی بود و به همین دلیل، سالیان دراز در صف مقربان درگاه خدا و فرشتگان بزرگش جای گرفته بود، اگر چه از نظر آفرینش جزء آنها نبود، سپس با سوء استفاده از آزادی خود، بنای طغیان و سرکشی گذاشت و رانده درگاه خداوند گردید و لقب شیطان را به خود اختصاص داد.

ثانیا - وجود شیطان برای پویندگان راه حق نه تنها زیانبخش نیست، بلکه رمز تکامل نیز محسوب میشود، زیرا وجود یک دشمن قوی در مقابل انسان، باعث پرورش و ورزیدگی او میگردد، و اصولا همیشه تکاملها در میان تضادها

به وجود می آید، و هیچ موجودی راه کمال را نمی پوید مگر اینکه در مقابل ضد نیرومندی قرار گیرد.

نتیجه اینکه شیطان گرچه به حکم آزادی اراده در برابر اعمال خلاف خود مسئول است، ولی وسوسه های او، زیانی برای بندگان خدا و آنهایی که میخواهند در راه حق گام بردارند نخواهد داشت، بلکه به طور غیر مستقیم برای آنها ثمربخش خواهد بود.

پاسخ سؤال دوم از آنچه در جواب سؤال اول گفتیم نیز روشن می شود زیرا ادامه حیات او به عنوان وجود یک نقطه منفی برای تقویت نقاط مثبت نه تنها ضرر نداشت، بلکه مؤثر نیز بود، حتی قطع نظر از وجود شیطان در درون خود ما، غرائز مختلفی وجود دارد، که چون در برابر نیروهای عقلانی و روحانی قرار گیرند، یک میدان تضاد را تشکیل میدهند که در این میدان پیشرفت و تکامل و پرورش وجود انسان صورت می گیرد، ادامه حیات شیطان نیز تقویت مبانی این تضاد است به تعبیر دیگر همیشه وجود یک راه راست با توجه به خطوط انحرافی پیرامون آن مشخص می شود و تا چنین مقایسه ای در میان نباشد، راه راست بازشناخته نخواهد شد.

از این گذشته همانطور که در بعضی از احادیث میخوانیم، شیطان بعد از انجام آن گناه، سعادت و نجات خود را در جهان دیگر به کلی به خطر انداخت، و لذا در برابر عباداتی که کرده بود، تقاضای عمر طولانی در این دنیا کرد که طبق قانون عدالت پروردگار، این تقاضا پذیرفته شد.

این نکته مهم را نیز باید توجه داشت که خداوند اگر چه شیطان را در انجام وسوسه هایش آزاد گذاشته ولی انسان را در برابر او بی دفاع قرار نداده است، زیرا اولاً نیروی عقل و خرد به او بخشیده که می تواند سد نیرومندی در مقابل

وسوسه های شیطان به وجود آورد (مخصوصا اگر پرورش یابد و تربیت شود) و ثانیاً فطرت پاک و عشق به تکامل را در درون وجود انسان به عنوان یک عامل سعادت قرار داده و ثالثاً فرشتگانی که الهام بخش نیکیه‌ها هستند، به کمک انسانهایی که میخواهند از وسوسه های شیطان برکنار بمانند می فرستد، آنچنانکه قرآن میگوید: (ان الذين قالوا ربنا الله ثم استقاموا تتنزل عليهم الملائكة):

آنها که می گویند پروردگار ما خداوند یکتا است و سپس استقامت به خرج میدهند، فرشتگان بر آنها نازل می شوند (و برای تقویت روحیه آنان انواع بشارتها و دلگرمیها را به آنها الهام می دهند).

و در جای دیگر میخوانیم (اذ يوحى ربك الى الملائكة اني معكم فثبتوا الذين آمنوا): پروردگار تو به فرشتگان وحی میکرد که من با شما هستم و به شما کمک می کنم که افراد با ایمان را در مسیر حق کمک کنید و ثابت نگاه دارید.

#### فرضیه تکامل انواع و آفرینش آدم

در اینکه آیا آفرینش آدم آنچنان که قرآن می گوید با فرضیه تکامل که در مباحث علوم طبیعی امروز مطرح است، سازگار است یا نه و آیا اصولاً فرضیه تکامل، از نظر دانشمندان به مرحله قطعی رسیده یا نه؟ بحثهای لازمی داریم که بخواست خدا در ذیل آیات مناسبتر مانند آیات 26 تا 33 سوره حجر مطرح خواهیم کرد.

## آیه (19) تا (22) و ترجمه

(و یادم اسکن أنت و زوجك الجنة فکلا من حيث شئتما ولا تقربا هذه الشجرة فتکونا من الظلمین) (19) (فوسوس لهما الشیطن لیبدی لهما ما وری عنهما من سوءتهما و قال ما نهئكما ربكما عن هذه الشجرة إلا أن تكونا ملکین أو تكونا من الخلدین) (20) (و قاسمهما إنی لکما لمن النصحین) (21) (فدلئهما بغرور فلما ذاقا الشجرة بدت لهما سوءتهما و طفقا یخصفان علیهما من ورق الجنة و نادئهما ربهما ألم أنهکما عن تلکما الشجرة و أ قل لکما إن الشیطن لکما عدو مبین) (22)

ترجمه:

19 - و ای آدم تو و همسرت در بهشت ساکن شوید و از هر جا که خواستید بخورید اما به این درخت نزدیک نشوید که از ستمکاران خواهید شد.

20 - سپس شیطان آنها را وسوسه کرد تا آنچه را از اندامشان پنهان بود آشکار سازد و گفت پروردگارتان شما را از این درخت نهی نکرده مگر به خاطر اینکه (اگر از آن بخورید) فرشته خواهید شد یا جاودانه (در بهشت خواهید ماند!).

21 - و برای آنها سوگند یاد کرد که من خیرخواه شما هستم!

22 - و به این ترتیب آنها را با فریب (از مقامشان) فرود آورد، و هنگامی که از آن درخت چشیدند اندامشان (عورتشان) برای آنها آشکار شد و شروع کردند به قرار دادن برگهای (درختان) بهشتی بر یکدیگر تا آنها را بپوشانند و پروردگارشان آنها را ندا داد که آیا شما را از آن درخت نهی نکردم و نگفتم شیطان برای شما دشمن آشکاری است؟

تفسیر:

وسوسه های شیطانی در لباسهای دلپذیر

این آیات فصل دیگری از سرگذشت آدم را بیان میکند، نخست میگویید: خداوند به آدم و همسرش (حوا) دستور داد که در بهشت سکونت اختیار کنند (و یا آدم اسکن انت و زوجك الجنة).

از این جمله چنین استفاده می شود که آدم و حوا در بدو خلقت در بهشت نبودند، سپس به سوی بهشت راهنمایی شدند، و همانطور که در سوره بقره ذیل آیات مربوط به آفرینش آدم یادآور شدیم، قرائن نشان می دهد که این بهشت، بهشت رستاخیز نبوده بلکه همانطور که در احادیث اهل بیت (علیهم السلام) نیز وارد شده است بهشت دنیا یعنی باغ سرسبز و خرمی از باغهای این جهان بوده که انواع نعمتهای پروردگار در آن فراهم بوده است.

در این هنگام، نخستین تکلیف و امر و نهی پروردگار به این صورت، صادر شد:

شما از هر نقطه ای و از هر درختی از درختان بهشت که میخواهید تناول کنید، اما به این درخت معین نزدیک نشوید که از ستمگران خواهید بود (فكلا من حيث شئتما ولا تقربا هذه الشجرة فتكونا من الظالمين).

سپس شیطان که بر اثر سجده نکردن رانده درگاه خدا شده بود و تصمیم قاطع داشت تا آنجا که می تواند از آدم و فرزندانش انتقام بگیرد و در فریب آنان بکوشد، و نیز به خوبی میدانست که خوردن از درخت ممنوع، باعث رانده شدن از بهشت خواهد شد، در صدد وسوسه آنان برآمد، و برای رسیدن به این مقصود، انواع دامها را بر سر راه آنان گسترده!

نخست همانطور که قرآن می گوید به وسوسه کردن آنان مشغول شد، تا لباسهای اطاعت و بندگی خدا را از تن آنان بیرون کند، و عورت آنها که پنهان بود آشکار سازد (فوسوس لهما الشیطان لیبدی لهما ما وری عنهما من سوآتهما).

و برای رسیدن به این هدف، بهترین راه را این دید که از عشق و علاقه ذاتی انسان به تکامل و ترقی و زندگی جاویدان، استفاده کند و هم عذر و بهانه ای برای مخالفت فرمان خدا برای آنان بتراشد، لذا نخست به آدم و همسرش گفت: خداوند شما را از این درخت نهی نکرده جز اینکه اگر از آن بخورید یا فرشته خواهید شد و یا عمر جاویدان پیدا میکنید (وقال مانها کما ربکما عن هذه الشجرة الا ان تکونا ملکین او تکونا من الخالدین). و به این ترتیب، فرمان خدا را در نظر آنان به گونه دیگری جلوه داد، و این طور مجسم کرد که نه تنها خوردن از شجره ممنوعه زیانی ندارد، بلکه موجب عمر جاویدان و یا رسیدن به مقام و درجه فرشتگان خواهد شد.

شاهد این سخن جمله ای است که در سوره طه آیه 120 از قول ابلیس میخوانیم یا آدم هل ادلک علی شجرة الخلد و ملک لا یبلی ای آدم میخواهی ترا به زندگی جاویدان و فرمانروائی کهنگی ناپذیر راهنمائی کنم؟!

در روایتی که در تفسیر قمی از امام صادق (علیه السلام) و در عیون اخبار الرضا (علیه السلام) از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده چنین میخوانیم که: شیطان به آدم گفت اگر شما از این درخت ممنوع بخورید، هر دو فرشته خواهید شد و برای همیشه در بهشت می مانید، و گرنه شما را از بهشت بیرون می کنند! آدم با شنیدن این سخن در فکر فرو رفت، اما شیطان برای اینکه پنجه های وسوسه

خود را بیشتر و محک‌تر در جان آدم و حوا فرو برد، سوگندهای شدیدی یاد کرد، که من خیر خواه شما هستم! (و قاسمهما انی لکما لمن الناصحین).

آدم که هنوز تجربه کافی در زندگی نداشت، و گرفتار دامهای شیطان و خدعه و دروغ و نیرنگ نشده بود، و نمی توانست باور کند، کسی این چنین قسم دروغی یاد کند، و چنین دامهایی بر سر راه او بگذارد، سرانجام تسلیم فریب شیطان شد، و با ریسمان پوسیده مکر و خدعه او برای بدست آوردن آب حیات و ملک جاویدان، به چاه وسوسه های ابلیس فرو رفت و نه تنها آب حیات به دستش نیامد، بلکه در گرداب نافرمانی خدا افتاد، آنچنانکه قرآن آنرا در یک جمله خلاصه کرده، میگوید: به این ترتیب شیطان، آنها را فریب داد و با طناب خود آنها را در چاه فرو برد (فدلاهما بغرور).

با اینکه آدم می بایست، با توجه به سوابق دشمنی شیطان، و با علم و اطلاع از حکمت و رحمت و اسعه خدا و محبت و مهربانی او، تمام وسوسه ها را نقش بر آب کرده، تسلیم شیطان نشود ولی هر چه بود واقع شد.

همینکه آدم و همسرش از آن درخت ممنوع چشیدند، بلافاصله لباسهایشان از تنشان فرو ریخت و اندامشان آشکار گشت (فلما ذاقا الشجره بدت لهما سواتهما).

از جمله بالا به خوبی استفاده می شود که به مجرد چشیدن از میوه درخت ممنوع این عاقبت شوم به سراغ آنها آمد، و در حقیقت از لباس بهشتی که لباس کرامت و احترام خدا بود برهنه شدند.

از این آیه به خوبی استفاده می شود که آنها قبل از ارتکاب این خلاف برهنه نبودند بلکه پوششی داشتند که در قرآن، نامی از چگونگی این پوشش برده

نشده است، اما هر چه بوده است، نشانه ای برای شخصیت آدم و حوا و احترام آنها محسوب میشده که با نافرمانی از اندامشان فرو ریخته است.

در حالی که تورات ساختگی میگوید: آدم و حوا در آن موقع، کاملاً برهنه بودند ولی زشتی آنها درک نمی کردند، و هنگامی که از درخت ممنوع که درخت علم و دانش! بود خوردند چشم خردشان باز شد، و خود را برهنه دیدند و از زشتی این حالت آگاه شدند!

آدمی را که تورات معرفی می کند در واقع، آدم نبود! بلکه به قدری از علم و دانش دور بود که حتی برهنگی خود را تشخیص نمیداد، ولی آدمی را که قرآن معرفی می کند نه تنها از وضع خود با خبر بود بلکه از اسرار آفرینش (علم اسماء) نیز آگاهی داشت و معلم فرشتگان محسوب میشد و اگر شیطان توانست در او نفوذ کند نه به خاطر نادانی او بود بلکه از پاکی و صفای او سوء استفاده کرد.

شاهد این سخن آیه 27 همین سوره است که میگوید: یا بنی آدم لا یفتنکم الشیطان کما اخرج ابویکم من الجنة ینزع عنهما لباسهما:

ای فرزندان آدم! شیطان شما را فریب ندهد، آنچنانکه پدر و مادران را از بهشت، بیرون کرد، و لباس آنها را از تنشان جدا ساخت.

و اگر بعضی از نویسندگان اسلامی نوشته اند که آدم در آغاز برهنه بود در واقع اشتباهی است آشکار که بر اثر نوشته های تورات پیدا شده است!

به هر حال قرآن سپس میگوید: هنگامی که آدم و حوا چنین دیدند بلافاصله از برگهای درختان بهشتی برای پوشیدن اندام خود، استفاده کردند

(و طبقاً یخسفان علیهما من ورق الجنة).

و در این موقع از طرف خداوند ندا رسید که مگر من شما را از آن درخت  
نهی نکردم، مگر به شما نگفتم که شیطان دشمن آشکار و سرسخت شما است،  
چرا فرمان مرا به دست فراموشی سپردید و در این گرداب سقوط کردید؟  
(و نادیهما ربهما الم انهکما عن تلکما الشجرة و اقل لکما ان الشیطان لکما  
عدو مبین).

از مقایسه تعبیر این آیه با نخستین آیهای که به آدم و حوا اجازه سکونت در  
بهشت را میداد به خوبی استفاده می شود که آنها پس از این نافرمانی، چه اندازه  
از مقام قرب پروردگار دور شدند و حتی از درختان بهشتی نیز فاصله گرفتند،  
زیرا در آیه قبل هذه الشجرة (این درخت) که برای اشاره نزدیک است به کار  
رفته و در این آیه هم جمله نادی (ندا داد) که برای خطاب از دور است آمده، و  
هم کلمه تلکما که برای اشاره به دور میباشد ذکر شده.

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

1 - از جمله وسوس له (با توجه به کلمه لام که معمولا برای نفع و فائده می  
آید) چنین استفاده می شود که شیطان در وسوسه های خود، چهره خیرخواهی  
و دوستی آدم را به خود گرفت، در حالی که در جمله وسواس الیه چنین معنی  
وجود ندارد، بلکه تنها به معنی نفوذ مخفیانه در قلب کسی است. و در هر حال  
نباید تصور کرد که وسوسه های شیطان هر چند قوی و نیرومند باشد از انسان  
سلب اختیار می کند بلکه باز انسان می تواند با نیروی خرد و ایمان در مقابل  
آن ایستادگی کند و به تعبیر دیگر وسوسه های شیطانی انسان را مجبور به کار  
خلاف نمیکند، بلکه نیروی اختیار همچنان باقی خواهد بود، اگر چه مقاومت در  
مقابل آن نیاز به پایداری و ایستادگی بیشتر و گاهی تحمل درد و رنج دارد، و  
در هر حال اینگونه وسوسه ها سلب مسئولیت از کسی نمیکند، همانطور که در  
مورد آدم نکرد، لذا ملاحظه میکنیم، با تمام عواملی که در برابر آدم به عنوان

تشویق به نافرمانی خدا از طرف شیطان وجود داشت، خداوند او را مسئول عملش دانست و به ترتیبی که بعدا خواهد آمد، او را کیفر داد.

## 2 - شجره ممنوعه چه درختی بوده است؟

در شش مورد از قرآن مجید اشاره به شجره ممنوعه شده است، بدون اینکه درباره کیفیت و یا نام آن سخنی به میان آید، ولی در منابع اسلامی دو نوع تفسیر برای آن آمده است، یکی تفسیر مادی که طبق معروف در روایات، گندم بوده است باید توجه داشت که عرب شجرة را تنها به درخت اطلاق نمیکند، بلکه به بوته های گیاهان نیز شجره می گوید و لذا در قرآن مجید به بوته کدو شجره اطلاق شده است (وانبتنا علیه شجرة من یقطين) (صافات آیه 146).

و دیگری تفسیر معنوی که در روایات از آن تعبیر به شجره حسد شده است، زیرا طبق این روایات، آدم پس از ملاحظه مقام و موقعیت خود چنین تصور کرد که مقامی بالاتر از مقام او وجود نخواهد داشت، ولی خداوند او را به مقام جمعی از اولیاء از فرزندان او (پیامبر اسلام و خاندانش) آشنا ساخت، او حالتی شبیه به حسد پیدا کرد، و همین شجره ممنوعه بود که آدم مامور بود به آن نزدیک نشود.

در حقیقت طبق این روایات، آدم از دو درخت تناول کرد که یکی از مقام او پائین تر بود و او را به سوی جهان ماده می کشید و آن گندم بود، و دیگری درخت معنوی مقام جمعی از اولیاء خدا بود که از مقام و موقعیت او بالاتر قرار داشت و چون از دو جنبه از حد خود تجاوز کرد به آن سرنوشت گرفتار شد. اما باید توجه داشت که این حسد از نوع حسد حرام نبوده و تنها یک احساس نفسانی بوده است، بی آنکه کمترین گامی بر طبق آن بردارد.

و با توجه به اینکه آیات قرآن چنانکه کرارا گفته ایم، دارای معانی مختلف است مانعی ندارد که هر دو معنی از آیه اراده شود.

اتفاقاً کلمه شجرة در قرآن مجید در هر دو معنی به کار رفته است، گاهی در معنی درختان معمولی و مادی مثل و شجرة تخرج من طور سیناء تثبت بالدهن (مؤ منون - 20) که اشاره به درخت زیتون است، و گاهی در شجره معنوی به کار رفته مانند (والشجرة الملعونة في القرآن) (اسراء - 60)

که منظور از آن، جمعی از مشرکان یا یهود و یا اقوام طاغی دیگر همانند بنی امیه میباشد.

البته مفسران احتمالات متعدد دیگری درباره شجره ممنوعه داده اند، ولی آنچه گفتیم از همه روشنتر است.

اما نکته ای که در اینجا باید یادآور شد (اگر چه در جلد اول تفسیر نیز اشاره کرده ایم) این است که در تورات ساختگی که امروز مورد قبول همه مسیحیان دنیا و یهود است، شجره ممنوعه به عنوان شجره علم و دانش و شجره حیات و زندگی معرفی شده است تورات میگوید: آدم قبل از آنکه از شجره علم و دانش بخورد علم و دانشی نداشت و حتی برهنگی خود را تشخیص نمیداد، و هنگامی که از آن خورد، و به معنی واقعی آدم گردید، از بهشت رانده شد، از ترس اینکه مبادا از درخت حیات و زندگی نیز بخورد و همچون خدایان! حیات جاویدان پیدا کند!

و این از روشنترین قرائنی است که گواهی میدهد، تورات فعلی کتاب آسمانی نیست بلکه ساخته مغز بشر کم اطلاعی است که علم و دانش را برای آدم عیب می پندارد و آدم را به گناه علم و دانش مستحق رانده شدن از بهشت خدا می شمرد گویا بهشت جای افراد فهمیده نبود!

جالب اینکه دکتر ویلیام میلر که او را به عنوان مفسر برجسته و توانای انجیل (و به طور کلی عهدین) به شمار می آورند، در کتاب خود تحت عنوان مسیحیت چیست چنین می نویسد: شیطان به صورت مار داخل باغ شد و حوا را راضی کرد که از میوه آن درخت بخورد، سپس حوا آن را به آدم داد و آدم هم از آن میوه خورد، این عمل والدین اولیه ما تنها یک اشتباه معمولی، و یا خطائی از راه بیفکری نبود، بلکه عصیان عمدی بر ضد خالق بود، به عبارت دیگر آنها می خواستند، خدا شوند، آنها مایل نبودند مطیع اراده خدا گردند، بلکه میخواستند امیال خود را انجام دهند، نتیجه چه شد؟ خدا آنها را به شدت سرزنش نمود و از باغ بیرون راند تا در جهان پر درد و رنج، زندگی کنند.

این مفسر تورات و انجیل در حقیقت، خواسته است شجره ممنوعه تورات را توجیه کند ولی بالاترین گناه یعنی ضدیت و جنگ با خدا را به آدم نسبت داده است. چه خوب بود به جای این گونه تفسیرها لاقول، اعتراف به دستکاری در کتب به اصطلاح مقدسه می نمودند.

### 3 - آیا آدم گناه کرد؟

از آنچه در بالا از کتب مقدس یهود و مسیحیان نقل کردیم، چنین برمی آید که آنها نه تنها معتقدند که آدم مرتکب گناه و معصیت شد، بلکه گناه او یک گناه معمولی نبود، یکنوع گناه سنگین و پرمسئولیت و حتی مبارزه با دستگاه ربوبیت از او سر زد! ولی مدارک اسلامی اعم از عقل و نقل به ما میگوید:

هیچ پیامبری مرتکب گناه نمی شود، و مقام پیشوائی خلق به شخص گناهکار، واگذار نخواهد شد، و میدانیم که آدم از پیامبران الهی بود، بنابراین آنچه در این آیات ذکر شده مانند پاره‌های از تعبیرات دیگر که درباره سایر پیامبران در قرآن آمده است که نسبت عصیان به آنها داده شده، همگی به معنی

عصیان نسبی و ترک اولی است، نه گناه مطلق توضیح اینکه: گناه بر دو گونه است، گناه مطلق و گناه نسبی، گناه مطلق همان مخالفت نهی تحریمی و مخالفت با فرمان قطعی خداوند است و هر گونه ترک واجب و انجام حرام را شامل میشود.

اما گناه نسبی آن است که عمل غیر حرامی از شخص بزرگی سرزند، که با توجه به مقام و موقعیتش شایسته او نباشد، ممکن است گاهی انجام یک عمل مباح و حتی مستحب درخور مقام افراد بزرگ نباشد در این صورت انجام آن عمل، گناه نسبی محسوب میشود، مثلاً اگر شخص با ایمان و ثروتمندی برای نجات فقیری از چنگال فقر، کمک بسیار مختصری کند، شک نیست که این کمک هر چند ناچیز باشد، کار حرامی نیست بلکه مستحب است، ولی هر کس آن را بشنود مذمت میکند آنچنان که گوئی گناهی مرتکب شده است و این به خاطر آن است که از چنان انسان ثروتمند و با ایمانی انتظار بسیار بیشتری میرود.

به همین نسبت، اعمالی که از بزرگان درگاه پروردگار سرمیزند، با موقعیت ممتازشان سنجیده میشود، و گاهی با مقایسه به آن کلمه عصیان و ذنب (گناه) بر آن اطلاق میگردد، فی المثل نمازی که ممکن است از یک فرد عادی، نماز ممتازی باشد برای اولیای حق، گناه محسوب شود، زیرا یک لحظه غفلت در حال عبادت برای آنها شایسته نیست، بلکه باید با توجه به علم و تقوی و موقعیتشان به هنگام عبادت غرق در صفات جلال و جمال خدا باشند. سایر اعمال آنها غیر از عبادات نیز چنین است، و با توجه به موقعیت آنها سنجیده میشود، به همین دلیل اگر یک ترک اولی از آنها سرزند، مورد عتاب و سرزنش

پروردگار قرار میگیرند (منظور از ترک اولی این است که انسان کار بهتر را رها کند و سراغ کار خوب یا مباحی برود).

در روایات اسلامی میخوانیم که گرفتاری یعقوب و کشیدن آنهمه زجر فراق فرزند، به خاطر آن بود که نیازمند روزه داری به هنگام غروب آفتاب بر در خانه او آمد و او از کمک کردن به وی غفلت نمود و آن فقیر، گرسنه و دلشکسته بازگشت.

این کار اگر از یک فرد عادی سرزده بود، شاید آنقدر مهم نبود اما از یک پیامبر بزرگ الهی و رهبر امت آنچنان با اهمیت تلقی شد که مجازات بسیار شدیدی از طرف خداوند برای آن تعیین گردید. نهی آدم از شجره ممنوعه نیز یک نهی تحریمی نبود بلکه یک ترک اولی بود، ولی با توجه به موقعیت آدم با اهمیت تلقی شد و ارتکاب مخالفت با این نهی (هر چند نهی کراهتی بود) موجب چنان مؤاخذه و مجازاتی از طرف خدا گردید.

این احتمال نیز از طرف بعضی از مفسران داده شده است که نهی آدم از شجره ممنوعه نهی ارشادی بود، نه نهی مولوی توضیح اینکه گاهی خداوند از چیزی نهی می کند به عنوان اینکه صاحب اختیار انسان و مولای او است، و اطاعت فرمانش بر هر انسانی لازم است چنین نهی را نهی مولوی نامند، اما گاهی از چیزی نهی میکند، تنها به خاطر این که به انسان بگوید ارتکاب این عمل اثر نامطلوبی برای او دارد، درست همانند نهی طبیب از غذاهای مضر و زیانبخش، شک نیست اگر بیمار مخالفت دستور طبیب را کند، نه توهینی به او کرده و نه مخالفتی با شخص او نموده است، بلکه ارشاد و راهنمایی او را نادیده گرفته و خود را به زحمت انداخته است

در مورد داستان آدم نیز خداوند به او فرموده بود که خوردن از شجره ممنوعه نتیجه اش بیرون رفتن از بهشت و افتادن در زحمت و رنج است، این یک ارشاد است، نه فرمان، و به این ترتیب آدم تنها مخالفت نهی ارشادی کرد، نه عصیان و گناه واقعی.

ولی تفسیر اول صحیحتر به نظر میرسد زیرا نهی ارشادی، احتیاج به آمرزش و غفران ندارد، در حالی که آدم - همانطور که در آیه بعد میخوانیم - از خداوند تقاضای غفران و آمرزش کرد، به علاوه دوران بهشت همانطور که در جلد اول در ذیل آیات مربوط به آدم گفتیم، یک دوران تعلیماتی برای آدم محسوب میشد، دوران آشنائی با تکالیف و امر و نهی پروردگار، دوران شناختن دوست از دشمن و دوران دیدن نتیجه عصیان، و مخالفت فرمان خدا، و قبول وسوسه های شیطان، و میدانیم که نهی ارشادی در حقیقت تکلیف نیست و مسئولیت نمی آورد. در پایان این بحث یادآور میشویم که گرچه کلمه نهی و عصیان و غفران و ظلم، همه در بدو نظر به معنی گناه مطلق و حقیقی و آثار آن است ولی با توجه به مساله عصمت انبیاء که با دلیل عقلی و نقلی ثابت شده، تمام این تعبیرها، حمل بر گناه نسبی میشود، و این موضوع با توجه به عظمت مقام آدم و سایر انبیاء زیاد دور از ظاهر لفظ نیست.

آیه (23) تا (25) و ترجمه

(قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ) (23)  
(قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ)  
(24) (قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ) (25)

ترجمه:

23 - گفتند: پروردگارا! ما به خویشتن ستم کردیم و اگر ما را نبخشی و بر ما رحم نکنی از زیانکاران خواهیم بود.

24 - فرمود: (از مقام خویش فرود آئید در حالی که بعضی نسبت به بعض دیگر دشمن خواهید بود (شیطان دشمن شماست و شما دشمن او) و برای شما در زمین قرارگاه و وسیله بهره گیری تا زمانی خواهد بود.

25 - فرمود: در آن (زمین) زنده میشوید، و در آن میمیرید و از آن (در رستخیز) بیرون خواهید آمد.

تفسیر:

بازگشت آدم بسوی خدا

سرانجام هنگامی که آدم و حوا، به نقشه شیطانی ابلیس، واقف شدند و نتیجه کار خلاف خود را دیدند به فکر جبران گذشته افتادند و نخستین گام را اعتراف به ظلم و ستم بر خویشتن، در پیشگاه خدا قرار دادند و گفتند: پروردگارا! ما بر خویشتن ستم کردیم (قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا).

و اگر ما را نیامرزی و رحمت خود را شامل حال ما نکنی، از زیانکاران خواهیم بود (وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ) و برای توبه و بازگشت به سوی خدا و اصلاح مفاسد نخستین گام این است که انسان از مرکب

غرور و لجاجت پائین آید و به خطای خویش اعتراف کند، اعترافی سازنده و در مسیر تکامل.

جالب اینکه به قدری در توبه و تقاضای عفو، ادب نشان میدهند که حتی نمیگویند خدایا ما را ببخش (اغفر لنا) بلکه میگویند اگر ما را نبخشی از زیانکاران خواهیم بود!

شک نیست که هر گناه و نافرمانی پروردگار، ظلم و ستم بر خویشان است، زیرا همه برنامه ها و دستورات او همه در مسیر خیر و سعادت و پیشرفت انسان است، بنابراین هر گونه مخالفت با آن مخالفت با تکامل خویشان و سبب عقب ماندگی و سقوط خواهد بود، و آدم و حوا نیز اگر چه گناه نکردند، اما همین ترک اولی، آنها را از مقام والایشان فرود آورد.

گرچه توبه خالصانه آدم و همسرش در پیشگاه خدا پذیرفته شد و همانطور که در سوره بقره آیه 37 میخوانیم فتاب علیه (خداوند توبه آنها را پذیرفت) ولی به هر حال اثر وضعی آن عمل، دامانشان را گرفت، و دستور خارج شدن از بهشت به آنها داده شد، و فرمود: فرود آئید در حالی که شما با یکدیگر (انسان و شیطان) دشمن خواهید بود (قال اهبطوا بعضکم لبعض عدو).

و زمین تا مدت معینی قرارگاه و وسیله بهره گیری شما خواهد بود (ولکم فی الارض مستقر و متاع الی حین).

و نیز به آنها گوشزد کرد، که هم در زمین زندگی میکنید و هم در آن میمیرید، و از همان برای حساب در روز رستاخیز، برانگیخته خواهید شد (قال فیها تحيون و فیها تموتون و منها تخرجون).

ظاهر این است که مخاطب در آیه قال اهبطوا بعضکم لبعض عدو آدم و حوا و شیطان همگی هستند، ولی در آیه بعد بعید نیست مخاطب تنها آدم و حوا باشند، زیرا آنها هستند که از زمین برانگیخته میشوند

ماجرای آدم و دورنمای این جهان

گرچه بعضی از مفسران، که معمولاً تحت تاثیر افکار تند غربی قرار دارند، سعی کرده اند به داستان آدم و همسرش، از آغاز تا پایان چهره تشبیه و مجاز و کنایه و به اصطلاح روز سمبولیک بدهند و تمام بحثهای مربوط به این ماجرا را حمل بر خلاف ظاهر کرده، کنایه از مسائل معنوی بگیرند، ولی شک نیست که ظاهر آیات حکایت از یک جریان واقعی و عینی می کند که برای پدر و مادر نخستین ما واقع شد، و چون، در این داستان نکته ای وجود ندارد که نتوان آن را طبق ظاهر تفسیر کرد، و با موازین عقلی سازگار نباشد، (تا قرینهای برای حمل بر معنی کنائی به دست آید) دلیلی ندارد که ما ظاهر آیات را نپذیریم و بر معنی حقیقی خود حمل نکنیم.

ولی با این حال این جریان حسی و عینی می تواند اشاراتی به زندگی آینده نوع بشر در این جهان، در برداشته باشد.

یعنی: در صحنه پرغوغای زندگی این جهان، انسانی که از نیروی خرد و غرائز سرکش ترکیب شده، و هر کدام او را به سوئی میکشد، در برابر مدعیان دروغین که سوابق سوء آنها همچون شیطان روشن است قرار دارد و آنها سعی دارند با وسوسه های مداوم خود، پرده بر روی عقل و خرد او بیفکنند، و او را به امید آب به دنبال سراب در بیابان زندگی سرگردان سازند.

تسلیم شدن در برابر وسوسه های آنها، نخستین نتیجه اش فرو ریختن لباس تقوا از اندام آدمی و آشکار شدن زشتیهای او است.

نتیجه دیگرش دوری از مقام قرب پروردگار و سقوط از مقام والای انسانیت و رانده شدن از بهشت آرامش و امنیت و افتادن در سنگلاخهای زندگی و رنجهای حیات مادی میباشد.

در این موقع باز نیروی عقل می تواند به کمک او بشتابد، و به زودی به فکر جبران بیفتد، و او را به درگاه خدا بفرستد تا با شجاعت و صراحت، به گناه خویش اعتراف کند، اعترافی سازنده و آگاهانه که نقطه عطفی در زندگی او محسوب شود.

در این هنگام بار دیگر دست رحمت الهی به سوی او دراز میگردد و او را از سقوط همیشگی رهائی میبخشد اگر چه کم و بیش، گرفتار آثار تلخ وضعی گناه خود خواهد بود، ولی این ماجرا درس عبرتی برای او خواهد شد، و می تواند از این شکست پایه های پیروزی زندگی آینده خود را محکم کند و از این زیان سود سرشاری در آینده ببرد.

## آیه (26) تا (28) و ترجمه

(یبنی آدم قد أنزلنا علیکم لباسا یوری سوئتکم و ریشا و لباس التقوی ذلك خیر ذلك من آیت الله لعلهم یذكرون) (26) (یبنی آدم لا یفتننکم الشیطن کما أخرج أبویکم من الجنة ینزع عنهما لباسهما لیریهما سوئتهما إنه یرئکم هو و قبیلہ من حیث لا ترونهم إنا جعلنا الشیطن أولیاء للذین لا یؤمنون) (27) (و إذا فعلوا فحشة قالوا وجدنا علیها أباءنا و الله أمرنا بها قل إن الله لا یأمر بالفحشاء أتقولون علی الله ما لا تعلمون) (28)

ترجمه:

26 - ای فرزندان آدم! لباسی برای شما فرو فرستادیم که اندام شما را میپوشاند و مایه زینت شماست و لباس پرهیزگاری بهتر است، اینها (همه) از آیات خدا است شاید متذکر (نعمتهای او) شوند.

27 - ای فرزندان آدم! شیطان شما را نفریید آنچنان که پدر و مادر شما را از بهشت بیرون کرد و لباسشان را از تنشان بیرون ساخت تا عورتشان را به آنها نشان دهد، چه اینکه او و همکارانش شما را می بینند و شما آنها را نمی بینید (اما بدانید) ما شیاطین را اولیای کسانی قرار دادیم که ایمان نمی آورند.

28 - و هنگامی که کار زشتی انجام میدهند میگویند پدران خود را بر این عمل دیدیم، و خداوند بما دستور داده است! بگو خداوند (هرگز) دستور به عمل زشت نمی دهد آیا چیزی بر خدا می بندید که نمی دانی

تفسیر:

اخطار به همه فرزندان آدم

همانطور که در آخرین بحث در آیات گذشته گفتیم، سرگذشت آدم و درگیری او با شیطان دورنمایی بود از زندگی همه انسانها در روی زمین، به همین جهت، خداوند از این آیات به بعد یک سلسله دستورات و برنامه های سازنده، برای همه فرزندان آدم، بیان میکند، که در حقیقت دنباله ای است از برنامه های آدم در بهشت.

نخست به همان مساله لباس و پوشانیدن بدن که در سرگذشت آدم نقش مهمی داشت، اشاره کرده میفرماید: ای فرزندان آدم، ما لباسی بر شما فرو فرستادیم، که (اندام شما را میپوشاند و) زشتیهای بدنتان را پنهان میسازد. (یا بنی آدم قد انزلنا علیکم لباسا یواری سواتکم).

ولی فایده این لباس که برای شما فرستاده ایم، تنها پوشانیدن تن و مستور ساختن زشتیها نیست بلکه لباس تجمل و زینت که اندام شما را زیباتر از آنچه هست نشان میدهد، برای شما نیز فرستاده ایم (و ریشا).

ریش در اصل واژه عربی، به معنی پرهای پرندگان است و از آنجا که پرهای پرندگان لباسی طبیعی در اندام آنها است، به هر گونه لباس، نیز گفته میشود، ولی چون پرهای پرندگان غالبا به رنگهای مختلف و زیبا است یک نوع مفهوم زینت در معنی کلمه ریش افتاده است، علاوه بر این به پارچه هایی که روی زین اسب و یا جهاز شتر می اندازند ریش گفته میشود.

بعضی از مفسران و اهل لغت نیز آنرا به معنی وسیعتری اطلاق کرده اند و آن هر گونه اثاث و وسائل مورد نیاز انسان است، اما مناسبتر در آیه فوق همان لباسهای زینتی و جالب است.

به دنبال این جمله که درباره لباس ظاهری سخن گفته است، قرآن بحث را به لباس معنوی کشانده و آن چنان که سیره قرآن در بسیاری از موارد است، هر

دو جنبه را بهم می آمیزد و میگوید: لباس پرهیزکاری و تقوا از آن هم بهتر است  
(و لباس التقوی ذلك خیر).

تشبیه تقوی و پرهیزکاری به لباس، تشبیه بسیار رسا و گویائی است، زیرا همانطور که لباس هم بدن انسان را از سرما و گرما حفظ میکند، و هم سپری است در برابر بسیاری از خطرهای، و هم عیوب جسمانی را می پوشاند و هم زینتی است برای انسان، روح تقوی و پرهیزکاری نیز علاوه بر پوشانیدن بشر از زشتی گناهان و حفظ از بسیاری از خطرات فردی و اجتماعی، زینت بسیار بزرگی برای او محسوب میشود. زینتی است چشمگیر که بر شخصیت او می افزاید.

در اینکه منظور از لباس تقوی چیست در میان مفسران گفتگو بسیار شده است، بعضی آنرا به معنی عمل صالح و بعضی حیاء و بعضی لباس عبادت و بعضی به معنی لباس جنگ مانند زره و خود و حتی سپر گرفته اند، زیرا تقوی از ماده وقایه به معنی نگاهداری و حفظ است، و به همین معنی در قرآن مجید نیز آمده است چنانکه در سوره نحل آیه 81 میخوانیم: (و جعل لکم سراپیل تقیکم الحر و سراپیل تقیکم باسکم...) و برای شما پیراهنهایی قرار داد که شما را از گرما حفظ می کند و هم پیراهن هایی که شما را در میدان جنگ محفوظ میدارد.

ولی همانطور که بارها گفته ایم آیات قرآن غالباً معنی وسیعی دارد که مصداقهای مختلف را در بر میگیرد، در آیه مورد بحث نیز میتوان تمام این معانی را از آیه استفاده کرد.

و از آنجا که لباس تقوی در مقابل لباس جسمانی قرار گرفته، به نظر میرسد که منظور از آن همان روح تقوی و پرهیزکاری است، که جان انسان را حفظ می کند و معنی حیاء و عمل صالح و امثال آن در آن جمع است.

در پایان آیه می فرماید: این لباسهایی که خدا برای شما قرار داده اعم از لباس مادی و معنوی، لباس جسمانی و لباس تقوی، همگی از آیات و نشانه های خدا است تا بندگان متذکر نعمتهای پروردگار شوند. (ذلک من آیات الله لعلمهم یذکرون).

فروید آمدن لباس!

در آیات متعددی از قرآن مجید، به جمله انزلنا (فرو فرستادیم) برخورد می کنیم که ظاهراً، با مفهوم فرستادن از طرف بالا به سمت پائین، سازش ندارد، مانند آیه مورد بحث، زیرا خداوند در این آیه میفرماید: لباسی برای شما فرو فرستادیم که اندام شما را میپوشاند در حالی که میدانیم لباس یا از پشم حیوانات گرفته می شود و یا از مواد گیاهی و مانند اینها که همه از زمین است.

در سوره زمر آیه 6 نیز میخوانیم و انزل لکم من الانعام ثمانية ازواج (برای شما هشت زوج از چهار پایان فرو فرستاد) و در سوره حدید آیه 25 میخوانیم و انزلنا الحديد... (آهن را فرو فرستادیم...)

بسیاری از مفسران، اصرار دارند که این گونه آیات را به معنی نزول مکانی، یعنی از طرف بالا به پائین، تفسیر کنند مثلاً بگویند چون آب باران از بالا به زمین نازل می شود و گیاهان و حیوانات از آن سیراب میگردند، بنابراین مواد لباسها به یک معنی از آسمان به زمین فرستاده شده است، در مورد آهن نیز سنگهای عظیم آسمانی که ترکیبات آهن در آن وجود داشته به سوی زمین جذب شده است.

ولی با توجه به اینکه نزول گاهی به معنی نزول مقامی آمده است، و در استعمالات روزانه نیز زیاد به کار میرود و مثلا میگویند از طرف مقام بالا چنین دستوری صادر شده و یا میگوئیم رفعت شکوای الی القاضی (شکایت را به سوی قاضی بالا بردم) هیچ لزومی ندارد که ما اصرار بر تفسیر این آیات به نزول مکانی داشته باشیم.

و از آنجا که نعمتهای پروردگار از طرف مقام والای ربوبیت به بندگان ارزانی شده تعبیر به نزول در آن، کاملا مفهوم و قابل درک است.

نظیر این موضوع، در الفاظ اشاره به قریب و بعید نیز دیده می شود که گاهی یک موضوع مهم که از نظر مکانی در دسترس ما است ولی از نظر مقامی بسیار بلندپایه است، با اسم اشاره بعید از آن تعبیر میکنیم، مثلا در فارسی میگوئیم به آن جناب چنین معروض میدارم (با اینکه طرف نزدیک ما نشسته است) و در قرآن مجید میخوانیم (ذلک الکتاب لا ریب فیه): آن کتاب پر عظمت بلند پایه (یعنی قرآن) جای شک و تردیدی ندارد.

#### لباس در گذشته و حال

تا آنجا که تاریخ نشان می دهد همیشه انسان لباس می پوشیده است، ولی البته در طول تاریخ و با گذشت زمان و با تفاوت امکان، لباسها فوقالعاده متنوع و متفاوت بوده است، در گذشته بیشتر لباس به عنوان حفظ از سرما و گرما و همچنین زینت و تجمل مورد استفاده قرار میگرفته است، و جنبه ایمنی و حفاظت آن در درجه بعد بوده، اما در زندگی صنعتی امروز، نقش ایمنی لباس و جنبه حفاظت آن در بسیاری از رشته ها در درجه اول اهمیت قرار دارد، فضانوردان، ماموران آتش نشانی، کارگران معادن، غواصان، و بسیاری دیگر، از لباسهای مخصوص برای حفظ خود در برابر انواع خطرهای استفاده می کنند.

وسائل تولید لباس در عصر ما بقدری متنوع شده و توسعه یافته است که با گذشته اصلاً قابل مقایسه نیست.

نویسنده تفسیر المنار در جلد هشتم در ذیل آیه مورد بحث چنین می نویسد: یکی از روسای کشور آلمان روزی از یک کارخانه پارچه بافی دیدن میکرد، هنگام ورود در کارخانه گوسفندانی را به او نشان دادند در حالی که مشغول چیدن پشم از آنها بودند، پس از بازدید به هنگامی که میخواست از کارخانه خارج شود پارچهای به عنوان هدیه به او دادند و به او گفتند این پارچه از پشم همان گوسفندانی است که به هنگام ورود در برابر شما چیده شد، یعنی یکی دو ساعت بیشتر طول نکشید که پشم از بدن گوسفند فروود آمد و پارچه جالبی برای پوشش رئیس کشور شد!

اما متأسفانه در عصر ما جنبه های فرعی و حتی نامطلوب و زننده لباس بقدری گسترش یافته که فلسفه اصلی لباس را دارد تحت الشعاع خود قرار می دهد.

لباس عاملی شده برای انواع تجمل پرستیها، توسعه فساد، تحریک شهوات خودنمایی و تکبر و اسراف و تبذیر و امثال آن، حتی گاه لباسهایی در میان جمعی از مردم به خصوص جوانان غربزده دیده میشود که جنبه جنون آمیز آن بر جنبه عقلانیش برتری دارد و به همه چیز شباهت دارد جز به لباس، اصولاً چنین به نظر میرسد که کمبودهای روانی عاملی برای به نمایش گذاردن اینگونه انواع لباسهای عجیب و غریب است، افرادی که نمی توانند با کار چشمگیری خود را به جامعه نشان دهند، سعی دارند با لباسهای نامانوس و غریب و عجیب وجود و حضور خود را در جامعه اثبات کنند، و به همین دلیل ملاحظه میکنیم

افراد با شخصیت و آنها که دارای عقده حقارتی نیستند، از پوشیدن این گونه لباسها متنفرند.

به هر صورت ثروتهای عظیمی که از طریق لباسهای گوناگون و مدیرستیهای مختلف و چشم هم چشمیها در مساله لباس، نابود میشود، رقم بسیار مهمی را تشکیل می دهد که اگر صرفه جوئی میشد بسیاری از مشکلات اجتماعی را حل میکرد و مرهمهای مؤثری بر زخمهای جانکاه جمعی از محرومان جامعه بشری میگذازد.

مساله مدیرستی در لباس نه تنها ثروتهای زیادی را به کام خود فرو میکشد، بلکه قسمت مهمی از وقتها و نیروهای انسانی را نیز بر باد میدهد.

از تاریخ زندگی پیامبر اسلام (ﷺ) و سایر پیشوایان بزرگ استفاده می شود که آنها با مساله تجمل پرستی در لباس سخت مخالف بودند، تا آنجا که در روایتی میخوانیم: هیئتی از مسیحیان نجران به خدمت پیامبر اسلام (ﷺ) رسیدند در حالی که لباسهای ابریشمین بسیار زیبا که تا آن زمان در اندام عربها دیده نشده بود در تن داشتند، هنگامی که به خدمت پیامبر (ﷺ) رسیدند و سلام کردند پیامبر (ﷺ) پاسخ سلام آنها را نگفت حتی حاضر نشد یک کلمه با آنها سخن گوید، از علی (ع) در این باره چاره خواستند، و علت رویگردانی پیامبر (ﷺ) را از آنها جویا شدند، علی (ع) فرمود: من چنین فکر میکنم که اینها باید این لباسهای زیبا و انگشترهای گرانقیمت را از تن بیرون کنند سپس خدمت پیامبر (ﷺ) برسند آنها چنین کردند، پیامبر (ﷺ) سلام آنها را پاسخ داد و با آنها سخن گفت، سپس فرمود: و الذی بعثنی بالحق لقد أتونی المرة الاولى و ان ابلیس لمعهم:

سوگند به خدائی که مرا به حق فرستاده است، نخستین بار که اینها بر من وارد شدند دیدم شیطان نیز به همراه آنها است.

در آیه بعد خداوند به همه افراد بشر و فرزندان آدم، هشدار می دهد که مراقب فریبکاری شیطان باشند زیرا شیطان سابقه دشمنی خود را با پدر آنها نشان داده، همانطور که لباس بهشتی را بر اثر وسوسه ها از اندام او بیرون کرد، ممکن است لباس تقوا را از اندام ایشان بیرون نماید، لذا میگوید: ای فرزندان آدم! شیطان شما را نفریبد، آنچنانکه پدر و مادر شما را از بهشت بیرون ساخت و لباس آنان را از اندامشان بیرون کرد، تا عورت آنها را به آنها نشان دهد (پا بنی آدم لا یفتننکم الشیطان کما اخرج ابویکم من الجنة ینزع عنهما لباسهما لیریهما سوآتهما).

در حقیقت چیزی که این آیه را با آیه قبل پیوند می دهد این است که در آنجا سخن از لباس ظاهری و معنوی انسان (لباس تقوا و پرهیزکاری) در میان آمده بود در این آیه هشدار می دهد که مراقب باشید، این لباس تقوا را شیطان از تن شما بیرون نکند.

البته ظاهر عبارت لا یفتننکم الشیطان نهی کردن شیطان از این عمل است، ولی این گونه عبارتها کنایه لطیفی برای نهی مخاطب محسوب میشود، و به این میماند که به شخص مورد علاقه خود خطاب کنیم و بگوئیم نباید فلان دشمن به تو ضربه بزند، یعنی تو مراقب باش که ضربه نخوری!

سپس تاکید می کند که حساب شیطان و همکارانش از سایر دشمنان جدا است، او و همکارانش شما را می بینند در حالی که شما آنها را مشاهده نمی کنید و از چنین دشمنی باید سخت برحذر بود! (انه یراکم هو و قبیله من حیث لا ترونهم).

در حقیقت آنجا که تصور میکنید تنها خودتان هستید و خودتان، ممکن است آنها حضور داشته باشند، و برآستی باید در برابر چنین دشمن ناپیدائی که لحظات حمله او را با دقت نمی توان پیشبینی کرد، همیشه آماده دفاع بود.

و در پایان آیه جمله ای بیان می کند که در حقیقت پاسخی است به یک ایراد مهم و آن اینکه اگر کسی بگوید: چگونه خداوند دادگر و مهربان دشمنی را با این قدرت بر انسان مسلط ساخته، دشمنی که هیچگونه موازنه قوا با او ندارد، به هر کجا بخواهد میرود، بدون اینکه کسی حضورش را احساس کند، حتی طبق بعضی از روایات در درون وجود انسان همچون جریان خون در رگها حرکت میکند! آیا این با عدالت پروردگار سازگار است؟!

آیه در پاسخ این سؤال احتمالی میگوید: ما شیاطین را اولیاء و سرپرستان افراد بیایمان قرار دادیم (انا جعلنا الشیاطین اولیاء للذین لا یؤمنون).

یعنی آنها هرگز اجازه ورود به منطقه روح و قلب افرادی که آمادگی خود را برای پذیرش آنان اعلام نداشته اند ندارند، و به تعبیر دیگر گامهای نخستین از طرف خود انسان برداشته می شود و اجازه ورود به کشور تن از طرف او داده میشود، و تنها پس از موافقت خود انسان است که شیطان میتواند از مرزهای روح او بگذرد، بنابراین کسانی که دریچه های روح خود را به روی شیاطین ببندند، آنها قدرت عبور از آن را نخواهند داشت.

آیات دیگر قرآن نیز شاهد این حقیقت است، در سوره نحل آیه 100 میخوانیم (انما سلطانه علی الذین یتولونه والذین هم به مشرکون): تسلط شیطان بر آنها است که به او عشق میورزند و او را سرپرست خود انتخاب کرده اند و کسانی که او را پرستش میکنند.

و در آیه 47 سوره حجر می خوانیم ان عبادی لیس لک علیهم سلطان الا من اتبعک من الغاوین: تو بر بندگان من تسلط نخواهی داشت، مگر بر گمراهانی که از تو پیروی میکنند.

به تعبیر دیگر: درست است که ما شیطان و همکارانش را نمی بینیم، ولی به اصطلاح ردپای آنها را میتوانیم مشاهده کنیم، هر جا مجلس گناه است، و در هر نقطه ای وسائل معصیت، آماده است، و در هر موقع پای زرق و برق دنیا و تجمل پرستی به میان می آید، و به هنگام طغیان غرائز، و در موقع برافروخته شدن آتش خشم و غضب حضور شیطان قطعی است، و گویا در چنین مواردی انسان صدای وسوسه او را با گوش دل میشوند و ردپای او را با چشم خود می بیند.

در این زمینه حدیث جالبی از امام باقر (علیه السلام) نقل شده است که فرمود: لما دعا نوح ربه عز و جل علی قومه اتاه ابلیس لعنه الله فقال یا نوح ان لک عندی یدا! ارید ان اکافیک علیها فقال نوح انه لیبغض الی ان یکون لک عندی ید فما هی؟ قال بلی دعوت الله علی قومک فاغرقتهم فلم یبق احد اغویه فانا مستتریح حتی ینسق قرن آخر و اغویهم، فقال له نوح ما الذی ترید ان تکافئنی به؟ قال اذکرنی فی ثلاث مواطن فانی اقرب ما اکون الی العبد، اذا کان فی احداهن.

اذکرنی اذا غضبت؟

و اذکرنی اذا حکمت بین اثنین!

و اذکرنی اذا کنت مع امرئة خالیا لیس معکما احدا!

هنگامی که نوح به قوم خود نفرین کرد و هلاک آنها را از خدا خواست (و طوفان همه را درهم کوبید) ابلیس نزد او آمد و گفت: تو حقی بر گردن من داری که من می‌خواهم آنرا تلافی کنم!

نوح (در تعجب فرو رفت) گفت بسیار بر من گران است که حقی بر تو داشته باشم، چه حقی؟!

گفت: همان نفرینی که در باره قومت کردی و آنها را غرق نمودی، و احدی باقی نماند که من او را گمراه سازم، بنابراین من تا مدتی راحت‌تر تا زمانی که نسل دیگری بپاخیزند و من به گمراه ساختن آنها مشغول شوم. نوح (با اینکه حد اکثر کوشش را برای هدایت قوم خود کرده بود، در عین حال ناراحت شد و) به ابلیس گفت حالا چه جبرانی می‌خواهی بکنی؟. گفت: در سه موقع بیاد من باش! که من نزدیکترین فاصله را به بندگان

در این سه موقع دارم:

هنگامی که خشم ترا فرا می‌گیرد به یاد من باش!.

و هنگامی که میان دو نفر قضاوت می‌کنی بیاد من باش!.

و هنگامی که با زن بیگانه ای تنها هستی و هیچکس در آنجا نیست باز به یاد من باش!.

نکته دیگری که در اینجا باید به آن توجه داشت این است که جمعی از مفسران از آیه فوق چنین استفاده کرده اند که شیطان برای انسان به هیچ وجه قابل رؤیت نیست، در حالی که از پاره‌ای از روایات استفاده می شود که چنین امری احیاناً ممکن است.

ولی ظاهرا این دو با هم منافاتی ندارند، زیرا قاعده اصلی آن است که مشاهده نشود ولی این قاعده مانند بسیاری از قاعده های دیگر موارد استثنائی دارد.

در آیه بعد اشاره به یکی از وسوسه های مهم شیطانی می کند که بر زبان جمعی از انسانهای شیطان صفت نیز جاری می شود و آن اینکه هنگامی که عمل زشت و قبیحی را انجام میدهند، اگر از دلیل آن سؤال شود، در پاسخ میگویند این راه و رسمی است که نیاکان خود را بر آن یافته ایم (و اذا فعلوا فاحشة قالوا وجدنا علیها آباءنا)

سپس اضافه میکنند:

خداوند هم ما را به آن دستور داده است (والله امرنا بها).

مساله تقلید کورکورانه از نیاکان به اضافه تهمت به ساحت مقدس پروردگار دو عذر ساختگی و ناموجه هستند، که شیطان صفتان در اعمال خود، غالبا به آن متشبث میشوند.

جالب اینکه قرآن در پاسخ آنها اعتنائی به دلیل اول یعنی پیروی کورکورانه از نیاکان نمی کند، گویا آن را مستغنی از هر گونه جواب می داند زیرا عقل سلیم آن را درک می کند، به علاوه کرارا در قرآن به پاسخ آن اشاره شده است. و تنها به پاسخ دوم قناعت کرده، می گوید: خداوند هرگز به کارهای زشت و قبیح فرمان نمی دهد زیرا حکم او از فرمان عقل جدا نیست (قل ان الله لا یامر بالفحشاء)

دستور به فحشاء طبق صریح آیات قرآن، کار شیطان است نه کار خداوند، خداوند تنها به نیکیها و خوبیها فرمان می دهد.

سپس با این جمله آیه ختم می شود که آیا به خدا نسبت هائی می دهید که نمی دانید (اتقولون علی الله ما لا تعلمون)

گر چه ظاهراً مناسبتر این بود که گفته شود: چرا چیزی را که دروغ است و واقعیت ندارد به خدا نسبت می دهید؟ ولی به جای آن فرموده است چرا چیزی را که نمی دانید به خدا نسبت می دهید؟ این در حقیقت برای آن است که حداقل مطالبی که مورد قبول طرف است، مورد استناد واقع شود و گفته شود و اگر شما یقین به دروغ بودن این سخنان ندارید، لااقل دلیلی هم بر اثبات آن ندارید، پس چرا بی دلیل تهمت میزنید و چیزی را که نمیدانید به خدا نسبت می دهید؟! منظور از فحشاء چیست؟

در اینکه منظور از فاحشه (کار زشت و قبیح) در اینجا چیست؟ بسیاری از مفسران گفته اند اشاره به رسم جمعی از اعراب در زمان جاهلیت است که لخت و برهنه مادرزاد! زن و مرد در اطراف خانه خدا طواف میکردند، به گمان اینکه در لباسهایی که مرتکب گناه شده اند، شایسته نیست خانه خدا را طواف کنند! البته این تفسیر متناسب با آیات قبل که درباره لباس و پوشش انسان، سخن می گوید، می باشد.

ولی در روایات متعددی می خوانیم که منظور از فاحشه در اینجا گفتار پیشوایان ظالم و ستمگر است که مردم را به پیروی خود دعوت می کنند و معتقدند که خدا اطاعت آنها را بر مردم فرض کرده است.

اما بعضی از مفسران مانند نویسنده المنار و المیزان مفهوم آیه را یک مفهوم وسیع گرفته اند که هر گونه کار زشت و قبیحی را در بر می گیرد و با توجه به وسعت مفهوم کلمه فاحشه مناسبتر همین است که معنی آیه همان معنی وسیع کلمه باشد و مساله طواف عریان و پیروی از پیشوایان ظلم و ستم از مصادیق روشن آن محسوب می گردد و منافاتی هم با روایات ندارد.

درباره تسلیم بی قید و شرط در برابر رسوم نیاکان در ذیل آیه 170 بقره  
جلد اول صفحه 422 توضیح کافی داده شده است.

آیه (29) و (30) و ترجمه

(قل أمر ربّی بالقسط و أقیموا وجوهکم عند کل مسجد و ادعوه مخلصین له  
الدین كما بدأ کم تعودون) (29) (فريقا هدی و فريقا حق علیهم الضللة إنهم  
اتخذوا الشیطین أولیاء من دون الله و يحسبون أنهم مهتدون) (30)

ترجمه:

29 - بگو پروردگارم به عدالت فرمان داده است، و توجه خویش را در هر  
مسجد (و به هنگام عبادت) به سوی او کنید و او را بخوانید و دین (خود) را  
برای او خالص گردانید (و بدانید) همانگونه که در آغاز شما را آفرید (بار دیگر  
در رستاخیز) باز می گردید.

30 - جمعی را هدایت کرده و جمعی را (که شایستگی نداشته اند) گمراهی  
بر آنها مسلم... آنها (کسانی هستند که) شیاطین را به جای خداوند، اولیای خود  
انتخاب کردند و چنین گمان می کنند که هدایت یافته اند.

تفسیر:

از آنجا که در آیه گذشته، سخن از فحشاء که مفهوم آن هر گونه کار زشتی را  
شامل می شود در میان بود، و تاکید شده بود که خداوند هرگز دستور به فحشاء  
نمی دهد، در این آیه به اصول دستورات پروردگار در زمینه وظائف عملی در  
یک جمله کوتاه اشاره شده و سپس اصول عقائد دینی یعنی مبدء و معاد را به  
طور فشرده بیان می کند.

نخست می گوید: ای پیامبر به آنان بگو پروردگار من به عدالت دستور داده  
است (قل امر ربّی بالقسط).

و می دانیم عدالت مفهوم وسیعی دارد که همه اعمال نیک را در بر می گیرد، زیرا حقیقت عدالت آن است که هر چیز را در مورد خود به کار برند و به جای خود نهند.

گر چه میان عدالت و قسط تفاوتی وجود دارد، عدالت به این گفته می شود که انسان حق هر کس را بپردازد، و نقطه مقابلش، آن است که ظلم و ستم کند و حقوق افراد را از آنها دریغ دارد ولی قسط مفهومش آن است که حق کسی را به دیگری ندهد، و به تعبیر دیگر تبعیض روا ندارد، و نقطه مقابلش آن است که حق کسی را به دیگری دهد.

ولی مفهوم وسیع این دو کلمه مخصوصاً به هنگامی که جدا از یکدیگر استعمال می شوند تقریباً مساوی است و به معنی رعایت اعتدال در همه چیز و همه کار و هر چیز را به جای خویش قرار دادن می باشد.

سپس دستور به یکتاپرستی و مبارزه با هر گونه شرک داده می فرماید: توجه قلب خویش را در هر عبادتی به او کنید و از ذات پاک او به سوی دیگر منحرف نشوید (واقیموا وجوهکم عند کل مسجد).

او را بخوانید و دین و آئین خود را خالص و مخصوص او قرار دهید (و ادعوه مخلصین له الدین).

پس از تحکیم پایه توحید، توجه به مساله معاد و رستاخیز کرده، می گوید: همانگونه که شما را در آغاز آفرید، دگر بار در قیامت باز می گردید (کما بدأ کم تعودون).

#### نکته ها

در اینجا به دو نکته باید توجه کرد:

1 - مفسران در تفسیر جمله اقیموا وجوهکم عند کل مسجد تفسیرهای گوناگونی ذکر کرده اند:

گاهی گفته اند منظور از آن توجه به قبله به هنگام نماز است.  
و گاهی گفته اند منظور شرکت در مساجد به هنگام نمازهای روزانه است.  
و گاهی نیز احتمال داده اند که هدف از آن، حضور قلب و نیت خالص به هنگام عبادت می باشد.

ولی تفسیری که در بالا ذکر کردیم، یعنی توجه به خداوند و مبارزه با هر گونه شرک و توجه به غیر خدا مناسبتر با قبل و بعد این جمله به نظر می رسد، اگر چه اراده همه این معانی از مفهوم آیه نیز دور نیست.

## 2 - کوتاهترین استدلال برای معاد

در مورد معاد و رستاخیز مردگان بحث زیاد شده است و از آیات قرآن به خوبی استفاده می شود که هضم این مساله برای بسیاری از مردم کوتاه فکر در اعصار پیشین مشکل بوده است تا آنجا که گاهی مطرح شدن مساله رستاخیز و معاد را در گفتار انبیاء، دلیل بر نادرست بودن دعوت آنها و حتی (العیاذ بالله) دلیل بر جنون و دیوانگی آنان می گرفتند و می گفتند: افتری علی الله کذبا ام به جنة.

این که پیامبر می گوید بعد از آنکه خاک شدید و پراکنده گشتید باز هم زنده خواهید شد، تهمتی است که بر خدا بسته، و یا دیوانه است!.

ولی باید توجه داشت چیزی که بیشتر موجب تعجب و شگفتی آنان می شد مساله معاد جسمانی بود، زیرا باور نمی کردند پس از آنکه بدنهای ما خاک گردد، و ذرات خاکش در مسیر باد و طوفان قرار گیرد و به هر گوشه ای از کره زمین افشانده شود بار دیگر این ذرات پراکنده، از آغوش خاک و از میان امواج

دریاها و از لابلای ذرات هوا گردآوری شود، و همان انسان نخستین لباس حیات و زندگی در بر پوشد.

قرآن مجید در آیات مختلف به این پندار نادرست پاسخ گفته و آیه فوق یکی از کوتاهترین و جالبترین تعبیرات را در این زمینه بازگو می کند و می گوید: نگاهی به آغاز آفرینش خود کنید ببینید همین جسم شما که از مقدار زیادی آب و مقدار کمتری مواد مختلف، فلزات و شبه فلزات ترکیب شده است در آغاز کجا بود؟ آبهایی که در ساختمان جسم شما به کار رفته هر قطره ای از آن، احتمالاً در یکی از اقیانوس های روی زمین سرگردان بود و سپس تبخیر گردید و تبدیل به ابرها و به شکل قطرات باران بر زمین ها فرو ریختند، و ذراتی که هم اکنون از مواد جامد زمین در ساختمان جسم شما به کار رفته، روزی به صورت دانه گندم یا میوه درخت، یا سبزی های مختلف بود که از نقاط پراکنده زمین گردآوری شد

بنابراین چه جای تعجب که پس از متلاشی شدن و بازگشت به حال نخستین، باز همان ذرات جمع آوری گردد و به هم پیوندند و اندام نخستین را تشکیل دهد؟ و اگر چنین چیزی محال بود چرا در آغاز آفرینش انجام شد؟ بنابراین همانگونه که در آغاز، خدا شما را آفریده است در روز رستاخیز نیز باز می گرداند و این همان مطلبی است که در جمله کوتاه بالا می خوانیم.

در آیه بعد چگونگی عکس العملهای مردم را در برابر این دعوت (دعوت به سوی نیکبها و توحید و معاد) بیان می کند و می گوید: توفیق خداوند شامل حال گروهی شد و آنها را به راه حق هدایت کرد، در حالی که گروه دیگری گمراهی بر آنان مسلم گردید (فریقا هدی و فریقا حق علیهم الضلالة).

و برای اینکه کسی تصور نکند بدون جهت خداوند، طایفه ای را هدایت می کند و جمع دیگری را گمراه، در جمله بعد اضافه می کند: گروه گمراهان همانها بودند که شیاطین را اولیای خود انتخاب کرده بودند، و به جای ولایت پروردگار ولایت شیطان را پذیرفتند (انهم اتخذوا الشیاطین اولیاء من دون الله).

و عجب اینکه با تمام گمراهی و انحراف چنین می پنداشتند که هدایت یافتگان واقعی آنها هستند (و یحسبون انهم مهتدون)

این حالت مخصوص کسانی است که در طغیان و گناه فرو روند، و آنچنان غرق فساد و تباهی و انحراف و بت پرستی گردند که حس تشخیص آنها به کلی دگرگون شود، زشتی ها را زیبایی، و گمراهی ها را هدایت، پندارند، و در این حال درهای هدایت به کلی به روی آنها مسدود خواهد شد، و این همان چیزی است که خودشان برای خویشان فراهم ساخته اند.

آیه (31) و (32) ترجمه

(یبنی آدم خذوا زینتکم عند کل مسجد و کلاوا و اشربوا و لا تسرفوا! نه لا یحب المسرفین) (31) (قل من حرم زینة الله التي أخرج لعباده والطيبات من الرزق قل هي للذين آمنوا في الحياة الدنيا خالصة يوم القيمة كذلك نفصل الايت لقوم یعلمون) (32)

ترجمه:

31 - ای فرزندان آدم! زینت خود را به هنگام رفتن به مسجد با خود بردارید و بخورید و بیاشامید و اسراف نکنید که خداوند مسرفان را دوست نمی دارد.

32 - بگو چه کسی زینت های الهی را که برای بندگان خود آفریده و روزیهای پاکیزه را حرام کرده است؟ بگو اینها در زندگی دنیا برای کسانی است که ایمان آورده اند (اگر چه دیگران نیز با آنها مشارکت دارند ولی) در قیامت خالص (برای مؤمنان) خواهد بود اینچنین آیات (خود) را برای کسانی که آگاهند شرح می دهیم.

تفسیر:

در این آیات به تناسب سرگذشت آدم در بهشت، همچنان سخن از مساله پوشش تن و سایر مواهب زندگی و چگونگی استفاده صحیح از آنها است. نخست به همه فرزندان آدم به عنوان یک قانون همیشگی که شامل تمام اعصار و قرون می شود دستور می دهد که زینت خود را به هنگام رفتن به مسجد با خود داشته باشید (یا بنی آدم خذوا زینتکم عند کل مسجد)

این جمله می تواند هم اشاره به زینتهای جسمانی باشد که شامل پوشیدن لباس های مرتب و پاک و تمیز، و شانه زدن موها، و به کار بردن عطر و مانند آن می شود، و هم شامل زینتهای معنوی، یعنی صفات انسانی و ملکات اخلاقی و پاکی نیت و اخلاص.

و اگر می بینیم در بعضی از روایات اسلامی تنها اشاره به لباس خوب یا شانه کردن موها شده، و یا اگر می بینیم تنها سخن از مراسم نماز عید و نماز جمعه به میان آمده است، دلیل بر انحصار نیست بلکه هدف بیان مصداق های روشن است.

و همچنین اگر می بینیم که در بعضی دیگر از روایات، زینت به معنی رهبران و پیشوایان شایسته تفسیر شده دلیل بر وسعت مفهوم آیه است که همه زینت های ظاهری و باطنی را در بر می گیرد.

گر چه این حکم مربوط به تمام فرزندان آدم در هر زمان است، ولی ضمناً نکوهشی است از عمل زشت جمعی از اعراب در زمان جاهلیت که به هنگام آمدن به مسجدالحرام و طواف خانه خدا کاملاً عریان و برهنه می شدند، و هم اندرزی است به آنها که به هنگام نماز و یا رفتن به مساجد لباس های کثیف و مندرس و یا لباس های مخصوص منزل را در تن می کنند و در مراسم عبادت خدا به همان هیئت شرکت می نمایند، که متأسفانه هم اکنون نیز در میان جمعی از بی خبران مسلمانان معمول و متداول است، در حالی که طبق آیه فوق و روایاتی که در این زمینه وارد شده است دستور داریم بهترین لباس های خود را به هنگام شرکت در مساجد بپوشیم.

در جمله بعد اشاره به مواهب دیگر یعنی خوردنیها و آشامیدنیهای پاک و پاکیزه می کند و می گوید از آنها بخورید و بنوشید (و کلو و اشربوا).

اما چون طبع زیاده طلب انسان، ممکن است از این دو دستور سوء استفاده کند و به جای استفاده عاقلانه و اعتدال آمیز از پوشش و تغذیه صحیح، راه تجمل پرستی و اسراف و تبذیر را پیش گیرد، بلافاصله اضافه می کند ولی اسراف نکنید که خدا مسرفان را دوست نمی دارد (ولا تسرفوا انه لا يحب المسرفین).

کلمه اسراف کلمه بسیار جامعی است که هر گونه زیاده روی در کمیت و کیفیت و بیهوده گرایی و اتلاف و مانند آن را شامل می شود، و این روش قرآن است که به هنگام تشویق به استفاده کردن از مواهب آفرینش، فوراً جلو سوء استفاده را گرفته و به اعتدال توصیه می کند.

در آیه بعد با لحن تندتری به پاسخ آنها که گمان می برند تحریم زینتها و پرهیز از غذاها و روزیهای پاک و حلال، نشانه زهد و پارسائی و مایه قرب به پروردگار است، می پردازد و می گوید: ای پیامبر بگو چه کسی زینتهای الهی را که برای بندگانش آفریده و همچنین مواهب و روزیهای پاکیزه را تحریم کرده است (قل من حرم زينة الله التي اخرج لعباده والطيبات من الرزق).

اگر این امور، بد بود، خدا نمی آفرید، و اکنون که برای استفاده بندگانش آفریده است چگونه ممکن است آنها را تحریم کند؟ مگر میان دستگاه آفرینش و دستورات دینی تضاد ممکن است وجود داشته باشد؟!

سپس برای تاکید اضافه می کند: به آنها بگو این نعمتها و موهبتها برای افراد با ایمان در این زندگی دنیا آفریده شده، اگر چه دیگران نیز بدون داشتن شایستگی از آن استفاده می کنند ولی در روز قیامت و زندگی عالتر که صفوف کاملاً از هم مشخص می شوند، اینها همه در اختیار افراد با ایمان و درستکار قرار می گیرد، و دیگران به کلی از آن محروم می شوند! (قل هي للذين آمنوا في الحیوة الدنيا خالصة يوم القيامة)

بنابراین چیزی که در دنیا و آخرت مال آنها است و مخصوصا در جهان دیگر اختصاص به آنها دارد چگونه ممکن است تحریم گردد؟ حرام چیزی است که مفسده انگیز باشد، نه نعمت و موهبت.

این احتمال نیز در تفسیر این جمله داده شده است که این مواهب در دنیا اگر چه آمیخته با گرفتاریها و گاهی با غم و رنجها و اندوه ها است، ولی در سرای دیگر خالص از همه این ناملایمات در اختیار مؤمنان قرار خواهد گرفت (ولی تفسیر اول مناسبتر به نظر می رسد).

در پایان آیه به عنوان تاکید می گوید: این چنین آیات و احکام خود را برای جمعیتی که آگاهند و می فهمند تشریح می کنیم (كذلك نفصل الايات لقوم يعلمون).

#### زینت و تجمل از نظر اسلام

در مورد استفاده از انواع زینتها، اسلام مانند تمام موارد، حد اعتدال را انتخاب کرده است، نه مانند بعضی که می پندارند استفاده از زینتها و تجملات هر چند به صورت معتدل بوده باشد مخالف زهد و پارسائی است، و نه مانند تجمل پرستانی که غرق در زینت و تجمل می شوند، و تن به هر گونه عمل نادرستی برای رسیدن به این هدف نامقدس می دهند.

و اگر ساختمان روح و جسم انسان را در نظر بگیریم می بینیم که تعلیمات اسلام در این زمینه درست هماهنگ و یزرگیهای روح انسان و ساختمان جسم او است.

#### توضیح اینکه:

به گواهی روانشناسان، حس زیبایی یکی از چهار بعد روح انسانی است که به ضمیمه حس نیکی، و حس دانائی، و حس مذهبی، ابعاد اصلی روان آدمی را

تشکیل می دهند، و معتقدند تمام زیباییهای ادبی، شعری، صنایع ظریفه، و هنر به معنی واقعی همه مولود این حس است، با وجود این چگونه ممکن است، یک قانون صحیح، این حس اصیل را در روح انسان خفه کند، و عواقب سوء عدم اشباع صحیح آن را نادیده بگیرد.

لذا در اسلام: استفاده کردن از زیباییهای طبیعت، لباسهای زیبا و متناسب، به کار بردن انواع عطرها، و امثال آن، نه تنها مجاز شمرده شده بلکه به آن توصیه و سفارش نیز شده است، و روایات زیادی در این زمینه از پیشوایان مذهبی در کتب معتبر نقل شده است.

به عنوان نمونه در تاریخ زندگی امام حسن مجتبی (علیه السلام) می خوانیم هنگامی که به نماز برمی خواست بهترین لباسهای خود را می پوشید سؤال کردند چرا بهترین لباس خود را می پوشید؟ فرمود: ان الله جميل يحب الجمال فاتجمل لربي و هو يقول خذوا زينتكم عند كل مسجد.

خداوند زیبا است و زیبایی را دوست دارد و به همین جهت، من لباس زیبا برای راز و نیاز با پروردگارم می پوشم و هم او دستور داده است که زینت خود را به هنگام رفتن به مسجد بگیرید.

در حدیث دیگری می خوانیم که یکی از زاهدان ریائی به نام عباد بن کثیر با امام صادق (علیه السلام) روبرو شد، در حالی که امام (علیه السلام) لباس نسبتاً زیبایی بر تن داشت، به امام گفت: تو از خاندان نبوتی، و پدرت (علی علیه السلام) لباس بسیار ساده می پوشید چرا چنین لباس جالبی بر تن تو است؟ آیا بهتر نبود که لباسی کم اهمیت تر از این می پوشیدی، امام فرمود: وای بر تو ای عباد! من حرم زینة الله التي اخرج لعباده و الطيبات من الرزق:

چه کسی حرام کرده است زینتهائی را که خداوند برای بندگانش آفریده و روزیهای پاکیزه را؟... و روایات متعدد دیگر.

این تعبیر که خداوند زیبا است و زیبایی را دوست دارد، و یا تعبیر به اینکه خداوند زیباییها را آفریده، همگی اشاره به این حقیقت است که اگر استفاده از هر گونه زیبایی، ممنوع بود، خداوند هرگز اینها را نمی آفرید، آفرینش زیباییها در جهان هستی خود دلیل بر این است که خالق زیباییها آن را دوست دارد.

ولی مهم اینجاست که غالبا در این گونه موضوعات، مردم راه افراط را می پویند، و با بهانه های مختلف رو به تجمل پرستی می آورند، و به همین دلیل قرآن مجید - همانطور که گفتیم - بلافاصله بعد از ذکر این حکم اسلامی از اسراف و زیاده روی و تجاوز از حد، مسلمانان را بر حذر می دارد، در بیش از بیست مورد در قرآن مجید به مساله اسراف اشاره شده و از آن نکوهش گردیده است (درباره اسراف در ذیل آیات متناسب مشروحا سخن خواهیم گفت).

به هر حال روش قرآن و اسلام در این مورد، روش موزون و معتدلی است که نه جمود دارد و تمایلات زیباپسندی روح انسان را در هم می کوبد، و نه بر اعمال مسرفان و تجمل پرستان و شکمخواران صحنه می گذارد مخصوصا در جوامعی که افراد محروم و بینوا وجود داشته باشد حتی از زینتهای معتدل نیز نهی می کند، و لذا می بینیم در بعضی از روایات هنگامی که از بعضی امامان سؤال می کردند چرا لباس فاخر پوشیده اید در حالی که جد شما علی (علیه السلام) چنین لباسی در تن نمی کرد؟ در پاسخ می فرمودند مردم آن زمان در شدت و فشار بودند و می بایست چنین شود، اما مردم زمان ما زندگی مرفه تری دارند و در چنین شرائطی استفاده از این زینتها (در حدود معقول) مانعی ندارد.

## یک دستور مهم بهداشتی

جمله کلا و اشربوا و لا تسرفوا: بخورید و بیاشامید و اسراف نکنید که در آیه فوق آمده است، گر چه بسیار ساده به نظر می رسد، اما امروز ثابت شده است که یکی از مهمترین دستورات بهداشتی همین است زیرا تحقیقات دانشمندان به این نتیجه رسیده که سرچشمه بسیاری از بیماریها، غذاهای اضافی است که به صورت جذب نشده در بدن انسان باقی می ماند، این مواد اضافی هم بار سنگینی است برای قلب و سایر دستگاه های بدن، و هم منبع آماده ای است برای انواع عفونها و بیماریها، لذا برای درمان بسیاری از بیماریها، نخستین گام همین است که این مواد مزاحم که در حقیقت زباله های تن انسان هستند، سوخته شوند و پاکسازی جسم عملی گردد.

عامل اصلی تشکیل این مواد مزاحم، اسراف و زیاده روی در تغذیه و به اصطلاح پرخوری است، و راهی برای جلوگیری از آن جز رعایت اعتدال در غذا نیست مخصوصا در عصر و زمان ما که بیماریهای گوناگونی مانند بیماری قند، چربی خون، تصلب شرائین، نارسائیهای کبد و انواع سکتها، فراوان شده، افراط در تغذیه با توجه به عدم تحرک جسمانی کافی، یکی از عوامل اصلی محسوب می شود، و برای از بین بردن اینگونه بیماریها راهی جز حرکت کافی و میانه روی در تغذیه نیست.

مفسر بزرگ ما، مرحوم طبرسی در مجمع البیان مطلب جالبی نقل می کند که هارون الرشید طبیبی مسیحی داشت که مهارت او در طب معروف بود، روزی این طبیب به یکی از دانشمندان اسلامی گفت: من در کتاب آسمانی شما چیزی از طب نمی یابم، در حالی که دانش مفید بر دو گونه است: علم ادیان و علم ابدان، او در پاسخش چنین گفت: خداوند همه دستورات طبی را در نصف آیه از

کتاب خویش آورده است ( **کلوا واشربوا ولا تسرفوا** ): بخورید و بیاشامید و اسراف نکنید و پیامبر ما نیز طب را در این دستور خویش خلاصه کرده است المعدة بيت الادواء و الحمية رأس كل دواء و اعط كل بدن ما عودته: معده خانه همه بیماریها است، و امساک سرآمد همه داروها است و آنچه بدنت را عادت داده ای (از عادات صحیح و مناسب ) آن را از او دریغ مدار.

طیب مسیحی هنگامی که این سخن را شنید گفت: ما ترک کتابکم و لا نبیکم لجالینوس طبّا! قرآن شما و پیامبرتان برای جالینوس (طیب معروف ) طبی باقی نگذارده است.

کسانی که این دستور را ساده فکر می کنند، خوب است در زندگی خود آن را پیازمایند تا به اهمیت و عمق آن آشنا شوند، و معجزه رعایت این دستور را در سلامت جسم و تن خود ببینند.

### آیه (33) و ترجمه

(قل إنما حرم ربی الفواحش ما ظهر منها وما بطن والاثم والبغی بغير الحق و أن تشرکوا بالله ما لم ينزل به سلطانا و أن تقولوا علی الله ما لا تعلمون) (33)

ترجمه:

33 - بگو خداوند تنها اعمال زشت را، چه آشکار باشد چه پنهان، حرام کرده است و (همچنین) گناه و ستم بدون حق، و اینکه چیزی را که خداوند دلیلی برای آن نازل نکرده شریک او قرار دهید، و به خدا مطلبی نسبت دهید که نمی دانید.

تفسیر:

#### محرمات الهی

بارها دیده ایم که قرآن مجید هر گاه سخن از امر مباح یا لازمی به میان می آورد، بلافاصله از نقطه مقابل آن یعنی زشتیها و محرمات سخن می گوید، تا هر دو بحث، یکدیگر را تکمیل کنند، در اینجا نیز به دنبال اجازه استفاده از مواهب الهی و زینتها و نفی تحریم آنها، سخن از محرمات به میان آورده و به طور عموم، و سپس به طور خصوص انگشت روی چند نقطه مهم می گذارد. در آغاز از تحریم فواحش سخن می گوید و می فرماید: ای پیامبر بگو: پروردگار من تنها اعمال زشت و قبیح را حرام کرده است اعم از اینکه آشکار باشد یا پنهان (قل إنما حرم ربی الفواحش ما ظهر منها وما بطن).

فواحش جمع فاحشه به معنی خصوص اعمالی است که فوق العاده زشت و ناپسند است نه همه گناهان، و شاید تاکید روی این مطلب که خواه پنهان باشد یا آشکار، از این جهت است که عربهای جاهلی، عمل زشت منافی عفت را اگر

پنهانی انجام می شد، مجاز می شمردند، و تنها در صورتی که آشکار باشد ممنوع می دانستند.

سپس موضوع را تعمیم داده و به تمام گناهان اشاره می کند و می گوید (و الاثم)

اثم در اصل به معنی هر گونه کاری است که زیانبخش باشد و موجب انحطاط مقام انسان گردد، و او را از رسیدن به ثواب و پاداش نیک باز دارد، بنابراین هر نوع گناهی در مفهوم وسیع اثم داخل است.

ولی بعضی از مفسران، اثم را در اینجا تنها به معنی شراب گرفته اند، و شعر معروف، شربت الاثم حتی ضل عقلی کذاک الاثم یصنع بالعقول آنقدر اثم (شراب) نوشیدم که عقلم گم شد، آری شراب، با عقل آدمی این چنین می کند. ولی ظاهر این است که این معنی تمام مفهوم اثم نیست بلکه یکی از افراد روشن آن است.

بار دیگر انگشت روی چند قسمت از بزرگترین گناهان گذارده، می گوید:

و هر گونه ستم و تجاوز به ناحق به حقوق دیگران (و البغی بغیر الحق)

بغی به معنی کوشش و تلاش برای بدست آوردن چیزی است، ولی غالباً به کوششهایی گفته می شود که برای غصب حق دیگران است و لذا مفهوم آن غالباً با مفهوم ظلم و ستم مساوی است.

روشن است توصیف بغی در آیه مورد بحث، به غیرالحق از قبیل توضیح و تاکید روی معنی بغی است.

سپس اشاره به مساله شرک کرده، می گوید: و نیز پروردگار من، حرام کرده که شریکی بی دلیل برای او قائل شوید (و ان تشرکوا بالله ما لم ينزل به سلطاناً).

در اینجا نیز روشن است که جمله ما لم ينزل به سلطانا برای تاکید و توجه به این حقیقت است که مشرکان هیچگونه دلیل و گواه منطقی و خردپسندی در کار خود ندارند، و کلمه سلطان به معنی هر گونه دلیل و گواهی است که باعث تسلط و پیروزی انسان بر مخالف می شود.

آخرین چیزی را که به عنوان محرمات روی آن تکیه می کند نسبت دادن چیزی به خدا بدون علم و آگاهی است (وان تقولوا على الله ما لا تعلمون).

درباره سخن گفتن بدون علم، ذیل آیه 28 همین سوره نیز بحث کرده ایم. در آیات قرآن و روایات اسلامی روی این مساله زیاد تاکید شده و مسلمانان به شدت از گفتن چیزهایی که نمی دانند، ممنوع شده اند، تا آنجا که در حدیثی از پیامبر اسلام (ﷺ) نقل شده: من افتی بغير علم لعنته ملائكة السماوات و الارض: آن کس که بدون علم و آگاهی فتوا دهد، فرشتگان آسمان و زمین او را لعنت می کنند.

و اگر درست در وضع جوامع انسانی و بدبختیهایی که دامن آنها را می گیرد دقت کنیم خواهیم دید که قسمت مهمی از این بدبختیها از شایعه سازی و سخن گفتن بدون اطلاع و گواهی به ناحق و اظهار نظرهای بی مدرک سرچشمه می گیرد.

آیه (34) و ترجمه

(ولكل أمة أجل فإذا جاء أجلهم لا يستأخرون ساعة ولا يستقدمون) (34)

ترجمه:

34 - برای هر قوم و جمعیتی زمان و مدت (معینی) است و به هنگامی که مدت آنها فرا رسد نه ساعتی از آن تاخیر می کنند و نه بر آن پیشی می گیرند.

تفسیر:

هر جمعیتی سرانجامی دارد

در این آیه خداوند به یکی از قوانین آفرینش یعنی فنا و نیستی ملتها، اشاره می کند و بحثهای مربوط به زندگی فرزندان آدم در روی زمین و سرانجام و سرنوشت گنهکاران که در آیات قبل گفته شد با این بحث روشنتر می شود.

نخست می گوید: برای هر امتی زمان و مدت معینی وجود دارد (ولكل أمة

اجل).

و به هنگامی که این اجل فرا رسد، نه لحظه ای تاخیر خواهند کرد و نه لحظه ای بر آن پیشی می گیرند (فاذا جاء أجلهم لا يستأخرون ساعة ولا يستقدمون)

(یعنی ملتهای جهان همانند افراد، دارای مرگ و حیاتند ملتهائی از صفحه روی زمین برچیده می شوند، و بجای آنها ملتهای دیگری قرار می گیرند، قانون مرگ و حیات مخصوص افراد انسان نیست بلکه اقوام و جمعیتها و جامعه ها را نیز در بر می گیرد.

با این تفاوت که مرگ ملتها غالبا بر اثر انحراف از مسیر حق و عدالت و روی آوردن به ظلم و ستم و غرق شدن در دریای شهوات و فرو رفتن در امواج تجمل پرستی و تن پروری می باشد

هنگامی که ملتهای جهان در چنین مسیرهایی گام بگذارند، و از قوانین مسلم آفرینش منحرف گردند، سرمایه های هستی خود را یکی پس از دیگری از دست خواهند داد و سرانجام سقوط می کنند. بررسی فنای تمدنهایی همچون تمدن بابل، و فراعنه مصر، و قوم سبا، و کلدانیان، و آشوریان، و مسلمانان اندلس، و امثال آنها، این حقیقت را نشان می دهد که در لحظه فرا رسیدن فرمان نابودی که بر اثر اوج گرفتن فساد صادر شده بود، حتی ساعتی نتوانستند پایه های لرزان حکومتهای خویش را نگاه دارند.

باید توجه داشت که ساعت در لغت به معنی کمترین وقت است، گاهی به معنی لحظه و گاهی به معنی مقدار کمی از زمان می آید اگر چه امروز معنی معروف آن یک بیست و چهارم مدت شبانه روز است.

پاسخ به یک اشتباه

بعضی از مذاهب ساختگی که در قرون اخیر پیدا شده اند برای رسیدن به اهداف خود، لازم دیده اند که قبل از هر چیز پایه های خاتمیت پیامبر اسلام (ﷺ) را به گمان خویش متزلزل سازند، لذا بعضی از آیات قرآن را که هیچ دلالتی بر هدف آنها ندارد به کمک تفسیر به راء، و سفسطه بر مقصود خود منطبق ساخته اند از جمله آیه مورد بحث است، آنها می گویند: قرآن گفته است هر امتی پایانی دارد و منظور از امت، مذهب است بنابراین مذهب اسلام نیز باید پایانی داشته باشد!

بهترین راه برای درک چگونگی این استدلال این است که معنی واقعی امت را در لغت، و سپس در قرآن مجید، مورد بررسی قرار دهیم.

از بررسی کتب لغت و همچنین موارد استعمال این کلمه در قرآن که بالغ بر 64 مورد می شود چنین استفاده می گردد که امت در اصل به معنی جمعیت و گروه است.

مثلا در داستان موسی می خوانیم (ولما ورد ماء مدین وجد علیه امة من الناس یسقون): هنگامی که به آبگاه شهر مدین رسید، جمعیتی را مشاهده کرد که (برای خود و چهارپایانشان) مشغول آب کشیدن هستند و نیز در مورد امر به معروف و نهی از منکر می خوانیم: و لتکن منکم امة یدعون الی الخیر: باید جمعیتی از شما باشند که دعوت به نیکیها کنند.

و نیز می خوانیم: و قطعناهم اثنتی عشرة اسباطا امما: ما بنی اسرائیل را به دوازده قبیله و گروه تقسیم کردیم.

و نیز می خوانیم: (واذ قالت امة منهم لم تعظون قوما الله مهلکهم): جمعیتی (از ساکنان شهر ایله از بنی اسرائیل) گفتند: چرا اندرز می دهید افراد گناهکاری را که خداوند آنها را هلاک خواهد کرد... (اعراف - 164)

از این آیات به خوبی روشن می شود که امت به معنی جمعیت و گروه است، نه به معنی مذهب و نه به معنی پیروان مذهب، و اگر می بینیم که به پیروان مذهب امت گفته می شود، به خاطر آن است که آنها نیز برای خود گروهی هستند.

بنابراین معنی آیه مورد بحث این است که هر جمعیت و گروهی، سرانجامی خواهند داشت، یعنی نه تنها تک تک مردم، عمرشان پایان می پذیرد بلکه ملتها هم می میرند و متلاشی می شوند و منقرض می گردند اصولا در هیچ مورد

امت، در معنی مذهب به کار نرفته است، و به این ترتیب آیه مورد بحث  
هیچگونه ارتباطی به مساله خاتمیت ندارد.

آیه (35) و (36) ترجمه

(یبنی آدم! یا تینکم رسل منکم یقصون علیکم ایتی فمن اتقی واصلح  
فلا خوف علیهم ولا هم یحزنون) (35) (والذین کذبوا بایتنا و استکبروا عنها  
اولئک اصحاب النار هم فیها خلدون) (36)

ترجمه:

35 - ای فرزندان آدم! اگر رسولانی از خود شما به سراغتان بیایند که آیات  
مرا برای شما بازگو کنند (از آنها پیروی کنید) زیرا آنها که پرهیزگاری پیشه کنند  
و عمل صالح انجام دهند (و در اصلاح خویش و دیگران بکوشند) نه ترسی بر  
آنها هست و نه غمناک می شوند.

36 - و آنها که آیات ما را تکذیب کنند و در برابر آن تکبر ورزند اهل  
دوزخند، جاودانه در آن خواهند ماند.

تفسیر:

دستور دیگری به همه فرزندان آدم

بار دیگر خداوند فرزندان آدم را مخاطب ساخته، می گوید: ای فرزندان آدم  
اگر رسولانی از خودتان (از طرف من) به سویتان آمدند که آیات مرا به شما  
عرضه می دارند از آنها پیروی کنید، زیرا آنها که پرهیزگاری پیشه کنند و در  
اصلاح خویشتن و دیگران بکوشند نه وحشتی از مجازات الهی خواهند داشت و  
نه اندوه و غمی (یا بنی آدم اما یاتینکم رسل منکم یقصون علیکم آیاتی فمن  
اتقی واصلح فلا خوف علیهم ولا هم یحزنون).

و در آیه بعد اضافه می کند اما آنها که آیات ما را تکذیب کنند و در برابر آن، خضوع نمایند آنها اصحاب دوزخند و جاودانه در آن خواهند ماند (و الذین کذبوا بآیاتنا و استکبروا عنها اولئک اصحاب النار هم فیها خالدون).

پاسخ به یک سفسطه دیگر

همانطور که در آیات گذشته گفتیم جمعی از دین سازان قرون اخیر برای صاف کردن جاده ادعاهای خود پاره ای از آیات قرآن را مستمسک قرار داده و مدعی هستند که دلیل بر نفی خاتمیت است، در حالی که ارتباطی با آن ندارد. یکی از آنها آیه فوق است، آنها بدون اینکه قبل و بعد این آیات را در نظر بگیرند می گویند: این آیه با توجه به جمله یاتینکم که فعل مضارع است دلیل بر این است که امکان دارد در آینده پیامبران دیگری مبعوث شوند.

ولی اگر کمی به عقب برگردیم و آیات گذشته را که از آفرینش آدم و سکونت او در بهشت و سپس رانده شدن او و همسرش از بهشت سخن می گوید در نظر بگیریم و ملاحظه کنیم که مخاطب در این آیات مسلمانان نیستند، بلکه مجموع جامعه انسانی و تمامی فرزندان آدمند پاسخ این سخن روشن می شود زیرا شک نیست که برای مجموعه فرزندان آدم رسولان زیادی آمدند که نام عده قابل ملاحظه ای از آنها در قرآن آمده و نام عده دیگری نیز در کتب تواریخ ثبت است.

منتها این عده از دین سازان برای اغفال مردم، آیات گذشته را به دست فراموشی می سپارند و مخاطب در این آیه را خصوص مسلمانان می گیرند و از آن نتیجه گیری می کنند که امکان رسولان دیگری در کار است.

اینگونه سفسطه ها سابقه بسیار دارد مخصوصا در میان اینها که آیه یا جمله ای از یک آیه را از بقیه جدا می کنند و قبل و بعد آنرا نادیده می گیرند و بر مفهومی که تمایل دارند تطبیق می دهند هر چند ضد مفهوم واقعی آن باشد.

## آیه (37) و ترجمه

(فمن أظلم ممن افترى على الله كذبا أو كذب بآيته أولئك ينالهم نصيبهم من الكتب حتى إذا جأتهم رسلنا يتوفونهم قالوا أين ما كنتم تدعون من دون الله قالوا ضلوا عنا وشهدوا على أنفسهم أنهم كانوا كافرين) (37)

ترجمه:

37 - چه کسی ستمکارتر است از آنها که بر خدا دروغ می بندند یا آیات او را تکذیب می نمایند؟ آنها نصیبشان را از آنچه مقدر شده (از نعمتها و مواهب این جهان) می برند تا زمانی که فرستادگان ما (فرشتگان قبض ارواح) به سراغ آنها روند و جانشان را بگیرند از آنها می پرسند: کجا هستید معبودهائی که غیر از خدا می خواندید؟ (چرا به یاری شما نمی آیند؟) می گویند آنها (همه) گم شدند (و از ما دور گشتند) و بر ضد خود گواهی می دهند که کافر بودند!

تفسیر:

از این آیه به بعد قسمتهای مختلفی از سرنوشت شومی که در انتظار افترا گویان و تکذیب کنندگان آیات خدا است، بیان شده، نخست به چگونگی حال آنها به هنگام مرگ اشاره کرده می گوید: چه کسی ستمکارتر است از آنها که بر خدا دروغ می بندند و یا آیات او را تکذیب می کنند؟! (فمن اظلم ممن افترى على الله كذبا او كذب باياته)

همانطور که در سوره انعام ذیل آیه 21 اشاره کرده ایم، در چندین آیه از قرآن با تعبیرهای مختلفی، ستمکارترین مردم معرفی شده اند، ولی صفاتی که برای آنها بیان شده همه به یک ریشه باز می گردد و آن شرک و بت پرستی و

تکذیب آیات پروردگار است، در آیه مورد بحث، علاوه بر تکذیب آیات الهی، تهمت و افتراء بر خدا به عنوان صفت بارز آنان، ذکر شده است.

با توجه به اینکه از دیدگاه قرآن، ریشه تمام بدبختیها شرک و سرمایه همه سعادت‌ها توحید است، روشن می شود که چرا این افراد گمراه و گمراه کننده، ستمکارترین مردمند، اینها هم به خویشتن ظلم می کنند هم به جامعه ای که به آن تعلق دارند، بذر نفاق و پراکندگی را در همه جا می پاشند و مانع بزرگی بر سر راه وحدت صفوف و پیشرفتهای و اصلاحات واقعی هستند.

سپس وضع آنها را به هنگام مرگ چنین توصیف می کند آنان چند روزی بهره خود را از آنچه برایشان مقدر شده است می برند و از نعمتهای مختلف سهم خود را می گیرند، تا پیمانۀ عمرشان لبریز گردد و به اجل نهائی برسد، در این هنگام فرشتگان ما که مامور گرفتن ارواحند به سراغ آنها می آیند (اولئك ينالهم نصيبهم من الكتاب حتى اذا جائتهم رسلا يتوفونهم).

منظور از کتاب در جمله بالا مقدراتی است که خداوند برای بندگان خود از نعمتهای مختلف این جهان قرار داده است، اگر چه بعضی از مفسران احتمال داده اند منظور از کتاب کيفر الهی و یا اعم از هر دو بوده باشد.

ولی با توجه به کلمه حتی که معمولا اشاره به پایان چیزی است روشن می شود که منظور تنها نعمتهای گوناگون دنیا است که هر کسی اعم از نیکوکار و بدکار سهمی از آن دارد و به هنگام مرگ پایان می گیرد نه کيفرها و مجازاتهایی الهی که با مرگ پایان نمی یابد و تعبیر به کتاب از این مقدرات به خاطر آن است که شباهت به مسائلی دارد که سهم بندی و نوشته می شود.

به هر حال از لحظه مرگ مجازاتهایی آنها شروع می شود، نخستین بار با توبیخ و سرزنش فرشتگان پروردگار که مامور گرفتن جانیشان هستند روبرو می

شوند، آنها می پرسند کجا هستند معبودهائی که غیر از خدا می پرستیدید و یک عمر از آنها دم می زدید و همه چیز خود را نابخردانه در پای آنها می ریختید؟! (قالوا این ما کنتم تدعون من دون الله).

آنها چون دست خود را از همه چیز کوتاه می بینند و پندارهائی را که درباره معبودهای ساختگی داشتند همچون نقش بر آب مشاهده می کنند، در پاسخ می گویند: آنها همه گم شدند و از ما دور گشتند اثری از آنها نمی بینیم و هیچگونه قدرتی بر دفاع از ما ندارند، و تمام عبادات ما برای آنها بیهوده بود (قالوا ضلوا عنا).

و به این ترتیب خودشان بر ضد خود گواهی می دهند که کافر بودند (و شهدوا علی انفسهم انهم کانوا کافرین).

گر چه ظاهر مساله این است که فرشتگان سؤالی می کنند و آنها نیز پاسخ می گویند، ولی در واقع این یکی از مجازاتهای روانی برای آنها است که آنها را متوجه وضع ناگواری که بر اثر اعمالشان دامن آنها را گرفته است می نمایند و به آنها نشان می دهند که چگونه یک عمر در بیراهه ها سرگردان بوده و تمام سرمایه های وجود خود را از دست داده اند و هیچ چیز نیندوخته اند، در حالی که راه بازگشت به روی آنها بسته است و این نخستین تازیانه آتشین مجازات الهی است که بر روح آنها نواخته می شود.

آیه (38) و (39) و ترجمه

(قال ادخلوا في أمم قد خلت من قبلكم من الجن والانس في النار كلما دخلت أمة لعنت أختها حتى إذا اداركوا فيها جميعا قالت أخرجتهم لا ولهم ربنا هو لاء أضلونا فاتهم عذابا ضعفا من النار قال لكل ضعف و لكن لا تعلمون) (38)  
(وقالت أولهم لا خرتهم فما كان لكم علينا من فضل فذوقوا العذاب بما كنتم تكسبون) (39)

ترجمه:

38 - (خداوند به آنها) می گوید: داخل شوید در صف گروه های مشابه خود از جن و انس در آتش، هر زمان گروهی وارد می شوند گروه دیگر را لعن می کنند تا همگی با ذلت در آن قرار گیرند (در این هنگام) گروه پیروان درباره پیشوایان خود می گویند: خداوندا! اینها بودند که ما را گمراه ساختند پس کیفر آنها را از آتش دو برابر کن (کیفری برای گمراهیشان و کیفری به خاطر گمراه ساختن ما) می گوید برای هر کدام (از شما) عذاب مضاعف است ولی نمی دانید (زیرا پیروان نیز اگر گرد پیشوایان ستمگر و گمراه را نگرفته بودند آنها قدرتی بر اغوای دگران نمی داشتند).

39 - و پیشوایان آنها به پیروان خود می گویند شما امتیازی بر ما ندارید پس بچشید عذاب (الهی) را در برابر آنچه انجام می دادید.

تفسیر:

درگیری پیشوایان و پیروان گمراه در دوزخ!  
در این آیات همچنان بیان سرنوشت شوم تکذیب کنندگان آیات خدا دنبال می گردد:

در آیات گذشته صحنه ای که به هنگام مرگ و بازپرسی فرشتگان قبض ارواح رخ می دهد ترسیم شده بود و در اینجا صحنه برخورد گروه های اغوا کننده و اغوا شونده را در قیامت شرح می دهد:

در روز رستاخیز خداوند به آنها می گوید در صف گروه های مشابه خود از جن و انس که پیش از شما بودند، قرار گیرید و در آتش داخل شوید (قال ادخلوا فی امم قد خلت من قبلکم من الجن و الانس فی النار).

این فرمان ممکن است به صورت یک فرمان تکوینی باشد یعنی خداوند عملاً آنها را در یک جا قرار دهد، و یا اینکه شبیه یک فرمان تشریعی صادر شود که با گوش خود بشنوند و ناچار از اطاعت آن بوده باشند.

هنگامی که همگی در آتش ورود کردند برخوردشان با هم مسلکهایشان شروع می شود، برخوردی عجیب و عبرت انگیز، هر دسته ای که وارد دوزخ می شود به دیگری لعن و نفرین می کند و او را مسئول بدبختی خویش می داند (کلما دخلت امة لعنت اختها)

شاید بارها گفته ایم صحنه قیامت انعکاس بزرگی از صحنه های این دنیا است، در این جهان نیز بارها دیده ایم که هر گروه از گروه های منحرف به دسته دیگر بد می گوید و از او متنفر است، به عکس پیامبران الهی و افراد صالح و مصلح هر کدام آمده اند برنامه دیگری را تایید کرده اند و پیوستگی خود را در هدف با یکدیگر اعلام داشته اند.

مطلب به همین جا پایان نمی پذیرد، هنگامی که همگی با ذلت و خواری در محیط شرر بار دوزخ قرار می گیرند، شکایات آنها به پیشگاه پروردگار از یکدیگر شروع می شود، نخست فریب خوردگان زبان به شکایت می گشایند و چون راه نجاتی برای خود نمی بینند عرضه می دارند پروردگارا این اغواگران بودند که ما را گمراه ساختند، خدایا عذاب و کیفر آنها را مضاعف کن، کیفری به

خاطر گمراه بودن، و کیفری به خاطر گمراه کردن ما (حتی اذا ادارکوا فیها جمیعا قالت اخریهم لا ولیهم ربنا هو لاء اضلونا فآتهم عذابا ضعفا من النار).

شک نیست که این درخواست کاملاً منطقی و بجا است و حتی بدون درخواست اغواگران چنین کیفری را دارند، زیرا آنها بار مسئولیت انحراف فریب خوردگان را نیز بر دوش می کشند، بدون اینکه از مسئولیت خود آنها کاسته شود، ولی عجیب این است که در پاسخ به آنها گفته می شود، مجازات هر دو دسته از شما مضاعف است ولی نمی دانید چرا؟! (قال لكل ضعف ولكن لا تعلمون).

با دقت روشن می شود که چرا گروه پیروان نیز مجازات مضاعف دارند، زیرا هیچگاه پیشوایان ظلم و ستم و سرکردگان انحراف و گمراهی به تنهایی نمی توانند برنامه های خود را پیاده کنند و این پیروان سرسخت و لجوج هستند که به آنها در رسیدن به این هدف قدرت و توان می بخشند و به اصطلاح تنور آنها را داغ کرده و پای پرچمشان سینه می زنند، بنابراین، این دسته نیز باید کیفر مضاعف داشته باشد، کیفری به خاطر گمراهی خود و کیفری به خاطر حمایت از ظالم و ستمگر و پیشوایان گمراه.

به همین دلیل در حدیث معروفی که از امام کاظم (علیه السلام) درباره یکی از دوستانش بنام صفوان نقل شده می خوانیم که به هنگام نهی او از همکاری با دستگاه هارون الرشید ستمگر فرمود: اگر مردم دستگاه آنها را گرم نکنند و به حمایتشان نشتابند چگونه می توانند حق پیشوایان عادل را غصب کنند.

در آیه بعد پاسخ پیشوایان گمراه را چنین نقل می کند که آنها به پیروان خود می گویند شما هیچ تفاوتی با ما ندارید، یعنی اگر ما گفتیم شما تایید کردید و اگر گام برداشتیم کمک نمودید و اگر ستم نمودیم شما یار و مددکار ما بودید،

بنابراین شما هم در مقابل اعمالتان عذاب دردناک الهی را بچشید (و قالت  
اولیهم لاخریهم فما کان لکم علینا من فضل فذوقوا العذاب بما کنتم تکسبون  
) . منظور اولی طایفه نخستین، یعنی پیشوایان و منظور از آخری گروه پیروان  
می باشد.

آیه (40) و (41) ترجمه

(إن الذين كذبوا بآياتنا واستكبروا عنها لا تفتح لهم أبواب السماء ولا يدخلون الجنة حتى يلج الجمل في سم الخياط وكذلك نجزي المجرمين) (40) (لهم من جهنم مهاد ومن فوقهم غواش وكذلك نجزي الظالمين) (41)

ترجمه:

40 - آنها که آیات ما را تکذیب کردند و در برابر آن تکبر ورزیدند درهای آسمان برویشان گشوده نمی شود و (هیچگاه) داخل بهشت نمی شوند مگر اینکه شتر از سوراخ سوزن خیاطی بگذرد! (یعنی بهیچوجه امکان ندارد) اینچنین گنهکاران را جزا می دهیم.

41 - برای آنها بسترهایی از (آتش) دوزخ و روی آنها پوششهایی (از آن) است و اینچنین ظالمان را جزا می دهیم.

تفسیر:

بار دیگر قرآن به سراغ سرنوشت افراد متکبر و لجوج یعنی آنها که زیر بار آیات پروردگار نمی روند و در برابر حق تسلیم نیستند رفته می گوید: کسانی که آیات ما را تکذیب کنند و در برابر آن تکبر ورزند درهای آسمان به روی آنان گشوده نمی شود (ان الذين كذبوا بآياتنا واستكبروا عنها لا تفتح لهم ابواب السماء).

در حدیثی از امام باقر (علیه السلام) چنین می خوانیم: اما المؤمنون فترفع اعمالهم و ارواحهم الى السماء فتفتح لهم ابوابها و اما الكافر فيصعد بعمله و روحه حتى اذا بلغ الى السماء نادى مناد اهبطوا به الى سجين: (اما مؤمنان، اعمال و ارواحشان به سوی آسمانها برده می شود و درهای آسمان به روی آنها گشوده

خواهد شد، اما کافر روح و عملش را بالا می برند تا به آسمان برسد در این هنگام کسی صدا می زند آن را به سوی سجین (دوزخ) پائین ببرید. به همین مضمون روایاتی نیز از پیغمبر اکرم (ﷺ) در تفسیر طبری و سایر تفاسیر در ذیل آیه مورد بحث نقل شده است.

ممکن است منظور از آسمان در اینجا معنی ظاهر آن باشد، و نیز ممکن است کنایه از مقام قرب خدا بوده باشد همانطور که در آیه 9 سوره فاطر می خوانیم: (الیه یصعد الکلم الطیب و العمل الصالح یرفعه): (سخنان پاکیزه به سوی او بالا می روند و عمل صالح را ترفیع می دهد).

سپس اضافه می کند: (آنها وارد بهشت نخواهند شد، تا زمانی که شتر از سوراخ سوزن بگذرد!) (و لا یدخلون الجنة حتی یلج الجمل فی سم الخیاط).

این تعبیر کنایه لطیفی از محال بودن این امر است، در واقع برای اینکه عدم امکان دخول این افراد در بهشت به صورت یک مساله حسی در آید، این مثال انتخاب شده است، تا همانطور که هیچکس تردید ندارد که ممکن نیست شتر با آن جثه بزرگش از سوراخ باریک سوزن عبور کند، همینطور مسلم بدانند راهی برای ورود افراد بی ایمان متکبر در بهشت مطلقا موجود نیست!

جمل در لغت به معنی شتری است که تازه دندان برآورده، ولی یکی از معانی جمل طنابهای محکمی که کشتی ها را با آن مهار می کنند، نیز می باشد و از آنجا که طناب و سوزن تناسب بیشتری با هم دارند، بعضی این معنی را در تفسیر آیه بهتر دانسته اند، ولی بیشتر مفسران اسلامی معنی اول را ترجیح داده اند، و حق با آنها است زیرا:

اولا - در روایات پیشوایان اسلام نیز تعبیراتی دیده می شود که با تفسیر اول متناسب است.

ثانیا - نظیر این تفسیر در باره ثروتمندان (خودخواه و متکبر) نیز در انجیل دیده، در انجیل لوقا باب 18 جمله 24 و 25 چنین می خوانیم که عیسی فرمود: چه بسیار مشکل است کسانی را که صاحبان دولتند در آمدن در ملکوت خدا، زیرا آسانتر است شتر را که در چشمه سوزن درآید از اینکه صاحب دولتی در ملکوت خدا داخل شود.

حداقل از این جمله چنین استفاده می شود که این کنایه، از قدیم در میان اقوام معمول بوده است.

هم امروز نیز در میان ما این ضرب المثل درباره افرادی که گاهی زیاد سختگیرند و گاهی بسیار آسان می گیرند رایج است، می گویند فلانکس گاهی از دروازه وارد نمی شود، ولی گاهی از چشمه سوزن عبور می کند.

ثالثا - با توجه به اینکه کلمه جمل بیشتر در معنی اول به کار می رود و استعمال این کلمه در معنی طناب ضخیم بسیار کم است تفسیر اول مناسبتر به نظر می رسد.

در پایان آیه برای تاکید و توضیح بیشتر اضافه می کند، این چنین گنهکاران را کیفر میدهیم (و كذلك نجزي المجرمين).

در آیه بعد، به قسمتی دیگر از مجازات دردناک آنها اشاره کرده می گوید: برای این گونه افراد، بسترهائی از جهنم و آتش سوزان است و روی آنها پوششهایی از همان آتش سوزان قرار دارد (لهم من جهنم مهاده من فوقهم غواش)

و باز برای تاکید اضافه می کند این چنین ظالمان و ستمگران را کیفر می دهیم (و كذلك نجزي الظالمين).

جالب اینکه گاهی از آنها به عنوان (مجرم) و گاهی (ظالم) و گاهی (تکذیب کننده آیات پروردگار) و گاهی (متکبر) تعبیر می کند که همه آنها در واقع به یک حقیقت برمی گردد.

## آیه (42) و (43) و ترجمه

(والذين آمنوا و عملوا الصلحت لا نكلف نفسا إلا وسعها أولئك أصحاب الجنة هم فيها خالدون) (42) (ونزعنا ما في صدورهم من غل تجري من تحتهم الانهار وقالوا الحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتدى لولا أن هدانا الله لقد جاءت رسل ربنا بالحق ونودوا أن تلکم الجنة أورثتموها بما كنتم تعملون) (43) ترجمه:

42 - و کسانی که ایمان آورند و عمل صالح انجام دهند - هیچکس را جز به اندازه توانائیش تکلیف نمی کنیم - اهل بهشتند و جاودانه در آن خواهند ماند.

43 - و آنچه در دلها از کینه و حسد دارند برمی کنیم (تا در صفا و صمیمیت با هم زندگی کنند) و از زیر (قصرها و درختان) آنها نهرها جریان دارد و می گویند سپاس مخصوص خداوندی است که ما را به این (همه نعمتها) رهنمون شد و اگر او ما را هدایت نکرده بود ما (به اینها) راه نمی یافتیم مسلما فرستادگان پروردگار ما حق می گفتند، و (در این هنگام) ندا داده می شود که این بهشت را در برابر اعمالی که انجام می دادید به ارث بردید.

## تفسیر:

### آرامش کامل و سعادت جاویدان

همانگونه که سابقا اشاره کردیم، روش قرآن این است که برای تاکید مطلب، گروه های مختلف و سرنوشت آنها را در برابر یکدیگر نهاده و با مقایسه به یکدیگر چگونگی وضع آنها را تشریح می کند، در آیات گذشته بحث از سرنوشت منکران آیات خدا و متکبران و ظالمان بود، در اینجا آینده روشن افراد

با ایمان را چنین شرح می دهد: کسانی که ایمان آورند و عمل صالح انجام دهند، اهل بهشتند و جاودانه در آن خواهند ماند (وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ... أولئك اصحاب الجنة هم فيها خالدون).

ولی در میان این جمله (یعنی در میان (مبتدا) و (خبر)) یک جمله معترضه که اشاره به پاسخ بسیاری از سوالات است بیان کرده، می گوید: ما هیچکس را جز به اندازه توانائیش تکلیف نمی کنیم (لا نكلف نفسا الا وسعها).

اشاره به اینکه کسی تصور نکند که قرار گرفتن در صف افراد با ایمان و انجام عمل صالح در دسترس همه کس نیست و جز افراد معدودی قدرت بر وصول به آن ندارند، زیرا تکالیف پروردگار به اندازه قدرت افراد است و به این وسیله راه را به روی همه کس اعم از عالم و جاهل، کوچک و بزرگ و در هر سن و سال گشوده و همه را دعوت به پیوستن به این صف می کند، و البته از هر کس به اندازه استعداد فکری و جسمی و امکاناتش انتظار دارد.

این آیه مانند بسیاری دیگر از آیات قرآن، وسیله نجات و سعادت جاویدان را منحصر ا ایمان و عمل شایسته معرفی می کند و به این ترتیب به عقیده خرافی مسیحیان امروز که وسیله نجات را قربانی شدن مسیح در برابر گناهان بشریت میدانند خط بطلان می کشد، اصرار قرآن روی مساله ایمان و عمل صالح در آیات مختلف برای کوبیدن این طرز تفکر و مانند آن است.

در آیه بعد اشاره به یکی از مهمترین نعمتهائی که خدا به بهشتیان ارزانی می دارد و مایه آرامش روح و جان آنها است کرده، و می گوید: کینه ها و حسدها و دشمنیها را از دل آنها برمی کنیم (ونزعنا ما فی صدورهم من غل).

(غل) در اصل به معنی نفوذ مخفیانه چیزی است، و به همین جهت به حسد و کینه و دشمنی که به طرز مرموزی در جان انسان نفوذ می کند (غل) گفته می

شود، و اگر به رشوه نیز غلول می گویند به این مناسبت است که نفوذ مخفیانه برای انجام خیانتی می باشد.

در حقیقت یکی از بزرگترین ناراحتیهای انسانها در زندگی دنیا که سرچشمه پیکارهای وسیع اجتماعی می شود و علاوه بر خسارتهای سنگین جانی و مالی آرامش روح را به کلی بر هم می زند، همین (کینه توزی) و (حسد) است.

بسیاری را می شناسیم که در زندگی هیچ چیز کم ندارند، تنها رنج و عذاب الیم آنها حسد نسبت به وضع دیگران، و کینه توزی است که زندگی مرفه آنها را عرصه تاخت و تاز لشکر اندوه و غم و فعالیتهای خسته کننده بیدلیل می سازد. بهشتیان به کلی از بدبختیهای ناشی از اینگونه صفات برکنارند، نه کینههای دارند و نه حسدی و نه عواقب شوم این صفات زشت، آنها با هم در نهایت دوستی و محبت و صفا و صمیمیت و آرامش زندگی می کنند، همه از وضع خود راضیاند، حتی آنها که در مقامات پائینتری قرار دارند نسبت به وضع کسانی که مقام آنها بالاتر است رشک و حسد نمی برند، و به این ترتیب بزرگترین مشکل همزیستی سالم آنها حل شده است.

بعضی مفسران روایتی نقل کرده اند که (هنگامی که بهشتیان به سوی بهشت روان شوند، بر در بهشت درختی می بینند که از ریشه آن دو چشمه جاری است،

از یکی از آن دو چشمه می نوشند، و تمام کینه ها و حسدها از قلب آنها شسته می شود و این همان شراب طهور است، و در چشمه دیگر خود را شستشو می دهند و طراوت و زیبایی در اندام آنها آشکار می شود، به طوری که بعد از آن هرگز ژولیده و رنگ پریده و دگرگون نخواهند شد).

این حدیث گر چه سندش به پیامبر و امامان نرسیده است و تنها یکی از مفسران به نام سدی نقل کرده، اما بعید نیست در اصل از پیامبر (ﷺ) نقل شده باشد زیرا این امور از مسائلی نیست که امثال سدی بتوانند از آن آگاهی یابند، و در هر حال اشاره لطیفی است به این حقیقت که بهشتیان هم از درون شستشو می شوند و هم از برون، هم زیباییهای جسمانی دارند و هم زیباییهای روحانی، و هیچگونه حسد و کینه آنها را رنج نمی دهد.

خوشا به حال مردمی که در این دنیا نیز بهشتی برای خود بسازند و سینه ها را از کینه ها و حسدها پاک کنند، و از رنجهای ناشی از آن برکنار گردند. قرآن پس از ذکر این نعمت روحانی، اشاره به نعمت مادی و جسمانی آنها کرده می گوید: از زیر قصرهای آنها نهرهای آب جریان دارد (تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهَارُ).

سپس رضایت و خشنودی کامل و همه جانبه اهل بهشت را با این جمله منعکس می کند که آنها می گویند: حمد و سپاس مخصوص خداوندی است که ما را به این همه نعمت رهنمون شد و اگر او ما را راهنمایی نمیکرد، هرگز هدایت نمی یافتیم این توفیق او بود که دست ما را گرفت و از گذرگاه های زندگی عبور داد و به سر منزل سعادت رسانید. (وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا اَنْ هَدَانَا اللَّهُ).

(مسلمانان فرستادگان پروردگار ما، راست می گفتند و ما با چشم خود درستی گفتار آنها را هم اکنون می بینیم) (لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلًا بِالْحَقِّ). در این هنگام ندائی بر می خیزد، و این جمله را در گوش جان آنها سرمی دهد که این بهشت را به خاطر اعمال پاکتان به ارث بردید (وَنُودُوا اَنْ تَلَكُمُ الْجَنَّةُ اَوْرَثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ).

بار دیگر به این حقیقت می‌رسیم که نجات در سایه عمل صالح است، نه پندارها و خیالات بی‌اساس. (ارث) در اصل به معنی انتقال یافتن مال و ثروتی از کسی به دیگری است بدون اینکه قراردادی در میان آنها باشد (یعنی از مسیر طبیعی نه خرید و فروش و مانند آن) و اگر به انتقال اموال میت به بازماندگانش ارث گفته می‌شود، نیز از همین نظر است.

تعبیر به ارث چرا؟

در اینجا یک سوال پیش می‌آید که چگونه به اهل بهشت گفته می‌شود، این نعمتها را به (ارث) در برابر اعمالتان بردید؟ پاسخ این سؤال را حدیثی که از طرق شیعه و اهل تسنن از پیامبر اکرم (ﷺ) نقل شده است می‌دهد آنجا که می‌فرماید: ما من احد الا وله منزل فی الجنة و منزل فی النار فاما الکافر فیث المؤمن من منزله من النار و المؤمن من یرث الکافر منزله من الجنة فذلک قوله اورثتموها بما کنتم تعملون: (هر کس - بدون استثناء - جایگاهی در بهشت و جایگاهی در دوزخ دارد، کافران جایگاه دوزخی مومنان را به ارث می‌برند و مومنان جایگاه بهشتی کافران را، و این است معنی گفتار خداوند (اورثتموها بما کنتم تعملون)). این حدیث در واقع اشاره به آن است که درهای سعادت و شقاوت به روی همگان باز است هیچکس از آغاز بهشتی آفریده نشده و نه هیچکس دوزخی، بلکه همه کس استعداد رسیدن به هر دو را دارند، و این اراده خود آنها است که سرنوشتشان را تعیین می‌کند، بدیهی است هنگامی که مومنان با اعمال خود، به بهشت راه یافتند و افراد ناپاک و بی‌ایمان به دوزخ، جای خالی هر کدام به طور طبیعی در اختیار دیگری قرار خواهد گرفت. و به هر حال این آیه و این حدیث یکی از دلایل روشن نفی جبر و طرفداری از اصل آزادی اراده است.

آیه (44) و (45) ترجمه

(و نادى أصحاب الجنة أصحاب النار أن قد وجدنا ما وعدنا ربنا حقاً فهل وجدتم ما وعد ربكم حقاً قالوا نعم فأذن مؤذن بينهم أن لعنة الله على الظالمين) (44) (الذين يصدون عن سبيل الله ويبغونها عوجاً وهم بالآخرة كفرون) (45)

ترجمه:

44 - و بهشتیان به دوزخیان صدا میزنند که ما آنچه را پروردگارمان به ما وعده داده بود همه را حق یافتیم، آیا شما هم آنچه را پروردگارتان به شما وعده داده بود حق یافتید؟! در این هنگام ندا دهنده ای در میان آنها ندا می دهد که لعنت خدا بر ستمگران باد!

45 - همانها که (مردم را) از راه خدا باز می دارند و (با القای شبهات) می خواهند آنها را کج و معوج نشان دهند و آنان به آخرت کافر هست

تفسیر:

پس از بحثی که در آیات گذشته پیرامون سرنوشت بهشتیان و دوزخیان بیان شد، در این آیات اشارهای به گفتگوی این دو گروه با هم در آن جهان شده است، و از آن استفاده می شود که بهشتیان و دوزخیان از محل خود میتوانند با یکدیگر سخن بگویند.

نخست می گوید: (بهشتیان، دوزخیان را مخاطب ساخته و صدا می زنند که ما وعده پروردگار خویش را حق یافتیم، آیا شما هم به آنچه خدا به وسیله فرستادگانش وعده داده بود، رسیدید؟! ) (و نادى اصحاب الجنة اصحاب النار ان قد وجدنا ما وعدنا ربنا حقاً فهل وجدتم ما وعد ربكم حقاً).

(و آنها در پاسخ می گویند آری، همه را عین حقیقت دیدیم (قالوا نعم) .  
باید توجه داشت با اینکه (نادی) فعل ماضی است، در اینجا معنی مضارع را می بخشد، و اینگونه تعبیر در قرآن فراوان است که حوادث قطعی آینده را با فعل ماضی ذکر می کند و این یکنوع تاکید محسوب می شود، یعنی آینده چنان روشن است که گوئی در گذشته روی داده است.

ضمنا تعبیر به (نادی) که معمولا برای فاصله دور است، روشنگر بعد مسافت مقامی یا مکانی میان این دو گروه است.

در اینجا ممکن است سؤال شود گفتگوهای این دو گروه چه فایده‌ای دارد، با اینکه خودشان پاسخ آن را می دانند؟

ولی جواب آن معلوم است، زیرا سؤال همیشه برای افزایش معلومات نیست، بلکه گاهی جنبه ملامت و سرزنش و توبیخ دارد، و در اینجا چنین است، در واقع این خود یکی از کیفرهای گنهکاران و ستم پیشگانی است که وقتی دنیا به کامشان

بود، با ملامتها و سرزنشها، روح افراد با ایمان را می آزدند، در آنجا باید کیفر آن را به عنوان نتیجه عمل ببینند، نظیر این موضوع در سوره های مختلف قرآن از جمله در آخر سوره مطففین آمده است.

سپس اضافه می کند (در این هنگام گویندهای، ندا در می دهد (آنچنان که صدای او به گوش همگان می رسد) که لعنت خدا بر ستمگران باد! (فاذن مؤذن بینهم ان لعنة الله على الظالمين) .

سپس ستمگران را چنین معرفی می کند:

(همانها که مردم را از راه راست باز داشتند و با تبلیغات مسموم و زهر آگین خود، ایجاد شک و تردید در ریشه های عقائد مردم کردند و جاده مستقیم الهی

را کج و معوج نشان دادند، و به سرای دیگر نیز ایمان نداشتند) (الذین یصدون عن سبیل الله و یبغونها عوجا و هم بالآخرة کافرون).

از آیه فوق بار دیگر این حقیقت استفاده می شود که همه انحرافات و مفسد در مفهوم ظلم و ستم جمع است و ظالم مفهوم وسیعی دارد که تمام گنهکاران، مخصوصا گمراهان گمراه کننده را در بر می گیرد.

این ندا دهنده کیست؟

در اینکه این موذن (ندا دهنده) که صدای او را همگان می شنوند و در حقیقت، سیطره تفوقی بر همه آنها دارد کیست؟ از آیه چیزی استفاده نمی شود، ولی در روایات اسلامی که در تفسیر و توضیح آیه فوق آمده است، غالباً به امیر مؤمنان علی (علیه السلام) تفسیر شده است.

حاکم ابوالقاسم حسکانی که از دانشمندان اهل سنت است به سند خود از محمد حنفیه از علی (علیه السلام) نقل می کند که فرمود: انا ذالک المؤمن: آنکه این ندا را در می دهد منم و همچنین به سند خود از ابن عباس نقل می کند که علی (علیه السلام) در قرآن نامهایی دارد که مردم آنها را نمی دانند، از جمله موذن در آیه شریفه فاذن مؤذن بینهم: (علی است که این ندا را در می دهد و می گوید) الا لعنة علی الذین کذبوا بولایتی و استخفوا بحقی: (لعنت خدا بر آنها باد که ولایت مرا تکذیب کردند و حق مرا کوچک شمردند).

از طرق شیعه نیز روایات متعددی در این زمینه وارد شده است، از جمله اینکه صدوق با سند خود از امام باقر نقل می کند که امیر مومنان علی (علیه السلام) به هنگام بازگشت از میدان جنگ نهروان، مطلع شد که معاویه آشکارا او را دشنام می دهد و یارانش را به قتل می رساند، حضرت برخاست و خطابه‌ای ایراد کرد و در ضمن فرمود: (ندا دهنده در دنیا و آخرت منم همانگونه که

خداوند می فرماید: فاذن مؤذن بينهم ان لعنة الله على الظالمين، من آن مؤذن رستاخیزم، و نیز می فرماید و اذان من الله و رسوله (به هنگام حج باید از طرف خدا و پیامبر این صدا به گوش همه مردم برسد...) آن مؤذن نیز من بودم. ما فکر می کنیم علت اینکه امیر مومنان علی (علیه السلام) به عنوان مؤذن و ندا دهنده در آن روز انتخاب می شود. این است که اولاً در دنیا نیز این منصب را از طرف خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) داشت زیرا پس از فتح مکه مأموریت پیدا کرد که سوره براءت را در

موسم حج با صدای رسا برای همه مردم بخواند و اعلام دارد و اذان من الله و رسوله الى الناس يوم الحج الاكبر ان الله بری من المشركين و رسوله: (این ندائی است از طرف خداوند و پیامبرش به همه مردم در روز حج اکبر که خدا و رسولش از مشرکان بی زارند).

ثانیاً موقف علی (علیه السلام) در تمام طول زندگی موقف مبارزه با ظلم و ستم و درگیری مداوم با ظالمان و ستمگران بود، آنچنان که حمایت از مظلوم و دشمنی با ظالم در تمام فرازهای تاریخ زندگیش - با توجه به شرائط خاص عصرش - می درخشد، مگر نه این است که زندگی در جهان دیگر یکنوع تجسم بزرگ و تکامل یافته از زندگی انسانها در این جهان است بنابراین چه جای تعجب که مؤذن آن روز یعنی آن کس که ندای لعن بر ظالمان را در میان بهشت و دوزخ از طرف خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) سرمی دهد علی (علیه السلام) باشد.

از آنچه گفتیم پاسخ نویسنده المنار روشن می شود، که در فضیلت بودن این مقام برای علی (علیه السلام) تردید می کند و می گوید: (معلوم نیست که این کار برای او فضیلتی باشد)!

باید گفت همانطور که نمایندگی از سوی پیامبر در مراسم حج و ابلاغ سوره  
برائت یکی از بزرگترین افتخارات او محسوب می شود، و همانطور که مبارزه  
با ظالمان و ستمگران از برجسته‌ترین فضائل او است، تصدی این منصب در  
قیامت که دنباله همان برنامه است نیز فضیلت آشکاری محسوب می شود.  
و نیز از آنچه گفتیم پاسخ (آلوسی) نویسنده تفسیر (روح المعانی) که می  
گوید: صدور این احادیث از طرق اهل سنت ثابت نیست روشن گردید، زیرا  
همانطور که دانستیم این حدیث را دانشمندان اهل تسنن و شیعه هر دو در  
کتابهای خود آورده اند.

## آیه (46) تا (49) و ترجمه

(و بینهما حجاب و علی الا عراف رجال يعرفون كلا بسيمئهم و نادوا أصحاب الجنة أن سلم عليكم لم يدخلوها و هم يطمعون) (46) (و إذا صرفت أبصرهم تلقاء أصحاب النار قالوا ربنا لا تجعلنا مع القوم الظلمين) (47) (و نادى أصحاب الا عراف رجالا يعرفونهم بسيمئهم قالوا ما أغنى عنكم جمعكم و ما كنتم تستكبرون) (48) (اهؤلاء الذين أقسمتم لا ينالهم الله برحمة ادخلوا الجنة لا خوف عليكم و لا أنتم تحزنون) (49)

ترجمه:

46 - و در میان آندو (بهشتیان و دوزخیان) حجابی قرار دارد و بر (اعراف) مردانی هستند که هر یک از آندو را از سیمایشان می شناسند و به بهشتیان صدا می زنند که درود بر شما باد، اما داخل بهشت نمی شوند در حالی که امید آن را دارند.

47 - و هنگامی که چشمشان به دوزخیان می افتد می گویند: پروردگارا ما را با جمعیت ستمگران قرار مده!

48 - و اصحاب اعراف مردانی (از دوزخیان را) که از سیمایشان آنها را می شناسند صدا می زنند و می گویند دیدید که گردآوری شما (از مال و ثروت و زن و فرزند) و تکبرهای شما به حالتان سودی نداد؟!

49 - آیا اینها (این واماندگانی که بر اعراف هستند) همانها نیستند که سوگند یاد کردید

رحمت خدا هرگز شامل حالشان نخواهد شد (ولی به خاطر ایمان و بعضی اعمال خیرشان خداوند آنها را مشمول رحمت خود ساخت هم اکنون به آنها گفته می شود) داخل بهشت شوید که نه ترسی دارید و نه غمناک می شوید.

تفسیر:

اعراف گذرگاه مهمی به سوی بهشت

در تعقیب آیات گذشته که گوشه‌ای از سرگذشت بهشتیان و دوزخیان را بیان می‌کرد، در این آیات درباره اعراف که منطقی‌های است حد فاصل میان بهشت و دوزخ، با ویژگی‌هایی که دارد سخن می‌گوید.

نخست به حجابی که در میان بهشتیان و دوزخیان کشیده شده است اشاره کرده، می‌گوید: (میان این دو گروه حجابی قرار دارد) (و بینهما حجاب).

از آیات بعد چنین استفاده که حجاب مزبور همان (اعراف) است که مکان مرتفعی است در میان این دو گروه، که مانع از مشاهده یکدیگر می‌شود، ولی وجود چنین حجابی مانع از آن نیست که آواز و صدای یکدیگر را بشنوند چنانکه در آیات قبل گذشت، بسیار دیده ایم که همسایگان مجاور از پشت دیوار با یکدیگر سخن می‌گویند و از حال یکدیگر جويا می‌شوند، در حالی که یکدیگر را نمی‌بینند، البته کسانی که بر اعراف یعنی قسمتهای بالای این مانع مرتفع قرار دارند، هر دو گروه را می‌توانند ببینند (دقت کنید).

گرچه از پاره‌ای از آیات قرآن مانند آیه 55 سوره صافات استفاده می‌شود که اهل بهشت گهگاه می‌توانند، از مقام خود، سر برآورند و دوزخیان را بنگرند، ولی این گونه استثنائات منافاتی با چگونگی بهشت و دوزخ و وضع اصلی آن دو ندارد، و آنچه در بالا گفته شد، کیفیت اصلی این دو موقف را نشان می‌دهد، اگر چه این قانون نیز استثناهایی دارد و ممکن است در شرایط خاصی بعضی از بهشتیان، دوزخیان را بنگرند.

آنچه در اینجا باید قبل از بحث درباره چگونگی اعراف موکدا یادآور شویم این است که تعبیراتی که درباره قیامت و زندگی جهان دیگر می‌شود، هیچگاه

نمیتواند از تمام خصوصیات آن زندگی پرده برداری کند، و گاهی این تعبیرات جنبه تشبیه و مثال دارد و گاهی تنها شبیحی را نشان می دهد، زیرا زندگی آن جهان در افقی بالاتر و به مراتب از زندگی این جهان وسیعتر است، درست همانند وسعت زندگی این جهان در برابر دنیای رحم مادر و عالم جنین، بنابراین اگر الفاظ و مفاهیمی که برای زندگی این جهان داریم نتواند گویای تمام آن مفاهیم باشد جای تعجب نیست.

سپس قرآن می گوید: (بر اعراف مردانی قرار دارند که هر یک از جهنمیان و دوزخیان را در جایگاه خود می بینند و از سیمایشان آنها را می شناسند) (و علی الاعراف رجال یعرفون کلاً بسیماهم).

(اعراف) در لغت جمع عرف (بر وزن گفت) به معنی محل مرتفع و بلند است، و اینکه به یالهای اسب و پره های بلند پشت گردن خروس، (عرف الفرس) یا (عرف الدیک) گفته می شود به همین جهت است که در محل مرتفعی از بدن آنها قرار دارد (درباره خصوصیات سرزمین اعراف که در آیه آمده پس از پایان تفسیر آیات به تفصیل سخن خواهیم گفت).

سپس می گوید: مردانی که بر اعراف قرار دارند بهشتیان را صدا می زنند و می گویند: درود بر شما باد، اما خودشان وارد بهشت نشده اند، اگر چه بسیار تمایل دارند (و نادوا اصحاب الجنة ان سلام علیکم لم یدخلوها و هم یطمعون).

اما به هنگامی که به سوی دیگر نگاه می کنند و دوزخیان را در دوزخ می بینند، به درگاه خدا راز و نیاز می کنند و می گویند: پروردگارا ما را با جمعیت ستمگران قرار مده (و اذا صرفت ابصارهم تلقاء اصحاب النار قالوا ربنا لا تجعلنا مع القوم الظالمین).

قابل توجه اینکه درباره مشاهده دوزخیان در آیه فوق تعبیر به ادا صرفت ابصارهم شده است، یعنی هنگامی که چشم آنها به سوی دوزخیان برگردانده میشود و این در حقیقت اشاره به آن است که آنها از مشاهده دوزخیان تنفر دارند گویا نگاهشان به آنها نیز آمیخته با اکراه و اجبار است.

در آیه بعد اضافه که اصحاب اعراف، جمعی از دوزخیان را که از چهره و سیمایشان می شناسند صدا می زنند و مورد ملامت و سرزنش قرار می دهند که دیدید عاقبت گردآوری اموال و نفرات در دنیا و تکبر ورزیدن از قبول حق، به شما سودی نداد، چه شد آن مالها؟ و کجا رفتند آن نفرات؟ و چه نتیجهای گرفتید از آنهمه کبر و خودپرستی؟ (و نادى اصحاب الاعراف رجالا يعرفونهم بسيماهم قالوا ما اغنى عنكم جمعكم وما كنتم تستكبرون).

بار دیگر با همان زبان ملامت و سرزنش در حالی که اشاره به جمعی از ضعفای مومنان که بر اعراف قرار گرفتهاند می کنند، می گویند: (آیا اینها همان کسانی هستند که شما سوگند یاد کردید هیچگاه خداوند آنان را مشمول رحمت خود قرار نخواهد داد) (اهؤلاء الذين اقسمتم لا ينالهم الله برحمة).

سرانجام رحمت الهی شامل حال این دسته از ضعفای مومنان شده و به آنها خطاب می شود که وارد بهشت شوید نه ترسی بر شما است و نه در آنجا غم و اندوهی دارید (ادخلوا الجنة لا خوف عليكم ولا انتم تحزنون).

از آنچه گفتیم روشن شد که منظور از ضعفای مومنان آنها هستند که ایمان دارند و دارای حسنات و کارهای نیکی هستند، ولی بر اثر آلودگیها و پارهای از گناهان همواره مورد تحقیر دشمنان حق قرار داشتند و روی آنها تکیه می کردند چگونه ممکن است چنین افرادی مشمول رحمت الهی واقع شوند، ولی سرانجام

روح ایمان و حسناتی که داشتند، در پرتو لطف و رحمت الهی کار خود را می کند و سرنوشت سعادت‌مندانهای می یابند.

اصحاب اعراف چه کسانی هستند؟

همانطور که گفتیم (اعراف) در اصل به معنی زمینهای برجسته است و با قرائنی که در آیات فوق و احادیث پیشوایان اسلام آمده روشن می شود که مکان خاصی است میان دو قطب سعادت و شقاوت یعنی بهشت و دوزخ که همچون حجابی میان این دو کشیده شده و یا همچون زمین مرتفعی در میان این دو فاصله گردیده است به طوری که آنها روی آن قرار دارند، مشرف بر بهشت و دوزخند و هر دو گروه را مشاهده میکنند، و از چهره های تاریک و روشن آنها می توانند آنها را بشناسند اکنون ببینیم چه کسانی بر اعراف قرار دارند و اصحاب اعراف کیانند؟

بررسی آیات چهارگانه فوق نشان می دهد که دو گونه صفات مختلف و متضاد برای این اشخاص ذکر شده است:

در آیه اول و دوم، افرادی که بر اعراف قرار دارند چنین معرفی شده اند که آرزو دارند وارد بهشت شوند ولی موانعی آنها را جلوگیری کرده است به هنگامی که نگاه به بهشتیان می کنند بر آنها درود می فرستند، و می خواهند با آنها باشند، اما هنوز نمی توانند، و به هنگامی که نظر به دوزخیان می افکنند، از سرنوشت آنها وحشت نموده و به خدا پناه می برند.

ولی از آیه سوم و چهارم استفاده می شود که آنها افرادی با نفوذ و صاحب قدرتند، دوزخیان را مؤاخذه و سرزنش می کنند و به و اماندگان در اعراف کمک می نمایند که از آن بگذرند و به سر منزل سعادت برسند.

روایاتی که در زمینه اعراف و اصحاب اعراف نقل شده نیز ترسیمی از دو گروه متضاد می‌کند، در بسیاری از روایات که از ائمه اهل بیت (علیهم‌السلام) نقل شده می‌خوانیم: نحن الاعراف: (مائیم اعراف) یا (آل محمد هم الاعراف): (خاندان پیامبر (ﷺ) اعرافند) و مانند این تعبیرات.

و در بعضی دیگر از روایات می‌خوانیم: هم اکرم الخلق علی الله تبارک و تعالی: (آنها گرامیترین مردم در پیشگاه خداوند) و یا هم الشهداء علی الناس و النبیین شهدائهم: (آنها گواهان بر مردمند و پیامبران گواهان آنها هستند) و روایات دیگر که حکایت دارد آنها پیامبران و امامان و صلحاء و بزرگانند.

ولی دسته دیگری از روایات می‌گوید: آنها و اماندگانی هستند که بدیها و نیکی‌هایشان مساوی بوده است یا گنهکارانی هستند که اعمال نیکی نیز داشته‌اند، مانند حدیثی که از امام صادق (علیه‌السلام) نقل شده که فرمود: هم قوم استوت حسناتهم و سیئاتهم فان ادخلهم النار فبذنوبهم و ان ادخلهم الجنة فبرحمتهم: (آنها گروهی هستند که حسنات و سیئاتشان مساوی است، اگر خداوند آنها را به دوزخ بفرستد بخاطر گناهانشان است و اگر به بهشت بفرستد به برکت رحمت او است).

روایات متعدد دیگری در تفاسیر اهل تسنن از (حذیفه) و (عبد الله بن عباس) و (سعید بن جبیر) و امثال آنها به همین مضمون نقل شده است.

در همین تفاسیر نیز مدارکی بر اینکه اهل اعراف، صلحاء و فقها و علما و یا فرشتگان هستند دیده می‌شود.

گرچه ظاهر آیات و ظاهر این روایات در ابتدا متضاد به نظر می‌رسد، و شاید همین امر سبب شده است که مفسران در این باره اظهار نظرهای متفاوت و

گوناگون کنند، اما با دقت روشن می شود که نه در میان آیات و نه در میان روایات تضادی وجود ندارد، بلکه همه یک واقعیت را تعقیب می کنند.

توضیح اینکه همانطور که گفتیم از مجموع آیات و روایات چنین استفاده که اعراف گذرگاه سخت و صعب العبوری بر سر راه بهشت سعادت جاویدان است، طبیعی است که افراد نیرومند و قوی یعنی صالحان و پاکان با سرعت از این گذرگاه عبور می کنند اما افرادی که خوبی و بدی را به هم آمیختند در این مسیر وامی مانند.

همچنین طبیعی است که سرپرستان جمعیت و پیشوایان قوم در گذرگاه های سخت همانند فرماندهانی که در اینگونه موارد در آخر لشکر راه می روند تا همه سپاهیان بگذرند، در آنجا توقف می کنند تا به کمک ضعفای مومنان بشتابند و آنها که شایستگی نجات را دارند در پرتو امدادشان رهائی یابند.

بنابراین در اعراف، دو گروه وجود دارند، ضعیفان و آلودگانی که در رحمتند و پیشوایان بزرگی که در همه حال یار و یاور ضعیفانند، بنابراین قسمت اول آیات و روایات اشاره به گروه نخستین یعنی ضعیفاست و قسمت دوم اشاره به گروه دوم یعنی بزرگان و انبیاء و امامان و صلحا.

در بعضی از روایات نیز شاهد این جمع به خوبی دیده می شود مانند روایتی که در تفسیر علی بن ابراهیم از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: (الاعراف کثبان بین الجنة و النار و الرجال الائمة یقفون علی الاعراف مع شیعتهم و قد سبق المؤمنون الی الجنة بلا حساب...): (اعراف، تپه های است میان بهشت و دوزخ، و امامان آن مردانی هستند که بر اعراف در کنار شیعیان (گنجهکارشان) قرار می گیرند، در حالی که مؤمنان (خالص) بدون نیاز به حساب در بهشت جای گرفته اند...)

بعد اضافه می کند: (امامان و پیشوایان در این موقع به پیروان گناهکار خود می گویند خوب نگاه کنید، برادران با ایمان خود را چگونه بدون حساب به بهشت شتافته اند، و این همان است که خداوند می گوید: سلام علیکم لم یدخلوها و هم یطمعون) یعنی آنها به بهشتیان درود می فرستند در حالی که خودشان هنوز وارد بهشت نشده اند و آرزو دارند).

سپس به آنها گفته می شود، دشمنان حق را بنگرید که چگونه در آتشند و این همان است که خداوند می فرماید: (و اذا صرفت ابصارهم تلقاء اصحاب النار قالوا ربنا لا تجعلنا مع القوم الظالمین...) بعد به دوزخیان می گویند اینها (پیروان و شیعیانی که آلوده گناهای بوده اند) همانها هستند که شما می گفتید هرگز مشمول رحمت الهی نخواهند شد، (سپس رحمت الهی شامل حال آنها شده) و به این دسته از گنهکاران (که بر اثر ایمان و اعمال صالحی شایستگی عفو و آمرزش دارند) از طرف امامان و پیشوایان دستور داده می شود که به سوی بهشت بروید نه ترسی دارید و نه غمی).

شبیه همین مضمون در تفاسیر اهل تسنن از حذیفه از پیامبر (ﷺ) نقل شده است.

بار دیگر تکرار می کنیم که سخن درباره جزئیات رستاخیز و خصوصیات زندگی در جهان دیگر درست به این می ماند که ما از دور شبی بینیم و آنرا توصیف کنیم در حالی که آن شب با زندگی ما تفاوت بسیاری دارد و ما تنها با الفاظ محدود و نارسای خود می توانیم اشاره کوتاهی به آن کنیم.

نکته قابل توجه اینکه زندگی در جهان دیگر بر اساس الگوهای است که از این جهان گرفته می شود در مورد اعراف نیز همینگونه است زیرا در این دنیا مردم سه گروهند، مومنان راستین که در پرتو ایمان به آرامش کامل رسیده اند و

از هیچگونه مجاهدتی دریغ ندارند، و معاندان و دشمنان لجوج حق که به هیچ وسیله به راه نمی آیند، و گروه سومی که در گذرگاه صعب العبوری میان این دو گروه قرار گرفته اند و بیشتر توجه رهبران راستین و پیشوایان حق نیز به آنها است که در کنارشان بمانند و دستشان را بگیرند و از مرحله اعراف مانند نجاتشان دهند تا در صف مومنان حقیقی قرار گیرند.

و از اینجا نیز روشن می شود که دخالت انبیاء و امامان در وضع این گروه در قیامت همانند دخالتشان در زمینه رهبری در این دنیا هیچگونه منافاتی با قدرت مطلقه پروردگار و حاکمیت او بر همه چیز ندارد، بلکه هر چه آنها می کنند به اذن و فرمان او است.

آیه (50) و (51) و ترجمه

(و نادى أصحاب النار أصحاب الجنة أن أفيضوا علينا من الماء أو مما رزقكم الله قالوا إن الله حرمهما على الكافرين) (50) (الذين اتخذوا دينهم لهوا ولعبا و غرتهم الحياة الدنيا فاليوم ننسئهم كما نسوا لقاء يومهم هذا و ما كانوا بآيتنا يحدون) (51)

ترجمه:

50 - و دوزخیان، بهشتیان را صدا می زنند که (محبت کنید) و مقداری آب یا از آنچه خدا به شما روزی داده به ما ببخشید، آنها (در پاسخ) می گویند خداوند اینها را بر کافران تحریم کرده است.

51 - همانها که دین و آئین خود را سرگرمی و بازیچه گرفتند و زندگی دنیا آنها را مغرور ساخت امروز ما آنها را فراموش می کنیم چون لقای چنین روزی را فراموش کردند، و آیات ما را انکار نمودند.

تفسیر:

نعمتهای بهشتی بر دوزخیان حرام است پس از آنکه بهشتیان و دوزخیان هر کدام در محل مناسب خود مستقر شدند گفتگوهائی در میان آنها رد و بدل می شود که نتیجه آن مجازات و کیفری است روحانی و معنوی برای دوزخیان.

نخست دوزخیان که در وضع بسیار ناگواری بسر می برند فریاد می زنند و از بهشتیان تمنای آب و ارزاق بهشتی می نمایند تا عطش سوزان خود را تسکین بخشند و از آلام خود بکاهند (و نادى اصحاب النار اصحاب الجنة ان افيضوا علينا من الماء او مما رزقكم الله).

ولی بلافاصله بهشتیان دست رد بر سینه آنها گذارده، و (می گویند خداوند اینها را بر کافران تحریم کرده است) (قالوا ان الله حرمهما علی الکافرین).

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد

1 - قرآن گفتگوی دوزخیان با بهشتیان را با جمله (نادی) که معمولاً برای سخن گفتن از دور است آورده و این نشان می دهد که در میان این دو گروه فاصله بسیار زیادی است، و البته این موضوع هیچ بعید نیست که حتی تا میلیونها فرسنگ فاصله سخن یکدیگر را بشنوند و حتی یکدیگر را در پارهای از اوقات ببینند، و اگر این موضوع در گذشته ممکن بود برای بعضی مشکلی ایجاد کند در عصر و زمان ما که انتقال صداها و تصویرها از فاصله های بسیار دور در همین جهان حل شده است جای تعجب نخواهد بود.

2 - نخستین تقاضای دوزخیان در آیه فوق همان آب ذکر شده و این طبیعی است که شخصی که در آتش می سوزد قبل از هر چیز آب می طلبد تا عطش سوزان خود را تسکین بخشد.

3 - جمله مما رزقکم الله (از آنچه خدا بشما روزی داده) که تعبیری است سر بسته و توأم با یک نوع ابهام نشان که حتی دوزخیان نمی توانند از ماهیت و انواع نعمتهای بهشتی آگاه شوند، این موضوع با بعضی از احادیث که می گوید در بهشت نعمتهائی است که هیچ چشمی ندیده و هیچ گوشی نشنیده و به فکر هیچ انسانی نگذشته است کاملاً تطبیق می کند.

ضمناً از اینکه این جمله با او عطف شده نشان می دهد که نعمتهای دیگر بهشتی مخصوصاً میوه ها می تواند جانشین آب گردد، و عطش سوزان انسان را تسکین بخشد.

4 - جمله ( **ان الله حرمهما علی الکافرین** ) ( خداوند آنها را بر کافران حرام کرده ) اشاره به این است که بهشتیان مضایقهای از بخشیدن این نعمتها ندارند زیرا نه چیزی از آنها کم می شود و نه در درون سینه، کینههای نسبت به کسی دارند، حتی نسبت به دشمنانشان، ولی وضع دوزخیان آنچنان است که نمی توانند از نعمتهای بهشتی بهره گیرند، این تحریم در حقیقت یک نوع تحریم تکوینی است، همانند محرومیت بسیاری از بیماران از غذاهای لذیذ و رنگارنگ. در آیه بعد سبب محرومیت آنها را تشریح می کند و با ذکر صفات دوزخیان روشن می سازد که این سرنوشت شوم را خودشان برای خویشان فراهم ساخته اند نخست می گوید: آنها کسانی هستند که دین و مذهب خود را به سرگرمی و بازی گرفتند ( **الذین اتخذوا دینهم لهوا ولعبا** ).

و زندگی دنیا آنها را فریب داد و مغرور ساخت ( **و غرثهم الحیاة الدنیا** ). این امور سبب شد که آنها در لجنزار شهوات فرو روند و همه چیز حتی رستاخیز را به دست فراموشی بسپارند و گفتار پیامبران و آیات الهی را انکار کنند، لذا به دنبال آن اضافه امروز هم ما آنها را فراموش خواهیم کرد همانگونه که آنها لقای چنین روزی را فراموش کردند و همانگونه که آیات ما را انکار نمودند ( **فالیوم ننسأهم کما نسوا لقاء یومهم هذا و ما کانوا بایاتنا یحیدون** ).

بدیهی است منظور از نسیان و فراموشی که در اینجا به خدا نسبت داده شده این است که با آنها آنچنان رفتار می کند که شخص فراموشکار رفتار می نماید درست مثل اینکه انسان به دوست فراموشکارش می گوید حالا که تو ما را فراموش کردی ما هم تو را فراموش خواهیم کرد یعنی با تو رفتار فراموشکارانه می کنیم.

ضمناً از این آیه استفاده می شود که نخستین مرحله گمراهی و انحراف آن  
است که انسان مسائل سرنوشتساز خود را جدی نگیرد و با آنها به عنوان یک  
سرگرمی و بازیچه رفتار کند این موضوع سرانجام به کفر مطلق و انکار همه  
حقایق منتهی می شود.

آیه (52) و (53) و ترجمه

(و لقد جئتهم بكتب فصلنه على علم هدى و رحمة لقوم يؤمنون) (52)  
(هل ينظرون إلا تأويله يوم يأتي تأويله يقول الذين نسوه من قبل قد جاءت رسل ربنا بالحق فهل لنا من شفعاء فيشفعوا لنا أو نرد فنعمل غير الذي كنا نعمل قد خسروا أنفسهم و ضل عنهم ما كانوا يفترون) (53)  
ترجمه:

52 - ما کتابی برای آنها آوردیم که با آگاهی (اسرار و رموز) آنرا شرح دادیم (کتابی) که مایه هدایت و رحمت برای جمعیتی است که ایمان می آورند.  
53 - آیا آنها انتظار دارند سرانجام تهدیدهای الهی را مشاهده کنند؟ امروز که این امر انجام گیرد (کار از کار گذشته و بیداری سودی نخواهد داشت و) آنها که آنرا قبلاً فراموش کرده بودند می گویند فرستادگان پروردگار ما به حق آمدند، آیا (امروز) شفیعیانی برای ما وجود دارند که برای ما شفاعت کنند؟ یا (امکان دارد) باز گردیم و اعمالی غیر از آنچه انجام دادیم انجام دهیم؟! (ولی) آنها سرمایه وجود خود را از دست دادند و معبودهائی را که به دروغ ساخته بودند همگی از نظرشان گم می شوند (نه راه بازگشتی دارند و نه شفیعیانی).

تفسیر:

آیه نخست اشاره به این است که محرومیت کفار و سرنوشت شومشان نتیجه کوتاهیها و تقصیرات خودشان است و گرنه از ناحیه خداوند هیچ گونه کوتاهی در هدایت و رهبری و ابلاغ آیات و بیان درسهای تربیتی نشده است لذا می گوید ما در هدایت و راهنمایی آنها چیزی فروگذار نکردیم کتابی برای آنها

فرستادیم که تمام اسرار و رموز آن را با آگاهی کامل تشریح کردیم (ولقد  
جئناهم بکتاب فصلناه علی علم).

(کتابی که مایه هدایت و موجب رحمت برای ایمان آورندگان بود اگر چه  
افراد لجوج و خودخواه از آن بی بهره می مانند (هدی و رحمة لقوم یومنون).  
در آیه بعد اشاره به طرز تفکر غلط تبہکاران و منحرفان در زمینه هدایت‌های  
الهی کرده می گوید: (گویا آنها انتظار دارند که سرانجام و نتیجه وعده ها و  
وعیدهای الهی را با چشم خود ببینند (بهشتیان را در بهشت و دوزخیان را در  
دوزخ مشاهده کنند) تا ایمان بیاورند)! (هل ينظرون الا تاويله).

اما چه انتظار نابجائی است، زیرا هنگامی که نتایج و سرانجام این وعده های  
الهی را مشاهده کنند، کار از کار گذشته است و راهی برای بازگشت باقی نمانده  
است (در آن هنگام آنها که کتاب خدا و برنامه های آسمانی او را به دست  
فراموشی سپردند، اعتراف می کنند، که فرستادگان پروردگار به حق مبعوث شده  
بودند و گفتار آنها نیز همه حق بود (یوم یاتی تاویلہ یقول الذین نسوه من قبل قد  
جاءت رسل ربنا بالحق).

اما در این هنگام در وحشت و اضطراب فرو می روند، و به فکر چاره‌جویی  
می افتند و می گویند: آیا شفیعیانی یافت می شود که برای ما شفاعت کنند؟!  
(فهل لنا من شفعاء فیشفعوا لنا).

و یا اگر شفیعیانی برای ما در کار نیست و اصولاً شایسته شفاعت نیستیم (آیا  
ممکن است به عقب بازگردیم و اعمالی غیر آنچه انجام دادیم انجام دهیم) و  
تسلیم حق و حقیقت باشیم (اونرد فنعمل غیر الذی کنا نعمل).

ولی افسوس این بیداری بسیار دیر است، نه راه بازگشتی وجود دارد و نه  
شایستگی شفاعت دارند، زیرا آنها سرمایه های وجود خود را از دست داده و

گرفتار خسران و زیانی شده اند که تمام وجودشان را در برمی گیرد (قد خسروا انفسهم).

و بر آنها ثابت می شود که بتها و معبودهای ساختگی آنان در آنجا هیچگونه نقشی ندارد و در حقیقت (همه آنها از نظرشان گم می شوند) (و ضل عنهم ما كانوا یفترون).

گویا دو جمله آخر آیه پاسخی است به دو درخواست آنان، یعنی اگر بنا شود دست به دامن شفیعانی بزنند باید دست به دامن همان بتهایی بزنند که در دنیا در برابر آنها سجده می کردند، در حالی که آن بتها در آنجا هیچگونه منشا اثر نیستند.

و اما بازگشت آنها به دنیا در صورتی امکان دارد که سرمایه‌های در اختیار داشته باشند در حالی که آنها همه سرمایه های خود را از دست داده و گرفتار خسروانی شده اند که سراسر وجودشان را در برگرفته است.

از این آیه اولاً استفاده می شود که انسان در اعمال خود مختار و آزاد است و الا تقاضای بازگشت به دنیا نمی کرد تا اعمال بد خود را جبران کند ثانیاً استفاده می شود که جهان دیگر جای انجام عمل و کسب فضیلت و نجات نیست.

## آیه (54) و ترجمه

(إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنَّجْمُ مَسْخَرَتٌ بَأْمَرِهِ أَلَّا لَهُ الْخَلْقُ وَالْإِلَٰهَ رَبُّ الْعَالَمِينَ) (54)

ترجمه:

54 - پروردگار شما خداوندی است که آسمانها و زمین را در شش روز (شش دوران) آفرید، سپس به تدبیر جهان هستی پرداخت، با (پرده تاریک) شب، روز را می پوشاند و شب به دنبال روز به سرعت در حرکت است، و خورشید و ماه و ستارگان را آفرید در حالی که مسخر فرمان او هستند، آگاه باشید که آفرینش و تدبیر (جهان) برای او (و به فرمان او) است. پر برکت (و زوالناپذیر) است خداوندی که پروردگار جهانیان است.

تفسیر:

در آیات گذشته خواندیم که مشرکان در قیامت به اشتباه بزرگ خود در انتخاب معبود پی می برند آیه مورد بحث معبود حقیقی و واقعی را با ذکر صفات خاصش معرفی می کند، تا آنها که حقیقتجو هستند قبل از فرا رسیدن رستاخیز در همین جهان او را به روشنی بشناسند، نخست می گوید: (معبود و پروردگار شما آن کس است که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید یعنی معبود کسی جز آفریدگار نمی تواند باشد) (إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ) آیا جهان در شش روز آفریده شده

بحث از آفرینش جهان در شش روز در هفت مورد از آیات قرآن مجید آمده است ولی در سه مورد، علاوه بر آسمانها و زمین، (ما بینهما) (آنچه در میان زمین

و آسمان قرار دارد) نیز به آن اضافه شده است که در حقیقت توضیحی است برای جمله قبل، زیرا همه اینها در معنی آسمانها و زمین جمع است، چون می دانیم آسمان شامل تمام چیزهایی می شود که در جهت بالا قرار دارد و زمین نقطه مقابل آن است.

در اینجا فوراً این سؤال به ذهن می آید که قبل از آفرینش زمین و آسمان شب و روزی وجود نداشت، که اینها در آن آفریده شود شب و روز از گردش زمین به دور خود و در برابر نور آفتاب به وجود می آید.

به علاوه پیدایش مجموعه جهان در شش روز، یعنی کمتر از یک هفته چیزی است بر خلاف علم، زیرا علم می گوید: میلیاردها سال طول کشید تا زمین و آسمان به وضع کنونی درآمد.

ولی با توجه به مفهوم وسیع کلمه (یوم) (روز) و معادل آن در زبانهای دیگر، پاسخ این سؤال روشن است، زیرا بسیار می شود که یوم به معنی (یک دوران) به کار می رود، خواه این دوران یک سال باشد یا صد سال یا یک میلیون سال و یا میلیاردها سال، شواهدی که این حقیقت را ثابت می کند و نشان یکی از معانی یوم همان دوران است فراوان می باشد:

1 - در قرآن صدها بار کلمه (یوم) و (ایام) به کار رفته است، و در بسیاری از موارد به معنی شبانه روزی معمول نیست، مثلاً تعبیر از عالم رستاخیز به (یوم القيامة) نشان می دهد که مجموعه رستاخیز که دورانی است بسیار طولانی به عنوان روز قیامت شمرده شده است، از پاره‌های از آیات قرآن استفاده می شود که روز رستاخیز و محاسبه اعمال مردم پنجاه هزار سال طول می کشد (سوره معارج آیه 4)

2 - در متن کتب لغت نیز می خوانیم که یوم گاهی به مقدار زمان میان طلوع و غروب آفتاب گفته می شود و گاهی به مدتی از زمان هر مقدار بوده باشد.

3 - در روایات و سخنان پیشوایان دینی نیز کلمه یوم به معنی دوران بسیار آمده است، چنانکه امیر مومنان علی در نهج البلاغه می فرماید: الدهر یومان یوم لک و یوم علیک: دنیا برای تو دو روز است، روزی به سود تو است و روزی به زیان تو.

در تفسیر برهان در ذیل همین آیه از تفسیر علی بن ابراهیم نیز میخوانیم که امام فرمود فی سته ایام یعنی فی سته اوقات: شش روز یعنی شش وقت و دوران.

4 - در گفتگوهای روزمره و اشعار شعرا در زبانهای مختلف کلمه یوم و معادل آن نیز به معنی دوران زیاد دیده میشود، مثلاً میگوئیم کره زمین یک روز گداخته و سوزان بود و روز دیگر سرد شد و آثار حیات در آن آشکار گردید، در حالی که دوران گداختگی زمین به میلیاردها سال بالغ میشود.

یا اینکه میگوئیم یک روز بنی امیه خلافت اسلام را غصب کردند، و روز دیگر بنی عباس، در حالی که دوران خلافت هر یک به ده ها یا صدها سال بالغ میگردد.

شعر ظریف و پر معنایی از کلیم کاشانی داریم که شاهد روشنی برای بحث ما است آنجا که میگوید:

بد نامی حیات دو روزی نبود بیش آن هم کلیم با تو بگویم چسان گذشت  
یک روز صرف بستن دل شد به این و آن روز دگر به کندن دل زین و آن  
گذشت از مجموع بحث فوق چنین نتیجه می گیریم که خداوند مجموعه زمین و آسمان را در شش دوران متوالی آفریده است، هر چند این دورانه‌ها گاهی به

میلیونها یا میلیاردها سال بالغ شده است و علم امروز هیچگونه مطلبی را که مخالف این موضوع باشد بیان نکرده است.

این دورانهای ششگانه محتملا به ترتیب ذیل بوده است:

1 - روزی که همه جهان به صورت توده گازی شکلی بود که با گردش به دور خود از هم جدا گردید و کرات را تشکیل داد.

2 - این کرات تدریجا به صورت توده مذاب و نورانی و یا سرد و قابل سکونت در آمدند.

3 - روز دیگر منظومه شمسی تشکیل یافت و زمین از خورشید جدا شد.

4 - روز دیگر زمین سرد و آماده حیات گردید.

5 - سپس گیاهان و درختان در زمین آشکار شدند.

6 - سرانجام حیوانات و انسان در روی زمین ظاهر گشتند.

آنچه در باره دورانهای ششگانه آفرینش آسمان و زمین در بالا گفتیم با آیات 8 تا 11 سوره فصلت قابل تطبیق است که شرح بیشتر در این زمینه در تفسیر همان آیات به خواست خدا بیان خواهد شد.

چرا جهان را در یک لحظه نیافرید؟

در اینجا سؤال دیگری نیز مطرح میشود که خداوند با وجود قدرت بی انتهای که دارد می توانست همه آسمانها و زمین را در یک لحظه بیافریند، چرا آنها را در این دورانهای طولانی قرار داد؟

پاسخ این سؤال را از یک نکته میتوان دریافت و آن اینکه آفرینش اگر در یک لحظه می بود، کمتر میتوانست از عظمت و قدرت و علم آفریدگار حکایت کند، اما هنگامی که در مراحل مختلف و چهره های گوناگون، طبق برنامه های منظم و حساب شده، انجام گیرد دلیل روشنتری برای شناسائی آفریدگار خواهد

بود، فی المثل اگر نطفه آدمی در یک لحظه تبدیل به نوزاد کامل میشد، آنقدر نمیتوانست عظمت خلقت را بازگو کند، اما هنگامی که در طی 9 ماه، هر روز در مرحله‌ای، و هر ماه به شکلی، ظهور و بروز کند می تواند به تعداد مراحل که پیموده است نشانه های تازه‌ای از عظمت آفریدگار بدست دهد

سپس قرآن میگوید: خداوند پس از آفرینش آسمان و زمین، زمام رهبری آنها را بدست گرفت یعنی نه تنها آفرینش از او است بلکه اداره و رهبری جهان نیز با او میباشد (ثم استوی علی العرش).

و این پاسخی است به آنها که جهان را در آفرینش نیازمند به خدا میدانند نه در بقا و ادامه هستی.

#### عرش چیست

عرش در لغت به معنی چیزی است که دارای سقف بوده باشد و گاهی به خود سقف نیز عرش گفته می شود مانند: (او کالذی مر علی قریة و هی خاویة علی عروشها) (مانند کسی که از کنار قریه‌ای گذشت در حالی که آنچنان ویران شده بود که سقفهایش فرو ریخته و دیوار بر سقفها در غلطیده بود) (بقره آیه 259).

گاهی به معنی تختهای بلند همانند تخت سلاطین نیز آمده است، چنانکه در داستان سلیمان میخوانیم که میگوید: (ایکم یاتینی بعروشها): کدامیک از شما میتوانید تخت او (بلقیس) را برای من حاضر کنید (سوره نمل آیه 38). و نیز به داربستهایی که برای برپا نگهداشتن بعضی از درختان میزنند، عرش گفته میشود: همانطور که در قرآن میخوانیم (وهو الذی انشا جنات معروشات و غیر معروشات): او کسی است که باغهایی از درختان داربستدار و بدون داربست آفرید (انعام آیه 141).

ولی هنگامی که در مورد خداوند به کار میرود و گفته می شود عرش خدا، منظور از آن مجموعه جهان هستی است که در حقیقت تخت حکومت پروردگار محسوب میشود.

اصولا جمله استوی علی العرش کنایه از تسلط یک زمامدار بر امور کشور خویش است، همانطور که جمله (ثل عرشه) (تختش فرو ریخت) به معنی از دست دادن قدرت میباشد، در فارسی نیز این تعبیر کنائی زیاد به کار میرود، مثلا میگوئیم در فلان کشور جمعی شورش کردند و زمامدارشان را از تخت فرو کشیدند، در حالی که ممکن است اصلا تختی نداشته باشد، یا جمعی به هواخواهی فلان برخاستند و او را بر تخت نشاندند، همه اینها کنایه از قدرت یافتن یا از قدرت افتادن است.

بنابراین در آیه مورد بحث جمله استوی علی العرش کنایه از احاطه کامل پروردگار و تسلط او بر تدبیر امور آسمانها و زمین بعد از خلقت آنها است. و از اینجا روشن میشود: آنها که جمله فوق را دلیل بر تجسم خدا گرفته اند گویا توجه به موارد استعمالات فراوان این جمله در این معنی کنائی نکرده اند. معنی دیگری برای عرش نیز هست، و آن در مواردی است که در مقابل کرسی قرار گیرد، در این گونه موارد کرسی (که معمولا به تختهای پایه کوتاه گفته میشود) ممکن است کنایه از جهان ماده بوده باشد و عرش کنایه از جهان ما فوق ماده (عالم ارواح و فرشتگان) چنانکه در تفسیر آیه وسع کرسیه السماوات و الارض در سوره بقره مشروحا گذشت.

سپس میفرماید: او است که شب را همچون پوششی بر روز می افکند و روشنائی روز را با پرده های ظلمانی شب می پوشاند (یغشی الليل النهار).

جالب توجه اینکه تعبیر فوق تنها در مورد شب ذکر شده و نفرموده بوسیله روز تاریکی شب را نیز میپوشاند زیرا پوشش تنها مناسب تاریکی است، نه روشنائی.

بعد از آن اضافه می کند: شب با سرعت به دنبال روز در حرکت است همانند طلبکاری که با سرعت به دنبال بدهکار میدود (یطلبه حثیثا).

این تعبیر با توجه به موقعیت شب و روز در کره زمین تعبیر جالبی است زیرا اگر کسی از بیرون کره زمین ناظر چگونگی حرکت آن به دور خود و افتادن سایه مخروطی شکل زمین بر روی خودش بوده باشد با توجه به اینکه کره زمین با سرعت سرسام آوری (در حدود 30 کیلومتر در دقیقه) به دور خود میگردد چنین احساس می کند که گویا هیولای سیاه مخروطی شکل با سرعت زیاد در روی این کره به دنبال روشنائی روز در حرکت است، ولی این موضوع در مورد روشنائی روز صادق نیست زیرا روشنائی آفتاب در نیمی از کره زمین و در تمام فضای اطراف پخش است، و شکلی به خود نمی گیرد، تنها تاریکی شب است که به صورت سایه مخروطی شکل همانند یک شبح اسرارآمیز غولپیکر روی زمین میدود.

باز اضافه می کند او است که خورشید و ماه و ستارگان را آفریده است، در حالی که همه سر بر فرمان او هستند (والشمس والقمر والنجوم مسخرات بامرہ).

(درباره تسخیر خورشید و ماه و ستارگان و معانی آن در ذیل آیات مناسب، به خواست خدا، بحث خواهیم کرد)

پس از ذکر آفرینش جهان هستی و نظام شب و روز و آفرینش ماه و خورشید و ستارگان به عنوان تاکید میگوید: آگاه باشید آفرینش و اداره امور جهان هستی تنها به دست او است (الا له الخلق والامر).

خلق و امر چیست؟

در اینکه منظور از خلق و امر چیست، میان مفسران گفتگو است، اما با توجه به قرائنی که در این آیه و آیات دیگر قرآن موجود است استفاده می شود که منظور از خلق آفرینش نخستین، و منظور از امر قوانین و نظاماتی است که به فرمان پروردگار در عالم هستی حکومت می کند و آنها را در مسیر خود رهبری می نماید.

این تعبیر در حقیقت پاسخی است به آنها که چنین می پندارند خداوند جهان را آفریده و آن را به حال خود واگذارده و کناری نشسته است، و به تعبیر دیگر عالم هستی در ایجادش نیازمند به خدا است، اما در بقا و ادامه حیات نیازی ندارد!

این جمله میگوید همانطور که جهان در حدوثش نیازمند به او است در تدبیر و ادامه حیات و ادارهاش نیز وابسته به او میباشد، و اگر لحظه ای لطف خدا از آن گرفته شود نظامش به کلی از هم گسسته و نابود میگردد.

بعضی از فلاسفه مایلند که عالم خلق را عالم ماده و عالم امر را عالم ماوراء ماده بدانند، زیرا عالم خلق جنبه تدریجی دارد و این خاصیت جهان ماده است و عالم امر جنبه دفعی و فوری دارد و این خاصیت جهان ماوراء ماده است چنانکه میخوانیم (انما امره اذا اراد شیئا ان یقول له کن فیکون): هنگامی که خداوند چیزی را اراده کند، به او فرمان می دهد موجود باش، آن هم موجود می شود (سوره یس آیه 82).

ولی با توجه به موارد استعمال امر در آیات قرآن و حتی جمله و الشمس و القمر و النجوم مسخرات بامر که در آیه مورد بحث خواندیم، استفاده می شود که امر به معنی هر گونه فرمان الهی است، خواه در جهان ماده باشد یا جهان ماورای ماده (دقت کنید).

و در پایان آیه میفرماید: پربرکت است خداوندی که پروردگار عالمیان است (تبارک الله رب العالمین).

در حقیقت این جمله بعد از ذکر آفرینش آسمان و زمین و شب و روز و خورشید و ماه و ستارگان و تدبیر جهان هستی یکنوع ستایش از مقام مقدس پروردگار است که به عنوان تعلیم به بندگان فرموده.

تبارک از ماده برکت است و ریشه آن برک (بر وزن درک) به معنی سینه شتر میباشد، و از آنجا که شتران به هنگامی که در جائی ثابت میمانند سینه خود را به زمین می چسبانند، این کلمه تدریجا معنی ثابت ماندن به خود گرفته است سپس به هر نعمتی که پایدار و با دوام باشد و هر موجودی که دارای عمر طولانی و آثار مستمر و ممتد است، موجود مبارک یا پربرکت گفته میشود، و نیز اگر می بینیم به استخرها و یا بعضی از مخازن آب برکه گفته میشود به خاطر این است که آب مدتی طولانی در آن باقی میماند.

و از اینجا روشن می شود که یک سرمایه پربرکت، سرمایه ای است که به زودی زوال نپذیرد و یک موجود مبارک موجودی است که آثار آن مدتی طولانی برقرار بماند، بدیهی است لایقترین وجود برای این صفت همان وجود خدا است او وجودی است مبارک ازلی، ابدی و سرچشمه همه برکات و نیکی ها و خیر مستمر، تبارک الله رب العالمین (در ذیل آیه 92 سوره انعام نیز در این باره سخن گفتیم).

آیه (56) و ترجمه

(ادعوا ربکم تضرعا و خفیه إنه لا یحب المعتدین) (55) (ولا تفسدوا فی الارض بعد إصلاحها و ادعوه خوفا و طمعا إن رحمت الله قریب من المحسنین)  
(56)

ترجمه:

55 - پروردگار خود را از روی تضرع و در پنهانی بخوانید (و از تجاوز دست بردارید که) او متجاوزان را دوست نمیدارد.

56 - و در زمین فساد مکنید بعد از آنکه اصلاح شده است، و او را با بیم و امید بخوانید (بیم از مسئولیتها و امید به رحمتش، و نیکی کنید) زیرا رحمت خدا به نیکوکاران نزدیک

تفسیر:

شرایط اجابت دعا

آیه گذشته با ذکر دلائل روشن این حقیقت را اثبات کرد که شایسته عبودیت و بندگی تنها خدا است، و به دنبال آن در اینجا دستور می دهد که دعا و نیایش که جان و روح عبادت است باید در برابر خدا انجام گیرد، نخست میگوید: پروردگار خود را از روی تضرع و در پنهانی بخوانید (ادعوا ربکم تضرعا و خفیه).

تضرع در اصل از ماده ضرع (بر وزن فرع) به معنی پستان گرفته شده، بنابراین فعل تضرع به معنی دوشیدن شیر از پستان می آید، و از آنجا که به هنگام دوشیدن شیر انگشتها بر نوک پستان در جهات مختلف حرکت میکنند،

این کلمه در مورد کسی که با حرکات مخصوص خود اظهار خضوع و تواضع می کند به کار میرود.

بنابراین اگر در آیه فوق میخوانیم خدا را از روی تضرع بخوانید یعنی با کمال خضوع و خشوع و تواضع روی به سوی او آرید در حقیقت دعا کننده نباید تنها زبانش چیزی را بخواهد، بلکه باید روح دعا در درون جان او و در تمام وجودش منعکس گردد، و زبان تنها ترجمان آنها باشد و به عنوان نمایندگی همه اعضای او سخن گوید.

و اینکه در آیه فوق دستور داده شده که خدا را به طور خفیه و در پنهانی بخوانید برای این است که از ریا دورتر، و به اخلاص نزدیکتر، و توأم با تمرکز فکر و حضور قلب باشد.

در حدیثی میخوانیم که پیامبر (ﷺ) در یکی از غزوات بود، هنگامی که سپاهیان اسلام کنار درهای رسیدند فریاد خود را به لا اله الا الله و الله اکبر بلند کردند، پیامبر فرمود: یا ایها الناس اربعوا علی انفسکم اما انکم لا تدعون اصم و لا غائباً انکم تدعون سمیعاً قریباً انه معکم: ای مردم اندکی آرامتر دعا کنید شما شخص کر و غائبی را نمی خوانید شما کسی را میخوانید که شنوا و نزدیک است و با شما است این احتمال نیز در آیه داده شده است که منظور از تضرع دعای آشکار و منظور از خفیه دعای پنهانی است، زیرا هر مقامی اقتضائی دارد گاهی باید آشکارا و گاهی پنهانی دعا کرد، روایتی که از علی بن ابراهیم در ذیل آیه نقل شده این موضوع را تایید میکند.

و در پایان آیه میفرماید: خداوند تجاوزکاران را دوست نمیدارد (انه لا یحب المعتدین).

و این جمله معنی وسیعی دارد که هر گونه تجاوز را، اعم از فریاد کشیدن به هنگام دعا، و یا تظاهر و ریاکاری، و یا توجه به غیر خدا را به هنگام دعا شامل میشود.

در آیه بعد اشاره به حکمی شده است که در واقع یکی از شرائط تاثیر دعا است، میفرماید: در روی زمین فساد مکنید بعد از آنکه اصلاح شده است (ولا تفسدوا فی الارض بعد اصلاحها).

مسئله هنگامی دعاها در پیشگاه خدا به اجابت نزدیک خواهد بود که شرائط لازم در آن رعایت شود، از جمله اینکه با جنبه های سازنده و عملی در حدود توانائی و قدرت همراه باشد، حقوق مردم رعایت گردد، و حقیقت دعا در سراسر وجود انسان پرتوافکن شود، بنابراین هیچگاه دعای افراد مفسد و تبهکار به جائی نخواهد رسید.

منظور از فساد بعد از اصلاح، ممکن است اصلاح از ظلم یا کفر یا هر دو بوده باشد، در روایتی از امام باقر (علیه السلام) میخوانیم: ان الارض کانت فاسدة فاصالحها الله بنبيه (ﷺ): زمین فاسد بود و خداوند بوسیله پیامبر اسلام آنرا اصلاح کرد.

بار دیگر به مسأله دعا میپردازد و یکی دیگر از شرائط آن را بازگو می کند و میگوید: خدا را با ترس و امید بخوانید (وادعوه خوفا و طمعا).

نه آن چنان از اعمال خود راضی باشید که گمان کنید هیچ نقطه تاریکی در زندگی شما نیست که این خود عامل عقبگرد و سقوط است، و نه آنچنان مایوس باشید که خود را شایسته عفو خدا و اجابت دعا ندانید که این یاس و نومییدی نیز خاموش کننده همه تلاشها و کوششها است، بلکه با دو بال بیم و امید به سوی او پرواز کنید، امید به رحمتش و بیم از مسئولیتها و لغزشها.

و در پایان آیه برای تاکید بیشتر روی اسباب امیدواری به رحمت خدا، میگوید: رحمت خدا به نیکوکاران نزدیک است (ان رحمة الله قريب من المحسنين).

ممکن است این جمله یکی دیگر از شرائط اجابت دعا باشد، یعنی اگر میخواهید دعای شما یک دعای توخالی و تنها گردش زبان نباشد باید آن را با اعمال نیک خود همراه سازید، تا به کمک آن، رحمت الهی شامل حال شما گردد و دعایتان به ثمر رسد و به این ترتیب در این دو آیه اشاره به پنج قسمت از شرائط قبولی دعا شده است: نخست اینکه از روی تضرع و در پنهانی باشد، دیگر اینکه از حد اعتدال تجاوز نکند، سوم اینکه با تولید فساد و تبهکاری همراه نگردد، چهارم اینکه توأم با بیم و امید متوازن باشد پنجم اینکه با نیکوکاری توأم گردد.

آیه (57) و (58) و ترجمه

(وهو الذى يرسل الريح بشرا بين يدى رحمته حتى إذا أقلت سحابا ثقالا سقنه لبلد ميت فأنزلنا به الماء فأخرجنا به من كل الثمרת كذلك نخرج الموقى لعلكم تذكرون) (57) (والبلى الطيب يخرج نباته بإذن ربه و الذى خبث لا يخرج إلا نكدا كذلك نصر الف اى ل قوم يشكرون) (58)

ترجمه:

57 - او كسى است كه باده را پیشاپیش (باران) رحمتش میفرستد تا زمانى كه ابرهاى سنگین بار را (بر دوش خود) حمل كنند در این هنگام آنها را به سوى سرزمینهای مرده میفرستیم و به وسیله آن آب (حیاتبخش) نازل میکنیم و با آن از هر گونه میوههای (از خاک تیره) بیرون می آوریم، و اینگونه (كه) زمینهای مرده را زنده کردیم (مردگان را) (نیز در قیامت) زنده میکنیم تا متذكر شوید.

58 - و سرزمین پاکیزه (و شیرین) گیاهش به فرمان پروردگار میروید اما سرزمینهای بدطینت (و شور هزار) جز گیاه ناچیز و بی ارزش از آن نمیروید، اینگونه، آیات را برای آنها كه شكر گزارند بیان میکنیم.

تفسیر:

مربی و قابلیت هر دو لازم است

در آیات گذشته اشاره های مکرر به مساله مبدء یعنی توحید و شناسائی پروردگار از روی اسرار جهان آفرینش شد، و در این آیات ضمن شرح قسمتی از نعمتهای خدا، اشاره به مساله معاد و رستاخیز میشود، تا این دو بحث یکدیگر را تکمیل کنند، و این سیره قرآن است كه در بسیاری از موارد مبدء و معاد را با

هم قرین میسازد، و جالب اینکه هم برای شناسائی خدا و هم برای توجه به امر معاد از طریق اسرار آفرینش موجودات این عالم استدلال میکند.

نخست میگوید: او کسی است که بادهای را پیشاپیش باران رحمتش همچون بشارت دهنده ای که از قدوم مسافر عزیزی خبر می دهد میفرستد (وهو الذی یرسل الریاح بشرا بین یدی رحمته).

بادهائی که از اقیانوسها برخاسته و ابرهای سنگین بار و پر آب را با خود حمل می کند (حتی اذا اقلت سحابا ثقالا).

در این موقع آنها را به سوی سرزمینهای مرده و خشک و سوزان می رانیم و ماموریت آبیاری این تشنگان را به عهده آنها می نهیم (سقناه لبلد میت). و بوسیله آن، آب حیاتبخش را در همه جا فرو میفرستیم (فانزلنا به الماء). به کمک این آب انواع میوه ها را از خاک تیره بیرون می آوریم (واخرجنا به من کل الثمرات).

آری آفتاب بر اقیانوسها می تابد و بخار آب را به بالا میفرستد، بخارها متراکم میشوند و توده های سنگین ابر را تشکیل میدهند، امواج باد توده های کوهپیکر ابر را بر دوش خود حمل میکنند و به سوی سرزمینهای که ماموریت دارند پیش میروند، قسمتی از این بادهای که در پیشاپیش توده های ابر در حرکتند و آمیخته با رطوبت ملایمی هستند، نسیم دلانگیزی ایجاد میکنند که از درون آن بوی باران حیاتبخش به مشام میرسد، اینها در حقیقت مبشران نزول باران هستند سپس توده های عظیم ابر، دانه های باران را از خود بیرون میفرستند، نه چندان درشتند که زراعتها را بشویند و زمینها را ویران کنند، و نه چندان کوچکنند که در فضا سرگردان بمانند، آرام و ملایم بر زمین می نشینند، و آهسته در آن نفوذ میکنند و محیط را برای رستاخیز بذرها و دانه ها آماده

میسازند، زمینی که در خشکی میسوخست و شباهت کامل به منظره یک گورستان خاموش و خشک داشت، تبدیل به کانون فعالیت از حیات و زندگی و باغهای پر گل و پر میوه میشود.

و به دنبال آن اضافه می کند: این چنین مردگان را از زمین بیرون می آوریم و لباس حیات را در اندامشان می پوشانیم (كذلك يخرج الموتي). این مثال را برای آن آوردیم که نمونه معاد را در این دنیا که همه سال در برابر چشم شما تکرار می شود به شما نشان دهیم تا متذکر گردید (لعلکم تذکرون).

در آیه بعد برای اینکه گمان نشود یکنواخت بودن باران دلیل آن است که همه سرزمینها یکسان زنده شوند، و برای اینکه روشن گردد، استعدادها و آمادگیهای متفاوت سبب استفاده های مختلف از مواهب الهی میگوید سرزمین شیرین و پاکیزه گیاهان پربرکت و مفید و سودمند خود را به اذن پروردگارش بیرون میفرستد (و البلد الطیب یخرج نباته باذن ربّه).

اما زمینهای شوره زار و خبیث و زشت، چیزی جز گیاهان ناچیز و کم ارزش نمی رویاند (والذی خبث لا یخرج الا نکدا).

همچنین فرمان رستاخیزگر چه سبب تجدید حیات و جان گرفتن انسانها میگردد، ولی همه انسانها یکسان وارد محشر نمیشوند، آنها نیز همانند زمینهای شیرین و شورزار با هم متفاوتند، تفاوتی که از اعمال و عقائد و نیاتشان سرچشمه میگیرد.

و در پایان آیه میفرماید: این چنین آیات را برای کسانی که شکرگزارند و از آن استفاده میکنند و راه هدایت را میپایند بیان میکنیم (كذلك نصرّف الايات لقوم یشکرون).

آیه فوق در حقیقت اشاره به یک مساله مهم است که در زندگی این جهان و جهان دیگر در همه جا تجلی میکند، و آن اینکه تنها فاعلیت فاعل برای به ثمر رسیدن یک موضوع، کافی نیست بلکه استعداد و قابلیت قابل نیز شرط است، از دانه های باران حیاتبخشتر و لطیفتر تصور نمیشود، اما همین بارانی که در لطافت طبعش کلامی نیست در یک جا سبزه و گل می رویاند و در جای دیگر خس و خاشاک!

## آیه (59) تا (64) و ترجمه

(لقد أرسلنا نوحا إلى قومه فقال يقوم اعبدوا الله ما لكم من إله غيره إني أخاف عليكم عذاب يوم عظيم) (59) (قال الملا من قومه إنا لنرئك في ضلل مبين) (60) (قال يقوم ليس بي ضللة ولكني رسول من رب العلمين) (61) (أبلغكم رسلت ربي وأنصح لكم وأعلم من الله ما لا تعلمون) (62) (او عجبتم أن جاءكم ذكر من ربكم على رجل منكم لينذركم ولتتقوا ولعلكم ترحمون) (63) (فكذبوه فأنجينه والذين معه في الفلك وأغرقنا الذين كذبوا بآيتنا إنهم كانوا قوما عمين) (64)

ترجمه:

59 - ما نوح را به سوی قومش فرستادیم، او به آنها گفت: ای قوم من (تنها) خداوند یگانه را پرستش کنید که معبودی جز او برای شما نیست (و اگر غیر این کنید) من بر شما از عذاب روز بزرگی میترسم.

60 - (ولی) اشراف قومش به او گفتند: ما تو را در گمراهی آشکاری می بینیم!

61 - گفت: ای قوم من! هیچگونه گمراهی در من نیست، ولی من فرستاده

پروردگار جهانیانم

62 - رسالتهای پروردگارم را به شما ابلاغ میکنم و خیرخواه شما هستم

چیزهائی میدانم که شما نمی دانید.

63 - آیا تعجب کرده اید که دستور آگاه کننده پروردگارتان به وسیله مردی

از میان شما به شما برسد تا (از عواقب اعمال خلاف) بیمتان دهد، و (در پرتو این دستور) پرهیزگاری پیشه کنید شاید مشمول رحمت (الهی) گردید.

64 - اما سرانجام او را تکذیب کردند و ما او و کسانی را که با وی در کشتی بودند رهائی بخشیدیم و آنها که آیات ما را تکذیب کردند غرق نمودیم چه اینکه آنها جمعیتی نابینا (و کور دل) بودند.

تفسیر:

رسالت نوح نخستین پیامبر اولو العزم

همانطور که در آغاز این سوره گفته شد، در این سوره بعد از ذکر یک سلسله مسائل اساسی و کلی در زمینه خداشناسی و معاد و هدایت بشر و احساس مسئولیت، اشاره به سرگذشت جمعی از پیامبران بزرگ همانند نوح و هود و صالح و لوط و شعیب و بالاخره موسی بن عمران می کند، تا نمونه های زنده این بحثها را عملاً در لابلای تاریخ پر ماجرا و عبرت انگیز آنان نشان دهد.

نخست از سرگذشت نوح پیامبر شروع می کند و قسمتی از گفتگوهای او را با قوم بتپرست و سرکش و ماجراجویش شرح می دهد:

سرگذشت نوح در سوره های مختلفی از قرآن مانند سوره هود، انبیاء، مؤ منون و شعراء آمده است و سوره کوتاهی نیز در قرآن به نام سوره نوح داریم که هفتاد و یکمین سوره قرآن است.

شرح کوششهای این پیامبر بزرگ و چگونگی ساختن کشتی و طوفانی وحشتناک و غرق شدن مردم خودخواه و فاسد و بتپرست زمان او، در سوره های نامبرده مشروحا بحث خواهد شد، در اینجا تنها فهرستی از آن در شش آیه آمده است:

نخست میفرماید: ما نوح را به سوی قومش فرستادیم (لقد ارسلنا نوحا الی

قومه).

نخستین چیزی که او به آنها یادآور شد، همان توجه به حقیقت توحید و نفی هر گونه بتپرستی بود، به آنها گفت: ای قوم من! خدا را بپرستید که هیچ معبودی جز او برای شما نیست (فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ آلِهَ غَيْرِهِ).

شعار توحید نه تنها شعار نوح بلکه نخستین شعار همه پیامبران الهی بوده است لذا در آیات متعددی از همین سوره و سوره های دیگر قرآن در آغاز دعوت بسیاری از پیامبران شعار یا قوم اعبدوا الله ما لكم من اله غیره: ای قوم خداوند یگانه را پرستش کنید که معبودی جز او برای شما نیست دیده می شود (به آیات 65 و 73 و 85 همین سوره مراجعه کنید)

از این جمله ها به خوبی استفاده می شود که بتپرستی مهمترین خار بر سر راه سعادت همه انسانها بوده است و این باغبانهای توحید برای تربیت انواع گلها و درختان پرثمر در سرزمین جوامع انسانی قبل از هر چیز دامن همت به کمر می زدند تا با داس تعلیمات سازنده خود، این خارهای مزاحم را ریشهکن سازند.

مخصوصاً از آیه 23 سوره نوح استفاده می شود که مردم زمان نوح بتهای مختلفی به نام ود و سواع و یغوث و یعوق و نسر داشته اند که شرح آنها به خواست خدا در ذیل همان آیه خواهد آمد نوح پس از بیدار کردن فطرتهای خفته، آنان را از سرانجام بتپرستی بر حذر داشته و گفت: من از عذاب روز بزرگی بر شما میترسم (انی اخاف علیکم عذاب یوم عظیم).

منظور از مجازات روز بزرگ ممکن است همان طوفان معروف نوح باشد که کمتر مجازاتی به عظمت و وسعت آن دیده شده است، و نیز ممکن است اشاره به مجازات الهی در روز رستاخیز باشد، زیرا این تعبیر در قرآن مجید در هر دو معنی به کار رفته است، در سوره شعراء آیه 189 میخوانیم:

(فاخذهم عذاب يوم الظلة انه كان عذاب يوم عظيم) این آیه درباره مجازاتی است که قوم شعیب بر اثر تبہکاریها در همین جهان گرفتار آن شدند، و در سوره مطفین آیه 5 میخوانیم الا یظن اولئک انهم مبعوثون لیوم عظیم آیا اینها گمان نمی کنند که برای روز بزرگی مبعوث خواهند شد

تعبیر به اخاف (می ترسم گرفتار چنین مجازاتی شوید) بعد از ذکر مساله شرک در آیه مورد بحث ممکن است به خاطر این باشد که نوح می خواهد به آنها بگوید اگر یقین به چنین مجازاتی نداشته باشید لاقبل بیم آن هست بنابراین، عقل اجازه نمیدهد که با چنین احتمالی این راه را بیمائید، و به استقبال چنین عذاب دردناکی بشتابید.

ولی قوم نوح به جای اینکه از دعوت اصلاحی این پیامبر بزرگ که توأم با نهایت خیرخواهی بود استقبال کنند، به آئین توحید پیوندند و دست از ستم و فساد بردارند، جمعی از اشراف و ثروتمندانی که منافع خود را با بیداری مردم در خطر می دیدند، و مذهب او را مانعی بر سر راه هوسرانیها و هوسبازیهای خویش مشاهده میکردند صریحا در جواب نوح گفتند ما ترا در گمراهی آشکار می بینیم (قال الملا من قومه انا لنراک فی ضلال مبین)

ملا معمولا به جمعیتی گفته میشوند که عقیده واحدی برای خود انتخاب کرده اند و اجتماع و شکوه ظاهری آنها چشمها را پر میکند زیرا ماده اصلی این لغت به معنی پر کردن است، و در قرآن مجید این تعبیر بیشتر در مورد جمعیت های خودخواه و خودکامهای که ظاهری آراسته، و باطنی آلوده دارند، و صحنه های مختلف اجتماع را با وجود خود پر میکنند، اطلاق شده است، نوح در برابر توهین و خشونت آنها با همان لحن آرام و متین و محبت آمیز خود در پاسخ آنها گفت: من نه تنها گمراه نیستم بلکه هیچگونه نشانه ای از گمراهی در من

وجود ندارد، ولی من فرستاده پروردگار جهانیانم (قال یا قوم لیس بی ضلالة و لکنی رسول من رب العالمین)

اشاره به اینکه خدایان پراکنده‌ای که شما قائل شده اید و برای هر یک قلمرو حکومتی پنداشته اید همانند خدای دریا، خدای آسمان، خدای صلح و جنگ و مانند اینها همه بی اساس است پروردگار و رب همه جهانیان تنها خداوند یگانه یکتا است که خالق همه آنها میباشد.

هدف من این است که رسالت پروردگار را انجام داده و دستورات او را به شما برسانم (ابلاغکم رسالات ربی) و در این راه از هیچگونه خیرخواهی فروگذاری نمیکنم (وانصح لکم).

انصح از ماده نصح (بر وزن قفل) به معنی خلوص و بی غل و غش بودن است لذا ناصح العسل به معنی عسل خالص است، سپس این تعبیر در مورد سخنانی که از روی نهایت خلوص نیت و خیرخواهی و بدون تقلب و فریب و تزویر گفته می شود به کار رفته است.

و در پایان اضافه می کند: من چیزهایی از خداوند میدانم که شما نمیدانید (واعلم من الله ما لا تعلمون)

این جمله ممکن است جنبه تهدید در برابر مخالفت های آنها داشته باشد که من مجازاتهای دردناکی از خداوند در برابر تبهکاران سراغ دارم که شما هنوز از آن بی خبرید، و یا اشاره به لطف و رحمت پروردگار باشد که اگر در مسیر اطاعتش گام بگذارید برکات و پادشاهائی از او سراغ دارم که شما به عظمت و وسعت آن واقف نیستید، و یا اشاره به این باشد که اگر من عهده دار هدایت شما شده ام مطالبی درباره خداوند بزرگ و دستوراتش میدانم که شما از آن آگاهی ندارید، و به همین جهت باید از من پیروی کنید، و هیچ مانعی ندارد که همه این معانی در مفهوم جمله فوق جمع باشد.

در آیه بعد گفتار دیگری را از نوح میخوانیم که در برابر اظهار تعجب قوم خود از اینکه چگونه ممکن است انسانی عهده دار رسالت پروردگار گردد، بیان کرده است: آیا تعجب کرده اید که انسانی مامور ابلاغ رسالت پروردگار گردد و دستورات بیدار کننده او بر این انسان نازل شود تا شما را از عواقب سوء اعمالتان برحذر دارد و به آئین پرهیزگاری دعوت کند، تا مشمول رحمت الهی شوید (او عجبتم ان جائکم ذکر من ربکم علی رجل منکم لینذرکم ولتتقوا و لعلکم ترحمون).

یعنی این موضوع چه جای تعجب است؟ زیرا یک انسان شایسته، استعداد انجام این رسالت را بهتر از هر موجود دیگر دارد، به علاوه انسان است که می تواند رهبر انسانها شود، نه فرشتگان و نه غیر آنها.

ولی به جای اینکه دعوت چنین رهبر دلسوز و خیرخواه و آگاهی را بپذیرند، همه گفته های او را تکذیب کردند، و در برابر دعوتش سر تسلیم فرود نیاوردند، هر چه نوح بیشتر تبلیغ میکرد، آنها بر لجاجت و سرسختی خود میافزودند، و همین سبب شد که خداوند، نوح و آنها که با او در کشتی بودند نجات داده و تکذیب کنندگان به آیتش را گرفتار غرقاب سازد و هلاک کند (فکذبوه فانجیناه و الذین معه فی الفلک و اغرقنا الذین کذبوا بایاتنا).

در پایان آیه، دلیل این کیفر سخت را چنین بیان می کند که آنها جمعیت نابینائی بودند یعنی مردمی بودند کور دل و کور باطن که از مشاهده چهره حقیقت محروم بودند (انهم کانوا قوما عمین).

و این کوردلی نتیجه اعمال شوم و لجاجتهای مستمر خودشان بود، زیرا تجربه نشان داده هنگامی که انسان مدتها در تاریکی بماند و یا به علل دیگری چشم خود را ببندد و از نگاه کردن خودداری کند، قدرت دید خود را تدریجا از

دست خواهد داد و سرانجام نابینا خواهد شد، همچنین سایر اعضاء بدن اگر مدت زیادی کار نکنند می خشکند و برای همیشه از کار می افتند دید باطن انسان نیز از این قانون مستثنی نیست، چشمپوشی مستمر از حقایق، و به کار نگرفتن عقل و خرد در فهم واقعیتها، تدریجا چشم تیزبین عقل را ضعیف کرده و سرانجام نابینا میکند.

بقیه سرگذشت قوم نوح و چگونگی وقوع طوفان و جزئیات دیگر این سرگذشت در سوره هائی که در بالا اشاره کردیم مشروحا خواهد آمد.

آیه (67) تا (72) و ترجمه

(و إلى عاد أخاهم هودا قال يقوم اعبدوا الله ما لكم من إله غيره افلا تتقون) (65) (قال الملا الذين كفروا من قومه إنا لنرىك في سفاهة وإنا لنظنك من الكاذبين) (66) (قال يقوم ليس بي سفاهة ولكني رسول من رب العلمين) (67) (أبلغكم رسلت ربي وأنا لكم ناصح أمين) (68) (أو عجبتم أن جاءكم ذكر من ربكم على رجل منكم لينذركم واذكروا إذ جعلكم خلفاء من بعد قوم نوح و زادكم في الخلق بضطة فاذكروا ءالاء الله لعلكم تفلحون) (69) (قالوا أجبنا لعبد الله وحده ونذر ما كان يعبد أبائنا فأنا بما تعدنا إن كنت من الصادقين) (70) (قال قد وقع عليكم من ربكم رجس و غضب أتعبدلونني في أسماء سميتوها أنتم وءاباؤكم ما نزل الله بها من سلطان فانتظروا إني معكم من المنتظرين؟) (71) (فأنجينه و الذين معه برحمة منا و قطعنا دابر الذين كذبوا بايتنا و ما كانوا مؤمنين) (72)

ترجمه:

65 - و به سوی قوم عاد برادرشان هود را فرستادیم، گفت ای قوم من! (تنها) خدا را پرستش کنید که جز او معبودی برای شما نیست، آیا پرهیزگاری پیشه نمیکنید؟!

66 - اشراف کافر قوم او گفتند ما تو را در سفاهت (و نادانی و سبک مغزی) می بینیم و ما مسلما تو را از دروغگویان میدانیم.

67 - گفت: ای قوم من! هیچگونه سفاهتی در من نیست، ولی فرستادهای از طرف پروردگار جهانیانم.

68 - رسالتهای پروردگارم را به شما ابلاغ میکنم و من خیرخواه امینی برای شما هستم.

69 - آیا تعجب کرده اید که دستور آگاه کننده پروردگارتان به وسیله مردی از میان شما به شما برسد تا (از مجازات الهی) بیمتان دهد، و به یاد آورید هنگامی شما را جانشینان قوم نوح قرار داد، و شما را از جهت خلقت گسترش داد (و به نیروی بدنی قوی مجهز ساخت) پس نعمتهای خدا را به یاد آورید شاید رستگار شوید.

70 - گفتند آیا به سراغ ما آمده ای که تنها خدای یگانه را پرستیم و آنچه را پدران ما می پرستیدند رها کنیم، حال که چنین است آنچه (از بلا و عذاب الهی) به ما وعده میدهی بیاور اگر راست میگوئی

71 - گفت: پلیدی و غضب پروردگار شما را فرا گرفته، آیا با من در مورد نامه ائی مجادله میکنید (که به عنوان معبود و خدا) شما و پدرانتان (پر بتها) گذارده اید، در حالی که خداوند هیچ فرمانی درباره آن نازل نکرده است، بنابراین شما منتظر باشید من هم با شما انتظار میکشم.

72 - سرانجام او و کسانی را که با او بودند به رحمت خود نجات بخشیدیم و ریشه کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و ایمان نیاوردند قطع کردیم.

تفسیر:

گوشهای از سرگذشت قوم هود

در تعقیب ذکر رسالت نوح و درسهای عبرتی که در آن نهفته بود، به سرگذشت یکی دیگر از پیامبران بزرگ یعنی هود و درگیریهای او با قوم و ملتش میپردازد.

این جریان در سوره های دیگری از قرآن مجید از جمله سوره شعراء و سوره های که به نام هود در قرآن نامگذاری شده مشروحتر آمده است، در آیات

مورد بحث تنها فشردهای از گفتگوهای هود و مخالفانش و سرانجام زندگی آنها بازگو شده است.

نخست میفرماید: ما به سوی جمعیت عاد، برادرشان هود را فرستادیم (والی عاد اخاهم هودا).

قوم عاد مردمی بودند که در سرزمین یمن زندگی میکردند، از نظر قدرت جسمانی و ثروت سرشاری که از طریق کشاورزی و دامداری به آنها میرسید، ملتی نیرومند و قوی بودند، ولی انحرافات عقیده‌های مخصوصا بتپرستی و مفاسد اخلاقی در میان آنها غوغا میکرد.

هود که از آنان بود و با آنها خویشاوندی داشت، از طرف پروردگار مامور دعوت آنها به سوی حق و مبارزه با فساد گردید، و شاید تعبیر به اخاهم (برادرشان) اشاره به همین پیوند نسبی باشد که در میان هود و قوم عاد بود.

این احتمال نیز وجود دارد که تعبیر به برادر در مورد حضرت هود و همچنین در مورد چند نفر دیگر از پیامبران الهی مانند نوح (سوره شعراء - 106) و صالح (سوره شعراء - 142) و لوط (سوره شعراء - 161) و شعیب (سوره اعراف - 85) به خاطر این باشد که آنها در نهایت دلسوزی و مهربانی، همچون یک برادر، با قوم و جمعیت خود رفتار می کردند، و از هیچ کوشش و تلاشی برای هدایت آنها فروگذار نکردند، این تعبیر در مورد کسانی که نهایت دلسوزی در باره فرد یا جمعیتی به خرج میدهند گفته میشود، به علاوه این تعبیر حاکی از یک نوع برابری و نفی هر گونه تفوق طلبی و ریاست طلبی است یعنی این مردان خدا هیچگونه داعیه‌ای در زمینه هدایت آنها در سر نداشتند، بلکه صرفا به خاطر نجات آنان از گرداب بدبختی دست و پا میکردند.

در هر حال روشن است که تعبیر اخاهم هرگز اشاره به برادری دینی نیست زیرا این اقوام غالبا به دعوت اصلاح طلبانه پیامبرانشان پاسخ مثبت ندادند سپس میگوید: هود دعوت خود را از مساله توحید و مبارزه با شرک و بت پرستی شروع کرد و به آنها گفت ای قوم من! خداوند یگانه را بپرستید که هیچ معبودی برای شما غیر او نیست، آیا پرهیزگاری را پیشه نمی کنید؟ (قال یا قوم اعبدوا الله ما لکم من اله غیره افلا تتقون).

ولی این جمعیت خودخواه و متکبر، مخصوصا ثروتمندان از خود راضی که قرآن از آنها تعبیر به ملا کرده است، یعنی ظاهر آنها چشم پرکن بود، به هود همان گفتند که قوم نوح به نوح گفته بودند، بلکه نسبت سفاهت نیز به او دادند، گفتند ما تو را در سفاهت و سبک مغزی می بینیم و گمان میکنیم تو از دروغگویان باشی! (قال الملا الذین کفروا من قومه انا لنراک فی سفاهة و انا لنظنک من الکاذبین).

سفاهت و سبک مغزی از نظر آنها این بود که انسانی بر خلاف سنتهای محیط هر چند غلط و نادرست باشد بپاخیزد، و حتی جان خود را در این راه به خطر افکند سفاهت در منطق آنان این بود که کسی همرنگ محیط نشود و نان را به نرخ روز نخورد و برای ستشکنی بپاخیزد و هر گونه ناراحتی و دردسری را برای خود بخرد.

اما هود با وقار و ادبی که مخصوص پیامبران و رهبران راستین و پاک است، بی آنکه از گفته آنان عصبانی و یا دلسرد و مایوس گردد، گفت: ای جمعیت من! هیچگونه سفاهتی در من نیست و وضع رفتار و گفتار من بهترین دلیل بر سرمایه های عقلانی من است، من فرستاده پروردگار جهانیانم (قال یا قوم لیس بی سفاهة و لکنی رسول من رب العالمین).

هود اضافه کرد من وظیفه دارم رسالتهای پروردگارم را به شما ابلاغ کنم و دستورهائی را که ضامن سعادت و خوشبختی شما و نجات از گرداب شرک و فساد است در اختیار شما بگذارم، آن هم در نهایت دلسوزی و خیرخواهی و در نهایت امانت و درستکاری (ابلاغکم رسالات ربی و انا لکم ناصح امین).

سپس هود در برابر افرادی که از بعثت یک انسان به عنوان پیامبر در تعجب بودند به همان مطلبی اشاره می کند که نوح پیامبر نیز به قوم خود گفته بود و آن اینکه: آیا تعجب میکنید که از طرف پروردگار به فردی از شما وحی شود، تا شما را از کیفرهائی که به خاطر اعمالتان در پیش دارید بیم دهد؟! (او عجبتم ان جائکم ذکر من ربکم علی رجل منکم لینذرکم).

سپس برای تحریک عواطف خفته آنها و برانگیختن حس شکرگزاری در درون جانشان قسمتی از نعمتهای پروردگار را برای آنان شرح می دهد و میگوید: به خاطر بیاورید که خداوند شما را جانشینان قوم نوح قرار داد و هنگامی که آنها بر اثر طغیانشان بوسیله طوفان نابود شدند، سرزمینهای وسیع و گسترده آنان را با تمام نعمتهائی که داشتند در اختیار شما قرار داد (واذکروا اذ جعلکم خلفاء من بعد قوم نوح).

به علاوه به شما قدرت فوق العاده جسمانی و نیروی بدنی عنایت کرد (و زادکم فی الخلق بصطة).

جمله زادکم فی الخلق بصطة (شما را از نظر آفرینش گسترش داد) ممکن است - همانطور که در بالا اشاره کردیم - اشاره به قدرت جسمانی قوم عاد باشد، زیرا هم از آیات مختلف قرآن و هم از تواریخ برمی آید که آنها مردمی درشت استخوان و قوی پیکر و نیرومند بودند در آیه 15 سوره فصلت از قول آنها می خوانیم من اشد منا قوة: چه کسی از ما نیرومندتر است و در آیه 7

سوره حاقه در مورد بلائی که به جرم اعمالشان بر سر آنها آمد میخوانیم فتری القوم فیها صرعی کانه‌م اعجاز نخل خاویه: قوم عاد را میدیدی که بر اثر طوفان آنچنان روی زمین افتاده اند که گویا تنه های درختان نخل بود که به روی زمین افتاده بود!

و نیز می تواند اشاره به افزایش ثروت و قدرت مالی و تمدن ظاهری و پیشرفته آنها بوده باشد، آنچنانکه از آیات دیگر قرآن و تواریخ استفاده میشود، ولی احتمال اول با ظاهر آیه متناسبتر است.

و در پایان به آن جمعیت خودخواه خاطرنشان می سازد که نعمتهای گوناگون پروردگار را به خاطر بیاورید تا حس شکرگزاری شما برانگیخته شود و در برابر فرمان او تسلیم شوید شاید رستگار گردید (فاذکروا آلاء الله لعلکم تفلحون).

اما در مقابل این اندرزها و راهنمائیهای منطقی و یادآوری نعمتهای الهی آنها که منافع مادی خود را در خطر می دیدند و قبول دعوت او را مانع هوسبازیهای خویش می دانستند، در مقام مخالفت بر آمده و صریحا اعلام داشتند که آیا تو آمدهای که ما را به سوی خدای یگانه دعوت کنی و تمام معبودهائی را که پدران و نیاکان ما سالیان دراز در برابر آن سر تعظیم فرود آورده اند و به عظمت شناخته اند، رها سازیم؟! نه هرگز چنین چیزی ممکن نیست (قالوا اجئتنا لنعبد الله وحده و نذر ما کان یعبد آبائنا).

همانطور که ملاحظه می کنید سطح افکار آنان به قدری پائین بود که از پرستش خدای یگانه وحشت داشتند و پراکندگی و تعدد خدایان را برای خود، مایه افتخار می پنداشتند، و جالب اینکه تنها منطق آنان در این زمینه همان تقلید

کورکورانه از سنن نیاکان بود و گرنه چگونه ممکن بود بتوانند، تعظیم در برابر قطعات سنگ و چوب را توجیه کنند.

و سرانجام برای اینکه امید هود را به کلی از خود قطع کنند و به اصطلاح حرف آخر را به او زده باشند گفتند: اگر راست میگوئی و عذابها و مجازات هائی را که به ما وعده میدهی حقیقت دارد، هر چه زودتر آنها را به سراغ ما بفرست و ما را محو و نابود کن! (یعنی ما کمترین واهمه ای از تهدیدهای تو نداریم) (فاتنا بما تعدنا ان كنت من الصادقین).

هنگامی که سخن به اینجا رسید و آخرین حرف خود را که نشانه امتناع کامل از قبول دعوت هود بود زدند و او به کلی از هدایت آنان مایوس شد، به آنها گفت: اکنون که چنین است بدانید عذاب و کیفر و خشم خدا بر شما مسلما واقع خواهد شد (قال قد وقع علیکم من ربکم رجس و غضب).

رجس در اصل به معنی چیز ناپاک است و بعضی از مفسران معتقدند ریشه اصلی آن معنی وسیعتری دارد و به معنی هر چیزی است که باعث دوری و تنفر می شود و لذا به انواع پلیدیها و نجاستها و مجازاتها، رجس گفته میشود، زیرا همه این امور موجب فاصله گرفتن انسان و تنفر او میگردد.

در هر صورت این کلمه در آیه فوق می تواند به معنی مجازات و عذاب الهی باشد و ذکر آن با جمله قد وقع که به صورت فعل ماضی است اشاره به این است که به طور قطع شما مستحق عذاب شده اید و دامتان را خواهد گرفت. و نیز ممکن است به معنی پلیدی و آلودگی روح باشد یعنی آنچنان در گرداب انحراف و فساد فرو رفتهاید که روح شما در زیر پوششی از آلودگیها قرار گرفته است و به خاطر آن مشمول غضب خدا شده اید.

سپس برای اینکه گفتار آنها درباره بتها بدون پاسخ نماند اضافه می کند: (آیا شما با من در مورد چیزهایی که از الوهیت جز نامی بی اثر ندارند و نیاکان شما اسم خدا بر آنها گذارده اند و به دروغ آثار و خاصیتی برای آنها قائل شده اند، به مجادله برخاسته اید، در حالی که هیچگونه فرمان و حجتی از ناحیه خدا در این باره نازل نشده است) (اتحاد لونی فی اسماء سمیتموها انتم و آبائکم ما نزل الله بها من سلطان). در حقیقت بتهای شما از الوهیت، تنها یک اسم بی مسمی دارند، اسمی که زائیده پندارهای خام شما و نیاکانتان است و گر نه با قطعات سنگ و چوب دیگر بیابان و جنگل هیچ تفاوتی ندارد.

سپس گفت: (اکنون که چنین است شما در انتظار بمانید من هم با شما انتظار می کشم، شما در این انتظار باشید که بتها یاریتان کنند و من در انتظارم که عذاب دردناک الهی بر شما فرود آید) آینده نشان خواهد داد کدامیک از این دو انتظار به حقیقت نزدیکتر خواهد بود (فانتظروا انی معکم من المنتظرین).

در آخرین آیه مورد بحث، سرانجام کار این قوم لجوج در عبارت کوتاهی چنین بیان شده است: (ما هود و کسانی را که با او بودند به لطف و رحمت خود، رهائی بخشیدیم، و ریشه کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و حاضر نبودند در برابر حق تسلیم شوند، قطع و نابود ساختیم) (فانجیناهم و الذین معه برحمة منا و قطعنا دابر الذین کذبوا بایاتنا و ما کانوا مؤمنین).

(دابر) در لغت به معنی آخر و پایان چیزی است، بنابراین مفهوم آیه این است که آنها را تا به آخر نابود ساختیم و ریشه هایشان به کلی قطع شد. (درباره قوم عاد و بقیه خصوصیات زندگی آنها و چگونگی مجازات و عذابی که بر آنها نازل شد بخواست خدا مشروحا در تفسیر سوره هود بحث خواهیم کرد).

### آیه (73) تا (79) و ترجمه

( و الى ثمود اخاهم صلحا قال يقوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره قد  
جأتكم بينة من ربكم هذه ناقة الله لكم اية فذروها تاكل في ارض الله ولا  
تمسوها بسوء فياخذكم عذاب اليم ) (73) ( واذكروا اذ جعلكم خلفاء من  
بعد عاد و بواكم في الارض تتخذون من سهولها قصورا و تنحتون الجبال بيوتا  
فاذكروا إلاء الله و لا تعثوا في الارض مفسدين ) (74) ( قال الملاء الذين استكبروا  
من قومه للذين استضعفوا لمن امن منهم اتعلمون ان صلحا مرسل من ربه قالوا انا  
بما ارسل به مؤمنون ) (75) ( قال الذين استكبروا انا بالذى امنتم به كفرون )  
(76) ( فعقروا الناقة و عتوا عن امر ربهم و قالوا يصلح ائتنا بما تعدنا ان كنت من  
المرسلين ) (77) ( فأخذتهم الرجفة فأصبحوا في دارهم جثمين ) (78) ( فتولى  
عنهم و قال يقوم لقد أبلغتكم رسالة ربى و نصحت لكم و لكن لا تحبون  
النصحين ) (79)

ترجمه:

73 - و به سوى (قوم) ثمود برادرشان صالح را فرستادیم گفت ای قوم من!  
خدا را پرستید که جز او معبودی برای شما نیست، دلیل روشنی از طرف  
پروردگار برای شما آمده: این (ناقه) الهی برای شما معجزه ای است، او را به  
حال خود واگذارید که در سرزمین خدا (از علفهای بیابان) بخورد و آنرا آزار  
نرسانید که عذاب دردناکی شما را خواهد گرفت!

74 - و بخاطر بیاورید که شما را جانشینان قوم عاد قرار داد و در زمین  
مستقر ساخت، که در دشتهایش قصرها برای خود بنا می کنید و در کوه ها برای  
خود خانه ها می تراشید، بنابراین نعمتهای خدا را متذکر شوید و در زمین فساد  
نکنید.

75 - (ولی) اشراف متکبر قوم او، به مستضعفانی که ایمان آورده بودند گفتند آیا (راستی) شما یقین دارید صالح از طرف پروردگار خود فرستاده شده است؟ آنها گفتند: ما به آنچه او بدان مأموریت یافته ایمان آورده ایم.

76 - متکبران گفتند (ولی) ما به آنچه شما به آن ایمان آورده اید کافریم!

77 - سپس (ناقه) را پی کردند و از فرمان پروردگارشان سرپیچیدند و گفتند ای صالح اگر تو از فرستادگان (خدا) هستی آنچه ما را با آن تهدید می کنی بیاور!

78 - سرانجام زمین لرزه آنها را فرا گرفت و صبحگاهان (تنها) جسم بیجانشان در خانه هاشان باقی مانده بود!

79 - (صالح) از آنها روی برتافت و گفت ای قوم! من رسالت پروردگارم را به شما ابلاغ کردم و شرط خیرخواهی را انجام دادم ولی (چکنم) که شما خیرخواهان را دوست ندارید.

#### تفسیر:

سرگذشت عبرت انگیز قوم ثمود

در این آیات به قیام (صالح) پیامبر بزرگ خدا در میان (قوم) ثمود که در یک منطقه کوهستانی میان حجاز و شام زندگی می کردند اشاره شده و بحثهای عبرت انگیز گذشته را درباره قوم نوح و هود بدینوسیله ادامه می دهد.

البته در سوره های (هود) و (شعراء) و (قمر) و (شمس) به این ماجرا نیز اشاره شده، و از همه جا مشروحتر سرگذشت این جمعیت در سوره هود آمده است، در این آیات تنها فشرده ای از گفتگوهای صالح با قوم ثمود و سرانجام کار آنها بیان گردیده است.

نخست می گوید: (ما به سوی قوم ثمود برادرشان صالح را فرستادیم) (و  
الی ثمود اخاهم صالحا).

و علت اطلاق کلمه (برادر) به این پیامبران در ذیل آیه 65 همین سوره در  
داستان هود بیان شد.

پیامبر آنان صالح نیز همانند سایر پیامبران، نخستین گام را در راه هدایت آنها  
از مسأله توحید و یکتاپرستی برداشت و به آنها گفت: (ای قوم من! خداوند  
یگانه را پرستش کنید که معبودی جز او ندارید) (قال یا قوم اعبدوا الله ما لکم  
من اله غیره).

سپس اضافه نمود من بدون دلیل چیزی نمی گویم، (بینه و دلیل روشن از  
طرف پروردگارتان برای شما آمده است و این همان شتری است که خداوند  
برای شما معجزه قرار داده است) (قد جائتکم بینة من ربکم هذه ناقة الله  
لکم آية).

(ناقه) در اصل به معنی شتر ماده است و در هفت مورد در قرآن مجید اشاره  
به ناقه صالح شده، این شتر چگونه شتری بوده و چگونه به عنوان یک معجزه و  
دلیل دندانشکن به قوم صالح معرفی گردیده؟ شرح آن به خواست خدا در سوره  
هود ذیل آیات مربوط به قوم ثمود خواهد آمد.

ضمنا باید توجه داشت اضافه (ناقه) به (الله) در آیات فوق به اصطلاح از  
قبیل اضافه تشریفی است و اشاره به این است که ناقه مزبور، یک شتر معمولی و  
عادی نبود، بلکه امتیازاتی داشته است.

سپس به آنها می گوید: (مزاحم این ناقه نشوید و بگذارید در سرزمین خدا به  
چرا پردازد، و به او آزار مرسانید که عذاب دردناکی شما را فرا خواهد گرفت)  
(فذروها تأکل فی ارض الله ولا تمسوها بسوء فإیاء خذکم عذاب الیم).

اضافه (ارض) به (الله) (زمین خدا) اشاره به این است که این شتر مزاحم کسی نیست و تنها از علف بیابان استفاده می کند، بنابراین نمی بایست مزاحم او شوند.

در آیه بعد می گوید: (به خاطر داشته باشید که خداوند شما را جانشینان در روی زمین بعد از قوم عاد قرار داد، و در آن مستقر ساخت) یعنی از یکسو نعمتهای فراوان الهی را فراموش نکنید و از سوی دیگر توجه داشته باشید که پیش از شما اقوام طغیانگری مانند قوم عاد بودند که بر اثر مخالفتهايشان به عذاب الهی گرفتار شدند و نابود گردیدند (واذكروا اذ جعلکم خلفاء من بعد عاد و بواکم فی الارض).

سپس روی بعضی از نعمتها و امکانات خداداد قوم ثمود تکیه کرده می گوید: (شما در سرزمینی زندگی دارید که هم دشتهای مسطح با خاکهای مساعد و آماده دارد که می توانید قصرهای مجلل و خانه های مرفه در آن بسازید و هم کوهستان های مستعدی دارد که می توانید خانه های مستحکم در دل سنگها (برای فصل زمستان و شرائط جوی سخت) ایجاد کنید و بتراشید) (تتخذون من سهولها قصورا و تنحتون الجبال بیوتا).

از این تعبیر چنین به نظر می رسد که آنها محل زندگی خود را در تابستان و زمستان تغییر می دادند، در فصل بهار و تابستان در دشتهای وسیع و پربرکت به زراعت و دامداری می پرداختند و به همین جهت خانه های مرفه و زیبایی در دشت داشتند، و به هنگام فرا رسیدن فصل سرما و تمام شدن برداشت محصول، به خانه های مستحکمی که در دل صخره ها تراشیده بودند و در مناطق امن و آمانی قرار داشت و از گزند طوفان و سیلاب و حوادث بر کنار بود آسوده خاطر زندگی می کردند.

و در پایان آیه می گوید: (اینهمه نعمتهای فراوان خدا را یادآور شوید و در زمین فساد نکنید و کفران نعمت ننمائید) (فاذكروا آلاء الله ولا تعثوا فی الارض مفسدین).

باز ملاحظه می کنیم که جمعیت اشراف و ثروتمندان خوش ظاهر و بد باطن که از آنها تعبیر به ملاء (چشم پر کن) شده است، سر رشته مخالفت با این پیامبر بزرگ الهی را به دست گرفتند، و از آنجا که عده قابل ملاحظه ای از توده های خوشفکر و پاکدل که همواره در بند اسارت اشراف گرفتار بودند، دعوت صالح را پذیرفته و اطراف او جمع شده بودند، مخالفت خود را با این گروه شروع کردند و همانطور که قرآن می گوید این جمعیت اشرافی و متکبر از قوم صالح به افرادی از مستضعفان که ایمان آورده بودند گفتند: (آیا به راستی شما می دانید که صالح از طرف خداوند برای راهنمایی ما فرستاده شده است) (قال الملاء الذین استکبروا من قومه للذین استضعفوا لمن آمن منهم اءتعلمون ان صالحا مرسل من ربه).

البته هدف آنها از این سؤال جستجوی حق نبود، بلکه می خواستند با القای شبهات در دل آنها وسوسه ایجاد کنند و روحیه آنان را تضعیف نمایند، و به گمان اینکه همانند دورانی که در بند بودند مطیع و فرمانبردار آنهایند از حمایت صالح دست بردارند.

ولی بزودی با پاسخ قاطع آنان که حکایت از تصمیم و اراده قوی می کرد روبرو شدند و این پاسخ را از آنان شنیدند که (ما نه تنها می دانیم صالح فرستاده خدا است بلکه ما به آنچه او ماموریت دارد، و دعوت به سوی آن می کند ایمان آورده ایم) (قالوا انا بما ارسل به مؤمنون).

این مغروران متکبر دست از کار خود برداشتند و مجدداً برای تضعیف روحیه جمعیت مومنان گفتند: (ما به آنچه شما ایمان آورده اید کافریم) (قال الذین استکبروا انا بالذی آمنتم به کافرون).

و از آنجا که آنها به خاطر قدرت و ثروت ظاهریشان همیشه در جامعه پیشوا و الگوی مردم بودند چنین می پنداشتند که این بار نیز با اظهار کفر و بی ایمانی، الگو برای دگران خواهند شد و مردم از آنان پیروی خواهند کرد، ولی بزودی به اشتباه خود پی بردند و متوجه شدند که مردم این بار در پرتو ایمان به خدا شخصیت تازه ای یافته و از استقلال فکری و نیروی اراده بهره مند شده اند. جالب توجه اینکه در آیات فوق از اشراف بی ایمان به عنوان (مستکبران) و از توده های زحمتکش با ایمان به عنوان (مستضعفان) یاد شده، و این نشان می دهد که دسته اول با خود برتری و غصب حقوق مردم زیر دست و جذب نیروهای آنها به آن موقعیت رسیده بودند که به زبان امروز می توان از آنها به طبقه (استثمار کننده) و (استثمار شونده) تعبیر کرد.

هنگامی که ثروتمندان متکبر و خودخواه از ایجاد تزلزل در پایه های ایمان توده های مردم با ایمان مایوس شدند، و از سوی دیگر می دیدند با وجود (ناقه) که معجزه صالح محسوب می شد، سمپاشیهای آنها به جایی نمی رسد، تصمیم به نابود کردن ناقه گرفتند، و قبل از هر چیز (آن را پی کردند و کشتند و از فرمان خدا سر برتافتند) (ففقروا الناقة و عتوا عن امر ربهم).

و به این نیز قناعت نکردند بلکه به سراغ صالح آمدند و صریحاً به او (گفتند اگر تو فرستاده خدا هستی هر چه زودتر عذاب الهی را به سراغ ما بفرست) (و قالوا یا صالح ائتنا بما تعدنا ان کنت من المرسلین).

یعنی ما کمترین واهمه ای از تهدیدهای تو نداریم و این تهدیدها همه بی اساس است، این سخن در حقیقت برپا ساختن یکنوع جنگ اعصاب در مقابل صالح و برای تضعیف کردن روحیه صالح و مومنان بود.

هنگامی که آنها ستیزه جوئی و طغیانگری را به آخر رساندند و آخرین بارقه آمادگی ایمان را در وجود خود خاموش ساختند، مجازات الهی که طبق قانون انتخاب اصلح و از میان بردن موجودات فاسد و مفسد صورت می گیرد، به سراغ آنها آمد و (آنچنان لرزه ای قصرها و خانه های مستحکمشان را تکان داد و فرو ریخت و زندگی پرزرق و برق آنها را درهم کوبید که صبحگاهان تنها جسم بی جان آنها در خانه هایشان باقی مانده بود) **(فاخذتهم الرجفة فاصبحوا فی دارهم جاثمین)**.

(جاثم) در اصل از ماده (جثم) (بر وزن خشم) به معنی نشستن روی زانو و توقف در یک مکان است، و بعید نیست این تعبیر اشاره به آن باشد که هنگام وقوع زلزله شدید آنها در خواب خوش فرو رفته بودند، ناگهان پیا خاستند همینکه بر سر زانو نشستند، حادثه به آنها مهلت نداد و بر اثر وحشت و ترس و یا فرو ریختن دیوارها و یا صاعقه ای که با آن زلزله همراه بود جان خود را در همان حالت از دست دادند!

قوم ثمود به چه وسیله نابود شدند؟

در اینجا یک سؤال پیش می آید و آن اینکه از آیه فوق استفاده می شود که وسیله نابودی این قوم سرکش، زلزله بود، اما از آیه 13 سوره فصلت برمی آید که صاعقه آنها را نابود کرد، و در آیه 5 سوره حاقه می خوانیم اما ثمود فاهلكوا بالطاغية یعنی قوم ثمود بوسیله یک عامل ویرانگر از میان رفتند، آیا در میان این تعبیرات، تضادی وجود دارد؟

پاسخ این سؤال را می توان در یک جمله خلاصه کرد و آن اینکه این هر سه عامل به یک چیز بازگشت می کنند و یا لازم و ملزوم یکدیگرند، بسیار می شود که زمین لرزه در یک منطقه بر اثر صاعقه های عظیم ایجاد می شود، یعنی نخست صاعقه تولید می شود و به دنبال آن زمین لرزه به وجود می آید، و اما (طاغیه) به معنی موجودی است که از حد خود تجاوز کند و این هم با زلزله سازگار است و هم با صاعقه بنابراین تضادی در میان آیات نیست.

در آخرین آیه مورد بحث می گوید: (بعد از این جریان صالح از آنها روی برتافت و به آنها گفت: من حق رسالت پروردگارم را ادا کردم و آنچه گفتنی بود به شما گفتم و از نصیحت و خیرخواهی کوتاهی نکردم، لکن شما نصیحت کنندگان را دوست ندارید) (فتولی عنهم و قال یا قوم لقد ابلغتکم رسالة ربی و نصحت لکم ولکن لا تحبون الناصحین).

در اینجا سؤال دیگری پیش می آید و آن اینکه آیا این گفتگوی صالح بعد از نابودی آن جمعیت صورت گرفته است، و یا اینکه این گفتگوی نهائی صالح با آنها قبل از مرگشان به عنوان اتمام حجت بوده، ولی در عبارت قرآن بعد از جریان مرگ آنها ذکر شده است؟

البته احتمال دوم با ظاهر خطاب سازگارتر است، زیرا گفتگو با آنها نشان می دهد که آنها زنده بوده اند ولی احتمال نخست نیز چندان بعید نیست، زیرا بسیار می شود که برای عبرت گرفتن افراد بازمانده چنین گفتگوهائی را با گذشتگان و ارواح آنها انجام می دهند، چنانکه در تاریخ زندگانی علی (علیه السلام) می خوانیم پس از جنگ جمل در کنار جسد طلحه ایستاد و گفت: (ای طلحه! تو در اسلام خدمات قابل ملاحظه ای داشتی، حیف که آنها را برای خود حفظ نکردی)، و نیز در اواخر نهج البلاغه می خوانیم که علی (علیه السلام) به هنگامی که از جنگ

صفین باز می گشت در پشت دروازه کوفه رو به قبرستان کرده (نخست به ارواح  
گذشتگان سلام کرد و بعد به آنها گفت: شما پیشرو این قافله بودید و ما هم به  
دنبال شما خواهیم بود)!

آیه (80) تا (84) و ترجمه

( و لوطا اذ قال لقومه أتأتون الفحشة ما سبقكم بها من أحد من العلمين )  
(80) ( انکم لتأتون الرجال شهوة من دون النساء بل أنتم قوم مسرفون ) (81)  
( و ما کان جواب قومه الا أن قالوا أخرجوهم من قریتکم انهم أناس یتطهرون )  
(82) ( فأنجینہ و أهلہ الا امرأته کانت من الغبرین ) (83) ( و أمطرنا علیهم  
مطرا فانظر کیف کان عقبة المجرمین ) (84)

ترجمه:

- 80 - و (به خاطر بیاورید) لوط را هنگامی که به قوم خود گفت آیا عمل  
شنیعی انجام می دهید که احدی از جهانیان پیش از شما انجام نداده است؟!  
81 - آیا شما از روی شهوت به سراغ مردان می روید، نه زنان؟ شما  
جمعیت تجاوزکاری هستید!  
82 - ولی پاسخ قومش چیزی جز این نبود که گفتند اینها را از شهر و آبادی  
خود بیرون کنید که اینها افراد متظاهری هستند!  
83 - (چون کار به اینجا رسید) ما او و خاندانش را رهائی بخشیدیم جز  
همسرش که با بازماندگان (در شهر) بود.  
84 - و (سپس چنان) بارانی بر آنها فرستادیم (بارانی از سنگ که آنها را  
نابود ساخت) اکنون بنگر سرانجام کار مجرمان به کجا کشید.

تفسیر:

سرنوشت دردناک قوم لوط

در این آیات، قرآن، صحنه عبرت انگیز دیگری از سرگذشت پیامبران را بازگو می کند و هدف آیات پیشین را تعقیب و تکمیل می نماید، و آن سرگذشت پیامبر بزرگ خدا (لوط) و قوم او است.

این ماجرا در چندین سوره قرآن از جمله سوره (هود) و (حجر) و (شعراء) و (انبیاء) و (نمل) و (عنکبوت) آمده است.

در اینجا در ضمن پنج آیه، به فشرده گفتگوهای لوط و قومش اشاره شده است و چنین بر می آید که در این سوره اعراف تنها هدف این بوده که عصاره ای از درگیریهای این پیامبران و گفتگوهای آنان با جمعیتهای سرکش، منعکس گردد، ولی شرح کامل سرگذشت آنان به سوره های دیگر قرآن موکول شده است (ما هم به خواست خداوند مشروح سرگذشت این جمعیت را در سوره هود و حجر خواهیم آورد).

اکنون به تفسیر آیات مورد بحث توجه کنید.

در آیه نخست می گوید: (بخاطر بیاورید لوط پیامبر را هنگامی که به قوم خود گفت: آیا شما عمل زشت و ننگینی انجام می دهید که احدی از جهانیان تا کنون مرتکب آن نشده است؟! (أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ).

اشاره به اینکه این گناه علاوه بر اینکه خود یک عمل زشت و فوق العاده ننگین است قبل از شما در هیچ قوم و ملتی سابقه نداشته است، و این زشتی آن را چند برابر می کند، زیرا پایه غلط و سنت شوم و وسیله ای برای گناه دیگران در آینده نزدیک و دور خواهد بود.

از آیه فوق به خوبی برمی آید که این عمل زشت، از نظر تاریخی به قوم لوط منتهی می شود که مردمی بودند ثروتمند و مرفه و شهوتران و هواپرست که شرح آن را در ذیل سوره هائی که در بالا اشاره کردیم به خواست خدا خواهیم داد. در آیه بعد گناهی را که در آیه قبل به طور سربسته ذکر شده بود، تشریح می کند و می گوید: (شما از روی شهوت به سراغ مردان می روید، و از زنان صرف نظر می کنید) (انکم لتاءتون الرجال شهوة من دون النساء).

چه انحرافی از این بدتر و بالاتر که وسیله تولید نسل را که آمیزش زن و مرد است و خداوند آن را به طور غریزی در هر انسانی قرار داده، رها کنند، و سراغ جنس موافق بروند کاری که اصولاً بر خلاف فطرت و ساختمان طبیعی جسم و روح انسان و غریزه تحریف نیافته او است و نتیجه اش عقیم ماندن هدف آمیزش جنسی است، و به تعبیر دیگر، تنها اثرش یک اشباع کاذب جنسی و از بین بردن هدف اصلی یعنی ادامه نسل بشر می باشد، و در پایان آیه به عنوان تاکید می گوید: (شما جمعیت اسراف کارید) یعنی از حدود الهی قدم بیرون گذارده و در سنگلاخ انحراف و تجاوز از مرز فطرت سرگردان شده اید (بل انتم قوم مسرفون).

ممکن است این جمله اشاره به آن باشد که آنها نه تنها در مورد غریزه جنسی راه اسراف را می پیمودند، بلکه در همه چیز و همه کار گرفتار چنین انحراف و زیاده روی بودند.

جالب توجه اینکه آیه نخست، مطلب را به طور سربسته، و آیه دوم به وضوح بیان می کند، و این یکی از فنون بلاغت برای بیان مسائل مهم می باشد، هر گاه کسی کار بسیار بدی انجام دهد سرپرست آگاه و بیدارش برای اهمیت موضوع به او می گوید تو گناه بزرگی انجام داده ای! و هر چه می گوید: چه

کرده ام؟ باز می گوید گناه بزرگی انجام داده ای! سرانجام پرده از روی آن برداشته و آن را تشریح می کند، این طرز بیان فکر طرف را تدریجا آماده می سازد تا به اهمیت عمل خلاف خویش واقف گردد.

در آیه بعد اشاره به جواب لجوجانه و غیر منطقی قوم لوط کرده، می گوید: آنها هیچگونه جوابی در برابر دعوت این پیامبر خیرخواه و دلسوز و مصلح نداشتند جز اینکه با خشم و عصبانیت: (گفتند لوط و پیروان او را از شهر خود بیرون کنید، گناهشان چیست؟ گناهشان این است که مردمی پاکند و گناه نمی کنند!) و نه تنها با ما همصدا نمی شوند، بلکه مزاحم ما نیز هستند! (و ما کان جواب قومه الا ان قالوا اخرجوهم من قریتکم انهم اناس یتطهرون).

و این جای تعجب نیست که یک جمعیت آلوده و گناهکار، افراد پاکدامن را به جرم پاکدامنی از خود برانند، آنها چنین افرادی را مزاحم شهوات خویش می بینند، و نقاط قوت و افتخار چنین پاکدامنانی در نظر آنها نقطه ضعف و عیب بود!

این احتمال نیز در تفسیر جمله (انهم اناس یتطهرون) وجود دارد، که قوم لوط می خواستند این پیامبر و پیروانش را متهم به تظاهر و ریاکاری کنند، همانطور که بسیار شنیده ایم و در اشعار خوانده ایم که افراد شرابخوار آلوده افراد پاک را متهم به ریاکاری می کنند، و (خرقه آلوده به شراب خویش) را از (سجاده زاهد) برتر می شمارند، و این یکنوع تبرئه کاذب است که این آلودگان بدبخت برای خود دست و پا می کنند.

با توجه به آنچه در سه آیه فوق بیان شد، هر داور منصفی می تواند حکم محکومیت چنین قوم و ملتی را صادر کند که در برابر پند و اندرز منطقی و نصیحت و خیرخواهی یک مصلح بزرگ اجتماعی، تنها متوسل به زور و تهدید

و تهمت شوند، لذا در آیه بعد خداوند می فرماید (چون کار به اینجا رسید ما لوط و پیروان واقعی و خاندانش را که پاکدامن بودند نجات بخشیدیم جز همسرش که او را در میان قوم تبه‌کار رها ساختیم، زیرا او هم از نظر عقیده و آئین و مذهب با آنان هماهنگ بود) (فانجیناه و اهلہ الا امرأته کانت من الغابریں).

بعضی گفته اند کلمه (اهل) گرچه معمولاً به خویشاوندان نزدیک گفته می شود، ولی در آیه بالا به پیروان راستین او نیز اطلاق شده یعنی آنها نیز جزء خانواده او محسوب شده اند، ولی بطوری که از آیه 36 سوره ذاریات بر می آید هیچکس از قوم لوط جز خانواده و کسان نزدیک او ایمان نیاوردند، بنابراین (اهل) در اینجا به همان معنی اصلی یعنی بستگان نزدیک است.

از آیه 10 سوره تحریم اجمالاً استفاده می شود که همسر لوط در آغاز زن سر به راهی بود، سپس راه خیانت را پیش گرفت و دشمنان لوط را جرئت بخشید.

در آخرین آیه اشاره بسیار کوتاه و پر معنی به مجازات شدید و وحشتناک این قوم کرده می گوید: (ما بارانی بر آنها فرستادیم) (اما چه بارانی؟! بارانی از سنگ که آنها را در هم می کوبید و نابود می کرد) (وامطرنا علیهم مطراً).

گرچه در آیه فوق نوع این باران بیان نشده است اما از ذکر کلمه مطرا (بارانی) به طور سربسته روشن می شود که از بارانهای معمولی نبوده بلکه بارانی از سنگ بوده چنانکه در آیه 83 سوره هود آمده است.

(اکنون تماشا کن ببین سرانجام کار مجرمان به کجا کشید) (فانظر کیف کان عاقبة المجرمین).

گر چه روی سخن در اینجا به پیامبر است اما پیدا است که هدف عبرت گرفتن همه افراد باایمان می باشد.

مشروح سرگذشت این جمعیت و همچنین ضررهای گوناگون عمل شنیع (لواط و همجنس گرائی) و حکم آن از نظر قوانین اسلام در ذیل آیات سوره هود و حجر بیان خواهد شد.

## آیه (85) تا (87) و ترجمه

(والی مدین أخاهم شعيبا قال يقوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره قد جأتكم بينة من ربكم فأوفوا الكيل و الميزان ولا تبخسوا الناس أشياءهم ولا تفسدوا في الأرض بعد اصلحها ذلكم خير لكم ان كنتم مؤمنين) (85) (ولا تقعدوا بكل صرط توعدون و تصدون عن سبيل الله من امن به و تبغونها عوجا و اذكروا اذ كنتم قليلا فكثركم و انظروا كيف كان عقبة المفسدين) (86) (وان كان طائفة منكم أمنوا بالذي أرسلت به و طائفة لم يؤمنوا فاصبروا حتى يحكم الله بيننا و هو خير الحكمين) (87)

ترجمه:

85 - و به سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم گفت ای قوم من خدا را بپرستید که جز او معبودی ندارید، دلیل روشنی از طرف پروردگارتان برای شما آمده است، بنابراین حق پیمانه و وزن را ادا کنید و از اموال مردم چیزی نگاهید و در روی زمین بعد از آنکه (در پرتو ایمان و دعوت انبیاء) اصلاح شده است فساد نکنید، این برای شما بهتر است اگر با ایمان هستید.

86 - و بر سر هر راه ننشینید که (مردم با ایمان را) تهدید کنید و مومنان را از راه خدا باز دارید و (با القای شبهات) آنرا کج و معوج نشان دهید و به خاطر بیاورید زمانی را که افراد کمی بودید و او شما را فزونی داد و بنگرید چگونه سرانجام مفسدان بود.

87 - و اگر طایفه ای از شما به آنچه من فرستاده شده ام ایمان آورده اند و طایفه ای ایمان نیاورده اند صبر کنید تا خداوند میان ما داوری کند که او بهترین داوران است.

تفسیر:

رسالت شعیب در مدین

در این آیات پنجمین قسمت از سرگذشت اقوام پیشین و درگیری انبیاء بزرگ با آنان یعنی قوم شعیب مطرح شده است.

شعیب که نسبش طبق تواریخ با چندین واسطه به ابراهیم می رسد، مبعوث به سوی اهل مدین گردید، مدین از شهرهای شام بود و مردمی تجارت پیشه و مرفه داشت، که در میان آنها بت پرستی و همچنین تقلب و کم فروشی در معامله کاملاً رائج بود.

شرح درگیری این پیامبر بزرگ با اهل مدین در سوره های متعددی از قرآن مخصوصاً سوره هود و شعرا آمده است، و ما به پیروی از قرآن مجید در ذیل آیات سوره هود به خواست خدا در این زمینه مشروحا بحث خواهیم کرد، در اینجا تنها فشرده قسمتی از این ماجرا را طبق آیات فوق بیان می کنیم. در نخستین آیه، خداوند می فرماید: ما به سوی مردم مدین، برادر آنها شعیب را فرستادیم (والی مدین اخاهم شعیباً).

جمعی از مفسران مانند مرحوم طبرسی در مجمع البیان و فخر رازی در تفسیر معروف خود نقل کرده اند که (مدین) در اصل نام یکی از فرزندان ابراهیم خلیل بود، و چون فرزندان و نواده های او در سرزمینی در طریق شام سکونت اختیار کردند به نام مدین نامیده شد.

در اینکه چرا تعبیر به (اخاهم) (برادرشان) شده است، در ذیل آیه 65 همین سوره توضیح دادیم.

سپس اضافه می کند که شعیب دعوت خود را همانند پیامبران دیگر از مسأله توحید شروع کرد و (صدا زد ای قوم من! خداوند یگانه را بیرستید که هیچ معبودی جز او برای شما نیست) (قال يا قوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره). و گفت این حکم علاوه بر اینکه فرمان عقل است بوسیله (دلایل روشنی که از طرف خداوند برای شما آمده) نیز اثبات شده است (قد جائتكم بينة من ربكم).

در اینکه این بینة (دلیل روشن) چگونه چیزی بوده است، در آیات فوق سخنی از آن به میان نیامده، ولی ظاهر این است که اشاره به معجزات شعیب است.

پس از دعوت به توحید، به مبارزه با مفاسد اجتماعی و اخلاقی و اقتصادی آنها برخاسته نخست آنان را که آلوده کم فروشی و تقلب و تزویر در معامله بودند از این کار باز می دارد و می گوید: اکنون که راه خدا برای شما آشکار شده (حق پیمانه و وزن را ادا کنید و از حقوق مردم چیزی کم نگذارید) (فاوفوا الكيل والميزان ولا تبخسوا الناس اشيائهم).

روشن است که نفوذ هر گونه خیانت و تقلب در امر معاملات پایه های اطمینان و اعتماد عمومی را که بزرگترین پشتوانه اقتصادی ملتها است متزلزل و ویران می سازد و ضایعات غیر قابل جبرانی برای جامعه به بار می آورد، به همین دلیل یکی از موضوعات مهمی که شعیب روی آن انگشت گذاشت همین موضوع بود.

سپس به یکی دیگر از کارهای خلاف آنها اشاره کرده و می گوید: (در روی زمین بعد از آنکه در پرتو ایمان و کوششهای انبیاء اصلاح شده است، فساد نکنید) (ولا تفسدوا في الارض بعد اصلاحها).

مسلم است که از تولید فساد، اعم از فساد اخلاقی یا بی ایمانی یا ناامنی، هیچکس بهره ای نمی گیرد، لذا در آخر آیه اضافه می کند، (این به سود شما است اگر ایمان داشته باشید) (ذلکم خیر لکم ان کنتم مؤمنین).

گویا اضافه کردن جمله ان کنتم مؤمنین اشاره به این است که این دستورات اجتماعی و اخلاقی هنگامی ریشه دار و ثمربخش خواهد بود که از نور ایمان روشن گردد، اما اگر بدون پشتوانه ایمان باشد و تنها روی یک سلسله مصالح مادی تکیه کند، دوام و بقائی نخواهد داشت.

در آیه بعد به چهارمین نصیحت شعیب، اشاره شده است، آنجا که می گوید: (شما بر سر راه مردم ننشینید و آنها را تهدید نکنید و سد راه خدا نشوید و با القای شبهات راه مستقیم حق را در نظر آنها کج و معوج نشان ندهید) (ولا تقعدوا بكل صراط توعدون و تصدون عن سبیل الله من آمن به و تبغونها عوجا).

در اینکه آنها چگونه افراد متمایل به ایمان را تهدید می کردند مفسران احتمالات متعددی داده اند، بعضی احتمال داده اند از طریق تهدید به قتل، و بعضی از طریق راهزنی و گرفتن اموال مردم با ایمان، ولی متناسب با بقیه جمله های آیه همان معنی اول است.

و در پایان آیه پنجمین نصیحت شعیب که یادآوری نعمتهای پروردگار برای تحریک حس شکرگزاری آنها است آمده: (به خاطر بیاورید هنگامی که شما افراد کمی بودید خداوند جمعیتتان را زیاد کرد و نیروی انسانی شما را فزونتر ساخت) (واذکروا اذ کنتم قلیلا فکثرکم).

(و نیز خوب بنگرید که سرانجام کار مفسدان به کجا منتهی شد) و به دنبال آنها گام برندارید (وانظروا کیف کان عاقبة المفسدین).

ضمناً از جمله فوق استفاده که بر خلاف تبلیغات حساب نشده ای که امروز می کنند در اکثر موارد کثرت نفرات، می تواند سرچشمه قدرت و عظمت و پیشرفت جامعه باشد، البته به شرطی که با برنامه های منظم، زندگی آنها از نظر مادی و معنوی تامین گردد.

آخرین آیه مورد بحث در واقع پاسخی است به بعضی از گفته های مومنان و کافران قوم او، زیرا مؤمنان بر اثر فشارهایی که از طرف کافران به آنها وارد میشد طبعاً این سؤال را از پیامبرشان می کردند، که ما تا کی در شکنجه و فشار خواهیم بود؟

مخالفان او نیز از اینکه مجازات الهی فوراً دامانشان را نگرفته بود جرات و جسارت پیدا کرده، می گفتند: اگر راستی تو از طرف خدا هستی پس چرا با این مخالفت های ما هیچ گزندی متوجه ما نمی شود.

شعیب می گوید: (اگر طایف های از شما به آنچه من مبعوث شده ام ایمان آورده و جمعیت دیگری ایمان نیاورده اند، نباید موجب غرور کافران و یاس مومنان گردد، شما صبر کنید تا خداوند میان ما حکم کند که او بهترین حاکمان است) یعنی آینده نشان خواهد داد، چه کسانی بر حق بوده اند و چه کسانی بر باطل (و ان كان طائفة منكم آمنوا بالذي اُرسلت به و طائفة لم يؤمنوا فاصبروا حتى يحكم الله بيننا و هو خير الحاكمين).

آیه (88) و (89) و ترجمه

( قال الملا الذين استكبروا من قومه لخرجنك يشعيب و الذين أمنوا معك من قريتنا أو لتعودن في ملتنا قال أو لو كنا كرهين ) (88) ( قد افترينا على الله كذبا إن عدنا في ملتكم بعد إذ نَحْنُنا الله منها و ما يكون لنا أن نعود فيها إلا أن يشاء الله ربنا وسع ربنا كل شئ ء علما على الله توكلنا ربنا افتح بيننا و بين قومنا بالحق و أنت خير الفتحين ) (89)

ترجمه:

88 - اشراف زورمند و متکبر از قوم او گفتند: ای شعیب سوگند یاد می کنیم که تو و کسانی را که به تو ایمان آورده اند از شهر و آبادی خود بیرون خواهیم کرد یا به آئین ما باز گردید، گفتند: آیا (می خواهید ما را بازگردانید) اگر چه مایل نباشیم؟!

89 - اگر ما به آئین شما بازگردیم، بعد از آنکه خدا ما را از آن نجات بخشیده، به خدا دروغ بستهایم، و شایسته نیست که ما به آن بازگردیم مگر اینکه خدائی که پروردگار ماست بخواهد، علم پروردگار ما به همه چیز احاطه دارد، تنها بر خدا توکل کرده ایم، پروردگارا میان ما و قوم ما به حق داوری کن که تو بهترین داورانی.

تفسیر:

در این آیات عکس العمل قوم شعیب در برابر سخنان منطقی این پیامبر بزرگ بیان شده است، و از آنجا که اشراف متکبر و مغرور زمان او، از نظر ظاهر بسیار نیرومند بودند، عکس العمل آنها نیز شدیدتر از دیگران بود آنها نیز مانند همه متکبران مغرور، روی زور و قدرت خویش تکیه کرده، به تهدید شعیب و

یارانش پرداختند، چنانکه قرآن می گوید اشراف زورمند و متکبر قوم شعیب به او گفتند سوگند یاد می کنیم که قطعاً هم خودت و هم کسانی را که به تو ایمان آورده اند، از محیط خود بیرون خواهیم راند، مگر اینکه هر چه زودتر به آئین ما بازگردید. (قال الملا الذین استکبروا من قومه لخرجنک یا شعیب و الذین آمنوا معک من قریتنا او لتعودن فی ملتنا).

ممکن است، از ظاهر این تعبیر (بازگشت به آئین ما) بعضی چنین تصور کنند که شعیب قبلاً در صف بتپرستان بود، در حالی که چنین نیست، بلکه چون شعیب قبلاً ماموریت تبلیغ نداشته و در برابر وضع آنها سکوت می کرد، آنها چنین پنداشته اند که پیرو آئین بت پرستی است، در حالی که هیچیک از پیامبران بت پرست نبوده اند، حتی قبل از زمان نبوت، عقل و درایت پیامبران بیش از این است که دست به چنین کار نابخردانه ای بزنند، و به علاوه روی سخن تنها به شعیب نبوده بلکه مومنان و پیروان او را نیز شامل می گردد و ممکن است این تعبیر به خاطر آنها باشد.

البته تهدید مخالفان تنها همین نبوده است، تهدیدهای دیگری نیز داشته اند که در سایر آیات مربوط به شعیب بحث خواهد شد.

پاسخی که شعیب در برابر این همه تهدید و خشونت به آنها داد خیلی ساده و ملایم و منطقی بود، گفت: (آیا می خواهید ما را به آئین خودتان بازگردانید، اگر چه مایل نباشیم) (قال اولو کنا کارهین).

در حقیقت شعیب می خواهد بگوید: (آیا سزاوار است شما عقیده خود را بر ما تحمیل کنید و آئینی که فساد و بطلان آن بر ما آشکار شده است با زور به ما بقبولانید، به علاوه یک آئین تحمیلی چه سودی برای شما دارد؟!)

در آیه بعد شعیب چنین ادامه می دهد: (اگر ما به آئین بت پرستی شما باز گردیم، و بعد از آنکه خدا ما را نجات داده خود را به این پرتگاه بی فکنیم، بر - خدا افترا بسته ایم) (قد افترینا علی الله کذبا ان عدنا فی ملتکم بعد از نجانا الله منها).

این جمله در حقیقت توضیح جملهای است که در آیه قبل به طور سربسته از زبان شعیب گفته شده بود، و مفهومی این است که ما از روی هوی و هوس و یا تقلید کورکورانه پشت پا به آئین بت پرستی نزده ایم، بلکه بطلان این عقیده را بروشنی دریافته ایم، و فرمان خدا را در زمینه توحید با گوش جان شنیده ایم، با این حال اگر از آئین توحید به شرک بازگردیم، آگاهانه بر خدا دروغ بسته ایم، و مسلم است خداوند ما را مجازات خواهد کرد.

سپس اضافه می کند ممکن نیست ما به آئین شما بازگردیم مگر اینکه خدا بخواهد (و ما یکون لنا ان نعود فیها الا ان یشاء الله ربنا).

منظور شعیب در حقیقت این است که ما تابع فرمان خدا هستیم و کمترین سرپیچی از دستور او نداریم، بازگشت ما به هیچوجه ممکن نیست، مگر اینکه خداوند دستور بازگشت بدهد.

و بلافاصله اضافه می کند که خداوند نیز چنین دستوری نخواهد داد، چرا که او از همه چیز آگاه است و به همه چیز احاطه علمی دارد بنابراین هرگز ممکن نیست او از دستوری که داده باز گردد، زیرا کسی از دستورش برمی گردد، که علمش محدود باشد و اشتباه کند و از دستور خود پشیمان گردد، اما آنکس که احاطه علمی به همه چیز دارد، تجدید نظر برای او ممکن نیست (وسع ربنا کل شیء علما).

سپس برای اینکه به آنها حالی کند از تهدیدهایشان هراسی ندارد و محکم بر جای خود ایستاده است، می گوید: توکل و تکیه ما تنها به خدا است (علی الله توکلنا).

و سرانجام برای اینکه حسن نیت خود را ثابت کند، و چهره حقیقت طلبی و مسالمتجوئی خویش را آشکار سازد، تا دشمنانش او را متهم به ماجراجوئی و غوغا طلبی نکنند، می گوید (پروردگارا میان ما و جمعیت ما به حق حکم و داوری کن، و مشکلات و گرفتاریهای ما را برطرف ساز، و درهای رحمت را به سوی ما بگشا که بهترین گشایندگانی) (ربنا افتح بیننا و بین قومنا بالحق و انت خیر الفاتحین).

از ابن عباس نقل شده که می گوید: من معنی فتح را در آیه فوق نمی دانستم، تا اینکه شنیدم زنی به شوهر خود می گفت افاتحک بالقاضی یعنی ترا به داوری پیش قاضی می طلبیم، فهمیدم فتح در اینگونه موارد به معنی داوری و حکومت است، (زیرا قاضی مشکل کار طرفین دعوا را می گشاید).

آیه (90) تا (93) و ترجمه

(و قال الملا الذين كفروا من قومه لئن اتبعتم شعيبا إنكم إذا لخسرون)  
(90) (فأخذتهم الرجفة فأصبحوا في دارهم جثمين) (91) (الذين كذبوا شعيبا  
كأن لم يغنوا فيها الذين كذبوا شعيبا كانوا هم الخسرين) (92) (فتولى عنهم و  
قال يقوم لقد أبلغتكم رسلت ربي و نصحت لكم فكيف أسي على قوم  
كفرين) (93)

ترجمه:

90 - اشراف زورمندی که از قوم او کافر شده بودند گفتند: اگر از شعیب  
پیروی کنید زیان خواهید کرد.

91 - سپس زمینلرزه آنها را فرو گرفت و صبحگاهان به صورت اجساد  
بیجانی در خانه هاشان مانده بودند.

92 - آنها که شعیب را تکذیب کردند (آنچنان نابود شدند که ) گویا هرگز در  
آن (خانه ها) سکنی نداشتند، آنها که شعیب را تکذیب کردند آنها زیانکار بودند.

93 - سپس از آنها روی برتافت و گفت من رسالات پروردگارم را به شما  
ابلاغ کردم و خیرخواهی نمودم، با این حال چگونه بر حال قوم بیایمان تاسف  
بخورم؟!

تفسیر:

آیه نخست، از تبلیغاتی که مخالفان شعیب در برابر تابعان او می کردند سخن  
به میان آورده، می گوید: (اشراف و متکبران خودخواهی که راه کفر را پیش  
گرفته بودند، به کسانی که احتمال می دادند تحت تاثیر دعوت شعیب واقع شوند،

می گفتند به طور مسلم اگر از شعیب پیروی کنید از زیانکاران خواهید بود) (و  
قال الملا الذين كفروا من قومه لئن اتبعتم شعيبا انكم اذا لخاسرون).

و منظورشان همان خسارتهای مادی بود که دامنگیر مومنان به دعوت شعیب می شد، زیرا آنها مسلماً بازگشت به آئین بت پرستی نمی کردند، و بنابراین می بایست به زور از آن شهر و دیار اخراج شوند و املاک و خانه های خود را بگذارند و بروند.

این احتمال در تفسیر آیه نیز هست که منظورشان علاوه بر زیانهای مادی، زیانهای معنوی بوده است زیرا راه نجات را در بتپرستی می پنداشتند، نه آئین شعیب.

هنگامی که کارشان به اینجا رسید و علاوه بر گمراهی خویش در گمراه ساختن دیگران نیز اصرار ورزیدند، و هیچگونه امیدی به ایمان آوردن آنها نبود، مجازات الهی به حکم قانون قطع ریشه فساد به سراغ آنها آمد، (زلزله سخت و وحشتناکی آنها را فرا گرفت، آنچنان که صبحگاهان همگی به صورت اجساد بیجانی در درون خانه هایشان افتاده بودند) (فاخذتهم الرجفة فاصبحوا فی دارهم جاثمین).

در ذیل آیه 78 همین سوره، تفسیر (جاثمین) گذشت. و نیز گفتیم تعبیرات مختلفی که درباره عامل نابودی این جمعیت آمده است هیچگونه منافاتی با هم ندارند، مثلاً در مورد قوم شعیب، عامل مرگشان در آیه مورد بحث، (زلزله) و در آیه 94 سوره هود (صیحه آسمانی) و در 189 سوره شعراء (سایبانی از ابر کشنده) ذکر شده است، که همه به یک موضوع بازمی گردد و آن اینکه یک صاعقه وحشتناک آسمانی که از درون ابری تیره و تار برخاسته بود، شهر آنها را

هدف خود قرار داد، و به دنبال آن (آنچنان که خاصیت صاعقه های عظیم است (زمینلرزه شدیدی تولید شد و همه چیز آنها را درهم کوبید.

سپس ابعاد وحشتناک این زلزله عجیب را با این جمله در آیه بعد تشریح کرده، می گوید: (آنها که شعیب را تکذیب کردند آنچنان نابود شدند که گویا هرگز در این خانه ها سکنی نداشتند!) (الذین کذبوا شعیبا کان لم یغنوا فیها).

و در پایان آیه می فرماید: آنها که شعیب را تکذیب کردند، زیانکار بودند، نه مومنان (الذین کذبوا شعیبا کانوا هم الخاسرین).

گویا این دو جمله پاسخی است به گفته های مخالفان شعیب، زیرا آنها تهدید کرده بودند که در صورت عدم بازگشت به آئین سابق، او و پیروانش را بیرون خواهند کرد، قرآن می گوید خداوند آنچنان آنها را نابود کرد که گوئی هرگز در آنجا سکونت نداشتند، تا چه رسد به اینکه بخواهند دیگران را بیرون کنند.

و نیز در مقابل آنها که می گفتند پیروی شعیب، باعث خسران است قرآن می گوید سرانجام کار، نشان داد که مخالفت با شعیب عامل اصلی زیانکاری بود.

و در آخرین آیه مورد بحث، آخرین گفتار شعیب را می خوانیم که او از قوم گنهکار روی برگردانید و گفت: (من رسالات پروردگارم را ابلاغ کردم، و به مقدار کافی نصیحت نمودم و از هیچگونه خیرخواهی فروگذار نکردم) (فتولی عنهم و قال یا قوم لقد ابلغتکم رسالات ربی و نصحت لکم).

(با این حال تاسفی به حال این جمعیت کافر نمی خورم، زیرا آخرین تلاش و کوشش برای هدایت آنها به عمل آمد ولی در برابر حق سر تسلیم فرود نیاوردند، و می بایست چنین سرنوشت شومی را داشته باشند) (فکیف آسی علی قوم کافرین).

آیا این جمله را شعیب بعد از نابودی آنها گفت یا قبل از آن، هر دو احتمال امکان دارد، ممکن است قبل از نابودی گفته باشد، ولی به هنگام شرح ماجرا بعد از آن ذکر شده باشد.

ولی با توجه به آخرین جمله که می گوید: سرنوشت دردناک این قوم کافر، هیچ جای تاسف نیست، بیشتر به نظر می رسد که این جمله را بعد از نزول عذاب گفته باشد، و همانطور که در ذیل آیه 79 همین سوره نیز اشاره کردیم اینگونه تعبیرات در برابر مردگان بسیار گفته (شواهد آن را نیز در همانجا ذکر کردیم).

آیه (94) و (95) و ترجمه

(و ما أرسلنا فی قریة من نبی إلا أخذنا أهلها بالبأسأ و الضراً لعلمهم یضرعون)  
(94) (ثم بدلنا مكان السيئة الحسنة حتى عفوا و قالوا قد مس أبنا الضراء و  
السراء فأخذنهم بغتة و هم لا یشعرون) (95)

ترجمه:

94 - ما در هیچ شهر و آبادی پیامبری نفرستادیم مگر اینکه اهل آنرا به ناراحتیها و خسارتها گرفتار ساختیم شاید (بخود آیند و به سوی خدا) بازگردند.  
95 - سپس (هنگامی که این هشدارها در آنها اثر نگذاشت) نیکی (و فراوانی نعمت و رفاه) به جای بدی (و ناراحتی و گرفتاری) قرار دادیم آن چنان که فرونی گرفتند (و همه گونه نعمت و برکت یافتند و مغرور شدند) و گفتند (تنها ما نبودیم که گرفتار این مشکلات شدیم) به پدران ما نیز ناراحتیهای جسمی و مالی رسید چون چنین شد آنها را ناگهان به اعمالشان گرفتیم (و مجازات کردیم).

تفسیر:

اگر هشدارها موثر نیفتد

این آیات که بعد از ذکر سرگذشت جمعی از پیامبران بزرگ مانند نوح و هود و صالح و لوط و شعیب، و پیش از پرداختن به سرگذشت موسی بن عمران آمده، اشاره به چند اصل کلی است که در همه ماجراها حکومت می کند، اصولی که اگر در آن بیندیشیم پرده از روی حقایقی پر ارزش که تماس با زندگی همه ما دارد برخواهد داشت.

نخست می گوید: (ما در هیچ شهر و آبادی، پیامبری نفرستادیم مگر اینکه مردمش را گرفتار ناراحتیها و بلاها ساختیم، تا کمی به خود آیند و دست از طغیان و سرکشی بردارند و به سوی آن کس که همه نعمتها از وجودش سرچشمه می گیرد بازگردند) (و ما ارسلنا فی قریة من نبی الا اخذنا اهلها بالباساء والضراء لعلهم یضرعون) .

و این به خاطر آن است که مردم تا در ناز و نعمتند کمتر گوش شنوا و آمادگی برای پذیرش حق دارند اما هنگامی که در تنگنای مشکلات قرار می گیرند و نور فطرت و توحید آشکارتر می گردد، بی اختیار به یاد خدا می افتند و دلهایشان آماده پذیرش می گردد، ولی این بیداری که در همه یکسان است در بسیاری از افراد زودگذر و ناپایدار است و به مجرد برطرف شدن مشکلات بار دیگر در خواب غفلت فرو می روند ولی برای جمعی نقطه عطفی در زندگی محسوب می شود و برای همیشه، به سوی حق باز می گردند، و اقوامی که در آیات گذشته از آنها سخن گفته شد، جزء دسته اول بودند!

لذا در آیه بعد می گوید: هنگامی که آنها در زیر ضربات حوادث و فشار مشکلات تغییر مسیر ندادند و همچنان در گمراهی خود باقی ماندند، ما مشکلات را از آنها برداشتیم و به جای آن گشایش و نعمت قرار دادیم، تا آنجا که بار دیگر زندگانی آنها رونق گرفت و کمبودها به فزونی تبدیل شد و مال و نفرات آنها فراوان گردید (ثم بدلنا مکان السيئة الحسنة حق عفوا) .

(عفوا) از ماده (عفو) است که گاهی به معنی کثرت و زیادی آمده و گاهی به معنی ترک کردن و اعراض نمودن و گاهی نیز به معنی محو آثار چیزی کردن، ولی بعید نیست که ریشه همه آنها همان ترک کردن بوده باشد، منتها گاهی چیزی را به حال خود رها می کنند تا ریشه بدواند و توالد و تناسل کند و

افزایش یابد، و گاهی رها می کنند تا تدریجا محو و نابود گردد، از این جهت به معنی افزایش و یا نابودی نیز آمده است.

در آیه مورد بحث نیز مفسران سه احتمال داده اند. نخست اینکه ما به آنها امکانات دادیم تا افزایش یابند و آنچه را که در دوران سختی از نفرت و ثروتها از دست داده بودند بیابند.

دیگر اینکه ما آنچنان به آنها نعمت دادیم که مغرور شدند، و خدا را فراموش کردند و شکر او را ترک گفتند.

دیگر اینکه ما به آنها نعمت دادیم تا بوسیله آن آثار دوران نکبت را (محو) کردند و از بین بردند.

البته این تفاسیر گرچه مفهومی با هم متفاوت است ولی از نظر نتیجه چندان با هم تفاوت ندارد.

سپس اضافه می کند به هنگام برطرف شدن مشکلات، به جای اینکه به این حقیقت توجه کنند که نعمت و (نقمت) به دست خدا است و رو به سوی او آورند، برای اغفال خود به این منطق متشبث شدند، که اگر برای ما مصائب و گرفتاریهایی پیش آمد، چیز تازه‌ای نیست پدران ما نیز گرفتار چنین مصائب و مشکلاتی شدند دنیا فراز و نشیب دارد و برای هر کس دوران راحتی و سختی بوده است سختیها امواجی ناپایدار و زود گذرند (و قالوا قد مس آبائنا الضراء و السراء).

در پایان، قرآن می گوید: هنگامی که کار به اینجا رسید و از عوامل تربیت کمترین بهره‌ای نگرفتند، بلکه بر غرور خود افزودند (ناگاه آنها را به مجازات خود گرفتیم، در حالی که آنها هیچ خبر نداشتند و غافلگیر شدند) و به همین

جهت مجازات برای آنها، سخت دردناک بود (فاخذناهم بغيّة وهم لا يشعرون  
(.

آیه (96) تا (100) و ترجمه

(ولو أن أهل القرى آمنوا واتقوا لفتحنا عليهم بركات من السماء والارض و لكن كذبوا فأخذناهم بما كانوا يكسبون) (96) (افأمن أهل القرى أن يأتيهم بأسنا بitta وهم نائمون) (97) (اوأمن أهل القرى أن يأتيهم بأسنا ضحى وهم يلعبون) (98) (افأمنوا مكر الله فلا يأمن مكر الله إلا القوم الخسرون) (99) (اولم يهد للذين يرثون الارض من بعد أهلها أن لو نشاء أصبناهم بذنوبهم ونطبع على قلوبهم فهم لا يسمعون) (100)

ترجمه:

96 - و اگر مردمی که در شهرها و آبادیها زندگی دارند ایمان بیاورند و تقوی پیشه کنند برکات آسمان و زمین را بر آنها می گشائیم ولی (آنها حقایق را) تکذیب کردند ما هم آنانرا به کیفر اعمالشان مجازات کردیم.

97 - آیا اهل این آبادیها از این ایمن هستند که عذاب ما شبانه به سراغ آنها بیاید در حالی که در خواب باشند؟

98 - آیا اهل آبادیها از این ایمنند که عذاب ما، روز به سراغشان بیاید در حالی که سرگرم بازی هستند؟

99 - آیا آنها از مکر الهی غافلند در حالی که از مکر (و مجازات) خدا جز زیانکاران ایمن نخواهند بود.

100 - آیا کسانی که وارث روی زمین بعد از صاحبان قبلی آن می شوند عبرت نمی گیرند

که اگر بخواهیم آنها را نیز به گناهانشان هلاک می کنیم و بر دلهایشان مهر می نهیم تا (صدای حق را) نشنوند.

تفسیر:

عمران و آبادی در سایه ایمان و تقوی

در آیات گذشته سرگذشت اقوامی همچون قوم هود و صالح و شعیب و نوح و لوط بطور اجمال مورد بحث واقع شد، گرچه خود آن آیات به اندازه کافی برای بیان نتایج عبرت انگیز این سرگذشتها کافی بود، ولی در آیات مورد بحث به صورت گویاتر، نتیجه گیری کرده، می گوید: اگر مردمی که در این آبادیها و نقاط دیگر روی زمین زندگی داشته و دارند، به جای طغیان و سرکشی و تکذیب آیات پروردگار و ظلم و فساد، ایمان می آوردند، و در پرتو آن تقوا و پرهیزکاری پیشه می کردند، نه تنها مورد خشم پروردگار و مجازات الهی واقع نمی شدند، بلکه درهای برکات آسمان و زمین را به روی آنها می گشودیم (و لو ان اهل القرى آمنوا و اتقوا لفتحنا علیهم برکات من السماء و الارض).

ولی متأسفانه آنها صراط مستقیم که راه سعادت و خوشبختی و رفاه و امنیت بود رها ساختند، و پیامبران خدا را تکذیب کردند، و برنامه های اصلاحی آنها را زیر پا گذاشتند، ما هم به جرم اعمالشان، آنها را کیفر دادیم (ولکن کذبوا فاخذناهم بما کانوا یکسبون).

در اینجا به چند موضوع باید توجه کرد:

1 - در اینکه منظور از (برکات) زمین و آسمان، چیست در میان مفسران گفتگو است: بعضی آن را به نزول باران و روئیدن گیاهان تفسیر کرده اند، و بعضی به اجابت دعا و حل مشکلات زندگی، ولی این احتمال نیز وجود دارد که منظور از برکات آسمانی، برکات معنوی و منظور از برکات زمینی برکات مادی بوده باشد، اما با توجه به آیات گذشته تفسیر اول از همه مناسبتر است، زیرا: در آیات گذشته که مجازاتهای شدید مجرمان و طغیانگران را شرح میداد، گاهی

اشاره به فرود آمدن سیلاب از آسمان، و طغیان چشمه ها از زمین (همانند طوفان نوح) و گاهی اشاره به صاعقه ها و صیحه های آسمانی، و گاهی زلزله های وحشتناک زمینی شده بود، در آیه مورد بحث این حقیقت مطرح است که این مجازاتها واکنش اعمال خود آنها بود و گر نه اگر انسان پاک و با ایمان باشد به جای اینکه عذاب از آسمان و زمین فرا رسد، برکات خدا از آسمان و زمین بر او می بارد، این انسان است که برکات را تبدیل به بلاها می کند.

2 - (برکات) جمع برکت است و همانطور که سابقا گفتیم، این کلمه در اصل به معنی (ثبات) و استقرار چیزی است و به هر نعمت و موهبتی که پایدار بماند اطلاق می گردد، در برابر موجودات بی برکت که زود فانی و نابود و بی اثر می شوند.

قابل توجه اینکه ایمان و تقوا نه تنها سبب نزول برکات الهی می شود، بلکه باعث می گردد که آنچه در اختیار انسان قرار گرفته در مصارف مورد نیاز به کار گرفته شود، فی المثل امروز ملاحظه می کنیم قسمت بسیار مهمی از نیروهای انسانی و منابع اقتصادی در مسیر مسابقه تسلیحاتی و ساختن سلاحهای نابود کننده صرف می گردد، اینها مواهبی هستند فاقد هر گونه برکت، بزودی از میان می روند و نه تنها نتیجه ای نخواهند داشت، ویرانی هم بار می آورند، ولی اگر جوامع انسانی ایمان و تقوا داشته باشند این مواهب الهی به شکل دیگری در میان آنها در می آید و طبعا آثار آن باقی و برقرار خواهد ماند و مصداق کلمه برکات خواهند بود.

3 - در آیه فوق کلمه (اخذ) که به معنی گرفتن است در مفهوم مجازات و کیفر دادن به کار رفته، و این در حقیقت به خاطر آن است که معمولا کسی را که

می خواهند مجازات کنند نخست می گیرند و او را با وسائلی می بندند که هیچگونه قدرت فرار نداشته باشد، سپس او را کیفر می دهند.

4 - گر چه آیه شریفه مورد بحث، ناظر به وضع اقوام پیشین است ولی مسلماً مفهوم آن یک مفهوم وسیع و عمومی و دائمی است و انحصار به هیچ قوم و ملتی ندارد و این یک سنت الهی است که افراد بی ایمان و آلوده و فاسد گرفتار انواع واکنشها در همین زندگی دنیای خود خواهند شد، گاهی بلاهای آسمان و زمین بر سر آنها می بارد، و گاهی آتش جنگهای جهانی یا منطقهای سرمایه های آنها را در کام خود فرو می گیرد، و گاهی ناامنیهای جسمانی و روانی آنها را تحت فشار قرار می دهد، و به تعبیر قرآن، این وابسته به (کسب و اکتساب) و اعمالی است که خود انسان انجام می دهد، فیض خدا محدود و ممنوع نیست، همانطور که مجازات او اختصاص به قوم و ملت معینی ندارد!

چرا ملل فاقد ایمان زندگی مرفه دارند؟

از آنچه در بالا گفتیم پاسخ یک سؤال که زیاد در میان جمعی مورد بحث و گفتگو است روشن می گردد و آن اینکه اگر ایمان و تقوا، موجب نزول انواع برکات الهی است و نقطه مقابل آن باعث سلب برکات است چرا مشاهده می کنیم ملتهای بی ایمانی را که غرق ناز و نعمتند، در حالی که جمعی از افراد با ایمان به سختی روزگار می گذرانند؟!

پاسخ این سؤال با توجه به دو نکته روشن می گردد:

1 - اینکه تصور می شود ملتهای فاقد ایمان و پرهیزگاری غرق در ناز و نعمتند، اشتباه بزرگی است که از اشتباه دیگری یعنی ثروت را دلیل بر خوشبختی گرفتن سرچشمه می گیرد.

معمولا مردم این طور فکر می کنند که هر ملتی صنایعش پیشرفته تر و ثروتش بیشتر باشد خوشبختتر است در حالی که اگر به درون این جوامع نفوذ کنیم و دردهای جانکاهی که روح و جسم آنها را درهم می کوبد از نزدیک ببینیم قبول خواهیم کرد که بسیاری از آنها از بیچاره ترین مردم روی زمین هستند، بگذریم از اینکه همان پیشرفت نسبی، نتیجه بکار بستن اصولی همانند کوشش و تلاش و نظم و حس مسئولیت است که در متن تعلیمات انبیا قرار دارد.

در همین ایام که این قسمت از تفسیر را می نویسیم، این خبر در جرائد منتشر شد که در نیویورک یعنی یکی از ثروتمندترین و پیشرفتهترین نقاط دنیای مادی، بر اثر خاموشی ناگهانی برق صحنه عجیبی به وجود آمد، یعنی بسیاری از مردم به مغازه ها حمله بردند و هستی آنها را غارت کردند، تا آنجا که سه هزار نفر از غارتگران بوسیله پلیس بازداشت شدند.

مسلمانان تعداد غارتگران واقعی چندین برابر این عدد بوده و تنها این عده بودند که نتوانستند به موقع فرار کنند، و نیز مسلم است که آنها غارتگران حرفهای نبوده اند که نفرات خود را برای چنان حمله عمومی از قبل آماده کرده باشند، زیرا حادثه یک حادثه ناگهانی بود.

بنابراین چنین نتیجه می گیریم که با یک خاموشی برق، ده ها هزار نفر از مردم یک شهر ثروتمند و به اصطلاح پیشرفته تبدیل به غارتگر شدند، این نه تنها دلیل بر انحطاط اخلاقی یک ملت است بلکه دلیل بر ناامنی شدید اجتماعی نیز می باشد.

خبر دیگری که در جرائد بود این خبر را تکمیل کرد و آن اینکه یکی از شخصیتهای معروف که در همین ایام در نیویورک در یکی از هتلهای مشهور

چندین ده طبقه‌ای نیویورک سکونت داشت می گوید: قطع برق، سبب شد که راه رفتن در راهروهای هتل به صورت کار خطرناکی درآید، به طوری که متصدیان هتل اجازه نمی دادند کسی تنها از راهروها بگذرد و به اطاق خود برسد مبادا گرفتار غارتگران گردد، لذا مسافران را در اکیپهای ده نفری یا بیشتر، با مامورین مسلح به اطاقهای خود می فرستادند! شخص مزبور اضافه می کند که تا گرسنگی شدید به او فشار نمی آورده جرئت نداشته است از اطاق خویش خارج گردد!

اما همین خاموشی برق در کشورهای عقب مانده شرقی هرگز چنین مشکلاتی را به وجود نمی آورده و این نشان می دهد که آنها در عین ثروت و پیشرفت صنایع کمترین امنیت در محیط خودشان ندارند، از این گذشته ناظران عینی می گویند آدمکشی در آن محیطها همانند نوشیدن یک جرعه آب است، به همین آسانی.

و می دانیم اگر تمام دنیا را به کسی بدهند و در چنین شرائطی زندگی کند، از بیچاره ترین مردم جهان خواهد بود، تازه مشکل امنیت تنها یکی از مشکلات آنها است، نابسامانیهای فراوان اجتماعی دیگری دارند که آنها نیز به نوبه خود بسیار دردناکند، با توجه به این حقایق ثروت را نباید با خوشبختی اشتباه کرد.

2 - اما اینکه گفته می شود چرا جوامعی که دارای ایمان و پرهیزگاری هستند عقب مانده‌اند اگر منظور از ایمان و پرهیزگاری تنها ادعای اسلام و ادعای پایبند بودن به اصول تعلیمات انبیاء بوده باشد، قبول داریم چنین افرادی عقب مانده اند، ولی می دانیم حقیقت ایمان و پرهیزگاری چیزی جز نفوذ آن در تمام اعمال و همه شئون زندگی نیست، و این امری است که با ادعا تامین نمی گردد.

با نهایت تأسف امروز اصول تعلیمات اسلام و پیامبران خدا در بسیاری از جوامع اسلامی متروک یا نیمه متروک مانده است و چهره این جوامع چهره مسلمانان راستین نیست.

اسلام دعوت به پاکی و درستکاری و امانت و تلاش و کوشش می کند کو آن امانت و تلاش؟ اسلام دعوت به علم و دانش و آگاهی و بیداری می کند کو آن علم و آگاهی سرشار؟ اسلام دعوت به اتحاد و فشرده‌گی صفوف و فداکاری می کند، آیا براستی این اصل به طور کامل در جوامع اسلامی امروز حکمفرما است و با این حال عقب مانده اند؟! بنابراین باید اعتراف کرد اسلام چیزی است و ما مسلمانان چیز دیگر.

در آیات بعد به عنوان تأکید بیشتر روی عمومیت این حکم و اینکه قانون فوق مخصوص اقوام پیشین نبوده بلکه امروز و آینده را نیز در بر می گیرد، می گوید: (أيا مجرماني که در نقاط مختلف آباد روی زمین زندگی می کنند، خود را از مجازاتهای الهی در امان می دانند که شب هنگام در موقعی که در خواب خوش آرمیده اند (به صورت صاعقه ها و زلزله ها و مانند آن) بر آنها فرو ریزد) (أفامن اهل القرى ان ياتيهم باسنا بياتا وهم نائمون).

و یا اینکه به هنگام روز در موقعی که غرق انواع بازیها و سرگرمیها هستند دامن آنها را بگیرد (اوأمن اهل القرى ان ياتيهم باسنا ضحي وهم يلعبون).

یعنی آنها در همه حال در روز و شب، در خواب و بیداری، در ساعات خوشی و ناخوشی همه در دست قدرت خدا قرار دارند، و با یک فرمان می تواند همه زندگانی آنها را درهم بپیچد، بدون اینکه کمترین نیازی به مقدمه چینی و فراهم ساختن اسباب قبلی و گذشت زمان داشته باشد، آری تنها در

یک لحظه و بدون هیچ مقدمه ممکن است انواع بلاها بر سر این انسان بیخبر  
فرود آید.

عجیب این است با تمام پیشرفتی که بشر امروز در صنایع و تکنولوژی کرده  
و با وجود اینکه نیروهای مختلف جهان طبیعت را مسخر خویش ساخته، در  
برابر این گونه حوادث به همان اندازه ضعیف و ناتوان و بی دفاع است که  
انسانهای گذشته بودند، یعنی در برابر زلزله ها و صاعقه ها و مانند آن کمترین  
تفاوتی در حال او حتی نسبت به انسانهای پیش از تاریخ پیدا نشده است، و این  
نشانه نهایت ضعف و ناتوانی انسان در عین قدرتمندی و توانائی او است، این  
واقعیتی است که باید همیشه مد نظر همه باشد.

در آیه بعد باز به شکل دیگری و به بیان تازه‌ای این حقیقت را تاکید می کند  
و می گوید: (آیا این مجرمان از مکر الهی ایمنند؟ در حالی که هیچکس جز  
زیانکاران خود را از مکر او در امان نمی دانند) (أَفَامَنُوا مَكَرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ  
مَكَرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ).

همانطور که در ذیل آیه 54 سوره آل عمران گفتیم مکر در لغت عرب با آنچه  
که در فارسی امروز از آن می فهمیم تفاوت بسیار دارد، در فارسی امروز مکر به  
معنی نقشه های شیطانی و زیانبخش به کار می رود، در حالی که در ریشه  
اصلی لغت عرب، مکر به معنی هر نوع چاره اندیشی برای بازگرداندن کسی از  
هدفش می باشد، اعم از اینکه به حق باشد یا به باطل، و معمولاً در مفهوم این  
لغت یکنوع نفوذ تدریجی افتاده است.

بنابراین منظور از مکر الهی آن است که خداوند، مجرمان را با نقشه های  
قاطع و شکستناپذیر بدون اختیار خودشان از زندگانی مرفه و هدفهای

خوشگذرانی باز می دارد، و این اشاره به همان کیفرها و بلاهای ناگهانی و بیچاره کننده است.

پاسخ به یک سؤال

جملهای که در آخر آیه فوق بود، می گوید: هیچکس جز زیانکاران خود را از مکر و مجازات الهی در امان نمی بیند، اکنون این سؤال پیش می آید که آیا این جمله پیامبران و پیشوایان بزرگ و (صالحان) را نیز شامل می شود؟

بعضی چنین پنداشته اند که آنها از این حکم خارجند و آیه فوق مخصوص به مجرمان است، ولی ظاهر این است که این یک حکم عمومی است و همه را فرا می گیرد زیرا حتی پیامبران و امامان نیز همواره مراقب اعمال خویش بوده اند مبادا کمترین لغزشی از آنها سر بزند، زیرا می دانیم مقام معصوم بودن، مفهومی این نیست که انجام کار خلاف برای آنها محال است، بلکه آنها با نیروی اراده و ایمان، و با استفاده از اختیار خود و مدد های الهی، در برابر خطاها و لغزشها مصونیت دارند، آنها حتی از ترک اولی می ترسیدند، و از اینکه مسئولیتهای سنگین خود را به انجام نرسانند بیمناک بودند، لذا در سوره انعام آیه 15 درباره پیامبر اسلام (ﷺ) می خوانیم قل انی اخاف ان عصیت ربی عذاب یوم عظیم: (بگو من می ترسم اگر نافرمانی پروردگارم کنم، گرفتار عذاب روز بزرگی شوم).

روایاتی که در تفسیر آیه فوق نقل شده نیز آنچه را گفتیم تایید می کند، صفوان جمال می گوید: پشت سر امام صادق (علیه السلام) نماز می خواندم، دیدم می فرمود اللهم لا تؤ منی مکرک - ثم جهر - فقال فلا یامن مکر الله الا القوم الخاسرون (پروردگارا مرا از مکر خود ایمن مساز) سپس آشکارتر این قسمت از آیه را تلاوت فرمود (فلا یامن مکر الله الا القوم الخاسرون).

در نهج البلاغه نیز می خوانیم لا تamen على خير هذه الامة عذاب الله لقول الله سبحانه فلا يامن مكر الله الا القوم الخاسرون: (حتی بر نیکان این امت از کیفر الهی ایمن مباش زیرا خداوند می فرماید (فلا يامن مكر الله الا القوم الخاسرون)).

در حقیقت ایمن نبودن از مکر الهی به معنی ترس از مسئولیتها و خوف از کوتاهی در انجام وظائف است، که همواره باید این (ترس) با امید به رحمت او به طور مساوی در دلهای افراد با ایمان باشد و موازنه این دو است که سرچشمه هر گونه حرکت و فعالیت مثبت می باشد و همان چیزی است که در تعبیر روایات به عنوان (خوف) و (رجا) از آنها یاد شده است، و تصریح شده که افراد با ایمان همواره در میان این دو قرار دارند، ولی مجرمان زیانکار آنچنان کیفرهای الهی را فراموش کرده اند که خود را در نهایت امنیت می بینند.

در آیه بعد بار دیگر برای بیدار ساختن اندیشه های خفته اقوام موجود و توجه دادن آنان به درسهای عبرتی که در زندگی پیشینیان بوده است می گوید: (آیا کسانی که وارث سرزمین گذشتگان هستند و اقوامی که به جای آنها قرار گرفته اند، از مطالعه حال پیشینیان متنبه نشدند؟ و اگر ما بخواهیم می توانیم آنها را نیز به خاطر گناهانشان هلاک کنیم، و به همان سرنوشت مجرمان گذشته گرفتار سازیم (اولم يهد للذين يرثون الارض من بعد اهلها ان لو نشاء اصبناهم بذنوبهم)).

و نیز (می توانیم آنها را زنده بگذاریم، و به خاطر غوطه ور شدن در گناه و فساد، درک و شعور و حس تشخیص را از آنها بگیریم، آنچنان که هیچ حقیقتی را نشنوند و هیچ اندرزی را نپذیرند و در زندگی حیران و سرگردان شوند) (و نطبع على قلوبهم فهم لا يسمعون)).

در اینکه چگونه خداوند حس تشخیص را از این دسته مجرمان می گیرد در  
جلد اول تفسیر نمونه صفحه 53 ذیل آیه 7 سوره بقره توضیح بیشتری مطالعه  
خواهید کرد.

آیه (101) و (102) و ترجمه

(تلك القرى نقص عليك من أنبائها ولقد جأتهم رسولهم بالبينات فما كانوا ليؤمنوا بما كذبوا من قبل كذلك يطبع الله على قلوب الكافرين) (101) (وما وجدنا لا أكثرهم من عهد وإن وجدنا أكثرهم لفسقين) (102)

ترجمه:

101 - اینها آبادیهائی است که اخبار آن را برای تو شرح می دهیم آنها (چنان لجوج بودند که) به آنچه قبلا تکذیب کرده بودند ایمان نمی آوردند اینچنین خداوند بر دلهای کافران مهر می نهد (و بر اثر لجاجت و ادامه گناه حس تشخیص را از آنها سلب می کند).

102 - و اکثر آنها را بر سر پیمان خود ندیدیم و اکثر آنها را فاسق و گنهگار

یافتیم.

تفسیر:

در این دو آیه باز هم تکیه، روی عبرتهائی است که از بیان سرگذشتهای اقوام پیشین گرفته می شود، ولی روی سخن در اینجا به پیامبر (ﷺ) است اگر چه در واقع هدف همه هستند نخست می گوید: اینها آبادیها و شهرها و اقوامی هستند که اخبار و سرگذشت آنها را برای تو بیان می کنیم (تلك القرى نقص عليك من انبائها).

سپس می گوید: چنان نبود که آنها بدون اتمام حجت، هلاک و نابود شوند، بلکه (به طور مسلم پیامبرانسان با دلائل روشن، به سراغ آنها آمدند و نهایت تلاش و کوشش را در هدایت آنها کردند) (ولقد جأتهم رسولهم بالبينات).

اما آنها در برابر تبلیغات مستمر، و دعوت پیگیر انبیاء مقاومت به خرج دادند و روی حرف خود ایستادند، و حاضر نبودند آنچه را قبلاً تکذیب کردند بپذیرند و به آن ایمان بیاورند (فما كانوا ليوثاً بما كذبوا من قبل).

و از این جمله استفاده می شود که پیامبران الهی بارها برای دعوت و هدایت آنها قیام کردند، اما آنها چنان روی دنده لجاجت افتاده بودند که حتی با روشن شدن بسیاری از حقایق حاضر به قبول هیچ حقیقتی نمی شدند.

در جمله بعد علت این لجاجت و سرسختی را چنین بیان می کند: این چنین خداوند بر دلهای کافران نقش بی ایمانی و انحراف را ترسیم می کند و بر قلوبشان مهر می نهد (كذلك يطبع الله على قلوب الكافرين).

یعنی کسانی که در مسیرهای غلط گام برمی دارند، بر اثر تکرار و ادامه عمل، انحراف و کفر و ناپاکی آنچنان بر دلهای آنها نقش می بندد، که همچون نقش سکه ثابت می ماند (و اتفاقاً معنی طبع در اصل لغت، نیز همین است که صورتی را بر چیزی همانند سکه نقش کنند) و این در حقیقت از قبیل اثر و خاصیت عمل است که به خداوند نسبت داده شده، زیرا مسبب تمام اسباب، و سرچشمه تاثیر هر مؤثر بالاخره او است، او است که به تکرار عمل، این خاصیت را بخشیده که به صورت (ملکه) در می آید.

ولی واضح است که یک چنین گمراهی جنبه اجباری ندارد بلکه ایجاد کننده اسباب، خود افراد انسان هستند، اگر چه تاثیر سبب به فرمان پروردگار می باشد (دقت کنید).

در آیه بعد، دو قسمت دیگر از نقطه های ضعف اخلاقی این جمعیتها که سبب گمراهی و نابودی آنها گردیده، بیان شده است.

نخست می گوید آنها افرادی پیمان شکن بودند: و ما برای اکثریت آنها عهد و پیمان ثابتی نیافتیم (و ما وجدنا لا کثرهم من عهد).

این عهد و پیمان ممکن است اشاره به عهد و پیمان فطری باشد که خداوند به حکم آفرینش و فطرت از همه بندگان خود گرفته است، زیرا هنگامی که به آنها عقل و هوش و استعداد داد مفهومی این بود که از آنها پیمان گرفته، چشم و گوش باز کنند، حقایق را ببینند و بشنوند و در برابر آن تسلیم گردند و این همان است که در آیات آخر همین سوره ذیل آیه 172 به آن اشاره شده و تحت عنوان (عالم ذر) معروف است که به خواست خدا شرح آن در ذیل همان آیات خواهد آمد.

و نیز ممکن است اشاره به عهد و پیمانهائی باشد که پیامبران الهی از مردم می گرفتند، بسیاری از مردم آن را می پذیرفتند و سپس می شکستند. و یا اشاره به همه پیمانها اعم از (فطری) و (تشریعی) بوده باشد. در هر صورت روح پیمان شکنی یکی از عوامل مخالفت با پیامبران و اصرار در پوئیدن راه کفر و نفاق و گرفتار شدن به عواقب شوم آنها است. سپس به عامل دیگر اشاره کرده، می گوید: (اکثر آنها را فاسد و خارج از اطاعت فرمان یافتیم) (و ان وجدنا اکثرهم لفاسقین).

یعنی روح تمرد و قانون شکنی و خروج از نظامات آفرینش و قوانین الهی یکی دیگر از عوامل ایستادگی و پافشاری آنها در کفر و بی ایمانی بود. باید توجه داشت که ضمیر اکثر هم به همه اقوام و جمعیت های پیشین باز می گردد، و اینکه می گوید اکثر آنها پیمان شکن و فاسد بودند برای رعایت حال اقلیتهائی است که به انبیای گذشته ایمان آوردند و وفادار ماندند، هر چند گاهی مؤمنان بقدری محدود و معدود بودند که از یک خانواده تجاوز نمی کردند، ولی روح

حقطلبی که بر سراسر آیات قرآن حکومت دارد ایجاب می کند که حتی حق این یک خانواده و یا افراد معدود رعایت گردد و همه این اقوام را منحرف و گمراه و پیمان شکن و فاسق معرفی نکند، و این موضوع جالبی است که مکرر در آیات قرآن با آن برخورد می کنیم.

آیه (103) تا (108) و ترجمه

(ثم بعثنا من بعدهم موسى بايتنا إلى فرعون و ملايه فظلموا بها فانظر كيف  
كان عقبة المفسدين) (103) (وقال موسى يفرعون إني رسول من رب العلمين)  
(104) (حقيق على أن لا أقول على الله إلا الحق قد جئكم ببينة من ربكم  
فأرسل معي بنى إسرائيل) (105) (قال إن كنت جئت بآية فأت بها إن كنت من  
الصدقين) (106) (فألقى عصاه فإذا هي ثعبان مبين) (107) (ونزع يده فإذا  
هي بيضاء للنظرين) (108)

ترجمه:

103 - سپس به دنبال آنها (یعنی پیامبران پیشین) موسى را با آیات خویش  
به سوی فرعون و اطرافیان او فرستادیم اما آنها (با عدم پذیرش این آیات) بر  
آن ظلم کردند بین عاقبت مفسدان به کجا کشید؟

104 - و موسى گفت: ای فرعون! من فرستادهای از پروردگار جهانیانم.

105 - سزاوار است که بر خدا جز حق نگویم، من دلیل روشنی از

پروردگارتان برای شما

آورده ام، بنابراین بنی اسرائیل را با من بفرست.

106 - (فرعون) گفت اگر نشانه‌های آورده‌ای ارائه بده اگر از راستگویانی.

107 - ناگهان عصای خود را افکند و ازدهای آشکاری شد!

108 - و دست خود را (از گریبان) بیرون آورد سفید (و درخشان) برای

بینندگان بود!

تفسیر:

خاطره درگیریه‌ای موسى و فرعون

به دنبال سرگذشت جمعی از انبیای بزرگ که در آیات قبل به طور فشرده بیان شده در این آیات و آیات فراوان دیگری که بعد از آن می آید، داستان موسی بن عمران و سرگذشت درگیرهای او با فرعون و فرعونیان و سرانجام کار آنها بیان شده است.

و اینکه می بینیم این سرگذشت مشروحتر از سرگذشت انبیای دیگر در این سوره بیان شده ممکن است به خاطر این باشد که اولاً یهود و پیروان موسی بن عمران در محیط نزول قرآن زیاد بوده اند و توجیه آنها به سوی اسلام به مراتب لازمتر بود و ثانیاً قیام پیامبر اسلام (ﷺ) شباهت بیشتری به قیام موسی بن عمران داشت.

در هر حال علاوه بر این سوره، در سوره های دیگری مانند بقره، طه، شعرا، نمل، قصص و سوره های دیگر به قسمتهای مختلف این سرگذشت عبرت انگیز اشاره شده است و اگر آیات هر سوره را جداگانه مورد بررسی قرار دهیم و سپس کنار هم بچینیم خواهیم دید که بر خلاف آنچه بعضی تصور می کنند جنبه تکرار ندارد بلکه در هر سوره به تناسب بحثی که در آن سوره مطرح بوده به عنوان شاهد به قسمتی از این سرگذشت پرماجرا اشاره شده است.

ضمناً چون کشور مصر وسیعتر و مردم مصر دارای تمدن پیشرفته تری از قوم نوح و هود و شعیب و مانند آنها بودند، و مقاومت دستگاه فراعنه به همین نسبت بیشتر بود قیام موسی بن عمران از اهمیت بیشتری برخوردار گردید و نکات عبرت انگیز فراوانتری در بر دارد، لذا به تناسبهای مختلف روی فرازهای گوناگون زندگی موسی و بنی اسرائیل تکیه شده است:

به طور کلی زندگی این پیامبر بزرگ یعنی موسی بن عمران را در پنج دوره میتوان خلاصه کرد:

## دورانه‌های پنجگانه زندگی موسی

1 - دوران تولد و حوادثی که بر او گذشت تا هنگام پرورش او در دامان فرعون.

2 - دوران فرار او از مصر و زندگی او در سرزمین مدین در محضر شعیب پیامبر.

3 - دوران بعثت او و سپس درگیریهای فراوانی که با فرعون و دستگاه او داشت.

4 - دوران نجات او و بنی اسرائیل از چنگال فرعونیان و حوادثی که بر آنها در راه و به هنگام ورود در بیت المقدس گذشت.

5 - دوران درگیریهای موسی با بنی اسرائیل!

و باید توجه داشت که در قرآن مجید در هر سوره از سوره‌هایی که اشاره شد به یک یا چند قسمت از این دورانه‌های پنجگانه اشاره شده است از جمله در آیات مورد بحث و ده‌ها آیه دیگر از همین سوره که خواهد آمد، تنها اشاره به دورانه‌های بعد از بعثت موسی بن عمران و رسالت او شده است، به همین دلیل ما بحثهای مربوط به دورانه‌های قبل را به تفسیر آیات مربوط به همان قسمت در سوره‌های دیگر مخصوصاً سوره قصص واگذار می‌کنیم.

در نخستین آیه مورد بحث می‌فرماید: (بعد از اقوام گذشته (یعنی قوم نوح، هود، صالح و مانند آنها) موسی را با آیات خود به سوی فرعون و فرعونیان مبعوث کردیم) (ثم بعثنا من بعدهم موسی بایاتنا الی فرعون و ملائه).

باید توجه داشت که فرعون، اسم عام است و به تمام سلاطین مصر در آن زمان گفته می‌شد، همانطور که به سلاطین روم، (قیصر) و به سلاطین ایران (کسری) می‌گفتند.

کلمه (ملا) همانطور که سابقا هم اشاره کردیم به معنی افراد سرشناس و اشراف پر زرق و برق که چشمها را پر می کنند و در صحنه های مهم جامعه حضور دارند، گفته می شود.

و اینکه می بینیم موسی در درجه اول به سوی فرعون و ملا او مبعوث می گردد علاوه بر اینکه یکی از برنامه های موسی نجات بنی اسرائیل از چنگال استعمار فرعونیان و استخلاص آنها از سرزمین مصر بود، و این بدون گفتگو با فرعون امکانپذیر نبود، به خاطر آن است که طبق مثل معروف همیشه آب را باید از سرچشمه صاف کرد، مفسد اجتماعی و انحرافهای محیط تنها با اصلاحات فردی و موضعی چاره نخواهد شد بلکه باید سردمداران جامعه و آنها که نبض سیاست و اقتصاد و فرهنگ را در دست دارند در درجه اول اصلاح گردند، تا زمینه برای اصلاح بقیه فراهم گردد و این درسی است که قرآن به همه مسلمانان برای اصلاح جوامع اسلامی می دهد.

سپس می فرماید: (آنها نسبت به آیات الهی ظلم و ستم کردند (فظلموا بها)). و می دانیم حقیقت ظلم به معنی وسیع کلمه آن است که چیزی را در غیر محل آن به کار برند، و شک نیست که آیات الهی ایجاب می کند که همگان در برابر آن تسلیم شوند و با پذیرا شدن آنها، خود و جامعه خویش را اصلاح نمایند، ولی فرعون و اطرافیانش با انکار این آیات به این آیات ظلم و ستم کردند.

و در پایان اضافه می کند: بنگر سرانجام کار مفسدان چگونه بود؟! (فانظر كيف كان عاقبة المفسدين).

و این جمله در حقیقت یک اشاره اجمالی به نابودی فرعون و قوم سرکش او است که شرح آن بعدا خواهد آمد.

آیه گذشته در حقیقت اشاره بسیار کوتاهی به مجموع برنامه رسالت موسی و درگیریهایی او با فرعون و عاقبت کار آنها بود، اما در آیات بعد همین موضوع بطور مشروحتر مورد بررسی قرار گرفته، نخست می گوید:

(موسی گفت ای فرعون من فرستاده پروردگار جهانیانم ) ( **وقال موسی یا فرعون انی رسول من رب العالمین** ).

و این نخستین برخورد موسی با فرعون و چهره‌های از درگیری حق و باطل است، و جالب اینکه گویا فرعون، اولین بار بود که با خطاب ای فرعون! روبرو می شد خطابی که در عین رعایت ادب از هر گونه تملق و چاپلوسی و اظهار عبودیت تهی بود، چه اینکه دیگران معمولاً او را به عنوان سرور! مالکا! پروردگار! و امثال آن خطاب می کردند.

و این تعبیر موسی برای فرعون به منزله زنگ خطری محسوب می شد! به علاوه این جمله که موسی می گوید: (من فرستاده پروردگار جهانیان هستم)، در حقیقت یکنوع اعلان جنگ به تمام تشکیلات فرعون است، زیرا این تعبیر اثبات می کند، که فرعون و مدعیان دیگری همانند او همه دروغ می گویند، و تنها پروردگار جهانیان خدا است.

در آیه بعد می خوانیم که موسی به دنبال دعوی رسالت پروردگار می گوید: (اکنون که من فرستاده او هستم، سزاوار است که درباره خداوند جز حق نگویم، زیرا فرستاده خداوندی که از همه عیوب، پاک و منزّه است، ممکن نیست دروغگو باشد) ( **حقیق علی ان لا اقول علی الله الا الحق** )

سپس برای تثبیت دعوی نبوت خویش اضافه می کند: (چنان نیست که این ادعا را بدون دلیل گفته باشم، من از پروردگار شما، دلیل روشن و آشکاری با خود دارم ) ( **قد جئتکم ببینه من ربکم** ).

اکنون که چنین است بنی اسرائیل را با من بفرست (فارسل معی بنی اسرائیل).

و این در حقیقت قسمتی از رسالت موسی بن عمران بود که بنی اسرائیل را از جنگال استعمار فرعونیان رهائی بخشد و زنجیر اسارت و بردگی را از دست و پای آنها بردارد، زیرا بنی اسرائیل در آن زمان به صورت بردگانی ذلیل در دست قبطیان (مردم مصر) گرفتار بودند، و از وجود آنها برای انجام کارهای پست و سخت و سنگین استفاده میشد.

از آیات آینده و همچنین آیات دیگر قرآن به خوبی استفاده می شود که موسی مامور دعوت فرعون و دیگر مردمان سرزمین مصر به سوی آئین خویش نیز بود، یعنی رسالت او منحصر به بنی اسرائیل نبود.

فرعون با شنیدن این جمله که من دلیل روشنی با خود دارم، بلافاصله گفت: اگر راست میگوئی و نشانه‌ای از طرف خداوند با خود داری آن را بیاور (قال ان كنت جئت بآية فات بها ان كنت من الصادقين).

و با این تعبیر ضمن ابراز تردید در صدق موسی ظاهراً قیافه حقجوئی و حق طلبی به خود گرفت، آنچنانکه یک جستجوگر به دنبال حق میگردد.

بلافاصله موسی دو معجزه بزرگ خود را که یکی مظهر بیم و دیگری مظهر امید بود، و مقام انذار و بشارت او را تکمیل میکرد، نشان داد نخست عصای خود را انداخت و به صورت اژدهای آشکاری درآمد (فالقی عصاه فاذا هی ثعبان مبین).

تعبیر به مبین اشاره به این است که راستی تبدیل به اژدها شد و چشمبندی و تردستی و سحر و مانند آنها نبود، به خلافتکاری که ساحران بعداً انجام دادند،

زیرا در مورد آن میگوید آنها چشمبندی کردند و عملی انجام دادند که تصور میشد مارهایی است که به حرکت در آمده است.

ذکر این نکته نیز لازم است که در آیه 10 سوره نمل و 31 قصص میخوانیم که عصا همانند جان به حرکت در آمد و جان در لغت به معنی مارهای باریک و سریع السیر است، و این تعبیر با تعبیر ثعبان که به معنی اژدها و مار عظیم است ظاهراً سازگار نمی باشد.

ولی با توجه به اینکه آن دو آیه مربوط به آغاز بعثت موسی، و آیه مورد بحث مربوط به مقابله او با فرعون است، مشکل حل می شود، گویا در آغاز کار، خدا موسی را تدریجاً با این معجزه عظیم آشنا میسازد، و در صحنه اول کوچکتر و در صحنه بعد عظیمتر ظاهر میگردد.

آیا تبدیل عصا به مار عظیم ممکن است:

در هر حال تبدیل عصا به مار عظیم بدون شک یک معجزه است، و با تفسیرهای مادی معمولی نمیتوان آن را توجیه کرد، بلکه از نظر یک فرد الهی و خداپرست که همه قوانین جهان ماده را محکوم اراده پروردگار میداند، جای تعجب نیست که قطعه چوبی تبدیل به حیوانی شود و این در پرتو یک قدرت مافوق طبیعی است.

ولی نباید فراموش کرد که در جهان طبیعت تمام حیوانات از خاک به وجود آمده اند و چوبها و گیاهان نیز از خاکند، منتها برای تبدیل خاک به یک مار عظیم طبق معمول شاید میلیونها سال زمان لازم باشد، ولی در پرتو اعجاز این زمان بقدری کوتاه شد که در یک لحظه همه آن تکاملها و تحولات به سرعت و پیدری انجام یافت و قطعه چوبی که طبق موازین طبیعی می توانست پس از

گذشتن میلیونها سال به چنین شکلی در آید در چند لحظه چنین شکلی به خود گرفت.

و آنها که سعی دارند برای همه معجزات انبیاء توجیه های طبیعی و مادی کنند و جنبه اعجاز آنها را نفی نموده، همه را به شکل یک سلسله مسائل عادی جلوه دهند هر چند بر خلاف صریح کتب آسمانی باشد، باید موقف خود را به درستی روشن کنند که آیا آنها به خدا و قدرت او ایمان دارند و او را حاکم بر قوانین طبیعت میدانند یا نه، اگر نمی دانند سخن از انبیا و معجزات آنها برای آنان بیهوده است و اگر میدانند، دلیلی بر اینگونه توجیهات تکلف آمیز و مخالفت با صریح آیات قرآن نیست (گرچه در خصوص آیه مورد بحث هیچیک از مفسرین با اختلاف سلیقه هائی که دارند ندیده ایم دست به توجیه مادی بزنند ولی آنچه گفتیم یک اصل کلی بود).

آیه بعد اشاره به دومین اعجاز موسی که جنبه امید و بشارت دارد کرده میفرماید: موسی دست خود را از گریبان خارج کرد، ناگهان سفید و درخشنده در برابر بینندگان بود ( **و نزع یده فاذا هی بیضاء للناظرین** )

نزع در اصل به معنی برگرفتن چیزی از مکانی است که در آن قرار گرفته، مثلاً برگرفتن عبا از دوش و لباس از تن در لغت عرب، از آن تعبیر به نزع میشود، و همچنین جدا شدن روح از تن را نیز نزع میگویند و به همین مناسبت گاهی به معنی خارج کردن نیز آمده است، که در آیه مورد بحث به همین معنی است.

گرچه در آیه سخنی از محل خارج ساختن دست به میان نیامده است، ولی از آیه 32 سوره قصص ( **اسلک یدک فی جیبک تخرج بیضاء** ) استفاده می شود

که موسی دست را در گریبان میکرد و سپس خارج می ساخت، سفیدی و درخشندگی خاصی داشت، سپس به حالت نخستین باز میگشت.

در پارهای از روایات و تفاسیر میخوانیم که دست موسی علاوه بر سفیدی در این حالت به شدت می درخشید، ولی آیات قرآن از این موضوع ساکت است، اگر چه منافات با آن ندارد.

و همانطور که گفتیم این موضوع و معجزه سابق درباره عصا، مسلماً جنبه طبیعی و عادی ندارد بلکه در ردیف خارق عادات پیامبران است که بدون دخالت یک نیروی ماوراء طبیعی امکانپذیر نیست.

و نیز همانطور که اشاره شد، موسی با نشان دادن این معجزه میخواهد این حقیقت را روشن سازد که تنها برنامه من جنبه ارباب و تهدید ندارد، بلکه ارباب و تهدید برای مخالفان است و تشویق و اصلاح و سازندگی و نورانیت برای مؤمنان.

آیه (109) تا (112) و ترجمه

(قال الملا من قوم فرعون إن هذا لسحر علیم) (109) (یرید أن یمخرجکم من أرضکم فما ذا تأمرون) (110) (قالوا أرجه و أخاه و أرسل فی المدائن حشرین) (111) (یأتوک بكل سحر علیم) (112)

ترجمه:

109 - اطرافیان فرعون گفتند: بدون شک این ساحر دانائی است!

110 - میخواهد شما را از سرزمینتان بیرون کند، نظر شما چیست؟ (و در برابر او چه باید کرد).

111 - (سپس به فرعون) گفتند (جریان کار) او و برادرش را به تاخیر انداز و جمع آوری کنندگان را به همه شهرها بفرست.

112 - تا هر ساحر دانا (و کار آزموده) ای را به خدمت تو بیاورند.

تفسیر:

مبارزه شروع می شود

در این آیات، سخن از نخستین واکنشهای فرعون و دستگاه او در برابر دعوت موسی و معجزاتش به میان آمده است.

آیه نخست از قول اطرافیان فرعون چنین نقل می کند که آنها با مشاهده اعمال خارق العاده موسی فوراً وصله سحر به او بستند و گفتند این ساحر دانا و کهنه کار و آزمودهای است! (قال الملا من قوم فرعون ان هذا لساحر علیم).

ولی از آیات سوره شعراء استفاده می شود که این سخن را فرعون درباره موسی گفت (قال للملا حوله ان هذا الساحر علیم): فرعون به اطرافیان خود گفت این مرد ساحر دانائی است (شعراء - 34).

اما این دو آیه هیچگونه منافاتی با هم ندارند، زیرا بعید نیست که این سخن را نخست فرعون گفته باشد، چون همه چشمها به دهان او دوخته شده بود سپس اطرافیان متملق و چاپلوسش که هیچ هدفی جز ارضای رئیس خود نداشتند، و چشمشان همواره به دهان و قیافه و اشاره او دوخته شده است، سخن او را تکرار کردند و یک زبان گفتند: صحیح است، این مرد ساحر آزموده‌ای است این برنامه اختصاص به فرعون و اطرافیان او ندارد، بلکه درباره همه ستمگران جهان و کارگردانان آنها صادق است

سپس افزودند هدف این مرد این است که شما را از سرزمین و وطنتان بیرون براند (پیریدان یخرجکم من ارضکم).

یعنی او نظری جز استعمار و استثمار و حکومت بر مردم و توسعه طلبی و غصب سرزمین دیگران ندارد و این کارهای خارق العاده و ادعای نبوت همه برای وصول به این هدف است و بعد گفتند با توجه به این اوضاع و احوال عقیده شما در باره او چیست؟ (فما ذا تامرون).

یعنی درباره موسی به مشورت نشستند و به تبادل نظر و شور پرداختند زیرا ماده امر همیشه به معنی فرمان نیست، بلکه به معنی مشورت نیز می آید. در اینجا باید توجه داشت که این جمله نیز در سوره شعرا آیه 35 از زبان فرعون نقل شده که او به اطرافیان خود خطاب می کند و میگوید درباره موسی چه می اندیشیدید و چه نظر می‌دهید؟ و گفتیم این دو منافاتی با هم ندارند این احتمال نیز از طرف بعضی از مفسران داده شده است که جمله فما ذا تامرون در آیه مورد بحث خطابی باشد که اطرافیان فرعون به فرعون کرده اند

و صیغه جمع برای رعایت تعظیم است، ولی احتمال اول نزدیکتر به نظر میرسد.

به هر حال نظر همگی بر این قرار گرفت که به فرعون گفتند درباره او و برادرش (هارون) عجله مکن و هر گونه تصمیمی در این باره را به بعد موکول کن، ولی مامور جمع آوری به همه شهرها بفرست (قالوا ارجه و اياه و ارسل فی المدائن حاشین).

تا همه ساحران ورزیده و آزموده و دانا را به سوی تو فرا خوانند و به محضر تو بیاورند (ياتوك بكل ساحر علیم).

آیا این پیشنهاد از طرف کارگردانان دستگاه فرعون به خاطر آن بود که واقعا احتمال می دادند دعوی موسی دعوی صادقانه باشد، و می خواستند او را بیازمایند، و یا اینکه به عکس او را در دعوی خود، کاذب میدانستند، و برای هر گونه تلاش و جنبش همانند تلاشها و جنبشهای خودشان انگیزه سیاسی قائل بودند که برای یک سلسله مقاصد شخصی انجام گرفته است، و از آنجا که عجله در کشتن موسی و هارون با توجه به دو معجزه عجیبش باعث گرایش عده زیادی به او میشد و چهره نبوت او با چهره مظلومیت و شهادت آمیخته شده، جاذبه بیشتری به خود میگرفت، لذا نخست به این فکر افتادند که عمل او را با اعمال خارق العاده ساحران خنثی کنند و آبرویش را بریزند سپس او را بقتل برسانند تا داستان موسی و هارون برای همیشه از نظرها فراموش گردد! احتمال دوم با قرائن موجود در آیات به نظر نزدیکتر میرسد.

آیه (113) تا (122) و ترجمه

(و جاء السحرة فرعون قالوا إن لنا لا جرا إن كنا نحن الغلبين) (113) (قال نعم وإنكم لمن المقربين) (114) (قالوا يموسى إما أن تلقى وإما أن نكون نحن الملقين) (115) (قال ألقوا فلما ألقوا سحروا أعين الناس واسترهبوهم وجاء و بسحر عظيم) (116) (و أوحينا إلى موسى أن ألق عصاك فإذا هى تلقف ما يأفكون) (117) (فوقع الحق و بطل ما كانوا يعملون) (118) (فغلبوا هنالك و انقلبوا صغرين) (119) (و ألقى السحرة سجين) (120) (قالوا أمنا برب العلمين) (121) (رب موسى وهرون) (122)

ترجمه:

113 - ساحران نزد فرعون آمدند و گفتند: آیا اگر ما پیروز گردیم اجر و

پاداش مهمی خواهیم داشت؟

114 - گفت: آری، و شما از مقربان خواهید بود!

115 - (ساحران) گفتند ای موسی یا تو بیفکن یا ما می افکنیم!

116 - گفت شما بیفکنید، و هنگامی که (وسایل سحر خود را) افکندند مردم

را چشمبندی کردند و ترسانی دند و سحر عظیمی به وجود آوردند!

117 - و به موسی وحی کردیم که عصای خود را بیفکن، ناگهان (به صورت

مار عظیمی درآمد و) وسائل دروغین آنها را به سرعت برگرفت!

118 - (در این موقع) حق آشکار گردید و آنچه آنها ساخته بودند باطل

شد.

119 - در آنجا مغلوب شدند و خوار و کوچک گشتند.

120 - و ساحران (همگی) به سجده افتادند.

121 - و گفتند ما به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم.

122 - پروردگار موسی و هارون.

تفسیر:

چگونه سرانجام حق پیروز شد

در این آیات گفتگو از درگیری موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) با ساحران و سرانجام کار او در این مبارزه به میان آمده است، در نخستین آیه میگوید: ساحران به دعوت فرعون به سراغ او شتافتند و نخستین چیزی که با او در میان گذاشتند این بود که آیا ما اجر و پاداش فراوانی در صورت غلبه بر دشمن خواهیم داشت (و جاء السحرة فرعون قالوا ان لنا اجرا ان كنا نحن الغالبين).

کلمه اجر گرچه به معنی هر گونه پاداش است اما با توجه به اینکه به صورت نکره است و نکره در این گونه موارد برای تعظیم و بزرگداشت یک موضوع می آید، به معنی اجر و پاداش مهم و فوقالعادهای است.

به خصوص اینکه اصل اجر و پاداش جای تردید و گفتگو نبود، آنچه آنها میخواستند قبلاً درباره آن از فرعون قول بگیرند مساله اجر و پاداش مهم و برجسته بود.

فرعون نیز بلافاصله وعده مساعد به آنها داد و گفت: آری نه تنها اجر و پاداش مادی خواهید داشت، بلکه از مقربان درگاه من نیز خواهید شد! (قال نعم وانکم لمن المقربین).

و به این ترتیب هم وعده مال به آنها داد و هم وعده مقام بزرگ، و از تعبیر آیه این چنین استفاده می شود که تقرب به فرعون در آن محیط چیزی بالاتر از مال و ثروت بود، و یک موقعیت به اصطلاح معنوی محسوب میشد که میتوانست سرچشمه اموال فراوان دیگری گردد.

سرانجام موعد معینی برای مقابله موسی (علیه السلام) با ساحران تعیین شد و چنانکه در دو سوره طه و شعراء آمده است، از همه مردم به عنوان یک دعوت عمومی برای مشاهده این ماجرا دعوت به عمل آمد، و اینها نشان می دهد که فرعون به پیروزی نهائی خود ایمان داشت.

روز موعود فرا رسید و ساحران همه مقدمات کار خود را فراهم ساخته بودند، یک مشت ریسمان و عصا که درون آنها گویا مواد شیمیائی مخصوصی قرار داده شده بود تهیه کردند که در برابر تابش آفتاب به صورت گازهای سبکی در می آمد و آن طنابها و عصاهای توخالی را به حرکت در می آورد. صحنه عجیبی بود، موسی (علیه السلام) تک و تنها (فقط برادرش با او بود) در برابر انبوه جمعیت ساحران و مردم زیادی که غالبا طرفدار و پشتیبان آنها بودند، قرار گرفت.

ساحران با غرور مخصوصی رو به سوی موسی (علیه السلام) کردند و گفتند: یا تو شروع به کار کن و عصا را بیفکن و یا ما آغاز میکنیم و وسائل خود را می افکنیم (قالوا یا موسی اما ان تلقی و اما ان نکون نحن الملحقین).

موسی با خونسردی مخصوصی در پاسخ گفت: شما قبلا شروع کنید شما وسائل خود را بیفکنید! (قال القوا).

هنگامی که ساحران طنابها و ریسمانها را به وسط میدان افکندند، مردم را چشمبندی کرده و با اعمال و گفتارهای اغراق آمیز خود، هول و وحشتی در دل مردم افکندند و سحر عظیمی در برابر آنها انجام دادند (فلما القوا سحروا عین الناس و استرهبوهم و جاؤا بسحر عظیم).

کلمه سحر همانگونه که در جلد اول تفسیر نمونه ذیل آیه 102 گفته ایم در اصل به معنی خدعه و نیرنگ و شعبده و تردستی است، گاهی نیز به معنی هر چیزی که عامل و انگیزه آن نامرئی و مرموز باشد، آمده است. بنابراین افرادی که با استفاده از سرعت حرکات دست و مهارت در جابجا کردن اشیاء مطالب را به صورت خارق العاده، جلوه گر میسازند و همچنین کسانی که با استفاده کردن از خواص شیمیائی و فیزیکی مرموز، مواد و اشیاء مختلف آثار خارق العاده‌ای به مردم نشان میدهند، همه در عنوان ساحر داخل هستند.

علاوه بر اینها ساحران معمولاً از یک سلسله تلقینهای مؤثر نسبت به شنوندگان و جمله های اغراق آمیز و گاهی هولانگیز و وحشتناک برای تکمیل کار خود استفاده میکنند که اثر روانی فوقالعاده ای در بینندگان و شنوندگان میگذارد، و از آیات مختلفی که در این سوره و سوره های دیگر قرآن درباره ماجرای ساحران عصر فرعون آمده چنین استفاده می شود که آنها از همه این عوامل و وسائل استفاده کرده اند، جمله سحرُوا عین الناس (چشم مردم را سحر کردند) و جمله استرهبوهم (مردم را به وحشت انداختند) و یا تعبیرات دیگری که در سوره های طه و شعرا آمده است همه گواه بر این حقیقت است.

در اینجا به دو نکته باید توجه کرد:

#### 1 - صحنه عجیب سحر ساحران

قرآن با جمله و جاؤا بسحر عظیم به طور سربسته اشاره به این واقعیت کرده است که صحنهای را که ساحران به وجود آورده بودند بسیار مهم و حساب شده و هولانگیز بود و گر نه کلمه عظیم در اینجا به کار نمیرفت.

از تواریخ و روایات و سخنان مفسران که در ذیل این آیات و آیات مشابه آن آمده است نیز به خوبی وسعت ابعاد این صحنه آشکار می شود، بنا به گفته بعضی از مفسران، ساحران به ده ها هزار نفر بالغ میشدند، و تعداد وسائلی که از آن استفاده کردند نیز دهها هزار وسیله بود، و با توجه به اینکه در آن عصر، ساحران آزموده و مجرب در مصر فراوان بودند این موضوع جای تعجب نیست. به خصوص اینکه قرآن در سوره طه آیه 67 میگوید: فاوجس فی نفسه خيفة موسى یعنی صحنه به اندازه‌های عظیم و وحشتانگیز بود که حتی موسی در دل کمی ترسید، هر چند طبق صریح نهج البلاغه ترس او به خاطر این بوده است که مردم ممکن است آنچنان تحت تاثیر این صحنه عظیم قرار گیرند که باز گرداندن آنها مشکل باشد، به هر صورت همه آنها حکایت از عظمت این صحنه میکنند.

## 2 - استفاده از سلاح مشابه

از این بحث به خوبی استفاده می شود که فرعون با توجه به حکومت پهناورش در کشور مصر، دارای سیاستهای حساب شده شیطانی بود، برای مبارزه با موسی و هارون تنها از وسیله تهدید و ارباب استفاده نکرد، بلکه کوشش کرد که به گمان خود از سلاح مشابهی در برابر موسی استفاده کند، و مسلماً اگر در کار خود پیروز میشد هیچگونه نام و نشانی از موسی و مکتبش باقی نمی ماند و در آن صورت کشتن موسی (علیه السلام) بسیار ساده و بی دردسر و موافق افکار عمومی بود، بی خبر از اینکه موسی (علیه السلام) متکی به یک نیروی انسانی نیست که قابل مقابله و معارضه بوده باشد، از نیروی لایزال الهی و قدرت بیانتهای او مدد میگیرد که هر مقاومتی را درهم میکوبد و نابود می کند، و در هر حال استفاده از سلاح مشابه بهترین راه پیروزی در برابر دشمنان سرسخت محسوب میگردد و نیروهای مادی را درهم میشکند.

در این هنگام که همه مردم به جنب و جوش افتاده بودند و غریو شادی از هر سو بلند بود و فرعون و اطرافیانش تبسم رضایتبخشی بر لب داشتند و برق شادی از چشمانشان میدرخشید وحی الهی به سراغ موسی (علیه السلام) آمد و او را فرمان به انداختن عصا داد، ناگهان صحنه به کلی دگرگون شد و رنگها از چهره ها پرید و تزلزل بر ارکان فرعون و یارانش افتاد، چنانکه قرآن میگوید: ما وحی به موسی کردیم که عصایت را بیفکن ناگهان (به صورت ازدهائی درآمد و) با دقت و سرعت، مارهای دروغین و وسائل قلابی ساحران را جمع کرد (واوحینا الی موسی ان الق عصاک فاذا هی تلقف ما یفکون).

تلقف از ماده لقف (بر وزن وقف) به معنی برگرفتن چیزی با قدرت و سرعت است، خواه بوسیله دهان و دندان باشد، یا بوسیله دست، ولی در پاره‌ای از موارد به معنی بلعیدن نیز آمده است، و در آیه مورد بحث نیز ظاهراً به همین معنی است.

یافکون از ماده افک (بر وزن کتف) در اصل به معنی منصرف ساختن از چیزی است و از آنجا که دروغ انسان را از حق باز میدارد به آن افک گفته می‌شود.

بعضی از مفسران در اینجا احتمال دیگری در معنی آیه داده اند و آن اینکه عصای موسی پس از آنکه به صورت مار عظیمی درآمد، وسائل سحر ساحران را نبلعید بلکه آنها را از کار انداخت و به صورت نخست بازگردانید، و چنین تصور کرده اند که این کار، راه هر گونه اشتباه را بر مردم می بست در حالی که بلعیدن آن وسائل نمیتواند، مردم را قانع سازد که موسی ساحری قویتر از آنها نبوده است.

ولی این احتمال نه با جمله تلقف سازگار است و نه با تناسب مطالب آیه، زیرا تلقف همانطور که گفتیم به معنی برگرفتن چیزی با دقت و سرعت است نه دگرگون ساختن آن.

به علاوه اگر بنا بود اعجاز موسی (علیه السلام) از طریق ابطال سحر ساحران آشکار شود، لزومی نداشت که عصا به شکل مار عظیمی درآید، آنچنان که قرآن در آغاز این سرگذشت بیان کرده است.

از همه اینها گذشته اگر بنا بر ایجاد تردید و وسوسه باشد، بازگشتن وسائل ساحران به شکل اول نیز قابل تردید و وسوسه است، زیرا ممکن است احتمال داده شود که موسی آنچنان در سحر استاد است که توانسته سحر دیگران را ابطال کند و به حال اول برگرداند.

بلکه چیزی که سبب شد مردم بدانند عمل موسی (علیه السلام) یک امر خارق عادت الهی است که به اتکای نیروی بیانتهای پروردگار انجام گرفته، این است که مصر در آن زمان ساحران فراوان و بسیار آزموده داشت، و اساتید این فن و ساحران پر سابقه چهره های شناخته شده ای در آن محیط بودند در حالی که موسی به هیچیک از این صفات متصف نبود، مردی به ظاهر گمنام از میان بنی اسرائیل برخاست و دست به چنان کاری زد که همه در مقابل آن عاجز و ناتوان ماندند، از اینجا معلوم شد که یک نیروی غیبی در کار بوده و موسی (علیه السلام) یک فرد عادی و معمولی نیست.

در این هنگام حق آشکار شد و اعمال آنها که بی اساس و نادرست بود، باطل گردید (فوق الحق و بطل ما كانوا يعملون).

زیرا کار موسی یک واقعیت بود و اعمال آنها یک مشیت تقلب و تزویر و چشم بندی و اغفال، و شک نیست که هیچ باطلی در برابر حق برای همیشه یارای مقاومت ندارد.

و این نخستین ضربتی بود که بر پایه قدرت فرعون جبار فرود آمد.  
در آیه بعد میگوید: به این ترتیب آثار شکست در آنها نمایان شد و همگی خوار و کوچک و ناتوان شدند (فغلبوا هنالك و انقلبوا صاغرين).

گرچه در تواریخ در اینجا مطالب فراوانی نوشته اند ولی حتی بدون نقل تواریخ نیز می توان حدس زد که در این هنگام چه ولولهای در میان مردم برپا گردید، جمعی بقدری ترسیدند که پا بفرار گذاشتند و عده ای فریاد میکشیدند، بعضی بیهوش شدند، و فرعون و اطرافیانش که با وحشت و اضطراب به این صحنه می نگریستند، قطرات عرق شرم بر چهره هاشان نمایان شده بود و به آینده مبهم و تاریک خود می اندیشیدند و نمیتوانستند درباره چنین صحنهای که هیچ انتظار آن را نداشتند فکری کنند و برای آن راه حلی بیابند.

ضربه مهمتر آنگاه واقع شد که صحنه مبارزه ساحران با موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) به کلی تغییر شکل داد، ناگهان همه ساحران به زمین افتادند و برای عظمت خداوند سجده کردند (و ألقى السحرة ساجدين).

و فریاد زدند ما ایمان به پروردگار جهانیان آوردیم (قالوا آمنا برب العالمين).

همان پروردگار موسی و هارون (رب موسی و هارون).

و با بیان این جمله با صراحت این حقیقت را بیان داشتند که غیر از این خدای ساختگی، پروردگاری است واقعی که ما به او ایمان آورده ایم، حتی به کلمه رب العالمین نیز قناعت نکردند زیرا فرعون ادعا میکرد که پروردگار

جهانیان منم! لذا پس از آن اضافه کردند رب موسی و هارون تا راه را به روی هر گونه سوء استفاده ای ببندند.

و این چیزی بود که به هیچوجه برای فرعون و دستگاه او قابل پیشبینی نبود، یعنی عده ای که چشم امید برای کوبیدن موسی (علیه السلام) به آنها دوخته شده بود در صف اول مؤمنان قرار گرفتند و پیش روی عموم مردم برای خدا به خاک افتادند، و اعلام تسلیم مطلق و بیقید و شرط در برابر دعوت موسی (علیه السلام) کردند.

البته این موضوع که انسانهایی اینچنین منقلب گردند نباید جای تعجب باشد، زیرا نور ایمان و توحید در همه دلها وجود دارد، ممکن است پرده ها و حجابهای اجتماعی، زمانی کوتاه یا طولانی، آنرا بپوشاند، اما گهگاه که طوفانها میوزد،

و حجابها کنار میرود، فروغ خود را چنان آشکار میسازد که چشمها را خیره می کند.

به خصوص اینکه ساحران اساتید کهنه کاری بودند که از همه کس به فوت و فن سحر واردتر بودند، آنها به خوبی میتوانستند میان معجزه و سحر فرق بگذارند، چیزی که برای دیگران تشخیص شاید احتیاج به دقت و مطالعه داشت برای آنها از آفتاب روشنتر بود، آنها با توجه به فنون سحر که سالها آموخته بودند، دریافتند که کار موسی (علیه السلام) هیچگونه شباهتی با سحر ندارد، از نیروی انسانی سرچشمه نگرفته بلکه زائیده یک قدرت ما فوق طبیعی و مافوق بشری است، و با توجه به این واقعیت جای تعجب نیست که با آن صراحت و سرعت و بدون واهمه از آینده کار، ایمان خود را اظهار دارند.

جمله القی السحرة که با فعل مجهول ذکر شده شاهد گویائی برای استقبال فوق العاده و تسلیم مطلق ساحران در برابر موسی (علیه السلام) است، یعنی آنچنان جاذبه معجزه موسی (علیه السلام) در قلب و فکر آنها اثر گذاشت که گوئی همه را بی اختیار به زمین افکند و به اقرار و اعتراف واداشت.

آیه (123) تا (126) و ترجمه

(قال فرعون أمنتكم به قبل أن أذن لكم إن هذا لكم مكرتموه في المدينة  
لتخرجوا منها أهلها فسوف تعلمون) (123)

(لا قطعن أيديكم وأرجلكم من خلف ثم لا صلبنكم أجمعين) (124)

(قالوا إنا إلى ربنا منقلبون) (125)

(وما تنقم منا إلا أن أمنا بآيت ربنا لما جأتنا ربنا أفرغ علينا صبرا وتوفنا  
مسلمين) (126)

ترجمه:

123 - فرعون گفت آیا به او ایمان آوردید پیش از آنکه به شما اجازه دهم،  
حتما این توطئهای است که در این شهر (و دیار) چیده اید تا اهلش را از آن  
بیرون کنید ولی به زودی خواهید دانست!

124 - سوگند می خورم که دستها و پاهاى شما را به طور مخالف (دست  
راست با پای چپ یا دست چپ با پای راست) قطع میکنم سپس همگی شما را  
به دار می آویزم.

125 - (ساحران گفتند (مهم نیست) ما به سوى پروردگارمان باز میگردیم.

126 - تنها ایراد تو، به ما این است که ما به آیات پروردگار خویش -  
هنگامی که برای ما آمد - ایمان آورده ایم، بار الها! پیمانه صبر (و استقامت) را  
تا آخر بر ما بریز و ما را مسلمان بمیران (و تا پایان عمر با اخلاص و ایمان  
بدار).

تفسیر:

تهدیدهای بیهوده

هنگامی که ضربه تازهای با پیروزی موسی (علیه السلام) بر ساحران و ایمان آنها به موسی (علیه السلام) بر ارکان قدرت فرعون فرود آمد، فرعون بسیار متوحش و دستپاچه شد، زیرا میبیند اگر عکس العمل شدیدی در برابر این صحنه نشان ندهد، همه یا بیشتر مردم به موسی ایمان خواهند آورد، و دیگر مسلط شدن بر اوضاع غیر ممکن خواهد بود، لذا بلافاصله دست به دو ابتکار زد:

نخست اتهامی که شاید عوامپسند هم بود، به ساحران بست، سپس با شدیدترین تهدید آنها را مورد حمله قرار داد ولی بر خلاف انتظار فرعون ساحران آنچنان مقاومتی در برابر این دو صحنه از خود نشان دادند که فرعون و دستگاه او را در شگفتی فرو بردند، و نقشه های آنها خنثی گشت و به این ترتیب ضربه سوم بر - پایه های قدرت لرزان او فرود آمد، که در آیات مورد بحث این صحنه بطور جالبی ترسیم شده است:

نخست میگوید: فرعون به ساحران گفت آیا پیش از اینکه به شما اجازه دهم به او (موسی) ایمان آوردید؟! (قال فرعون آمنتم به قبل ان آذن لكم).

و گویا با تعبیر به (به او) نظر دارد موسی (علیه السلام) را فوق العاده تحقیر کند، و با جمله قبل ان آذن لكم شاید میخواهد اظهار دارد که من هم حقیقتجو و حقیقت طلبم، اگر در کار موسی (علیه السلام) واقعیتهای وجود داشت، خودم به مردم اجازه میدادم ایمان بیاورند، ولی این عجله شما نشان داد که نه تنها حقیقتی در کار نیست بلکه یکنوع توطئه و تبانی بر ضد مردم مصر در جریان است!

بهر حال جمله بالا نشان می دهد که فرعون جبار که جنون قدرتطلبی همه وجود او را فرا گرفته بود، میخواست ادعا کند که نه تنها مردم مصر، حق ندارند بدون اجازه او عملی انجام دهند، یا سخنی بگویند، بلکه بدون فرمان و اذن او حق اندیشیدن و فکر کردن و ایمان آوردن را نیز ندارند.

و این بالاترین نوع استعمار است که ملتی آنچنان برده و اسیر گردند که حتی حق فکر کردن و اندیشیدن و ایمان قلبی به کسی یا مکتبی را نداشته باشند. این همان برنامه ای است که در استعمار نو نیز دنبال میشود، یعنی استعمارگران تنها به استعمار اقتصادی و سیاسی، و اجتماعی قناعت نمی کنند، بلکه می کوشند که ریشه های کار خود را با استعمار فکری تقویت نمایند. در کشورهای کمونیستی با مرزهای بسته و دیوارهای به اصطلاح آهنین و سانسور شدیدی که بر همه چیز مخصوصا بر دستگاه های فرهنگی حکومت می کند مظاهر استعمار فکری به وضوح دیده می شود.

ولی در کشورهای سرمایه داری غرب که بعضی گمان میکنند، حداقل استعماری از نظر فکر و اندیشه وجود ندارد و هر کس می تواند آزادانه تفکر کند و بیندیشد و انتخاب نماید این موضوع به شکل دیگری انجام می شود، زیرا سرمایه داران بزرگ با تسلط کامل بر مطبوعات مهم، رادیوها، تلویزیونها و به طور کلی وسائل ارتباط جمعی مقاصد و افکار خویش را در لباس آزادی فکر بر - مردم تحمیل می کنند، و با شستشوی مداوم مغزی مردم آنها را به سوئی که میخواهند می کشانند و این بلای بزرگی است برای دنیای معاصر.

سپس فرعون اضافه کرد این نقشه ای است که شما در این شهر کشیده اید تا بوسیله آن اهل آن را بیرون کنید (ان هذا لمرکم مکرتموه فی المدینه لتخرجوا منها اهلها).

با توجه به آیه 71 سوره طه که میگوید انه لکبیرکم الذی علمکم السحر: موسی استاد بزرگ شما است که به شما سحر آموخته است روشن می شود که منظور فرعون این است که شما یک تبانی توطئه حساب شده از مدتها پیش برای تسلط بر اوضاع مصر و گرفتن زمام قدرت به دست داشته اید، نه اینکه

تنها در این چند روز که شاید موسی با ساحران ملاقات مقدماتی داشته است، ترتیب چنین برنامه‌های را داده اید.

و از اینجا روشن می شود که منظور از مدینه، مجموع کشور مصر است و به اصطلاح الف و لام به معنی الف و لام جنس می باشد و منظور از لتخرجوا منها اهلها تسلط موسی (علیه السلام) و بنی اسرائیل بر اوضاع مصر و بیرون کردن اطرافیان فرعون از همه مقامات حساس و یا تبعید عده ای از آنها به نقاط دوردست است، آیه 110 همین سوره که تفسیر آن گذشت نیز شاهد بر این مدعا است.

و در هر صورت این تهمت به قدری بی اساس و رسوا بود که جز عوام الناس و افراد کاملاً بی اطلاع نمیتوانستند آن را بپذیرند، زیرا موسی (علیه السلام) در محیط مصر حضور نداشت و هیچکس او را با ساحران ندیده بود و اگر استاد معروف آنها باشد باید همه جا مشهور گردد و بسیاری از مردم او را بشناسند، و اینها مطالبی نبود که بتوان آنها را به این آسانی مکتوم داشت، زیرا تبانی با یک یا چند نفر بطور مخفیانه امکان دارد اما با هزاران نفر ساحران مصر، که در شهرهای پراکنده و مختلف زندگی داشتند آنهم یک چنین تبانی مهمی، عملاً امکانپذیر نبود.

سپس فرعون به طور سربسته اما شدید و محکم آنها را تهدید کرد و گفت: اما بزودی خواهید فهمید! (فسوف تعلمون).

در آیه بعد تهدید سربستهای را که در جمله قبل به آن اشاره شد بطور وضوح بیان می کند و میگوید: سوگند یاد میکنم که دستها و پاها را شما را بطور مخالف (دست راست و پای چپ و دست چپ و پای راست را) قطع میکنم سپس همگی شما را به دار خواهم آویخت (لاقطعن ایدیکم وارجلکم من خلاف ثم لاصلبنکم اجمعین).

در حقیقت منظور این بوده است که آنها را با زجر و شکنجه به قتل برساند و صحنه بسیار هولناک و عبرت انگیزی برای همگان به وجود آورد، زیرا بریدن دست و پا و سپس به دار آویختن سبب میشد که در انتظار مردم خون از بدنشان فواره بزند و آنها نیز بر فراز دار دست و پا زنند تا زمانی که مرگشان فرا رسد. (توجه داشته باشید که دار زدن در آن زمان به صورت امروز نبود که طناب را به گردن افراد بیاویزند بلکه به زیر شانه های آنها قرار میدادند تا بزودی نمیرند).

و شاید بریدن دست و پاها بطور مخالف برای این بوده است که این کار سبب میشده دیرتر بمیرند و زجر و شکنجه بیشتر ببینند.

قابل توجه اینکه برنامه های را که فرعون در اینجا برای مبارزه با ساحرانی که به موسی (علیه السلام) ایمان آورده بودند در پیش گرفت، یک برنامه عمومی در مبارزات ناجوانمردانه جباران با طرفداران حق است که از یکسو از حربه تهمت استفاده میکنند، تا موقعیت حق طلبان را در افکار عمومی تضعیف کنند و از سوی دیگر تکیه بر زور و قدرت و تهدید به قتل و نابودی مینمایند تا اراده آنها را درهم بشکنند، ولی همانطور که در دنباله داستان موسی میخوانیم هیچیک از این دو حربه در طرفداران راستین حق کارگر نگردید و نباید کارگر شود.

ساحران در برابر هیچیک از دو حربه فرعون از میدان در نرفتند، یکدل و یکجان در پاسخ او چنین گفتند: ما به سوی پروردگار خود باز میگردیم (قالوا انا الی ربنا منقلبون).

یعنی اگر آخرین تهدید تو عملی بشود، سرانجامش این است که ما در راه خدا و در طریق استقامت و پایداری در دفاع از آئین او، شربت شهادت خواهیم

نوشید، و این نه تنها به ما زیانی نمیرساند و از ما چیزی نمی‌کاهد، بلکه سعادت و افتخار بزرگی برای ما محسوب می‌شود.

سپس برای اینکه پاسخی به تهمت فرعون داده باشند و حقیقت امر را بر انبوه مردمی که تماشاچی این صحنه بودند، روشن سازند و بیگناهی خویش را ثابت کنند، چنین گفتند: تنها ایرادی که تو به ما داری این است که ما به آیات پروردگار خود، هنگامی که به سراغ ما آمد، ایمان آورده ایم (و ما تنقم منا الا ان آمنا بآیات ربنا لما جأتنا).

یعنی ما نه اخلا لگرم و نه توطئه و تبانی خاصی بر ضد تو کرده ایم، و نه محرک ما بر ایمان به موسی (علیه السلام) این بوده است که زمام قدرت را بدست بگیریم و نه مردم این کشور را از سرزمین خود بیرون کنیم و خودت نیز میدانی که ما این کاره نیستیم، بلکه ما هنگامی که حق را دیدیم و نشانه های آن را بخوبی شناختیم به ندای پروردگار خود پاسخ گفتیم و ایمان آوردیم و تنها گناه ما در نظر تو همین است و بس!

در حقیقت آنها با جمله نخست به فرعون نشان دادند که هرگز از تهدید او نمی‌هراسند و با شهادت به استقبال همه حوادث حتی مرگ و شهادت میشتابند و با جمله دوم به اتهاماتی که فرعون بر آنها وارد کرده بود، با صراحت پاسخ گفتند.

جمله تنقم از ماده نقت (بر وزن نعمت) در اصل به معنی انکار کردن چیزی است به زبان، یا بوسیله عمل و مجازات نمودن، بنابراین آیه بالا هم ممکن است به این معنی باشد که تنها ایراد تو بر ما این است که ایمان آورده ایم، و یا به این معنی باشد که مجازاتی را که میخواهی انجام دهی به خاطر ایمان ما است.

سپس روی از فرعون برتافتند و متوجه درگاه پروردگار شدند و از او تقاضای صبر و استقامت کردند، زیرا میدانستند بدون حمایت و یاری او، توانائی مقابله با این تهدیدهای سنگین را ندارند، لذا گفتند: پروردگارا پیمانۀ صبر را بر ما فرو ریز و ما را با اخلاص و با ایمان تا پایان عمر بدار (ربنا افرغ علینا صبرا و توفنا مسلمین).

و جالب اینکه آنها با جمله افرغ علینا صبرا چنین اظهار داشتند که چون خطر به آخرین درجه رسیده است تو نیز آخرین درجه صبر و استقامت را به ما مرحمت کن (زیرا افرغ از ماده افراغ به معنی ریختن ماده سیالی از ظرف است بطوری که ظرف از آن خالی شود).

استقامت در سایه آگاهی

ممکن است در نخستین برخورد با ماجرای ساحران زمان موسی (علیه السلام) که در پایان، مؤمنان راستینی از کار در آمدند، انسان در شگفتی فرو رود که مگر ممکن است در مدتی به این کوتاهی چنین انقلاب و تحولی در فکر و روح انسانی پیدا شود که از صف مخالف کاملاً بریده و در صف موافق گام بگذارد، و آنچنان سر سخرانه از عقیده تازه خود دفاع کند که به تمام موقعیت و زندگی خویش پشت پا زند و شربت شهادت را شجاعانه و با چهره ای خندان تا آخرین جرعه بنوشد؟!

ولی اگر به این نکته توجه کنیم که آنها با سوابق زیادی که در علم سحر داشتند به خوبی به عظمت معجزه موسی (علیه السلام) و حقانیت او پی بردند و از روی آگاهی کامل در این میدان گام گذاشتند، این آگاهی سرچشمه عشق سوزانی شد که تمام وجود آنها را در بر گرفت، عشقی که هیچ حد و مرزی را به رسمیت نمی شناسد و ما فوق همه خواسته های انسان است.

آنها به خوبی می دانستند در چه راهی گام گذاشته اند؟ و برای چه میجنگند؟  
و با چه کسی مبارزه میکنند؟ و چه آینده درخشانی به دنبال این مبارزه در پیش دارند؟

آری اگر ایمان با آگاهی کامل توأم گردد از چنین عشقی سر برمی آورد که اینگونه فداکاریها در راه آن شگفت انگیز نیست.

به همین جهت می بینیم آنها با صراحت و شجاعت (چنانکه در آیه 72 سوره طه آمده است) گفتند: سوگند به همان کس که ما را آفریده ما هرگز ترا بر دلائل روشنی که از طرف پروردگار به ما رسیده است، مقدم نخواهیم داشت، تو هر چه میخواهی بکن اما بدان که دایره قدرت محدود به همین زندگی دنیا است!.

و سرانجام چنانکه در روایات و تواریخ آمده است، آنقدر در این راه ایستادگی به خرج دادند که فرعون تهدید خود را عملی ساخت، و بدن های مثله شده آنانرا در کنار رود نیل بر شاخه های درختان بلند نخل آویزان نمود، و نام پرافتخار آنها در دفتر آزاد مردان جهان ثبت شد، و به گفته مفسر بزرگ مرحوم طبرسی کانوا اول النهار كفارا سحرة و آخر النهار شهداء بررة: صبحگاهان کافر بودند و ساحر، شامگاهان شهیدان نیکوکار راه خدا!

ولی باید توجه داشت که چنین انقلاب و تحول و استقامتی جز در پناه امدادهای الهی ممکن نیست، و مسلماً آنها که در مسیر حق گام می گذارند، چنین امدادهائی به سراغ آنها خواهد شتافت.

آیه (127) تا (129) و ترجمه

(وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ  
وَأَلَهَتَكَ قَالَ سَنَقْتِلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ) (127) قَالَ  
مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ  
وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ) (128) (قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ  
عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ )  
(129)

ترجمه:

127 - اشراف قوم فرعون (به او) گفتند: آیا موسی و قومش را رها میکنی  
که در زمین فساد کنند و تو و خدایانت را رها سازند، گفت به زودی پسرانشان  
را میکشیم و دخترانشان را زنده نگه میداریم (تا خدمت ما کنند) و ما بر آنها  
کاملاً مسلط هستیم.

128 - موسی به قوم خود گفت از خدا یاری جوئید و استقامت پیشه کنید  
که زمین از آن خدا است و آنرا به هر کس بخواهد (و شایسته بداند) واگذار می  
کند و سرانجام (نیک) برای پرهیزکاران است.

129 - گفتند: پیش از آنکه به سوی ما بیائی آزار دیدیم و (هم اکنون پس از  
آمدنت نیز آزار می بینیم (کی این آزارها سر خواهد آمد؟ گفت امید است  
پروردگارتان دشمن شما را هلاک کند و شما را در زمین جانشین (آنها) سازد و  
بنگرد چگونه عمل می کنید؟

### تفسیر:

در این آیات صحنه دیگری را از گفتگوی فرعون و اطرافیانش پیرامون وضع موسی (علیه السلام) بیان می کند، و از قرائنی که در خود آیه است، چنین برمی آید که محتوای این آیات مربوط به مدتی پس از جریان مبارزه موسی با ساحران است.

در نخستین آیه میگوید جمعیت اشراف و اطرافیان فرعون به عنوان اعتراض به او گفتند، آیا موسی و بنی اسرائیل را به حال خود رها میکنی که در زمین فساد کنند، و تو و خدایانت را رها سازند؟! (وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَنْدَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَآلِهَتَكَ).

از این تعبیر به خوبی استفاده می شود که فرعون بعد از شکست در برابر موسی مدتی او و بنی اسرائیل را آزاد گذارد (البته آزادی نسبی) و آنها نیز بیکار نشستند و به تبلیغ آئین موسی (علیه السلام) پرداختند تا آنجا که قوم فرعون از نفوذ و پیشرفت آنها بیمناک شدند، و نزد فرعون آمدند و او را تشویق به شدت عمل در برابر موسی و بنی اسرائیل کردند.

آیا این دوران آزادی نسبی بخاطر ترس و وحشتی بود که در دل فرعون از معجزه کوبنده موسی (علیه السلام) به وجود آمد؟ و یا اختلافی بود که میان مردم مصر و حتی قبطیان درباره موسی (علیه السلام) و آئین او پیدا شده بود، و جمعی به او تمایل پیدا کرده بودند، و فرعون مشاهده میکرد، نمیتواند در چنین شرائطی دست به کار شود و شدت عمل به خرج دهد؟

هر دو احتمال به ذهن فرعون نزدیک است و ممکن است هر دو توأماً چنین اثری در فکر فرعون گذارده باشد.

به هر حال فرعون با اخطار اطرافیان، تشویق به شدت عمل در برابر بنی اسرائیل شد و در پاسخ هواخواهانش چنین گفت: بزودی پسران آنها را به قتل می‌رسانیم و نابود میکنیم و زنانشان را (برای خدمت) زنده میگذاریم، و ما بر آنها تسلط کامل داریم (قَالَ سَنُقْتِلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ).

در اینکه منظور او الهتک (خدایان تو چیست؟ در میان مفسران گفتگو است، آنچه با ظاهر آیه موافقت است این است که فرعون هم برای خود بتها و معبودها و خدایانی داشت، اگر چه با توجه به آیه 4 سوره نازعات انا ربکم الاعلی و آیه 38 سوره قصص ما علمت لکم من الله غیری معلوم می‌شود که مردم مصر بزرگترین خدایشان فرعون بود و یا حداقل او خود را بزرگ‌ترین معبود مصر میدانست و معبودی برای آنها در ردیف خودش قائل بود، اما با این حال او برای خویش معبودهایی انتخاب کرده بود که آنها را پرستش میکرد.

نکته دیگر اینکه فرعون در اینجا دست به یک مبارزه ریشه دار و عمیق میزند و تصمیم بر کاری میگیرد که در آینده به کلی قدرت بنی اسرائیل را درهم بشکند و آن اینکه مردان جنگی و مبارز را با کشتن فرزندان بنی اسرائیل ریشه کن سازد و تنها زنان و دختران را برای کنیزی و خدمتکاری باقی بگذارد، و این آئین هر استعمار نو و کهنه ای است، که افراد مثبت و فعال را از میان برمیدارند، و یا روح مردانگی و شهامت را با وسائل گوناگون در آنها میکشند و افراد غیر فعال را زنده نگه میدارند.

البته این احتمال نیز هست که فرعون میخواست است این سخن به گوش بنی اسرائیل برسد و از دو جهت روحیه آنها درهم شکسته شود، یکی از نظر کشته

شدن پسران و مردان آینده و دیگری از نظر اینکه نوامیسان به چنگال دشمن خواهد افتاد.

و در هر حال با جمله انا فوقهم قاهرون میخواهد وحشت و اضطراب را از دل پیروان خود بردارد و به آنها اطلاع دهد که کاملاً بر اوضاع مسلط است!

سؤال - در اینجا سؤالی پیش می آید و آن اینکه چرا فرعون تصمیم بر قتل موسی نگرفت و تنها نقشه نابود کردن فرزندان بنی اسرائیل را کشید؟!

پاسخ - از آیات سوره مؤ من به خوبی استفاده می شود که فرعون در آغاز، تصمیم بر قتل موسی داشت ولی اندرزهای توأ م با تهدید مؤ من آل فرعون و اینکه اقدام به قتل موسی ممکن است خطرناک واقع شود و او براستی از طرف خدا باشد و آنچه را از مجازاتهای الهی میگوید، انجام پذیرد، به قدر کافی در فکر و روح فرعون اثر گذاشت.

به علاوه بعد از جریان پیروزی موسی بر ساحران این خبر در همه جا منعکس گردید، و در مورد طرفداری و مخالفت با موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) در میان مردم مصر اختلاف افتاد شاید فرعون از این بیم داشت که اگر بخواهد تصمیم حادی بر ضد موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) بگیرد با واکنش شدیدی که از طرف مردمی که تحت تاثیر او واقع شده اند روبرو گردد، به این جهات از تصمیم بر قتل موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) منصرف گردید.

آیه بعد در حقیقت، نقشه و برنامه ای است که موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) به بنی اسرائیل برای مقابله با تهدیدهای فرعون، پیشنهاد می کند، و شرائط پیروزی به دشمن را در آن تشریح می نماید، و به آنها گوشزد می کند که اگر سه برنامه را عملی کنند قطعاً به دشمن پیروز خواهند شد نخست اینکه تکیه گاهشان تنها خدا باشد و از او یاری بطلبند (قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ).

دیگر اینکه به آنها میگوید: استقامت و پایداری پیشه کنید و از تهدیدها و حملات دشمن نهراسید و از میدان بیرون نروید (واصبروا) برای تاکید مطلب و ذکر دلیل، به آنها گوشزد می کند که سراسر زمین از آن خدا است و مالک و فرمانروای مطلق او است، و به هر کس از بندگان او خواهد آنرا منتقل میسازد (إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ) و آخرین شرط این است که تقوا را پیشه کنید، زیرا عاقبت پیروزمندانه از آن پرهیزکاران است (الْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ)

این سه شرط که یکی از آنها در زمینه عقیده (استعانت جستن از خدا) و دیگری در زمینه اخلاق (صبر و استقامت) و دیگری در زمینه عمل (تقوی و پرهیزکاری) تنها شرط پیروزی قوم بنی اسرائیل به دشمن نبود، بلکه هر قوم و ملتی خواهند بر دشمنانشان پیروز شوند، بدون داشتن این برنامه سه مادهای امکان ندارد، افراد بی ایمان و مردم سست و ترسو، و ملتهای آلوده و تبهکار، اگر هم پیروز گردند، موقتی و ناپایدار خواهد بود.

قابل توجه اینکه این سه شرط هر کدام فرع بر دیگری است، پرهیزکاری بدون استقامت در برابر شهوات و زرق و برق جهان ماده ممکن نیست همان طور که صبر و استقامت نیز بدون ایمان به خدا، بقاء و دوام ندارد و در آخرین آیه مورد بحث شکوه و گله های بنی اسرائیل را از مشکلاتی که بعد از قیام موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) با آن دست به گریبان بودند منعکس میسازد و میگوید: آنها به موسی گفتند: پیش از آنکه تو بیائی ما را آزار میدادند، اکنون هم که آمده ای باز آزارها همچنان ادامه دارد پس کی گشایشی در کار پیدا میشود؟ (قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا) گویا بنی اسرائیل مثل بسیاری از ما مردم انتظار داشتند که با قیام موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) یکشنبه همه کارها روبراه شود، فرعون از

بین برود، فرعونیان نابود شوند و کشور پهناور مصر با تمام ذخائرش در اختیار بنی اسرائیل قرار گیرد، همه اینها از طریق اعجاز، صورت گیرد و گردی هم به صورت بنی اسرائیل نشیند ولی موسی (علیه السلام) به آنها فهماند با اینکه سرانجام پیروز خواهند شد، اما راه درازی در پیش دارند، و این پیروزی طبق سنت الهی در سایه استقامت و کوشش و تلاش بدست خواهد آمد، همانطور که آیه مورد بحث میگوید: موسی گفت امید است پروردگار شما دشمنان را نابود کند و شما را جانشینان آنها در زمین قرار دهد (قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ).

ذکر کلمه عسی (شاید و امید است) همانند کلمه لعل که در بسیاری از آیات قرآن آمده است، در حقیقت اشاره به این است که این پیروزی و موفقیت، شرائطی دارد که بدون آن شرائط، به آن نخواهید رسید (شرح بیشتر در این باره را در ذیل آیه 84 سوره نساء جلد چهارم صفحه 35 مطالعه فرمائید).

و در پایان آیه میفرماید: خداوند این نعمتها را به شما خواهد داد و آزادی از دست رفته را به شما برمی گرداند، تا ببیند چگونه عمل خواهید کرد (فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ).

یعنی پس از پیروزی، دوران آزمایش شما شروع خواهد شد، آزمایش ملتی فاقد همه چیز که در پرتو هدایت الهی همه چیز را پیدا کرده است. این تعبیر ضمناً اشعاری به این دارد که در آینده از بوته این آزمایش خوب بیرون نخواهید آمد، و شما هم به هنگام قدرت یافتن همچون دیگران دست به ظلم و فساد خواهید زد. در روایتی که در کتاب کافی از امام باقر (علیه السلام) نقل شده چنین میخوانیم: (قال وجدنا فی کتاب علی صلوات الله علیه ان الارض لله یورثها من یشاء من عباده و العاقبة للمتقین انا و اهلبیتی الذین اورثنا الله الارض و نحن

المتقون). (در کتاب علی (علیه السلام) چنین یافتیم که پس از تلاوت آیه ان الارض لله یورثها... فرمود: من و اهلبیتم همان کسانی هستیم که خداوند زمین را به ما منتقل ساخته و مائیم پرهیزگاران).

اشاره به اینکه حکمی که در این آیه ذکر شده است، یک حکم و یک قانون عمومی است و هم اکنون نیز زمین در واقع از آن پرهیزگاران است.

آیه (130) و (131) و ترجمه

(وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ) (130)  
(فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَى وَمَنْ مَعَهُ  
أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ) (131)

ترجمه:

130 - و ما نزدیکیان فرعون (و قوم او) را به خشکسالی و کمبود میوه ها  
گرفتار کردیم شاید متذکر گردند.

131 - اما (آنها نه تنها پند نگرفتند بلکه هنگامی که نیکی (و نعمت) به آنها  
می رسید می گفتند به خاطر خود ماست! ولی موقعی که بدی (و بلا) به آنها می  
رسید می گفتند از شومی موسی و کسان او است! بگو سرچشمه همه این فالهای  
بد نزد خدا است (و شما را به خاطر اعمال بدتان کیفر می دهد) اما اکثر آنها نمی  
دانند.

تفسیر:

مجازاتهای بیدار کننده

همانطور که در تفسیر آیه 94 از همین سوره گذشت، یک قانون کلی الهی در  
مورد تمام پیامبران این بوده است، که به هنگامی که با مخالفتها روبرو می شدند  
خداوند برای تنبیه و بیداری اقوام سرکش، آنها را گرفتار مشکلات و  
ناراحتیها می ساخته تا در خود احساس نیاز کنند، و فطرت توحید که به هنگام  
رفاه و آسایش زیر پوشش غفلت قرار می گیرد، آشکار گردد و به ضعف و  
ناتوانی خویش پی ببرند و متوجه مبدا قادر و توانائی که تمام نعمتها از ناحیه او  
است بشوند.

در نخستین آیه مورد بحث، اشاره به همین مطلب در مورد پیروان فرعون می کند و می گوید: (ما آل فرعون را به قحطی و خشکسالی و کمبود میوهها گرفتار ساختیم، شاید متذکر گردند و بیدار شوند) (وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصِ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ).

(سنین) جمع (سنة) به معنی سال است، ولی معمولاً هنگامی که با کلمه (اخذ) (گرفتن) به کار می رود، به معنی گرفتار قحطی و خشکسالی شدن می آید، بنابراین اخذه السنة (سال او را گرفت) یعنی گرفتار خشکسالی شد، و شاید علت آن این باشد که سالهای قحطی در برابر سالهای عادی و معمولی کم است، بنابراین اگر منظور از سال، سالهای عادی باشد، چیز تازه‌ای نیست، و از آن معلوم می شود که منظور سالهای فوق العاده یعنی قحطی است.

کلمه (آل) در اصل، (اهل) بوده و سپس به اصطلاح (قلب شده) و به این صورت درآمده است، و اهل به معنی نزدیکان و خاصان انسان است، اعم از اینکه بستگان نزدیک او باشند و یا همفکران و همگامان و اطرافیان.

با اینکه خشکسالی و قحطی، دامن همه فرعونیان را گرفت ولی در آیه فوق، تنها سخن از نزدیکان و خاصان او به میان آمده است، اشاره به اینکه آنچه مهم است این است که آنها بیدار شوند زیرا نبض سایر مردم به دست آنها است، آنها هستند که می توانند دیگران را گمراه سازند و یا به راه آورند، و به همین جهت تنها سخن از آنان به میان آمده، اگر چه دیگران هم گرفتار همین عواقب بودند.

این نکته را نیز نباید از نظر دور داشت که خشکسالی برای مصر بلای بزرگی محسوب می شد، زیرا مصر یک کشور کاملاً کشاورزی بود و خشکسالی همه طبقات آن را تحت فشار شدید قرار می داد، ولی مسلماً آل فرعون که صاحبان اصلی زمینها و منافع آن بودند بیش از همه زیان می دیدند.

ضمنا از آیه فوق معلوم می شود که خشکسالی، چند سال ادامه یافت زیرا کلمه (سنین) جمع است، به خصوص اینکه نقص من الثمرات (کمبود میوهها) نیز به آن اضافه شده، زیرا خشکسالیهای موقت ممکن است در درختان کمتر اثر بگذارد، اما هنگامی که طولانی گردد، درختان را نیز از بین می برد، این احتمال نیز وجود دارد که علاوه بر خشکسالی، آفتی میوه های آنها را فرا گرفته باشد. جمله لعلمهم یذکرون گویا اشاره به این نکته است که توجه به حقیقت توحید در روح آدمی از آغاز وجود دارد، سپس به خاطر تربیتهای نادرست و یا مستی نعمت آنها فراموش می کند، اما به هنگام گرفتاری در چنگال مشکلات مجددا یادآور می شود و ماده تذکر که به مفهوم یادآوری است، مناسب همین معنی می باشد.

قابل توجه اینکه در ذیل آیه 94 جمله لعلمهم یضرعون (شاید در پیشگاه خدا خضوع کنند و تسلیم شوند) آمده، که در واقع یکی مقدمه دیگری می باشد، زیرا نخست، انسان (متذکر) می شود و بعد در مقام خضوع و تسلیم و یا تقاضا از پروردگار برمی آید.

اما به جای اینکه آل فرعون از این درسهای الهی پند بگیرند، و از خواب خرگوشی بیدار شوند، از این موقعیت سوء استفاده کرده و جریان حوادث را به میل خود تفسیر می کردند، هنگامی که اوضاع بر وفق مراد آنها بود، و در آرامش و راحتی بودند می گفتند، این وضع به خاطر نیکی و پاکی و لیاقت ما است! در حقیقت شایسته چنین موقعیتی بوده ایم (فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ).

(اما هنگامی که گرفتار ناراحتی و مشکلی می شدند، فوراً به موسی (علیه السلام) و کسانی که با او بودند می بستند و می گفتند: این از شر قدم اینها است!) (وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَى وَمَنْ مَعَهُ).

(یطیروا) از ماده تطیر به معنی (فال بد زدن) است، و ریشه اصلی آن کلمه (طیر) به معنی (پرند) می باشد، و از آنجا که عرب فال بد را غالباً به - وسیله پرندگان می زد، گاهی صدا کردن کلاغ را به فال بد می گرفت و گاهی پریدن پرندهای را از دست چپ نشانه تیرهریزی می پنداشت (کلمه (تطیر) به معنی فال بد زدن بطور مطلق آمده است.

ولی قرآن در پاسخ آنها می گوید: بدانید که سرچشمه شومیها و ناراحتی هائی که دامان آنها را می گرفت، از ناحیه پروردگار بوده و خدا می خواسته است که آنها را گرفتار نتیجه شوم اعمالشان بکند، ولی اکثر آنها نمی دانند (أَلَا إِنَّمَا طَائَرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ)

قابل توجه اینکه این طرز تفکر، مخصوص به فرعونیان نبود، هم اکنون در میان اقوام خودخواه و گمراه نیز این موضوع به وضوح دیده می شود که برای قلب حقائق و گمراه ساختن وجدان خویش یا دیگران، هر زمان پیروزی نصیبشان شود آنرا مرهون لیاقت و کاردانی خویش می دانند، هر چند لیاقت آنها کمترین اثری در آن پیروزی نداشته باشد، و به عکس هر بدبختی دامنشان را می گیرد فوراً به بیگانگان و دستهای مرموز و یا آشکار دشمن نسبت می دهند هر چند خودشان عامل اصلی بدبختی بوده باشند.

قرآن مجید می گوید: دشمنان پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) نیز در برابر او چنین منطقی داشتند (سوره نساء آیه 78) و در جای دیگر می گوید انسانهای منحرف این چنین هستند (سوره فصلت آیه 50) و این در حقیقت یکی از مظاهر بارز روح خودخواهی و لجاجت است

## فال نیک و بد

شاید همیشه در میان انسانها و اقوام مختلف، فال نیک و بد رواج داشته است، اموری را به فال نیک می گرفتند و دلیل بر پیروزی و پیشرفت کار می دانستند، و اموری را به فال بد می گرفتند و دلیل بر شکست و ناکامی و عدم پیروزی می پنداشتند، در حالی که هیچگونه رابطه منطقی در میان پیروزی و شکست با اینگونه امور وجود نداشت و مخصوصا در قسمت فال بد، غالبا جنبه خرافی و نامعقول داشته و دارد.

این دو گرچه اثر طبیعی ندارند، ولی بدون تردید اثر روانی می توانند داشته باشند، فال نیک غالبا مایه امیدواری و حرکت است ولی (فال بد) موجب یاس و نومیدی و سستی و ناتوانی است.

شاید به خاطر همین موضوع است که در روایات اسلامی از فال نیک نهی نشده، اما فال بد به شدت محکوم گردیده است، در حدیث معروفی از پیامبر (ﷺ) نقل شده: *تفالوا بالخير تجدوه*: (کارها را به فال نیک بگیرید (و امیدوار باشید) تا به آن برسید) جنبه اثباتی این موضوع منعکس است و در حالات خود پیغمبر (ﷺ) و پیشوایان اسلام (علیهم السلام) نیز دیده می شود که گاهی مسائلی را به فال نیک می گرفتند، مثلا در جریان برخورد مسلمانان با کفار مکه در سرزمین (حذیبیه) می خوانیم هنگامی که (سهیل بن عمرو) به عنوان نماینده کفار مکه به سراغ پیامبر (ﷺ) آمد و حضرت (ﷺ) از نام او آگاه گردید، فرمود: *قد سهل علیکم و امرکم*: (یعنی از نام (سهیل) من تفال می زنم که کار بر شما سهل و آسان می گردد).

دانشمند معروف (دمیری) که از نویسندگان قرن هشتم هجری است، در یکی از نوشته های خود اشاره به همین مطلب کرده و می گوید اینکه پیامبر

(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فال نیک را دوست میداشت به خاطر آن بود که انسان هر گاه امیدوار به فضل پروردگار باشد در راه خیر گام برمی دارد و هنگامی که امید خود را از پروردگار قطع کند، در راه شر خواهد افتاد و فال بد زدن مایه سوء ظن و موجب انتظار بلا و بدبختی کشیدن است.

اما در مورد فال بد که عرب آنرا تطیر و طیره می نامد، در روایات اسلامی - همانطور که گفتیم - شدیداً مذمت شده، همانطور که در قرآن مجید نیز کراراً به آن اشاره گردیده و محکوم شده است از جمله در حدیثی می خوانیم که پیغمبر (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمود: الطيرة شرک (فال بد زدن) و آنرا مؤثر در سرنوشت آدمی دانستن (یک نوع شرک به خدا است)

و نیز می خوانیم: که اگر فال بد اثری داشته باشد همان اثر روانی است، امام صادق فرمود الطيرة على ما تجعلها ان هونتها تهونت و ان شدتها تشددت و ان لم تجعلها شيئاً لم تكن شيئاً: (فال بد اثرش به همان اندازه است که آنرا می پذیری، اگر آن را سبک بگیری کم اثر خواهد بود و اگر

آنرا محکم بگیری پر اثر، و اگر به آن اعتنا نکنی، هیچ اثری نخواهد داشت.) در اخبار اسلامی از پیامبر (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) نقل شده است که راه مبارزه با فال بد بی اعتنائی است، از پیغمبر اکرم (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) نقل شده که فرمود: ثلاث لا يسلم منها احد الطيرة و الحسد و الظن قيل فما نضع قال: اذا تطيرت فامض و اذا حسدت فلا تبغ و اذا ظننت فلا تحقق: (سه چیز است که هیچکس از آن سالم نمی ماند (و وسوسه های آن در درون قلب غالب اشخاص پیدا می شود) فال بد و حسد و سوء ظن است، عرض کردند پس چکنیم؟ فرمود: هنگامی که فال بد زدی اعتنا مکن و بگذر و هنگامی که حسد در دلت پیدا شد عملاً کاری بر طبق آن انجام مده و هنگامی که سوء ظن پیدا کردی آنرا نادیده بگیر. عجیب این است

که موضوع فال نیک و بد حتی در کشورهای پیشرفته صنعتی و در میان افراد به اصطلاح روشنفکر و حتی نوابغ معروف وجود داشته و دارد، از جمله در میان غریبها رد شدن از زیر نردبان و افتادن نمکدان و هدیه دادن چاقو به شدت به فال بد گرفته می شود؟

البته وجود فال نیک همانطور که گفتیم مساله مهمی نیست بلکه غالباً اثر مثبت دارد، ولی با عوامل فال بد همیشه باید مبارزه کرد و آنها را از افکار دور ساخت و بهترین راه برای مبارزه با آن تقویت روح توکل و اعتماد بر خدا در دلها است، همانطور که در روایات اسلامی نیز به آن اشاره شده است.

آیه (132) و (133) و ترجمه

(وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَخْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ) (132)  
(فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ  
فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ) (133)

ترجمه:

132 - و گفتند هر زمان آیتی برای ما بیاوری که سحرمان کنی ما به تو ایمان نمی آوریم!

133 - سپس (بلاها را پشت سرهم بر آنها نازل کردیم) طوفان و ملخ و آفت گیاهی و قورباغه ها و خون را که نشانه هائی از هم جدا بودند بر آنها فرستادیم (ولی باز بیدار نشدند) و تکبر ورزیدند و جمعیت گنهکاری بودند.

تفسیر:

بلاهای پیدری و رنگارنگ

در این آیات، اشاره به مرحله دیگری از درسهای بیدارکنندهای که خدا به قوم فرعون داد، شده است هنگامی که مرحله اول یعنی خشکسالی و زیانهای مالی در آنها، اثر بیدارکننده نگذاشت، نوبت مرحله دوم که مجازاتهای سخت تر و شدیدتر بود فرا رسید، و خداوند آنها را به بلاهای پیدری و کوبنده که به طور متناوب نازل می شد، گرفتار ساخت، اما متأسفانه باز هم بیدار نشدند!

در نخستین آیه مورد بحث به عنوان مقدمه ای برای نزول این بلاها می گوید: آنها همچنان در انکار دعوت موسی (علیه السلام)، مقاومت به خرج دادند، و (گفتند هر گاه آیتی برای ما بیاوری که بخواهی ما را با آن سحر کنی، ما به تو ایمان نخواهیم آورد) (وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَخْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ)

تعبیر به آیه، شاید به عنوان تمسخر بوده، زیرا موسی (علیه السلام)، معجزات خود را به عنوان آیات و نشانه های خدا معرفی می نمود، ولی آنها به عنوان سحر، آن را تفسیر می کردند.

لحن آیات و قرائن چنین نشان می دهد که دستگاه تبلیغاتی فرعون که مسلماً با تناسب آن زمان، مجهزترین دستگاه تبلیغاتی بود، و نظام حاکم مصر، کاملاً از آن بهره برداری می کرد، در همه جا بسیج شده بود، که تهمت سحر را به عنوان یک شعار عمومی بر ضد موسی (علیه السلام) پخش کند، زیرا هیچ وصله های مناسبتر از آن برای معجزات موسی (علیه السلام) نیافته بودند، تا بدینوسیله جلو نفوذ او را در قلوب مردم بگیرند.

ولی از آنجا که خداوند بدون اتمام حجت کافی، هیچ جمعیتی را کیفر نمی دهد در آیه بعد می فرماید که ما چندین بلا بر آنها نازل کردیم شاید بیدار شوند.

نخست طوفان را بر آنها فرستادیم (فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ )

(طوفان) از ماده (طوف) (بر وزن خوف) به معنی موجود گردنده و طواف کننده است، سپس به هر حادثه های که انسان را احاطه کند، طوفان گفته شده، ولی در لغت عرب، بیشتر به سیلابها و امواج گردنده و کوبنده های گفته می شود که خانه ها را ویران می کند و درختان را از ریشه برمی کند (اگر چه در زبان فارسی امروز، طوفان بیشتر به بادهای شدید و کوبنده اطلاق می گردد)

سپس ملخ را بر زراعتها و درختان آنها، مسلط ساخت (و الجراد)

در روایات وارد شده است آنچه ملخ به جان درختان و زراعتها افتاد که همه را از شاخ و برگ خالی کرد، حتی بدن آنها را نیز آزار می داد آنچه آنچنان که داد و فریاد آنها بلند شده بود.

هر بار که بلائی فرا می رسید، دست به دامن موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) می زدند، تا از خدا بخواهد رفع بلا کند، بعد از طوفان و ملخ خوارگی نیز همین تقاضا را کردند، و موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) پذیرفت و بلا برطرف شد، ولی باز دست از لجاجت خویش برنداشتند.

بار سوم (قمل) را بر آنها مسلط ساخت (و القمل). در اینکه منظور از قمل چیست؟ میان مفسران گفتگو است، ولی ظاهر این است که یکنوع آفت نباتی بوده که به غلات آنها افتاد، و همه را فاسد کرد.

هنگامی که امواج این بلا فرو نشست و باز ایمان نیاوردند، بار دیگر خداوند، نسل قورباغه را آنچنان افزایش داد که به صورت یک بلا زندگی آنها را فرا گرفت (و الضفادع)

همه جا قورباغه های بزرگ و کوچک حتی در خانه ها و اطاقها و سفره ها و ظروف غذا مزاحم آنان بودند، آنچنان که دنیا بر آنان تنگ شد ولی باز در برابر حق زانو نزدند و تسلیم نشدند.

در این هنگام خداوند خون را بر آنها مسلط ساخت (و الدم) بعضی گفته اند بیماری رعاف (خون دماغ شدن) به صورت یک بیماری عمومی درآمد و همگی گرفتار آن شدند، ولی بیشتر روات و مفسران گفته اند رودخانه عظیم نیل به رنگ خون درآمد، آنچنان که برای هیچ مصرفی قابل استفاده نبود!

و در پایان می فرماید: (این آیات و معجزات آشکار و نشانه های حقانیت موسی را به آنها نشان دادیم، اما آنها در برابر آن تکبر ورزیدند و از قبول حق سرباز زدند و جمعیت مجرم و گنه کاری بودند) (آیات مَفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ)

در بعضی از روایات می خوانیم که هر کدام از این بلاها، در یکسال واقع می شد یعنی یکسال طوفان و سیلاب، سال دیگر ملخ خوارگی، و سال بعد آفات

نباتی و همچنین، ولی در بعضی دیگر از روایات می خوانیم که میان هر یک از اینها با دیگری یک ماه بیشتر فاصله نبود، ولی در هر حال شک نیست که در فواصل مختلف و جدا از

یکدیگر (چنانکه قرآن می گوید مفعلات ) صورت گرفت، تا مهلت کافی برای تفکر و تنبه و بیداری داشته باشند.

قابل توجه اینکه در روایات می خوانیم که این بلاها تنها دامن فرعونیان را می گرفت و بنی اسرائیل از آن برکنار بودند، شک نیست که این یکنوع اعجاز بوده، اما قسمتی از آن را می توان با توجه به نکته زیر توجیه علمی نمود، زیرا می دانیم در کشوری با مشخصات مصر، بهترین نقطه زیبا و مورد توجه همان دو طرف شط عظیم نیل بوده است که در اختیار فرعونیان و قبطیها قرار داشت، قصرهای زیبا و خانههای مجلل و باغهای خرم و مزارع آباد را در همین منطقه می ساختند و طبعاً به بنی اسرائیل که بردگان آنها بودند از زمینهای دور افتاده و بیابانها و نقاط کم آب، سهمی می رسید.

طبیعی است هنگامی که طوفان و سیلاب برخاست، از همه نزدیکتر به کام خطر دو طرف شط عظیم نیل بوده و همچنین قورباغه ها از شط برخاستند و اثر خونابه شدن شط قبل از همه در خانه های فرعونیان نمایان شد، و اما ملخ و آفات نباتی نیز در درجه اول متوجه نقاط سرسبزتر و پربرکتر می شود.

آنچه در آیات فوق گفته شد، در تورات کنونی، نیز آمده است، ولی تفاوتهای قابل ملاحظه‌ای با محتویات قرآن دارد (به سفر خروج فصل هفتم تا دهم تورات مراجعه کنید).

آیه (134) تا (136) و ترجمه

(وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لِئِن كُشِفَتْ  
عَنَّا الرِّجْزُ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ) (134) (فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ  
الرِّجْزَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ بِالْعُوهِ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ) (135) (فَانتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي  
الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ) (136)

ترجمه:

134 - هنگامی که بلا بر آنها مسلط می شد می گفتند: ای موسی از خدایت  
برای ما بخواه به عهدهی که با تو کرده رفتار کند، اگر این بلا را از ما مرتفع  
سازی قطعاً به تو ایمان می آوریم و بنی اسرائیل را با تو خواهیم فرستاد.

135 - اما هنگامی که بلا را پس از مدت معینی که به آن می رسیدند از آنها  
برمی داشتیم پیمان خویش را می شکستند!

136 - سرانجام ما از آنها انتقام گرفتیم و آنها را در دریا غرق کردیم زیرا  
آیات ما را تکذیب کردند و از آن غافل بودند.

تفسیر:

پیمان شکنیهای مکرر

در این آیات واکنشی را که فرعونیان در برابر بلاهای آموزنده و بیدار کننده  
پروردگار نشان دادند، بیان شده است، و از مجموع آنها استفاده می شود که آنان  
هنگامی که در چنگال بلا گرفتار می شدند - همانند همه تبهکاران - موقتاً از  
خواب غفلت بیدار می گشتند، و به دست و پا می افتادند و از موسی (علیه السلام) می  
خواستند که دست به دعا بردارد و نجات آنها را از خدا بخواهد اما همین که

طوفان بلا و امواج حوادث فرو می نشست، همه چیز را فراموش کرده به حال اول باز می گشتند.

(در آیه نخست می خوانیم هنگامی که بلا بر آنها مسلط میشد، می گفتند ای موسی، برای ما از خدایت بخواه تا به عهده‌ی که با تو کرده است وفا کند، و دعایت را در حق ما مستجاب نماید) (وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ).

اگر تو این بلا را از ما برطرف سازی، سوگند یاد می کنیم که قطعا هم خودمان به تو ایمان خواهیم آورد و هم بنی اسرائیل را آزاد ساخته و با تو می فرستیم (لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ). (رجز) در معانی زیادی به کار رفته است (بلاهای سخت، طاعون، بت و بت پرستی، وسوسه شیطان، و برف یا تگرگ سخت).

ولی همه اینها مصداقهای مختلفی است از مفهومی که ریشه اصلی آن را تشکیل می دهد، زیرا ریشه اصلی آن به طوری که راغب در کتاب مفردات گفته، همان اضطراب است و به گفته (طبرسی) در (مجمع البیان) مفهوم اصلیش انحراف از حق می باشد، بنابراین اگر به مجازات و کیفر و بلا (رجز) گفته می شود، برای این است که بر اثر انحراف از حق و ارتکاب گناه، دامن انسان را بگیرد، همچنین بت پرستی یکنوع انحراف از حق و اضطراب در عقیده است، و نیز به همین جهت عربها به یکنوع بیماری که به شتر دست می دهد و سبب لرزش پای او می گردد، تا آنجا که مجبور است گامها را کوتاه بردارد، گاهی راه برود و گاهی توقف کند (رجز) (بر وزن مرض) می گویند، و اینکه ملاحظه می کنیم به اشعار جنگی، رجز اطلاق می شود آن نیز به خاطر آن است که دارای مقطعه ای کوتاه و نزدیک به هم می باشد.

به هر حال منظور از رجز در آیات فوق، ظاهراً همان مجازاتهای بیدار کننده پنجگانه‌ای است که در آیات قبل به آن اشاره شد، اگر چه بعضی از مفسران احتمال داده اند که اشاره به بلاهای دیگری باشد که خداوند بر آنها نازل کرد، که در آیات گذشته به آن اشاره نشده است، از جمله بلای طاعون و یا برف و تگرگ شدید و مرگبار که در تورات نیز به قسمت اخیر اشاره شده است.

در مورد جمله (بما عهد عندک) و اینکه منظور از آن عهد الهی که نزد موسی بوده چیست مفسران گفتگو کرده اند، آنچه نزدیکتر به نظر میرسد این است که منظور از آن وعده‌ای است که خدا به موسی داده بود که اگر دعا کند، دعایش به اجابت می رسد، ولی این احتمال را نیز داده اند که منظور از عهد همان عهد نبوت است و با بقاء قسم می باشد یعنی (ترا به حق مقام نبوتی که داری سوگند می دهیم) که برای برطرف شدن این حوادث دردناک دعا کن.

در آیه بعد، اشاره به پیمان شکنی آنها کرده، و می گوید: (هنگامی که بلا را پس از مدت تعیین شده‌ای از آنها برمی داشتیم، پیمان خود را می شکستند نه خودشان ایمان می آوردند و نه بنی اسرائیل را از زنجیر اسارت رها می ساختند (فَلَمَّا كَسَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ بِالْعُوهِ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ)

جمله (الی اجل هم بالغوه) اشاره به این است که موسی، برای آنها مدتی تعیین می کرد، و می گفت در فلان وقت، این بلا برطرف خواهد شد، برای اینکه کاملاً روشن شود این دگرگونی تصادفی نبوده، بلکه به برکت درخواست او از خدا بوده است.

جمله (إذا هم ینکثون) با توجه به اینکه (ینکثون) فعل مضارع است و دلیل بر استمرار می باشد نشان می دهد که آنها مکرر با موسی پیمان می بستند سپس آنرا می شکستند، بطوری که پیمان شکنی جزء برنامه آنها شده بود.

آخرین آیه، سرانجام این همه خیره سری و سرکشی و پیمان شکنی را در دو جمله کوتاه بیان می کند، نخست به صورت سربسته می گوید: ما از آنها انتقام گرفتیم (فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ)

سپس این انتقام را شرح می دهد و می گوید آنها را در دریا غرق کردیم زیرا آنها آیات ما را تکذیب کردند، و از آن غافل بودند (فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ)

نه اینکه برآستی غافل بودند، زیرا بارها با وسائل مختلف موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) به آنها گوشزد کرده بود، بلکه عملاً همچون غافلان بیخبر کمترین توجهی به آیات خدا نداشتند. شک نیست که منظور از انتقام الهی این نیست که خداوند همانند اشخاص

کینه توز به مقابله برخیزد و در برابر اعمال دیگران واکنش نشان دهد بلکه منظور از انتقام الهی آن است که جمعیت فاسد و غیر قابل اصلاح را که در نظام آفرینش حق حیات ندارند، نابود سازند، و انتقام در لغت عرب چنانکه سابقاً هم گفته ایم به معنی مجازات و کیفر دادن است، نه آنچنانکه در فارسی امروز از آن فهمیده می شود.

## آیه (137) و ترجمه

(وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ) (137)

ترجمه:

137 - و مشرقها و مغربهای پربرکت زمین را به آن قوم تضعیف شده (زیر زنجیر ظلم و ستم) واگذار کردیم و وعده نیک پروردگارت بر بنی اسرائیل، بخاطر صبر و استقامتی که نشان دادند، تحقق یافت و آنچه فرعونیان (از کاخهای مجلل می ساختند، و آنچه از باغات داربستدار فراهم ساخته بودند درهم کوبیدیم!

تفسیر:

سرانجام دردناک قوم فرعون

پس از نابودی قوم فرعون و درهم شکستن قدرت آنها، بنی اسرائیل که سالیان دراز در زنجیر اسارت و بردگی به سر می بردند، وارث سرزمینهای پهناور آنها شدند، آیه فوق به همین معنی اشاره کرده، می گوید: (مشرقها و مغربهای پر برکت زمین را در اختیار جمعیت مستضعف و استعمار شده قرار دادیم) (وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا)

همانطور که سابقا هم اشاره کرده ایم (ارث) در لغت به معنی مالی است که بدون تجارت و معامله از کسی به کسی می رسد، اعم از اینکه از مردگان باشد یا از زندگان.

(یستضعفون) که از ماده استضعاف گرفته شده معادل کلمه استعمار است که در عصر و زمان ما به کار می رود و مفهوم آن این است که قومی ستم پیشه جمعیتی را تضعیف کنند تا بتوانند از آنها در مسیر مقاصدشان بهره کشی نمایند، منتها این تفاوت را با کلمه استعمار دارد، که استعمار ظاهرش به معنی آباد ساختن است و باطنش به معنی ویرانگری، ولی استضعاف ظاهر و باطنش هر دو یکی است! و تعبیر به کانوا یستضعفون اشاره به این است که فرعونیان به طور مداوم آنها را در ضعف و ناتوانی نگه می داشتند، ضعف و ناتوانی فکری، و اخلاقی و اقتصادی از هر نظر و در تمام جهات.

و تعبیر به مشارق الارض و مغاربها (مشرقها و مغربهای زمین) اشاره به سرزمینهای وسیع و پهناوری است که در اختیار فرعونیان بود، زیرا سرزمینهای کوچک، مشرقها و مغربهای مختلف و به تعبیر دیگر افقهای متعدد ندارد، اما یک سرزمین پهناور، حتما اختلاف افق و مشرقها و مغربها، به خاطر خاصیت کرویت زمین، خواهد داشت، به همین دلیل است که ما این تعبیر را کنایه از وسعت سرزمین فراعنه گرفتیم.

و جمله (بارکنا فیها) اشاره به آبادی فوق العاده این منطقه، یعنی مصر و شام است، که هم در آن زمان و هم در این زمان از مناطق پر برکت دنیا محسوب، و بطوری که بعضی از مفسران نوشته اند در آن روز کشور فراعنه بقدری وسعت داشت که سرزمین شامات را هم در بر می گرفت.

بنابراین منظور حکومت بر تمام کره زمین نبوده است، زیرا این موضوع مسلما بر خلاف تاریخ است، بلکه منظور حکومت بنی اسرائیل بر سراسر سرزمین فراعنه می باشد.

سپس می گوید: وعده نیک پروردگار تو در زمینه پیروزی بنی اسرائیل - به خاطر صبر و استقامتی که نشان دادند - تحقق یافت (وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا).

و این همان وعده‌ای است که در آیات قبل (آیه 128 و 129 همین سوره) به آن اشاره شده است.

گرچه در این آیه تنها سخن از بنی اسرائیل و سرانجام استقامت آنها در برابر فرعونیان به میان آمده ولی بطوری که از آیات دیگر قرآن استفاده می شود، این موضوع اختصاص به قوم و ملتی ندارد، بلکه هر جمعیت مستضعفی بپاخیزند و برای آزادی خود از چنگال اسارت و استعمار کوشش کنند و در این راه استقامت و پایداری نشان دهند سرانجام پیروز خواهند شد، و سرزمینهایی که بوسیله ظالمان و ستمگران اشغال شده است آزاد می گردد.

و در پایان آیه اضافه می کند که ما قصرهای زیبای فرعون و فرعونیان و کاخهای مجلل و بناهای پر زرق و برق و جالب آنها و همچنان باغات پرشکوهشان را نابود ساختیم (وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرُشُونَ).

صنع آنچنانکه (راغب) در کتاب مفردات گفته (غالبا) به معنی کارهای جالب می آید، و در آیه فوق به معنی معماریهای زیبا و چشمگیر عصر فرعونیان آمده است.

و ما یعرشون در اصل به معنی درختان و باغهایی است که بوسیله نصب داربستها برپا میشوند و منظره زیبا و پرشکوهی دارند.

دمرنا از ماده (تدمیر) به معنی هلاک کردن و نابود ساختن است.

در اینجا این سؤال پیش می آید که نابودی این کاخها و آن باغها اولاً با چه وسیله بوده؟ و ثانياً چه ضرورتی داشته است؟

در پاسخ می گوئیم: بعید نیست زلزله ها و سیلابهای جدیدی این وضع را ایجاد کرده باشد و ضرورت آن از اینجا روشن می شود که تمام فرعونیان در دریا غرق نشدند بلکه خود فرعون و جمعی از خاصان و لشکریان او که در تعقیب موسی (علیه السلام) بودند از میان رفتند، و مسلماً اگر قدرت مالی و اقتصادی باقیماندهگان که تعداد نفوس آنها در سراسر مصر بسیار زیاد بود بر جا می ماند باز توانائی این را داشتند که بنی اسرائیل را درهم بکوبند و یا لاقلاً مزاحمتهای بزرگی برای آنها فراهم سازند، اما تهی شدن دست آنها از این وسائل سبب شد که برای همیشه به طغیانگری آنها خاتمه داده شود.

### آیه (138) تا (141) و ترجمه

(وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ) (138) (إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبَرُّو  
مَا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ) (139) (قَالَ أَعْيَرَ اللَّهُ أَبْغِيَكُمْ إِلَهًا وَهُوَ  
فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ) (140) (وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ  
الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ  
عَظِيمٌ ) (141)

ترجمه:

138 - و بنی اسرائیل را از دریا (سالم) عبور دادیم در مسیر خود به  
جمعیتی رسیدند که اطراف بت‌هایشان با تواضع و خضوع گرد آمده بودند (در این  
هنگام بنی اسرائیل) به موسی گفتند توهم برای ما معبودی قرار ده همانگونه که  
آنها معبودان (و خدایان دارند! گفت: شما جمعیتی جاهل و نادان هستید.

139 - اینها (را که می بینید) سرانجام کارشان نابودی است و آنچه انجام می  
دهند باطل (و بیهوده) است.

140 - (سپس) گفت آیا غیر از خداوند معبودی برای شما بطلبم، خدائی که  
شما را بر جهانیان (و مردم عصرتان) برتری داد

141 - بخاطر بیاورید زمانی را که از (چنگال) کسان فرعون نجاتتان  
بخشیدیم آنها که مرتبا شما را شکنجه می دادند، پسرانتان را میکشیدند و زنانتان  
را (برای خدمتکاری) زنده می گذاشتند و در این آزمایش بزرگی از ناحیه خدا  
برای شما بود.

تفسیر:

پیشنهاد بتسازی به موسی

در این آیات به قسمت حساس دیگری از سرگذشت بنی اسرائیل که به دنبال پیروزی آنها بر فرعونیان واقع شد، اشاره شده است، و آن مساله توجه آنها به بت پرستی است که نخستین جوانه آن در این آیات، مورد بحث قرار گرفته، و نتیجه نهائی آن بطور مفصل در سوره طه از آیه 86 تا 97 و بطور مختصر در آیه 148 به بعد از همین سوره آمده است.

در واقع، با پایان گرفتن جریان فرعون گرفتاری بزرگ داخلی موسی، یعنی درگیری او با جهال بنی اسرائیل و افراد سرکش و لجوج آغاز گردید، و به طوری که خواهیم گفت این گرفتاری برای موسی (علیه السلام) به درجات، سختتر و سنگین تر و طاقت فرساتر از درگیری با فرعون و فرعونیان بود! و همین است خاصیت درگیریهای داخلی.

در آیه نخست می گوید: ما بنی اسرائیل را از دریا (رود عظیم نیل) عبور دادیم (وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ).

اما در مسیر خود به قومی برخورد کردند که با خضوع و تواضع، اطراف بتهای خود را گرفته بودند (فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ).

(عاکف) از ماده عکوف به معنی توجه به چیزی و ملازمت آمیخته با احترام به آن می باشد.

افراد جاهل و بیخبر آنچنان تحت تاثیر این صحنه قرار گرفتند که بلافاصله نزد موسی آمدند و گفتند برای ما هم معبودی قرار بده همانطور که آنها معبودان دارند! (قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ).

موسی (علیه السلام) از این پیشنهاد جاهلانه و نابخردانه، بسیار ناراحت شد، به آنها رو کرد و گفت: (شما جمعیت جاهل و بی خبری هستید!) (قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ).

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

1 - از این آیه به خوبی استفاده می شود، که سرچشمه بت پرستی، جهل و نادانی بشر است، از یکطرف جهل او نسبت به خداوند و عدم شناسائی ذات پاک او و اینکه هیچگونه شبیه و نظیر و مانند برای او تصور نمی شود. از سوی دیگر جهل انسان نسبت به علل اصلی حوادث جهان که گاهی سبب حوادث را به یک سلسله علل خیالی و خرافی از جمله بت، نسبت دهد. از سوی سوم جهل انسان به جهان ماوراء طبیعت و کوتاهی فکر او تا آنجا که جز مسائل حسی را نمی بیند و باور نمی کند، این نادانیها دست به دست هم داده و در طول تاریخ، سرچشمه بت پرستی شده اند و گر نه چگونه یک انسان آگاه و فهمیده، آگاه به خدا و صفات او، آگاه از علل حوادث، آگاه از جهان طبیعت و ماوراء طبیعت، ممکن است قطعه سنگی را فی المثل از کوه جدا کند، قسمتی از آن را در ساختمان منزل، و یا پله های خانه مصرف کند، و قسمت دیگری را معبودی بسازد، و در برابر آن سجده نماید و مقدرات خویش را به دست او بسپارد؟!!

جالب اینکه در گفتار موسی (علیه السلام) در آیه فوق می خوانیم که به آنها می گوید شما جمعیتی هستید که در جهالت به طور مستمر غوطه ورید (چون تجهلون فعل مضارع است و غالبا دلالت بر استمرار می کند) به خصوص اینکه متعلق جهل، در آن بیان نشده و این خود دلیل بر عمومیت و توسعه آن می باشد.

از همه جالبتر اینکه بنی اسرائیل، با جمله اجعل لنا الها (معبودی برای ما قرار بده) نشان دادند که ممکن است چیزی که هرگز منشا اثری نبوده، نه زیانی داشته و نه سودی دارد، با انتخاب و قرارداد و گذاردن نام بت و معبود بر آن، ناگهان سرچشمه آثاری گردد، پرستش آن انسان را به خدا نزدیک کند، و بی احترامی به آن دور، عبادتش سرچشمه خیر و برکت، و تحقیرش منشا ضرر و زیان گردد، و این نهایت جهل و بی خبری است.

درست است که منظور بنی اسرائیل این نبوده برای ما معبودی بساز که خالق جهان باشد، بلکه منظورشان این بوده معبودی بساز که با پرستش آن به خدا نزدیک شویم و مایه خیر و برکت گردد، ولی آیا با یک نامگذاری و یا مجسمه سازی، ممکن است یک موجود بی روح و بی خاصیت، ناگهان سرچشمه این خواص و آثار گردد؟ آیا چیزی جز خرافه و جهل و خیالات واهی و پندارهای بی اساس می تواند چنین کاری را توجیه کند؟!

2 - شک نیست که بنی اسرائیل قبل از مشاهده این گروه بت پرستان زمینه فکری مساعدی بر اثر زندگی مداوم در میان مصریان بت پرست برای این موضوع داشتند، ولی مشاهده این صحنه تازه گویا جرقه ای شد که زمینه های قبلی، خود را نشان دهند، اما در هر حال این جریان نشان می دهد که انسان تا چه اندازه، تحت تاثیر محیط قرار دارد، محیط است که می تواند او را به خداپرستی سوق دهد، و محیط است که می تواند او را به بت پرستی بکشاند، محیط است که منشا انواع مفاسد و بدبختیها و یا سرچشمه صلاح و پاکی می گردد (اگر چه انتخاب خود او نیز عامل نهائی است) و به همین جهت اصلاح محیط در اسلام فوق العاده مورد توجه قرار دارد.

3 - موضوع دیگری که از آیه به خوبی استفاده می شود این است که در میان بنی اسرائیل به راستی افراد ناسپاس فراوانی بودند، با آنکه آنهمه معجزات موسی را مشاهده کردند و آن همه مواهب الهی شامل حالشان شده بود، چیزی از نابودی دشمن سرسختشان فرعون در میان امواج نگذشته بود، و آنها به لطف پروردگار از دریا گذشتند، اما ناگهان همه این مسائل را به دست فراموشی سپرده، از موسی تقاضای بتسازی کردند!

در نهج البلاغه می خوانیم یکی از یهودیان در حضور علی (علیه السلام) به مسلمانان ایراد کرد و گفت: شما هنوز پیامبران را به خاک نسپرده بودید که اختلاف کردید؟

علی (علیه السلام) این پاسخ دندان شکن را در جواب یهودی فرمود انما اختلفنا عنه لا فيه و لكنكم ما جفت ارجلكم من البحر حتى قلتم لنبيكم اجعل لنا الها كما لهم آلهة فقال انكم قوم تجهلون: (ما درباره دستورات و سخنانی که از پیامبران رسیده اختلاف کرده ایم، نه درباره خود پیامبر و نبوتش) تا چه رسد به الوهیت پروردگار) ولی شما پایتان از آب دریا خشک نشده بود که به پیامبران پیشنهاد کردید، برای ما معبودی قرار بده آنچنان که این بتپرستان معبودانی دارند، و او در جواب به شما گفت: شما جمعیتی هستید که در جهل غوطه ورید!

در آیه بعد می خوانیم که موسی (علیه السلام) برای تکمیل سخن خود به بنی اسرائیل گفت: (این جمعیت بت پرست را که می بینید، کارشان به هلاکت می انجامد و عملشان باطل و بی اساس است) (إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبَرِّمًا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ).

یعنی هم عملشان بیهوده و رنجهایشان بی نتیجه است و هم سرانجام یک قوم بت پرست و مشرک، به هلاکت و نابودی می کشد (زیرا) (متبر) از ماده (تبار) به

معنی هلاکت است). و باز برای تاکید اضافه کرد آیا معبودی غیر از خدا برای شما انتخاب کنم؟ همان خدائی که شما را بر جهانیان (مردم عصر خود) برتری داد (قَالَ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ).

یعنی اگر انگیزه پرستش خدا، حس شکرگزاری باشد، همه نعمتهای شما از ناحیه خدا است و اگر انگیزه پرستش و عبودیت، منشا اثر بودن باشد، باز آن هم مربوط به خدا است، بنابراین به هر حسابی باشد جز خداوند قادر منان شایسته پرستش نیست.

در آیه بعد خداوند یکی از نعمتهای بزرگ خود را به بنی اسرائیل، یاد آور می شود، تا با توجه به این نعمت بزرگ حس شکرگزاری در آنها تحریک گردد، و بدانند شایسته پرستش و خضوع و عبادت، تنها ذات پاک او است، و هیچ دلیلی ندارد که در مقابل بتهایی که کمترین سود و زیانی ندارند، سر تعظیم فرود آورند.

نخست می گوید: (به خاطر بیاورید هنگامی که شما را از چنگال آل فرعون نجات دادیم آنها مرتبا شما را شکنجه می دادند و مجازات می کردند (وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ )

(یسومون) از ماده (سوم) و اصل آن چنانکه راغب در مفردات می گوید دنبال چیزی رفتن است و به طوری که از قاموس استفاده می شود یک نوع معنی استمرار و ادامه نیز در آن افتاده، بنابراین معنی یسومونکم سوء العذاب این است که آنها به طور مستمر به دنبال مجازاتهای دردناک و شکنجه دادن شما بودند.

سپس - همانطور که روش قرآن در بیان تفصیلی مطالب پس از بیان اجمالی آنها است - این عذاب و شکنجه مستمر را چنین شرح می دهد که آنها پسران

شما را به قتل می رسانیدند، و زنان و دخترانتان را (برای خدمتگزاری و بردگی) زنده نگه می داشتند (يُقَتِّلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ).  
و در این آزمایش بزرگی از ناحیه خداوند برای شما بود (وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ).

ظاهر آیات قبل و بعد نشان می دهد که این جمله را موسی (علیه السلام) از طرف خداوند برای بنی اسرائیل که پس از عبور از دریای نیل به هوس بت پرستی افتادند بیان کرده است.

اگر چه بعضی از مفسران احتمال داده اند که مخاطب این آیه یهودیان عصر پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) بوده باشند، زیرا تفسیر اول احتیاج به تقدیر دارد و اینکه آیه در اصل قال موسی قال ربکم...: (موسی گفت پروردگار شما چنین گفته است) ... بوده است و این بر خلاف ظاهر است.

ولی با توجه به اینکه اگر روی سخن در این آیه به یهودیان معاصر پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) باشد ارتباط آیات قبل و بعد به کلی بریده می شود، این آیه به صورت جمله معترضه‌ای درمی آید، تفسیر اول صحیحتر به نظر می رسد.

(ضمناً باید توجه داشت که نظیر این آیه با تفاوت بسیار کمی در سوره بقره آیه 49 گذشت، برای توضیح بیشتر به جلد اول صفحه 165 تا 167 مراجعه فرمائید).

## آیه (142) و ترجمه

(وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِتْنٍ مِيقَاتٍ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ) (142)

ترجمه:

142 - و ما به موسی سی شب وعده گذاردیم سپس آنرا با ده شب (دیگر) تکمیل نمودیم به این ترتیب میعاد پروردگارش (با او) چهل شب تمام شد و موسی به برادرش هارون گفت جانشین من در میان قوم من باش و (آنها را) اصلاح کن و از روش مفسدان پیروی منما.

تفسیر:

وعده گاه بزرگ

در این آیه اشاره به یکی دیگر از صحنه های زندگی بنی اسرائیل و درگیری موسی با آنها شده است و آن جریان رفتن موسی به میعادگاه پروردگار و گرفتن احکام تورات از طریق وحی و تکلم با خدا و آوردن جمعی از بزرگان بنی اسرائیل به میعادگاه برای مشاهده این جریان و اثبات اینکه هرگز خداوند را با چشم نمی توان دید می باشد، که به دنبال آن داستان گوساله پرستی بنی اسرائیل و انحراف از مسیر توحید و آن غوغای عجیب سامری ذکر شده است.

نخست می گوید: (ما به موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) سی شب (یک ماه تمام) مواعده کردیم، سپس با ده روز دیگر آن را کامل ساختیم، و وعده خدا با او در چهل شب پایان یافت (وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِتْنٍ مِيقَاتٍ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً).)

(میقات) از ماده وقت به معنی وقتی است که برای انجام کاری تعیین شده است، و معمولاً بر زمان اطلاق می شود، اما گاهی به مکانی که باید کاری در آن انجام پذیرد، گفته می شود، مانند (میقات حج) یعنی مکانی که هیچکس بدون احرام نمی تواند از آنجا بگذرد.

سپس چنین نقل که (موسی به برادرش هارون گفت: در میان قوم من جانشین من باش و در راه اصلاح آنها بکوش و هیچگاه از طریق مفسدان پیروی مکن) (وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ).

در اینجا به چند موضوع باید توجه داشت

1 - نخستین سؤالی که در مورد آیه فوق پیش می آید این است که چرا وعده چهل روز یکجا بیان نشده بلکه نخست می فرماید سی روز، سپس ده روز به عنوان متمم بر آن می افزاید در حالی که در آیه 151 بقره این چهل روز به صورت واحد، ذکر شده است؟

مفسران درباره این تفکیک، تفسیرهای گوناگونی ذکر کرده اند، ولی آنچه بیشتر به نظر میرسد و با روایات اهل بیت (علیهم السلام) نیز سازگار است این است که گرچه در متن واقع، بنا بر چهل روز بوده اما خداوند برای آزمودن بنی اسرائیل نخست موسی (علیه السلام) را برای یک مواعده سی روزه دعوت نمود سپس آن را تمدید کرد، تا منافقان بنی اسرائیل صفوف خود را مشخص سازند.

از امام باقر (علیه السلام) چنین نقل شده که فرمود: هنگامی که موسی (علیه السلام) به وعدهگاه الهی رفت با قوم خویش قرار گذاشته بود غیبت او سی روز بیشتر طول نکشد، اما هنگامی که خداوند ده روز بر آن افزود، بنی اسرائیل گفتند:

موسی (علیه السلام) تخلف کرده است، و به دنبال آن دست به کارهایی که می دانیم زدند (و گوساله پرستی کردند).

در اینکه این چهل روز، موافق چه ایامی از ماه های اسلامی بوده، از بعضی روایات استفاده می شود از آغاز ذیقعه شروع، و به دهم ذیحجه (عید قربان) ختم گردیده است، اگر می بینیم تعبیر به چهل شب (اربعین لیله) در قرآن شده است نه چهل روز، ظاهراً به خاطر این است که مناجات موسی (علیه السلام) و گفتگویش با پروردگار بیشتر در شب انجام می شده است.

2 - سؤال دیگری که در اینجا پیش می آید این است که مگر هارون پیامبر نبود که موسی (علیه السلام) او را به جانشینی خود و رهبری و امامت بنی اسرائیل منصوب کرد؟

پاسخ این سؤال با توجه به یک نکته روشن می شود و آن اینکه مقام نبوت چیزی است و مقام امامت چیز دیگر، هارون پیامبر بود ولی عهده دار مقام رهبری همه جانبه بنی اسرائیل نبود، بلکه مقام امامت و رهبری همه جانبه مخصوص موسی (علیه السلام) بود، اما به هنگامی که می خواست برای مدتی از قوم خود جدا شود، برادرش را به عنوان امام و پیشوا انتخاب کرد.

و از اینجا روشن می شود که مقام امامت مقامی برتر از مقام نبوت است (شرح بیشتر درباره این موضوع را در سرگذشت ابراهیم ذیل آیه 124 سوره بقره جلد اول صفحه 311 بیان کردیم).

3 - باز سؤال دیگری که در اینجا مطرح می شود این است که چگونه موسی (علیه السلام) به برادر خود گفت: در اصلاح قوم بکوشد و از پیروی راه مفسدان خودداری کند با اینکه هارون، پیامبر بود و معصوم و هرگز پیرو طریق مفسدان نبود.

در پاسخ می گوئیم: این در حقیقت یکنوع تاکید برای توجه دادن برادر به اهمیت موقعیت خود در میان بنی اسرائیل می باشد و شاید این موضوع را نیز می خواست برای بنی اسرائیل روشن سازد، که در برابر اندرزها و نصایح و رهبریهای خردمندانه هارون، تسلیم باشند و امر و نهی و اندرز او را بر خود سنگین نشمرند، و دلیل بر کوچکی خود ندانند، همانطور که هارون با آن مقام برجسته‌اش در برابر نصیحت و اندرز موسی (علیه السلام) کاملاً تسلیم بود.

#### یک میقات یا چند میقات

4 - چهارمین سؤالی که در اینجا پیش می آید این است که آیا موسی (علیه السلام) تنها یک اربعین به میقات رفت و در همین اربعین بود که احکام تورات و شریعت آسمانی خود را از طریق وحی دریافت داشت و نیز در همین اربعین بود که جمعی از بزرگان بنی اسرائیل را به عنوان نماینده همه قوم با خود برد، تا شاهد نزول احکام تورات باشند و نیز به آنها بفهماند که خداوند به هیچوجه با چشم مشاهده نمیشود؟ و یا اینکه اربعینهای متعددی بوده؟ در یکی تنها برای گرفتن احکام و در دیگری همراه بزرگان بنی اسرائیل و احتمالاً اربعین دیگری برای مقاصدی غیر از اینها با خداوند میعاد داشته است (چنانکه از سفر خروج تورات کنونی از باب 19 تا 24 نیز چنین استفاده می شود).

باز در اینجا در میان مفسران گفتگو است، ولی آنچه با توجه به آیه مورد بحث و آیات قبل و بعد آن، بیشتر به ذهن می رسد، این است که همه مربوط به یک واقعه است، زیرا گذشته از اینکه تعبیر آیه بعد و لما جاء موسی لمیقاتنا (هنگامی که موسی به میقات آمد) کاملاً متناسب با وحدت این دو جریان است، آیه 145 همین سوره به خوبی نشان می دهد که جریان الواح تورات و دریافت احکام این شریعت نیز در همین سفر بوده است.

تنها چیزی که ممکن است دلیل بر تعدد میعادهای موسی با بنی اسرائیل گرفته شود، آیه 155 همین سوره است (و اختار موسی قومه سبعین رجلا لمیقاتنا...) که به خواست خدا بزودی ضمن بیان تفسیر آن، عدم منافاتش را روشن خواهیم ساخت.

## 5 - حدیث منزله

بسیاری از مفسران اهل تسنن و شیعه در ذیل آیه مورد بحث اشاره به حدیث معروف منزله کرده اند، با این تفاوت که مفسران شیعه آن را به عنوان یکی از اسناد زنده خلافت بلا فصل علی (علیه السلام) گرفته، ولی بعضی از مفسران اهل تسنن ضمن عدم قبول آن، تاخت و تاز بیرحمانه و تعصب آمیزی به شیعه دارند. برای روشن شدن این بحث، نخست لازم است اسناد و متن این حدیث را بطور فشرده بیاوریم، و سپس درباره دلالت آن، و بعد در مورد حملاتی که آن دسته از مفسران به ما دارند بحث و بررسی کنیم:

## اسناد حدیث منزله

1 - عده زیادی از صحابه پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) درباره جریان جنگ تبوک چنین نقل کرده اند: ان رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) خرج الی تبوک و استخلف علیا فقال ا تخلفنی فی الصبیان و النساء قال لا ترضی ان تكون منی بمنزلة هارون من موسی

الا انه لیس نبی بعدی: پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) به سوی تبوک حرکت کرد و علی (علیه السلام) را به جای خود قرار داد، علی (علیه السلام) عرض کرد آیا مرا در میان کودکان و زنان میگذاری (و اجازه نمی دهی با تو به میدان جهاد بیایم) پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) فرمود: آیا راضی نیستی که نسبت به من همانند هارون نسبت به موسی (علیه السلام) باشی جز اینکه پیامبری بعد از من نخواهد بود عبارت بالا در

معتبرترین کتب حدیث اهل تسنن یعنی صحیح بخاری نیز از سعد بن ابی وقاص نقل شده است.

در صحیح مسلم که آن هم از کتب درجه اول آنان محسوب می شود در باب فضائل الصحابه همین حدیث از سعد نقل شده که پیامبر (ﷺ) به علی (علیه السلام) فرمود: انت منی بمنزله هارون من موسی الا انه لا نبی بعدی: تو نسبت به من، به منزله هارون از موسی هستی جز اینکه بعد از من پیامبری نیست در این حدیث که صحیح مسلم نقل کرده مطلب به صورت کلی اعلام شده و اشاره به جنگ تبوک دیده نمیشود.

و نیز در همان کتاب کمی پس از ذکر حدیث به گونه کلی گفتار پیغمبر (ﷺ) را در جنگ تبوک، همانند صحیح بخاری جداگانه آورده است. در سنن ابن ماجه نیز عین این مطلب آمده است.

در سنن ترمذی مطلبی بر این اضافه دارد که معاویه روزی به سعد گفت چرا ناسزا به ابو تراب (یعنی علی (علیه السلام)) نمیگوئی؟! گفت: من سه مطلب را به خاطر دارم که پیامبر (ﷺ) درباره علی (علیه السلام) فرمود، هنگامی که به یاد این سه مطلب میافتم نمیتوانم به او ناسزا بگویم، سپس یکی از این سه مطلب را جریان جنگ تبوک و جملهای را که پیامبر (ﷺ) در حق علی (علیه السلام) فرمود، ذکر می کند. در کتاب مسند احمد در حدود ده مورد اشاره به این حدیث شده است که گاهی در آن از جنگ تبوک سخن به میان آمده و گاهی بدون ذکر جنگ تبوک این جمله بطور کلی بیان گردیده است.

در یکی از این موارد نقل می کند که ابن عباس نشسته بود جمعی نزد او آمدند و به او گفتند یا به همراه ما بیا و یا این عده ای که در مجلس نشسته اند از مجلس بروند (ما با تو سخنی داریم) ابن عباس گفت: من با شما می آیم، تا

آنجا که میگوید: ابن عباس داستان جنگ تبوک و گفتار پیامبر (ﷺ) را نقل کرد و در آخر آن اضافه نمود: انه لا ينبغي ان اذهب الا و انت خلیفتی: شایسته نیست که من بروم مگر اینکه تو جانشین من باشی.

در کتاب خصائص نسائی نیز عین این حدیث آمده است و همچنین در کتاب مستدرک حاکم و تاریخ الخلفاء سیوطی و صواعق المحرقة ابن حجر و سیره ابن هشام و سیره حلبی و کتب بسیار دیگر.

و میدانیم این کتب از کتابهای معروف و درجه اول اهل تسنن است.

قابل توجه اینکه حدیث فوق را تنها سعد بن ابی وقاص از پیامبر (ﷺ) نقل نکرده است بلکه عده ای از صحابه که تعداد آنها بیش از بیست نفر است آنرا نقل کرده اند: از جمله جابر بن عبد الله و ابو سعید خدری و اسماء بنت عمیس و ابن عباس و ام سلمه و عبد الله بن مسعود و انس بن مالک و زید بن ارقم و ابو ایوب و جالبتر اینکه معاویه و عمر بن خطاب نیز این حدیث را از پیامبر (ﷺ) نقل کرده اند.

محب الدین طبری در ذخائر العقبی نقل می کند که مردی نزد معاویه آمد و سؤالی از او کرد، معاویه در پاسخ گفت: این مساله را از علی (علیه السلام) پرس او بهتر میداند، مرد گفت ای امیر مؤمنان! (منظورش معاویه بود) جواب تو در این باره از جواب علی (علیه السلام) نزد من خوشتر است، معاویه گفت: سخن بدی گفتی و سپس گفت پیامبر (ﷺ) در حق علی (علیه السلام) این جمله را فرمود: انت منی بمنزلة هارون من موسی الا انه لا نبی بعدی، سپس افزود هنگامی که عمر مطلبی برایش مشکل میشد از علی (علیه السلام) می پرسید.

ابو بکر بغدادی در تاریخ بغداد از عمر بن خطاب چنین نقل می کند: مردی را دید که به علی ناسزا میگوید، عمر گفت: من گمان میکنم مرد منافقی باشی!

برای اینکه از پیامبر (ﷺ) شنیدم میفرمود: انما علی منی بمنزلة هارون من موسی الا انه لا نبی بعدی.

حدیث منزله در هفت مورد

نکته دیگر اینکه بر خلاف آنچه بعضی تصور میکنند پیامبر (ﷺ) این سخن را تنها در جنگ تبوک نفرموده، بلکه در چندین مورد دیگر نیز این جمله از او شنیده شده است، از جمله اینکه:

1 - در یوم المؤاخاة اول یعنی در نخستین مرتبه که پیامبر (ﷺ) در مکه میان یارانش پیمان برادری بست، علی (علیه السلام) را برای این پیمان برای خودش انتخاب نمود و فرمود: انت منی بمنزله هارون من موسی الا انه لا نبی بعدی.

2 - در یوم المؤاخاة ثانیه یعنی روز دیگری که در مدینه میان مهاجر و انصار پیمان برادری برقرار ساخت باز در اینجا علی (علیه السلام) را به عنوان برادری خود انتخاب نمود و این جمله را به او فرمود: و انت منی بمنزله هارون من موسی غیر انه لا نبی بعدی و انت اخی و وارثی.

3 - ام سلیم که از زنان با شخصیت و از دعوت کنندگان به سوی اسلام بود و پدر و برادرش در میدان جهاد در خدمت پیغمبر (ﷺ) شربت شهادت نوشیدند، و به خاطر اینکه شوهرش، دعوت اسلام را نپذیرفت از او جدا شد، گهگاه پیامبر (ﷺ) برای دیدنش به خانه او می آمد (و او را تسلی میداد) روزی به او فرمود: ای ام سلیم ان علیا لحمه من لحمی و دمه من دمی و هی منی بمنزله هارون من موسی علی گوشتش از گوشت من و خونس از خون من و او نسبت به من همانند هارون است نسبت به موسی.

4 - ابن عباس میگوید: روزی عمر بن خطاب گفت: نام علی را به بدی نبرید زیرا من از پیامبر (ﷺ) سه جمله درباره او شنیدم که اگر یکی از آنها

را میداشتم از آنچه آفتاب بر آن میتابد نزد من محبوبتر بود، من و ابوبکر و ابو عبیده و جمعی از اصحاب پیامبر (ﷺ) نزد او بودیم و پیامبر (ﷺ) تکیه بر علی کرده بود، دست بر شانه او زد سپس فرمود: انت یا علی اول المؤمنین ایمانا و اولهم اسلاما ثم قال انت منی بمنزلة هارون من موسی: ای علی تو نخستین مردی هستی که به خدا ایمان آوردی و نخستین کسی هستی که اسلام را پذیرفتی، تو نسبت به من همانند هارون به موسی هستی.

5 - نسائی در کتاب خصائص نقل می کند که علی (علیه السلام) و جعفر و زید درباره سرپرستی فرزند حمزه با هم گفتگو داشتند و هر کدام میخواست، این خدمت به او سپرده شود، در این موقع پیامبر (ﷺ) به علی (علیه السلام) فرمود: انت منی بمنزلة هارون من موسی

6 - در آن روز که پیامبر (ﷺ) دستور داد درهای خانه هائی که به مسجد (منظور مسجد پیامبر است) گشوده میشد، بسته شود و تنها در خانه علی (علیه السلام) را باز گذارد، جابر بن عبد الله نقل می کند که به علی (علیه السلام) فرمود: انه یحل لك من المسجد ما یحل لی و انك منی بمنزلة هارون من موسی الا انه لا نبی

بعدی: آنچه از مسجد برای من مجاز است برای تو نیز مجاز است زیرا تو نسبت به من همانند هارون نسبت به موسی هستی.

موارد ششگانه بالا که غیر از جریان غزوه تبوک است، همه را از کتب معروف اهل تسنن آوردیم و گرچه در روایاتی که از طرق شیعه وارد شده، موارد دیگری نیز از پیامبر (ﷺ) نقل شده که این جمله را فرمود.

از مجموع اینها به خوبی استفاده می شود که حدیث منزله، موضوعی نبوده است که اختصاص به داستان تبوک داشته باشد بلکه یک فرمان عمومی درباره علی (علیه السلام) برای همیشه بوده است.

و از اینجا روشن می شود اینکه بعضی از دانشمندان اهل سنت مانند آمدی تصور کرده اند که این حدیث متضمن حکم خاصی در مورد جانشینی علی (علیه السلام) در غزوه تبوک بوده است و ربطی به سایر موارد ندارد، به کلی بی اساس است، زیرا پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) به مناسبتهای مختلف و در جریانهای گوناگون این جمله را تکرار فرموده و این نشان می دهد که یک حکم عمومی است.

#### محتوای حدیث منزله

اگر با بینظری حدیث فوق را بررسی کنیم و از پیشداوریهای تعصب آمیز و بهانه جوئیها، خود را برکنار داریم، از این حدیث استفاده میکنیم که علی (علیه السلام) تمام مناصبی را که هارون نسبت به موسی (علیه السلام) و در میان بنی اسرائیل داشت - به جز نبوت - داشته است، زیرا لفظ حدیث عام است و استثناء جمله الا انه لا نبی بعدی نیز این عمومیت را تاکید می کند، و هیچگونه قید و شرطی در حدیث وجود ندارد، که آن را تخصیص بزند، بنابراین امور زیر را از حدیث میتوان استفاده کرد:

- 1 - علی (علیه السلام) بالاترین و افضل امت بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) بود، همانگونه که هارون چنین مقامی را داشت.
- 2 - علی (علیه السلام) وزیر پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) و معاون خاص و پشتیبان او و شریک در برنامه رهبری او بود، زیرا قرآن همه این مناصب را برای هارون ثابت کرده است آنجا که از زبان موسی میگوید:

و اجعل لی وزیرا من اهلی هارون اخی، اشدد به ازری و اشركه فی امری  
(سوره طه آیه 29 تا 32): وزیری از خاندانم برای من قرار ده، هارون برادرم را،  
نیروی مرا به او افزایش ده، و او را در برنامه من شریک ساز.

3 - علی (علیه السلام) علاوه بر برادری عمومی اسلامی مقام خاص اخوت و  
برادری اختصاصی و معنوی پیامبر (صلی الله علیه و آله) را دارا بود.

4 - علی جانشین و خلیفه پیامبر (صلی الله علیه و آله) بود و با وجود او هیچکس دیگر  
چنین شایستگی را نداشت.

پرسشها پیرامون حدیث منزله

جمعی از متعصبان ایرادهائی به حدیث فوق دارند که قسمتی از آن به قدری  
سست است که به راستی شایسته طرح نیست تنها با شنیدن بعضی از اینگونه  
ایرادات باید اظهار تاسف کرد که چرا پیشداوریهای حساب نشده به عده ای  
اجازه نمیدهد حقایق روشن را بپذیرند، ولی قسمتی از آنها که قابل طرح و  
گفتگو است ذیلا از نظر میگذرانیم:

ایراد اول - این حدیث تنها یک حکم محدود و خصوصی را بیان میکند،  
زیرا در غزوه تبوک وارد شده آنهم به هنگامی که علی (علیه السلام) از ماندن در مدینه  
در میان زنان و کودکان ناراحت بود و پیامبر (صلی الله علیه و آله) برای دلداری او این جمله  
را بیان کرد، بنابراین منظور این بوده که تنها تو بر این گروه زنان و کودکان  
حکومت و رهبری داری!!

پاسخ این ایراد از بحثهای گذشته به خوبی روشن شد که بر خلاف تصور این  
ایراد کنندگان حدیث مزبور، در یک واقعه و تنها در واقعه تبوک صادر نشده  
بلکه در موارد متعددی، به عنوان یک قانون کلی ذکر شده است که ما هفت

مورد آنرا با ذکر اسنادش از کتب دانشمندان اهل تسنن در بحثهای گذشته آوردیم.

از این گذشته ماندن علی (علیه السلام) در مدینه یک کار ساده به منظور نگهداری زنان و کودکان نبود، بلکه اگر هدف این بود از بسیاری از افراد دیگر این کار ساخته بود و پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) بزرگترین قهرمان شجاع سپاهش را برای هدف کوچکی آن هم در زمانی که به مبارزه یک امپراطوری بزرگ (امپراطوری روم شرقی) میرفت نمیگذاشت، پیدا است هدف این بوده که در غیبت طولانی او دشمنان فراوانی که در اطراف مدینه بودند و منافقانی که در خود مدینه وجود داشتند از فرصت برای درهم کوبیدن مدینه، کانون اسلام، استفاده نکنند، تنها کسی که میتواند این مرکز حساس را حفظ و نگهداری کند، علی (علیه السلام) بود. ایراد دوم - میدانیم - و در تواریخ مشهور آمده است - که هارون در زمان خود موسی (علیه السلام) از دنیا رفت، بنابراین تشبیه به هارون، اثبات نمیکند که علی (علیه السلام) بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) جانشین او باشد.

شاید این مهمترین ایرادی است که به این حدیث شده است، ولی جمله الا انه لا نبی بعدی پاسخ این ایراد را به خوبی می دهد، زیرا اگر گفتار پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) که میگوید تو به منزله هارون نسبت به من هستی، مخصوص به زمان حیات پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) بود، جمله الا انه لا نبی بعدی هیچ لزومی نداشت، زیرا وقتی سخن مخصوص به زمان حیات پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) باشد، درباره بعد از او سخن گفتن کاملاً نامناسب است (و به اصطلاح این استثناء جنبه منقطع پیدا می کند که بر خلاف ظاهر کلام میباشد)

بنابراین وجود این استثناء به خوبی نشان می دهد که گفتار پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) ناظر به زمان بعد از مرگ او نیز بوده است منتها برای اینکه اشتباه

نشود و کسانی علی (علیه السلام) را به نبوت بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) برگزینند، میفرماید: تو همه این مقامها را داری ولی بعد از من پیامبر نخواهی بود، بنابراین مفهوم کلام پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) این می شود که تو تمام مقامات هارون را داری، نه تنها در حیات من، بعد از وفات من هم این مقامات ادامه خواهد یافت (جز مقام نبوت).

و به این ترتیب روشن می شود که تشبیه علی (علیه السلام) به هارون از نظر مقامات است نه از نظر مدت ادامه این مقامات، هارون نیز اگر زنده میماند مسلماً هم مقام جانشینی موسی را داشت و هم مقام نبوت را. و با توجه به اینکه هارون طبق صریح قرآن هم مقام وزارت و معاونت موسی (علیه السلام) را داشت و هم شریک در رهبری (تحت نظر موسی بود، و هم پیامبر بود، تمام این مقامات بجز نبوت برای علی (علیه السلام) ثابت میگردد، حتی بعد از وفات پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) به گواهی جمله الا انه لا نبی بعدی.

ایراد سوم - ایراد دیگری که در این زمینه شده است این است که لازمه استدلال به این حدیث آن است که علی حتی در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) منصب ولایت و رهبری امت را داشته است، در حالی که دو امام و دو رهبر در عصر واحد ممکن نیست؟

ولی با توجه به یک نکته پاسخ این ایراد نیز معلوم می شود و آن اینکه بدون شک هارون نیز در عصر موسی (علیه السلام) مقام رهبری بنی اسرائیل را داشت، ولی نه یک رهبر مستقل بلکه رهبری که زیر نظر موسی (علیه السلام) انجام وظیفه میکرد، علی (علیه السلام) نیز در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) معاون او در مساله رهبری امت اسلام بود و بنابراین بعد از وفات او رهبر مستقل محسوب خواهد گشت.

در هر حال حدیث منزله که از نظر اسناد از محکمترین روایات اسلامی است که در کتب تمام گروههای مسلمین بدون استثنا آمده است از نظر دلالت نیز برای اهل انصاف در زمینه افضلیت علی (علیه السلام) نسبت به تمام امت و همچنین جانشینی بلا فصل او نسبت به پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) روشن است، ولی عجیب این است که بعضی نه تنها دلالت حدیث را بر خلافت نپذیرفتند، بلکه گفته اند کمترین فضیلتی را نیز برای علی (علیه السلام) ثابت نمی نماید و این برآستی حیرت آور است؟!!!

## آیه (143) و ترجمه

(وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ) (143)

ترجمه:

143 - و هنگامی که موسی به میعادگاه ما آمد و پروردگارش با او سخن گفت، عرض کرد پروردگارا خودت را به من نشان ده تا تو را ببینم! گفت: هرگز مرا نخواهی دید، ولی به کوه بنگر اگر در جای خود ثابت ماند مرا خواهی دید، اما هنگامی که پروردگارش جلوه بر کوه کرد آنرا همسان زمین قرار داد و موسی مدهوش به زمین افتاد، موقعی که به هوش آمد عرض کرد: خداوندا منزهی تو (از اینکه قابل مشاهده باشی) من به سوی تو بازگشتم و من نخستین مؤمنانم.

تفسیر:

تقاضای مشاهده پروردگار

در این آیات و آیات بعد صحنه عبرت‌انگیز دیگری از صحنه های زندگی بنی اسرائیل نشان داده شده است، و آن اینکه جمعی از بنی اسرائیل با اصرار و تاکید از موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) خواستند که خدا را مشاهده کنند و اگر او را مشاهده نکنند، هرگز ایمان نخواهند آورد، موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) از میان آنها هفتاد نفر را انتخاب کرد و همراه خود به میعادگاه پروردگار برد، در آنجا تقاضای آنها را به درگاه اله عرضه داشت، پاسخی شنید که همه چیز را برای بنی اسرائیل در این زمینه

روشن کرد، قسمتی از این ماجرا در سوره بقره آیه 55 و 56، و قسمتی از آن در سوره نساء آیه 153، و قسمت دیگری در آیات مورد بحث و قسمتی هم در آیه 155 همین سوره بیان شده است.

در آیات مورد بحث، نخست میگوید: هنگامی که موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) به میعادگاه ما آمد و پروردگارش با او سخن گفت، عرض کرد: پروردگارا خود را به من نشان ده تا به تو بنگرم (وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ). ولی به زودی این پاسخ را از پیشگاه پروردگار شنید که هرگز مرا نخواهی دید (قَالَ لَنْ تَرَانِي).

ولی به کوه بنگر، اگر بجای خود ایستاد مرا خواهی دید! (وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنَّ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي).

هنگامی که خداوند بر کوه جلوه کرد آنرا محو و نابود و همسان با زمین نمود! (فَلَمَّا تَخَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا).

موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) از مشاهده این صحنه هولانگیز چنان وحشت زده شده که مدهوش به روی زمین افتاد (وَحَرَّ مُوسَى صَعْفًا).

و هنگامی که به هوش آمد، عرضه داشت پروردگارا منزهی تو، من به سوی تو باز میگردم و توبه میکنم و من نخستین مؤمنانم (فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ).

نکته ها

در این آیه چند نکته است که باید مورد توجه قرار گیرد:

### 1 - چرا موسی تقاضای رؤیت کرد؟

نخستین سؤالی که پیش می آید این است، موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) که پیامبر بزرگ و اولوا العزم پروردگار بود و به خوبی میدانست، خداوند نه جسم است و نه مکان

دارد و نه قابل مشاهده و رؤیت است چگونه چنین درخواستی که حتی در شان افراد عادی نیست از پروردگار کرد؟

گرچه مفسران پاسخهای مختلفی گفته اند، ولی روشنترین جواب این است که موسی (علیه السلام) این تقاضا را از زبان قوم کرد، زیرا جمعی از جاهلان بنی اسرائیل اصرار داشتند که باید خدا را ببینند تا ایمان آورند (آیه 153 نساء گواه بر این مطلب است) و او از طرف خدا ماموریت پیدا کرد که این تقاضا را مطرح کند تا همگان پاسخ کافی بشنوند، در حدیثی که در کتاب عیون اخبار الرضا (علیه السلام) از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده است نیز به این موضوع تصریح شده است.

از قرائن روشنی که این تفسیر را تایید می کند این است که در همین سوره آیه 155 میخوانیم که موسی (علیه السلام) پس از این ماجرا عرض کرد: (أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا): آیا ما را به خاطر عملی که سفیهان ما انجام دادند، به هلاکت میرسانی؟ از این جمله روشن می شود که نه تنها موسی چنین تقاضائی را نداشت بلکه شاید هفتاد نفری هم که با او به میعادگاه رفته بودند چنین منطقی نداشتند، آنها تنها افراد دانشمند و نمایندگان بنی اسرائیل بودند، تا مشاهدات خود را برای توده جاهل و بیخبر که پیشنهاد مشاهده پروردگار داشتند بیان کنند.

## 2 - آیا مشاهده خدا امکانپذیر است!

در آیه فوق میخوانیم که خداوند به موسی (علیه السلام) میگوید به کوه بنگر اگر در جای خود باقی ماند مرا خواهی دید آیا مفهوم این سخن این است که برآستی خداوند قابل مشاهده است؟

پاسخ این است که این تعبیر در حقیقت کنایه از محال بودن چنین موضوعی است، همانند جمله حتی یلج الجمل فی سم الخیاط (کافران در بهشت نمیروند مگر آنکه شتر از سوراخ سوزن بگذرد) و از آنجا که معلوم بوده کوه در برابر جلوه خداوند محال است پایدار بماند، چنین تعبیری ذکر شده است.

### 3 - منظور از جلوه خدا چیست؟

مفسران در اینجا گفتگوی بسیار کرده اند، ولی آنچه از مجموع آیات به نظر میرسد این است که خداوند، پرتوی از یکی از مخلوقات خود را بر کوه ظاهر ساخت (و آشکار شدن آثار او به منزله آشکار شدن خود او است) آیا این مخلوق یکی از آیات عظیم الهی بوده که برای ما ناشناخته مانده؟ و یا نمونه ای از نیروی عظیم اتم و یا امواج مرموز و تکانه‌دهنده یا صاعقه ای عظیم و وحشتناک که بر کوه زد و برقی خیره کننده و صدائی مهیب و وحشتناک و نیروئی عظیم از آن برخاست، آنچنان که کوه به کلی از هم پاشید.

گویا خداوند با این کار میخواست دو چیز را به موسی (علیه السلام) و بنی اسرائیل نشان دهد:

نخست اینکه آنها قادر نیستند، پدیده کوچکی از پدیده های عظیم جهان خلقت را مشاهده کنند، با این حال چگونه تقاضای مشاهده پروردگار و خالق را میکنند.

دیگر اینکه همانطور که این آیت عظیم الهی با اینکه مخلوقی بیش نبود خودش قابل مشاهده نبود بلکه آثارش یعنی لرزه عظیم، و صدای مهیب او شنیده میشد، اما اصل آن یعنی آن امواج مرموز یا نیروی عظیم، نه با چشم دیده میشد و نه با حواس دیگر قابل درک بود، با این حال آیا هیچکس در وجود چنین آیتی میتوانست تردید کند و بگوید چون خودش را نمیبینم و تنها آثارش

را میبینم نمیتوانم به آن ایمان بیاورم؟ جائی که درباره یک مخلوق چنین قضاوت کنیم درباره خداوند بزرگ چگونه میتوانیم بگوئیم چون قابل مشاهده نیست به او ایمان نمی آوریم با اینکه آثارش همه جا را پر کرده است.

احتمال دیگری در زمینه تفسیر آیه داده شده است و آن اینکه موسی (علیه السلام) براستی برای خودش تقاضای مشاهده کرد ولی منظور او مشاهده با چشم نبود که لازمه آن جسمیت بوده باشد و با مقام موسی (علیه السلام) سازگار نباشد، بلکه منظور یک نوع ادراک و مشاهده باطنی بوده است، یک شهود کامل روحی و فکری، زیرا بسیار می شود که کلمه رؤیت در این معنی به کار میرود، مثلاً میگوئیم: من در خودمان این قدرت را میبینم که این کار را انجام دهیم در حالی که قدرت، چیز قابل مشاهده ای نیست، بلکه منظور این است ما به وضوح این حالت را در خودمان می یابیم.

موسی (علیه السلام) میخواست به چنین مقامی از شهود و معرفت برسد، در حالی که رسیدن به چنین مقامی در دنیا ممکن نیست، اگر چه در آخرت که عالم شهود و عالم بروز است، امکان دارد.

ولی خداوند در پاسخ موسی (علیه السلام) گفت: چنین رؤیتی هرگز برای تو ممکن نیست و برای اثبات مطلب، جلوه ای بر کوه کرد و کوه از هم متلاشی شد، و بالاخره موسی (علیه السلام) از این درخواست توبه نمود.

ولی این تفسیر از جهاتی بر خلاف ظاهر آیه مورد بحث است، و لازمه آن ارتکاب مجاز از چند جهت میباشد به علاوه با بعضی از روایات که در تفسیر آیه نیز وارد شده، سازگار نیست، و حق همان تفسیر اول است.

#### 4 - موسی (علیه السلام) از چه چیز توبه کرد؟

آخرین سؤالی که در این باره، مطرح می شود این است که موسی (علیه السلام) چرا پس از بهوش آمدن عرضه داشت تبت الیک در حالی که کار خلافی انجام نداده بود چه اینکه اگر این درخواست را از طرف بنی اسرائیل کرده عملی بر طبق ماموریت بوده است و انجام وظیفه نموده، و اگر برای خودش به منظور شهود باطنی سوال کرده، این هم کار خلافی محسوب نمیشود ولی از دو جهت میتوان این سؤال را پاسخ گفت، نخست اینکه موسی (علیه السلام)

به عنوان نمایندگی از بنی اسرائیل چنین درخواستی را کرد و باز در همین مقام و به همین صورت نمایندگی، تقاضای توبه و اظهار ایمان نمود. دیگر اینکه موسی (علیه السلام) اگر چه ماموریت داشت که تقاضای بنی اسرائیل را مطرح کند، ولی به هنگامی که جریان تجلی پروردگار پیش آمد و حقیقت امر آشکار شد، مدت این ماموریت پایان یافته بود، در این موقع باید به حالت نخست، یعنی قبل از ماموریت بازگردد، و ایمان خویش را ابراز دارد تا اشتباهی برای کسی باقی نماند و آن را به صورت توبه و با جمله انی تبت الیک و انا اول المؤمنین بیان فرمود.

#### 5 - خداوند به هیچوجه قابل رؤیت نیست

این آیه از آیاتی است که به خوبی گواهی می دهد که به هیچ وجه خدا را نمی توان دید زیرا کلمه لن طبق مشهور در میان ادباء برای نفی ابد است، بنابراین جمله لن ترانی مفهومی چنین می شود که نه در این جهان و نه در جهان دیگر مرا نخواهی دید.

و اگر (فرضا) کسی در این موضوع تردید کند که لن برای نفی ابد است، باز اطلاق آیه و اینکه نفی رؤیت بدون هیچ قید و شرطی ذکر شده، دلیل بر این است که در هیچ زمان و در هیچ شرائطی خداوند قابل رؤیت نیست. دلائل عقلی نیز ما را به همین حقیقت رهنمون میگردد، زیرا رؤیت مخصوص اجسام است، بنابراین اگر در روایات اسلامی یا آیات قرآن تعبیر لقای پروردگار آمده است، منظور همان مشاهده با چشم دل و دیده خرد است زیرا قرینه عقلی و نقلی بهترین شاهد برای این موضوع میباشد (در ذیل آیه 102 سوره انعام نیز در این زمینه بحثهای دیگری داشتیم).

آیه (144) و (145) ترجمه

(قَالَ يَا مُوسَى إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَاتِي وَبِكَلامِي فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ) (144) (وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ) (145)

ترجمه:

144 - (خداوند) گفت: ای موسی من تو را بر مردم با رسالتهای خویش و با سخن گفتنم (با تو) برگزیدم پس آنچه را به تو داده ام بگیر و از شکرگزاران باش.

145 - و برای او در الواح اندرزی از هر موضوعی نوشتیم و بیانی از هر چیز کردیم پس آن را با جدیت بگیر و به قوم خود بگو به نیکوترین آنها عمل کنند (و آنها که به مخالفت برخیزند کیفرشان دوزخ است) و به زودی (این) دار فاسقان را به شما نشان خواهیم داد.

تفسیر:

الواح تورات

سرانجام در آن میعادگاه بزرگ، خداوند، شرایع و قوانین آئین خود را بر موسی (علیه السلام) نازل کرد.

نخست به او فرمود: ای موسی! من ترا بر مردم برگزیدم، و رسالات خود را به تو دادم، و ترا به موهبت سخن گفتن با خودم نائل کردم (قَالَ يَا مُوسَى إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَاتِي وَبِكَلامِي).

اکنون که چنین است آنچه را به تو دستور داده ام بگیر و در برابر این همه موهبت، از شکرگزاران باش (فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ).

آیا از این آیه استفاده می شود که تکلم با خدا از امتیازات مخصوص موسی (علیه السلام) در میان پیامبران بود؟ یعنی تو را از میان پیامبران برای این کار برگزیدم؟. حق این است که آیه فوق در صدد اثبات چنین مطلبی نیست، بلکه به قرینه ذکر رسالات، که همه پیامبران دارا بودند، هدف آیه بیان دو امتیاز بزرگ موسی (علیه السلام) بر توده مردم است، یکی دریافت رسالات خدا، و دیگری گفتگوی با پروردگار که هر دو مقام رهبری او را در میان امت خویش تثبیت میکرد.

سپس اضافه میکند که در الواحی که بر موسی (علیه السلام) نازل کردیم، از هر موضوعی پند و اندرز کافی و شرح و بیان مسائل مورد نیاز در امور دین و دنیا و فرد و اجتماع برای او نوشتیم (وَكُتِبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ).

سپس به او دستور دادیم که با نهایت جدیت و قوت اراده این فرمانها را بگیر (فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ).

و به قوم خود نیز فرمان ده که بهترین آنها را انتخاب کنند (وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ).

و نیز به آنها اخطار کن که مخالفت با این فرمانها و فرار از زیر بار مسئولیتها و وظائف، نتیجه دردناکی دارد، و پایانش دوزخ است و به زودی جایگاه فاسقان را به شما نشان خواهیم داد (سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ).

#### نکته ها

در اینجا به چند نکته باید توجه کرد:

1 - ظاهر آیه این است که خداوند الواحی بر موسی (علیه السلام) نازل کرد که شرایع و قوانین تورات در آن نوشته شده بود، نه اینکه الواحی در دست موسی (علیه السلام) بود و فرمان خدا این دستورات در آن منعکس گردید، اما اینکه این الواح چگونه بوده؟ و از چه جنس و ماده ای؟ در قرآن، بحثی از آن به میان نیامده، تنها کلمه الواح به طور سربسته آمده است، و این کلمه جمع لوح است، که در اصل از ماده لاح یلوح به معنی ظاهر شدن و درخشیدن گرفته شده و چون با نوشتن بر روی یک صفحه، مطالب آشکار می گردد و می درخشد، به صفحه ای که بر آن چیزی می نویسند لوح می گویند ولی در روایات و گفتار مفسران احتمالات گوناگونی پیرامون کیفیت و جنس این لوح آمده است، که چون هیچکدام جنبه قطعی نداشت از ذکر آنها خودداری شد.

2 - از آیات مختلف قرآن استفاده می شود که خداوند با موسی (علیه السلام) سخن گفت، سخن گفتن خدا با موسی (علیه السلام) از این طریق بوده است که امواج صوتی را در فضا یا اجسام می آفرید، گاهی این امواج صوتی از لابلای شجره وادی ایمن، و گاهی در کوه طور به گوش موسی میرسید، و اینکه بعضی از افرادی که جمود بر الفاظ دارند پنداشته اند اینگونه آیات دلیل بر تجسم خدا است، بسیار بی اساس است. البته شک نیست که این کلام چنان بوده است که موسی (علیه السلام) با شنیدن آن، شک نداشت که از طرف خداوند و برای سخن گفتن با او است، این علم برای موسی (علیه السلام) یا از طریق وحی و الهام حاصل شده بود و یا از قرائن دیگر.

3 - از تعبیر من کل شیء موعظة چنین استفاده می شود که همه مواعظ و اندرزها و مسائل لازم در الواح موسی (علیه السلام) نبود، زیرا میگوید از هر چیزی، اندرزی برای او نوشتیم، و این به خاطر آن است که آئین موسی (علیه السلام) آخرین

آئین و شخص موسی (علیه السلام) خاتم انبیاء نبود، و مسلماً در آن زمان به مقدار استعداد مردم، احکام الهی نازل گشت، ولی هنگامی که مردم جهان به آخرین مرحله از تعلیمات انبیاء رسیدند، آخرین دستور که شامل همه نیازمندیهای مادی و معنوی مردم بود نازل گردید. و از اینجا روشن میشود اینکه در بعضی از روایات در زمینه ترجیح مقام علی (علیه السلام) بر مقام موسی (علیه السلام) آمده است که علی (علیه السلام) آگاه به همه قرآن بود و در قرآن بیان همه چیز آمده است (وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ) در حالی که در تورات بخشی از این مسائل آمده، طبق همین مطلب است.

4 - اینکه در آیه بالا میخوانیم بهترین این دستورات را بگیرند نه به این معنی است که در میان آنها، بد و خوب بوده است و آنها وظیفه داشته اند خوبها را بگیرند و بدها را رها کنند، و یا خوب و خوبتر داشته، و موظف بوده اند تنها خوبترها را انتخاب نمایند، بلکه گاهی کلمه افعّل تفضیل به معنی صفت مشبّه می آید و آیه مورد بحث ظاهراً از این قبیل است، یعنی احسن به معنی حسن است، اشاره به اینکه جمیع این دستورات حسن است و نیک.

این احتمال نیز در آیه فوق وجود دارد که و افعّل تفضیل بوده باشد، اشاره به اینکه در میان این دستورات، اموری مجاز شمرده شده است (همانند قصاص) و اموری از آن بهتر معرفی شده (همانند عفو و گذشت) یعنی به پیروانت بگو که تا میتوانند آنچه بهتر است انتخاب کنند، فی المثل عفو را بر قصاص (جز در موارد خاص) ترجیح دهند.

5 - در مورد جمله ساریکم دار الفاسقین (بزودی خانه فاسقان را به شما نشان می دهیم) ظاهر این است که منظور از آن، دوزخ میباشد، که قرارگاه کسانی است که از اطاعت فرمان خدا و انجام وظائف خویش خارج شده اند.

این احتمال را نیز بعضی از مفسران داده اند که منظور این است که اگر با این دستورات مخالفت کنید به همان سرنوشتی گرفتار خواهید شد که قوم فرعون و فاسقان و گنهکاران دیگر، به آن گرفتار شده اند، و سرزمین شما تبدیل به دار فاسقان خواهد شد.

آیه (146) و (147) و ترجمه

(سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْعِغْيِ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ) (146) (وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ) (147)

ترجمه:

146 - به زودی کسانی را که در روی زمین به ناحق تکبر میورزند از ایمان به آیات خود منصرف میسازیم (بطوری که) اگر هر آیه و نشانه ای را ببینند به آن ایمان نمی آورند و اگر راه هدایت را ببینند راه خود انتخاب نمی کنند و اگر طریق گمراهی را ببینند راه خود انتخاب میکنند (همه اینها) به خاطر آن است که آیات ما را تکذیب کردند و از آن غافل بودند.

147 - و کسانی که آیات ما و لقای رستاخیز را تکذیب (و انکار) کنند اعمالشان نابود میگردد آیا جز آنچه را عمل کرده اند پاداش داده میشوند.

تفسیر:

سرنوشت متکبران بحثی که در این دو آیه آمده است در حقیقت یک نوع نتیجه گیری از آیات گذشته در زمینه سرنوشت فرعون و فرعونیان و سرکشان بنی اسرائیل است، خداوند در این آیات این حقیقت را بیان می کند که اگر فرعونیان و یا سرکشان

بنی اسرائیل با مشاهده آنهمه معجزات و شنیدن آن همه آیات الهی به راه نیامدند به خاطر آن است که ما افراد متکبر و خودخواه را که در برابر حق جبهه گیری میکنند - به جرم اعمالشان - از قبول حق باز میداریم و به تعبیر دیگر

اصرار و ادامه به سرکشی و تکذیب آیات الهی آنچنان در فکر و روح انسان اثر میگذارد که به صورت موجودی انعطاف ناپذیر و غیر قابل نفوذ در برابر حق درمی آید.

لذا نخست می فرماید: بزودی کسانی را که در زمین، به غیر حق تکبر ورزیدند از آیات خود، منصرف می سازیم (سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ).

و از اینجا روشن می شود که آیه فوق، هیچگونه منافاتی با دلائل عقلی ندارد که برای توجیه آن، همانند بسیاری از مفسران، مرتکب خلاف ظاهر شویم، این یک سنت الهی است که نسبت به آنها که لجاجت و سرکشی را به آخرین حد میرسانند، توفیق هر گونه هدایت و راهیابی را سلب می کند، و به تعبیر دیگر: این خاصیت اعمال زشت خود آنها است که با توجه به انتساب همه اسباب به خدا که مسبب الاسباب نهائی است به او نسبت داده شده است. این موضوع نه موجب جبر است و نه محذور دیگر، تا بخواهیم دست به توجیه آیه بزنیم.

ضمناً باید توجه داشت که ذکر بغیر الحق بعد از تکبر به عنوان تاکید است، زیرا همیشه تکبر و خود برتر بینی و تحقیر بندگان خدا، بدون حق است این تعبیر همانند آیه 61 از سوره بقره میباشد آنجا که میگوید: (وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ) (آنها که پیامبران را بناحق میکشند).

بخصوص اینکه با کلمه فی الارض همراه است، که به معنی سرکشی و طغیان در روی زمین می آید، و مسلماً چنین عملی، همیشه به غیر حق است. سپس به سه قسمت از صفات این گونه افراد متکبر و سرکش و چگونگی سلب توفیق حقیقتی از آنها اشاره کرده میفرماید:

آنها اگر تمام آیات و نشانه های الهی را ببینند، ایمان نمی آورند! (وَإِنْ يَرَوْا  
كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا).

و نیز اگر راه راست و طریق درست را مشاهده کنند، انتخاب نخواهند کرد  
(وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا).

و به عکس اگر راه منحرف و نادرست را ببینند، راه خود انتخاب میکنند  
(وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا).

بعد از ذکر این صفات سه گانه که همگی حکایت از انعطاف ناپذیریشان در  
برابر حق میباشد، اشاره به دلیل آن کرده میگوید: اینها همه به خاطر آن است که  
آیات ما را تکذیب کردند و از آن غافل بودند (ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا  
عَنْهَا غَافِلِينَ).

شک نیست که تنها با یک یا چند مرتبه، تکذیب آیات الهی، انسان استحقاق  
چنان سلب توفیقی پیدا نخواهد کرد، و راه توبه و بازگشت، هنوز به روی او باز  
است، ولی بدون شک ادامه و اصرار در این راه، او را به جائی میرساند که حس  
تشخیص نیک و بد و راه راست و منحرف (رشد و غی) از او سلب میگردد.  
آیه بعد کيفر چنین اشخاصی را بیان کرده میگوید: آنها که آیات ما را تکذیب  
کنند و لقای رستاخیز را منکر شوند اعمالشان به کلی حبط و نابود میگردد  
(وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ) حبط به معنی باطل و  
بیخاصیت نمودن عمل است، یعنی این گونه افراد حتی اگر کار خیری انجام  
دهند، نتیجه ای برای آنها نخواهد داشت (توضیح بیشتر درباره این موضوع را  
در ذیل آیه 217 سوره بقره بیان کرده ایم).

و در پایان آیه چنین اضافه می کند، این سرنوشت برای آنها، جنبه انتقامی  
ندارد، این نتیجه اعمال خود آنها است، بلکه عین اعمال آنها است که در

برابرشان مجسم شده، آیا آنها جز اعمالی را که انجام می دادند، جزا داده میشوند؟ (هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ).

این آیه یکی دیگر از آیاتی است که دلیل بر تجسم اعمال، و حضور خود اعمال نیک و بد در قیامت می باشد.

آیه (148) و (149) و ترجمه

(وَ اتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ) (148) (وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ) (149)

ترجمه:

148 - قوم موسی بعد از (رفتن) او (به میعادگاه خداوند) از زیور آلات خود گوساله ای ساختند، جسد بیروحي بود که صدای گاو داشت! آیا آنها نمی دیدند که با آنان سخن نمیگوید و به راه (راست) هدایتشان نمیکند، آنرا (خدای خود انتخاب کردند و ظالم بودند.

149 - و هنگامی که حقیقت به دستشان افتاد و دیدند گمراه شده اند گفتند اگر پروردگار ما، به ما رحم نکند و ما را نیامرزد به طور قطع از زیانکاران خواهیم بود.

تفسیر:

آغاز گوساله پرستی یهود

در این آیات، یکی از حوادث اسفناک و در عین حال تعجب آوری که بعد از رفتن موسی (علیه السلام) به میقات در میان بنی اسرائیل رخ داد، بازگو شده است و آن جریان گوساله پرستی آنها است که به دست شخصی به نام سامری و با استفاده از زیورآلات بنی اسرائیل، انجام گرفت.

اهمیت این داستان به اندازه‌های است که قرآن در چهار سوره به آن اشاره کرده است، در سوره بقره آیه 51 و 54 و 92 و 93 و در نساء آیه 153 و در اعراف آیات مورد بحث، و در طه آیه 88 به بعد.

البته این حادثه، همانند سایر پدیده‌های اجتماعی بدون زمینه و بدون مقدمه نبوده است، زیرا از یکسو بنی اسرائیل سالیان دراز در مصر شاهد گاوپرستی یا گوساله پرستی مصریان بودند، و از سوی دیگر به هنگامی که از رود نیل عبور کردند صحنه بت پرستی (گاوپرستی) قومی که در آن سوی نیل زندگی میکردند، توجه آنها را جلب کرد، و چنانکه در آیات قبل گذشت، از موسی (علیه السلام) تقاضای بتی همانند آنها کردند، که موسی شدیداً آنانرا ملامت و سرزنش کرد.

تمدید میقات موسی (علیه السلام) از سی شب به چهل شب، نیز سبب شد که شایعه مرگ موسی (علیه السلام) آنچنان که در بعضی از تفاسیر آمده بوسیله بعضی از منافقان، در میان بنی اسرائیل نشر شود.

جهل و نادانی بسیاری از این جمعیت و مهارت و زبردستی سامری در پیاده کردن نقشه خود نیز به این موضوعات کمک کرد و مجموعاً سبب شد در مدت کوتاهی اکثریت بنی اسرائیل به بت پرستی روی آورند و غوغائی اطراف گوساله به راه اندازند.

در آیه فوق، نخست چنین میگوید: قوم موسی (علیه السلام) بعد از رفتن او به میقات، از زینت آلات خود گوساله ای که تنها جسد بیجانی بود با صدای مخصوص گاو برای خود انتخاب کردند (وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلاً جَسَداً لَهُ خُوَارٌ).

با این که این کار از سامری سرزد (چنانکه آیات سوره طه گواهی می دهد) ولی این عمل به قوم موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) نسبت داده شده است، به خاطر اینکه عده زیادی از آنها سامری را در این کار یاری کردند، و در واقع شریک جرم او بودند، و عده بیشتری به عمل او راضی شدند

گرچه ظاهر آیه در بدو نظر این است که همه قوم موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) در این کار شرکت داشتند، ولی با توجه به آیه 159 همین سوره که میگوید (وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ) (از قوم موسی، جمعیتی بودند که به سوی حق هدایت میکردند، و به آن توجه داشتند) استفاده می شود که منظور از آیه مورد بحث همه آنها نیست، بلکه اکثریت عظیمی از آنها، این راه را تعقیب کردند، به گواهی آیات آینده که ناتوانی هارون را از مقابله با آنها منعکس ساخته است. چگونه گوساله طلایی صدا کرد

کلمه خوار به معنی صدای مخصوصی است که از گاو یا گوساله برمیخیزد، جمعی از مفسران معتقدند که سامری با اطلاعاتی که داشت، لوله های مخصوصی در درون سینه گوساله طلایی کار گذاشته بود که هوای فشرده از آن خارج میشد و از دهان گوساله، صدائی شبیه صدای گاو بیرون می آمد! بعضی دیگر می گویند: گوساله را آنچنان در مسیر باد گذارده بود که بر اثر وزش باد به دهان او که به شکل مخصوصی ساخته شده بود، صدائی به گوش میرسید.

اما اینکه جمعی از مفسران گفته اند گوساله سامری به خاطر مقداری خاک که از زیر پای جبرئیل برداشت و در آن ریخته بود، به صورت گوساله زنده ای درآمد و صدای طبیعی سرداد، شاهی در آیات قرآن ندارد، چنانکه به خواست خدا در تفسیر آیات سوره طه خواهد آمد، و کلمه جسدا گواه بر این است که

حیوان زنده ای نبود، زیرا در تمام مواردی که این کلمه در قرآن به کار رفته است به معنی جسم بیجان آمده است.

از همه اینها گذشته، بعید به نظر میرسد که خداوند چنین قدرتی به مرد منافقی همچون سامری بدهد که بتواند کاری همانند معجزه موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) انجام دهد و جسم بیجانی را جاندار سازد، کاری که برای توده مردم مسلما گمراه کننده است و دلائل بطلان آن در نظرشان روشن نیست، ولی اگر گوساله به شکل یک مجسمه طلائی بوده باشد دلائل بطلان آن روشن است و تنها وسیله ای برای آزمایش افراد بوده باشد، نه چیز دیگر.

نکته دیگری که در اینجا باید به آن توجه داشت این است که سامری از آنجا که میدانست قوم موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) سالها در محرومیت به سر میبردند و به علاوه روح مادیگری چنانکه در بسیاری از نسلهای امروز آنها نیز می بینیم بر آنها غلبه داشت و برای زر و زیور احترام خاصی قائل بودند، لذا او گوساله خود را از طلا ساخت، تا توجه شیفتگان و بردگان را به سوی آن جلب کند.

اما اینکه: این ملت فقیر و محروم در آن روز آنهمه زر و زیورها را از کجا آورده بودند؟ در روایات چنین آمده که زنان بنی اسرائیل برای بزرگداشت یکی از اعیاد خود، مقدار قابل ملاحظه ای از زیورآلات فرعونیان را به عاریت گرفته بودند و این جریان مقارن غرق و نابودی آنها واقع شد، و زیورآلات مزبور در دست بنی اسرائیل باقی ماند.

سپس قرآن به عنوان سرزنش آنها میگوید: آیا اینها نمی دیدند که آن گوساله با آنان سخن نمی گوید و راهنمائیشان نمیکند؟! (أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا).

یعنی یک معبود واقعی حداقل باید نیک و بد را بفهمد و توانائی بر راهنمائی و هدایت پیروان خود داشته باشد، با عبادت کنندگان خویش، سخن بگوید و آنها را به راه راست هدایت کند و طریقه عبادت را به آنها بیاموزد. اصولاً چگونه عقل انسان اجازه می دهد که معبود بیجانی را که ساخته و پرداخته خود او است، پرستد، حتی اگر فرضاً آن زیورآلات تبدیل به گوساله واقعی هم شده باشد به هیچوجه شایسته پرستش نیست، گوساله ای که هیچ نمی فهمد و در نفهمی ضرب المثل است.

آنها در حقیقت به خودشان ظلم و ستم کردند، لذا در پایان آیه میفرماید: گوساله را معبود خود انتخاب کردند و ظالم و ستمگر بودند (اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ). ولی با مراجعت موسی و روشن شدن مسائل، بنی اسرائیل به اشتباه خود پی بردند، از کار خود نادم و پشیمان گشتند و از خدا تقاضای عفو و بخشش کردند و گفتند: اگر پروردگار ما به ما رحم نکند و ما را نبخشد به طور مسلم از زیانکاران خواهیم بود (وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ).

جمله و لما سقط فی ایدیهم (به معنی هنگامی که حقیقت به دستشان افتاد، یا هنگامی که نتیجه شوم اعمالشان به دستشان افتاد، و یا هنگامی که چاره از دست آنها ساقط شد) در ادبیات عرب کنایه از ندامت و پشیمانی است، زیرا هنگامی که واقعیات به دست انسان بیفتد و از حقیقت امر آگاه گردد، و یا به نتایج نامطلوب برسد، و یا راه چاره بر او بسته شود طبعاً پشیمان خواهد شد، بنابراین پشیمانی از لوازم مفهوم این جمله است.

به هر حال بنی اسرائیل از کرده خویش پشیمان گشتند ولی مطلب به همینجا خاتمه نیافت، چنانکه در آیات بعد خواهیم خواند.

آیه (150) و (151) و ترجمه

(وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَى إِلَى قَوْمِهِ غَضَبَانَ أَيسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي  
أَعِجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَاخَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ  
اسْتَضَعُّونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ)  
(150) (قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ) (151)

ترجمه:

150 - و هنگامی که موسی خشمگین و اندوهناک به سوی قوم خود بازگشت گفت پس از من بد جانشینانی برایم بودید (و آئین مرا ضایع کردید) آیا در فرمان پروردگارتان (و تمديد مدت ميعاد او در قضاوت) عجله نمودید؟! سپس الواح را افکند و سر برادر خود را گرفت (و با عصبانیت) به سوی خود کشید، او گفت: فرزند مادرم! این گروه مرا در فشار گذاردند و نزدیک بود مرا به قتل برسانند بنابراین کاری نکن که دشمنان مرا شماتت کنند و مرا با گروه ستمکاران قرار مده.

151 - (موسی) گفت پروردگارا! من و برادرم را بیمارز و ما را در رحمت خود داخل کن و تو مهربانترین مهربانانی.

تفسیر:

عکس العمل شدید در برابر گوساله پرستان

در این دو آیه ماجرای درگیری موسی (علیه السلام) با گوساله پرستان به هنگام بازگشت از میعادگاه، که در آیه گذشته تنها اشاره ای به آن شده بود تشریح گردیده، و عکس العمل شدید موسی (علیه السلام) که برای بیدار ساختن این جمعیت انجام داد، منعکس گردیده است.

نخست می گوید: (هنگامی که موسی خشمناک و اندوهگین به سوی قوم خود بازگشت و صحنه زنده و نفرت انگیز گوساله پرستی را مشاهده نمود، به آنها گفت بد جانشینانی برای من بودید و آئین مرا ضایع کردید). (وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَى إِلَى قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي).

این آیه به خوبی نشان می دهد که موسی (علیه السلام) به هنگام بازگشت از میعادگاه پروردگار و قبل از آنکه با بنی اسرائیل روبرو بشود، خشمناک و اندوهگین بود، و این به خاطر آن است که خداوند در میعادگاه، جریان را به موسی (علیه السلام) گفته بود که من قوم تو را بعد از تو آزمودم، و سامری آنها را گمراه ساخت (قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ) (سوره طه آیه 85).

سپس موسی (علیه السلام) به آنها گفت: (آیا در فرمان پروردگار خود، عجله نمودید) (اءعجلتم امر ربکم).

گرچه مفسران در تفسیر این جمله، سخن بسیار گفته اند و احتمالات گوناگون داده اند، ولی ظاهر آیات نشان می دهد که منظور این است که شما در برابر فرمان خدا به نسبت تمديد مدت سی شب به چهل شب، عجله به خرج دادید و در قضاوت شتاب نمودید، نیامدن مرا دلیل بر مرگ و یا خلف وعده گرفتید، در حالی که لازم بود حداقل کمی تأمل کنید تا چند روزی بگذرد و حقیقت امر روشن گردد.

در این هنگام که موسی در برابر لحظاتی بحرانی و طوفانی از زندگی بنی اسرائیل قرار گرفته بود، سر تا پایش از شدت خشم برافروخته و اندوه عمیقی بر روح او سنگینی می کرد، و شدیداً نگران آینده بنی اسرائیل بود، زیرا تخریب و

فساد کار آسانی است، و گاه از دست یک نفر خرابیهای بزرگی ساخته است، ولی اصلاح و ترمیم کار مشکلی است.

مخصوصاً در میان یک ملت نادان و لجوج و متعصب، اگر نغمه مخالفی سر داده شود، برچیدن آثار شوم آن به این آسانی ممکن نیست.

موسی (علیه السلام) در اینجا باید خشم شدید خود را آشکار سازد و دست به بالاترین عکس العمل ها بزند آنچنان که افکار تخدیر شده بنی اسرائیل را به هم بریزد و انقلابی در آن جامعه منحرف شده از حق ایجاد کند، در غیر این صورت بازگشت آنها به آسانی ممکن نیست.

قرآن عکس العمل شدید موسی (علیه السلام) را در برابر این صحنه و در این لحظات بحرانی و طوفانی چنین بازگو می کند (موسی بی درنگ الواح تورات را از دست خود بیفکند و به سراغ برادرش هارون رفت و سر و ریش او را گرفت و به سوی خود کشید!) (وَأَلْقَى الْأَلْوَحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ).

چنانکه از آیات دیگر قرآن مخصوصاً سوره طه استفاده می شود علاوه بر اینها شدیداً هارون را مورد سرزنش و ملامت قرار داد و بر او بانگ زد که آیا در حفظ عقائد جامعه بنی اسرائیل کوتاهی کردی و با فرمان من مخالفت نمودی؟

در حقیقت این واکنش از یکسو روشنگر حال درونی موسی (علیه السلام) و التهاب و بی قراری و ناراحتی شدید او در برابر بت پرستی و انحراف آنها بود، و از سوی دیگر وسیله مؤثری برای تکان دادن مغزهای خفته بنی اسرائیل و توجه دادن آنها به زشتی فوق العاده اعمالشان.

بنابراین اگر فرضاً انداختن الواح تورات در اینجا زندگی داشته باشد و حمله به سوی برادر کار صحیحی به نظر نرسد، اما با توجه به این حقیقت که بدون

ابزار این واکنش شدید، و عکس العمل پرهیجان، هیچگاه بنی اسرائیل به اهمیت و عمق خطای خویش پی نمی بردند و ممکن بود آثار بت پرستی در اعماق ذهنشان باقی بماند، این کار نه تنها نکوهیده نبود بلکه واجب و لازم محسوب می گردید.

و از اینجا روشن می شود که ما هیچ نیازی به توجیهاتی که بعضی از مفسران برای سازش دادن واکنش موسی (علیه السلام) با مقام عصمت انبیاء ذکر کرده اند نمی بینیم.

زیرا می توان گفت در اینجا موسی (علیه السلام) به قدری ناراحت شد که در هیچ لحظه از تاریخ بنی اسرائیل چنین ناراحتی و خشم شدیدی برای او رخ نداد، چون خود را در برابر بدترین صحنه ها یعنی انحراف از خداپرستی به سوی گوساله پرستی می دید و تمام آثار را در خطر مشاهده می کرد. بنابراین انداختن الواح و مؤ اخذه شدید برادر در چنین لحظه ای کاملاً طبیعی بود.

این واکنش شدید و اظهار خشم اثر تربیتی فوق العاده ای در بنی اسرائیل گذارد، و صحنه را به کلی منقلب ساخت، در حالی که اگر موسی (علیه السلام) می خواست با کلمات نرم و ملایم آنها را اندرز دهد شاید کمتر سخنان او را می پذیرفتند.

سپس قرآن می گوید: هارون برای برانگیختن عواطف موسی (علیه السلام) و بیان بی گناهی خود گفت: (فرزند مادرم! این جمعیت نادان مرا در ضعف و اقلیت قرار دادند آنچنان که نزدیک بود مرا به قتل برسانند بنابراین من بی گناهم بی گناه، کاری نکن که دشمنان به شماتت من برخیزند و مرا در ردیف این جمعیت

ظالم و ستمگر قرار مده ) ( قَالَ ابْنُ أُمِّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ) .

تعبیر به (ابن ام) در این آیه و یا (یا ابن ام) در آیه 94 سوره طه (فرزند مادرم) با اینکه موسی و هارون از یک پدر و مادر بودند، به خاطر تحریک عواطف موسی (علیه السلام) در این حال بوده است، سرانجام این جریان اثر خود را گذارد و بنی اسرائیل به زودی متوجه زشتی اعمال خویش شدند و تقاضای توبه کردند.

آتش خشم موسی کمی فرو نشست و به درگاه پروردگار متوجه شد و عرض کرد (پروردگارا من و برادرم را بیمارز و ما را در رحمت بی پایانت داخل کن، تو مهربانترین مهربانانی ) ( قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ) .

تقاضای بخشش و آمرزش برای خود و برادرش نه به خاطر آن است که گناهی از آنها سرزده بلکه یکنوع خضوع به درگاه پروردگار و بازگشت به سوی او و ابراز تنفر از اعمال زشت بت پرستان و همچنین سرمشقی است برای همگان تا فکر کنند جائی که موسی و برادرش که انحرافی پیدا نکرده بودند چنین تقاضائی از پیشگاه خدا کنند، دیگران باید حساب خود را برسند و سرمشق بگیرند و رو به درگاه پروردگار آورده، از گناهان خود تقاضای عفو و بخشش کنند، و چنانکه دو آیه قبل نشان می دهد بنی اسرائیل نیز چنین کردند.

مقایسه ای میان تواریخ قرآن و تورات کنونی

همانطور که از آیات فوق و آیات سوره طه استفاده می شود، گوساله ای را بنی اسرائیل ساخته نه هارون، و طبق آیات سوره طه، شخصی از میان بنی اسرائیل بنام سامری اقدام به چنین کاری کرد، اما هارون برادر و معاون و یاور

موسی از پای ننشست و حداکثر تلاش و کوشش را بکار برد، آنچنان که نزدیک بود او را به قتل برسانند.

ولی عجیب این است که تورات کنونی گوساله سازی و دعوت به بت پرستی را به هارون، برادر و جانشین و وزیر موسی (علیه السلام) نسبت می دهد! در فصل 32 از سفر خروج تورات چنین می خوانیم:

(و هنگام دیدن قوم که موسی از فرود آمدن از کوه درنگ می نماید، آن قوم نزد هارون جمع آمده وی را گفتند که برخیز و از برای ما خدایانی بساز که در پیشاپیش ما بروند، زیرا که این موسی مردی که ما را از ملک مصر بیرون آورد نمی دانیم که وی را چه واقع شد - و هارون به ایشان گفت: گوشواره های زرینی که در گوشهای زنان و پسران و دختران شما، بیرون کرده نزد من بیاورید - پس تمامی قوم گوشواره های زرینی که در گوشهای ایشان بودند بیرون کرده به هارون آوردند - و آنها را از دست ایشان گرفته، آنرا به آلت حکاکی تصویر نموده، از آن گوساله ای ریخته شده ساخت و گفتند که ای اسرائیل اینانند خدایان تو که تو را از زمین مصر بیرون آوردند...).

و به دنبال آن مراسمی را که هارون برای قربانی کردن در برابر این بت تعیین کرده بود بیان می کند!

و سپس ضمن شرح مفصلی اشاره به بازگشت موسی (علیه السلام) و خشمناک شدن او و انداختن الواح تورات کرده می گوید:

(و موسی به هارون گفت که این قوم به تو چه کردند که به این گناه عظیم ایشانرا مرتکب گردانیدی؟!)

- و هارون گفت که غضب آقا،یم افروخته نشود که این قوم را می دانی که مایل به بدی هستند...!)

آنچه در بالا گفته شد قسمتی از داستان گوساله پرستی بنی اسرائیل در تورات کنونی با عین عبارت بود، در حالی که خود تورات اشاره به مقام برجسته هارون در فصول دیگر کرده از جمله تصریح می کند بعضی از معجزات موسی (علیه السلام) به دست هارون آشکار گشت (فصل هشتم از سفر خروج تورات).

و هارون را به عنوان پیغمبر از طرف موسی (علیه السلام) معرفی می کند (فصل هشتم از سفر خروج).

و در هر صورت برای هارون که رسماً جانشین موسی (علیه السلام) بود و عارف به معارف شریعت او، مقام والائی قائل است، اما خرافه را ببینید که او را بت ساز و عامل بت پرستی معرفی نموده و حتی در برابر اعتراض موسی (علیه السلام) به هارون عذر بدتر از گناه از او نقل کرده است که چون این قوم مایل به بدی بودند من هم به بدی تشویقشان کردم! در حالی که قرآن دامن این دو رهبر را از هر گونه آلودگی به شرک و بت پرستی پاک می داند.

تنها در اینجا نیست که تاریخ قرآن مظهر پاکی انبیاء و پیامبران، و تاریخ تورات کنونی مملو از انواع اهانتها و خرافات نسبت به ساحت قدس آنها است و به عقیده ما یکی از طرق شناسائی اصالت قرآن و تحریف تورات و انجیل کنونی همین بررسی و مقایسه میان تواریخی است که در این کتب پیرامون زندگی انبیاء آمده است.

آیه (152) تا (154) و ترجمه

(إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ) (152) (وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ) (153) (وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاَحَ وَفِي نُسَخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ) (154)

ترجمه:

152 - آنها که گوساله را (معبود خود) انتخاب کردند به زودی خشم پروردگار و ذلت در زندگی دنیا به آنها می رسد، و اینچنین کسانی را که (بر خدا) افترا می بندند کیفر می دهیم.

153 - و آنها که گناه کنند و بعد از آن توبه نمایند و ایمان آورند (امید عفو او را دارند زیرا) پروردگار تو در پی آن آمرزنده و مهربان است.

154 - و هنگامی که خشم موسی فرو نشست الواح (تورات) را برگرفت و در نوشته های آن هدایت و رحمت برای آنها که از پروردگار خویش می ترسند (و از مخالفت فرمانش بیم دارند) وجود داشت.

تفسیر

همانطور که گفتیم واکنش شدید موسی (علیه السلام) سرانجام کار خود را کرد، و گوساله پرستان بنی اسرائیل که اکثریت قوم را تشکیل می دادند از کار خود پشیمان شدند، این پشیمانی در چند آیه قبل نیز (آیه 149) منعکس است، ولی برای اینکه تصور نشود تنها این ندامت و پشیمانی برای توبه آنها از چنین گناه عظیمی کافی بوده است، قرآن چنین اضافه می کند:

(کسانی که گوساله را معبود خود انتخاب کردند به زودی خشم پروردگار و ذلت در زندگی این جهان به آنها خواهد رسید) (إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا).

و نیز برای اینکه تصور نشود این قانون اختصاصی به آنها دارد، اضافه می کند همه کسانی را که افترا (بر خدا) می بندند این چنین کیفر می دهیم (وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ).

تعبیر به (اتخذوا) اشاره به این است که (بت) هیچگونه واقعیتهای ندارد، تنها انتخاب و قرارداد مردم بت پرست است که به آن شخصیت و ارزش موهومی می دهد و لذا کلمه (عجل) را پشت سر این جمله می آورد، یعنی آن گوساله پس از انتخاب برای پرستش باز همان گوساله بود!

اما در اینکه این (غضب) و (ذلت) چه بوده است؟ قرآن در آیه فوق صریحا چیزی ذکر نکرده، و تنها با اشاره سربسته ای گذشته است، ولی ممکن است اشاره به بدبختیها و گرفتاریها و مشکلاتی بوده باشد که بعد از این ماجرا و قبل از حکومت در بیت المقدس، دامن اسرائیلیان را گرفت.

یا اشاره به مأموریت عجیب کشتار یکدیگر باشد که به عنوان کیفر و مجازات در برابر چنین گناه سنگینی به آنها داده شد که شرح آن در جلد اول همین تفسیر صفحه 172 گذشت.

در اینجا ممکن است این سؤال پیش بیاید که ما شنیده ایم با ندامت و پشیمانی حقیقت توبه تحقق می یابد، چگونه بنی اسرائیل که از کار خود پشیمان شدند مشمول عفو خدا واقع نشدند؟!

پاسخ این سؤال این است که ما هیچ دلیلی نداریم که پشیمانی به تنهائی در همه جا کافی بوده باشد، درست است که ندامت یکی از ارکان توبه است، ولی یکی از ارکان نه همه ارکان.

گناه بت پرستی و سجده در برابر گوساله آن هم در آن مقیاس وسیع و گسترده، آن هم در آن مدت کوتاه، آن هم برای ملتی که آنهمه معجزات دیده بودند گناهی نبود که به این آسانی بخشوده شود و مثلاً با گفتن یک استغفر الله همه چیز پایان یابد.

بلکه باید این ملت غضب پروردگار را ببیند و طعم ذلت را در این زندگی بچشد و شلاق کیفر کسانی را که به خدا افترا می بندند به پیکر خود احساس کند تا بار دیگر به این آسانی و سادگی به فکر چنین گناه عظیمی نیفتد.

در آیه بعد این موضوع را تکمیل کرده و به صورت یک قانون کلی چنین می گوید: (اما آنها که اعمال بدی انجام دهند، سپس توبه کنند (و شرائط توبه همگی انجام گیرد) و ایمان خود را به خدا تجدید نمایند و از هر گونه شرک و نافرمانی باز گردند، پروردگار تو بعد از آن، آنها را می بخشد، او بخشنده و مهربان است (وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ)).

پاسخ به دو سؤال:

1 - آیا دو آیه فوق، جمله معترضه است که در وسط داستان بنی اسرائیل به عنوان تذکری به پیامبر اسلام و مسلمانان نازل شده است و یا پیام خداوند به موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) بعد از ماجرای گوساله پرستی است.

بعضی از مفسران احتمال اول و بعضی احتمال دوم را پذیرفته اند، آنها که احتمال اول را پذیرفته اند، به جمله (إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ):

(پروردگار تو بعد از توبه آمرزنده مهربان است) استدلال کرده اند زیرا جمله بر صورت خطاب به پیامبر اسلام است، و آنها که احتمال دوم را پذیرفته اند، به جمله سینالهم غضب (به زودی خشم خدا دامنشان را خواهد گرفت) که به صورت فعل مضارع آمده تمسک جسته اند.

ولی ظاهر آیات نشان می دهد که اینها قسمتی از خطاب خداوند به موسی (علیه السلام) به دنبال ماجرای گوساله پرستی است، و فعل مضارع (سینالهم) گواه خوبی برای این موضوع است، در حالی که هیچ مانعی ندارد (ان ربک) خطاب به موسی (علیه السلام) باشد.

2 - چرا ایمان در آیه فوق پس از توبه آمده است، با اینکه تا ایمان نباشد، توبه تحقق نمی پذیرد؟!

پاسخ این سؤال نیز از اینجا روشن می شود که پایه های ایمان به هنگام گناه، متزلزل می گردد و یکنوع سستی پیدا می کند، تا آنجا که در روایات اسلامی می خوانیم: (شرابخوار به هنگامی که شراب می خورد ایمان ندارد، و زناکار نیز به هنگام زنا ایمان ندارد!) یعنی ایمان فروغ خود را از دست می دهد و کم نور و تاریک و کم اثر می شود.

اما هنگامی که توبه انجام گرفت بار دیگر فروغ اصلی را پیدا خواهد کرد آنچنان که گوئی ایمان بار دیگر تجدید شده است.

ضمناً از اینکه در آیات فوق، تنها روی ذلت در حیات دنیا تکیه شده، چنین استفاده می شود که پس از ندامت و پشیمانی از جریان بت پرستی و چشیدن مجازاتهای این جهان، توبه بنی اسرائیل از این گناه پذیرفته شد آنچنان که کیفر آنها را در آخرت از بین برد، اگر چه بار گناهان دیگرشان که از آن توبه نکردند همچنان بر دوش آنها سنگینی می کند.

آخرین آیه مورد بحث، می گوید: (هنگامی که آتش خشم موسی فرو نشست (و آن نتیجه ای را که انتظار داشت گرفت) موسی دست کرد و الواح تورات را از زمین برداشت، الواحی که نوشته های آن سراسر هدایت و رحمت بود، اما هدایت و رحمت برای کسانی که احساس مسئولیت می کردند و از خدا می ترسیدند و در برابر فرمانش تسلیم بودند) (وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَحَ وَفِي نُسَخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ).

## آیه (155) و (156) و ترجمه

(وَ اخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّايَ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنَّ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ) (155) (وَ اكْتُبْ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَن أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ) (156)

ترجمه:

155 - و موسی از قوم خود هفتاد تن از مردان را برای میعادگاه ما برگزید، و هنگامی که زمین لرزه آنها را فرا گرفت (و هلاک شدند) گفت: پروردگارا! اگر می خواستی می توانستی آنها و مرا پیش از این نیز هلاک کنی، آیا ما را به آنچه سفیهانمان انجام داده اند (مجازات و) هلاک می سازی، این جز آزمایش تو چیز دیگر نیست که هر کس را بخواهی (و مستحق بدانی) گمراه می سازی و هر کس را بخواهی (و شایسته بینی هدایت می کنی، تو ولی مائی، ما را بیامرز و بر ما رحم کن و تو بهترین آمرزندگان).

156 - و برای ما در این دنیا و سرای دیگر نیکی مقرر دار، چه اینکه ما به سوی تو بازگشت کرده ایم، (خداوند در برابر این تقاضا به موسی) گفت: مجازاتم را به هر کس بخواهم می رسانم و رحمتم همه چیز را فرا گرفته و آنرا برای آنها که پرهیزکارند و زکات را می پردازند و آنها که به آیات ما ایمان می آورند، مقرر خواهم داشت.

تفسیر:

نمایندگان بنی اسرائیل در میعاد گاه خدا

در آیات فوق بار دیگر قرآن به جریان رفتن موسی (علیه السلام) به میعادگاه (طور) با جمعی از بنی اسرائیل بازگشت نموده و قسمت دیگری از همان حادثه را بازگو می کند:

در اینکه موسی (علیه السلام) یک میقات و میعاد با پروردگار داشته یا بیشتر در میان مفسران گفتگو است و هر کدام برای اثبات مقصود خود شواهدی از آیات قرآن ذکر کرده اند.

ولی همانطور که ما در ذیل آیه 142 همین سوره یادآور شدیم از مجموع قرائن موجود در آیات قرآن، و روایات، بیشتر چنین به نظر می رسد که موسی (علیه السلام) تنها یک میقات داشته، آنهم به اتفاق جمعی از بنی اسرائیل بوده است. در همین میقات بود که خداوند الواح تورات را نازل کرد و با موسی (علیه السلام) سخن گفت و نیز در همین میقات بود که بنی اسرائیل به موسی (علیه السلام) پیشنهاد کردند از خدا بخواهد خود را نشان دهد، و نیز در همینجا بود که صاعقه یا زلزله ای در گرفت و موسی (علیه السلام) بیهوش شد و بنی اسرائیل بر زمین افتادند، و در حدیثی که علی بن ابراهیم (ع) در تفسیر خود نقل کرده نیز به این موضوع تصریح شده است.

گر چه ممکن است طرز قرار گرفتن آیات این سوره در نظر بعضی تولید اشکال کند که چگونه خداوند نخست، اشاره به میعاد موسی (علیه السلام) کرده، سپس داستان گوساله پرستی را ذکر می کند، بار دیگر به موضوع میعاد باز می گردد، آیا این طرز سخن با فصاحت و بلاغتی که در قرآن وجود دارد، سازگار است؟! ولی با توجه به اینکه قرآن یک کتاب تاریخی نیست که تسلسل حوادث را حفظ کند، بلکه یک کتاب هدایت و انسانسازی و تربیت است و در چنین کتابی

گاه اهمیت موضوع ایجاب می کند که ادامه بحث یک حادثه را موقتا رها کند و به بحث لازم دیگری بپردازد و باز به ذکر حادثه اول ادامه دهد.

بنابراین هیچ لزومی ندارد که ما آیه مورد بحث را اشاره به دنباله بحث گوساله پرستی بدانیم و بگوئیم موسی (علیه السلام) بار دیگر بنی اسرائیل را بعد از این ماجرا برای عذرخواهی و توبه به کوه طور برد آنچنان که بعضی از مفسران گفته اند زیرا این احتمال گذشته از جهات دیگر از این نظر که به هلاکت این گروه که برای عذرخواهی رفته اند انجامیده، بعید به نظر می رسد، آیا ممکن است خداوند عده ای را که بنمایندگی قوم خود برای عذرخواهی به پیشگاه او رفته اند در همانجا هلاک کند؟!

به هر حال در آیات فوق نخست می گوید: (موسی (علیه السلام) هفتاد نفر از قوم خود را برای میعاد ما انتخاب کرد) (وَ اخْتَارَ مُوسَى قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا). ولی بنی اسرائیل چون کلام خدا را شنیدند، از موسی (علیه السلام) تقاضا کردند از او بخواهد خود را نشان دهد (در این هنگام زلزله عظیمی در گرفت، و جمعیت هلاک شدند و موسی (علیه السلام) مدهوش بر زمین افتاد، هنگامی که به هوش آمد عرض کرد: پروردگارا! اگر تو می خواستی می توانستی آنها و مرا پیش از این هلاک کنی ) یعنی من چگونه پاسخ قوم را بگویم که بر نمایندگان آنها چنین گذشته است (فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّايَ).

سپس گفت: پروردگارا این درخواست نابجا تنها کار جمعی از سفهای ما بود (آیا ما را به خاطر کار آنها هلاک می کنی؟) (أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا). بعضی از مفسران وجود کلمه رجفه (لرزه) را در این آیه و وجود کلمه صاعقه در آیه 55 سوره بقره که مربوط به تقاضای رویت پروردگار است دلیل بر تفاوت این دو میقات گرفته اند، ولی چنانکه سابقا هم گفته ایم، صاعقه در

بسیاری از اوقات با لرزه شدید همراه است، زیرا بر اثر برخورد الکتریسته های مثبت و منفی که اولی در ابر و دومی در زمین است، جرقه عظیمی به وجود می آید که کوهها و زمینها را به لرزه در می آورد و گاهی از هم متلاشی می کند، در داستان صالح (ع) نیز در مورد بلائی که بر این جمعیت گنهکار نازل شد، گاهی تعبیر به (صاعقه) شده (سوره فصلت آیه 17) و گاهی به (رجفة) (سوره اعراف آیه 78).

و نیز بعضی از مفسران تعبیر بما فعل السفهاء منا (به کاری که سفهای ما کرده اند) را دلیل بر این گرفته اند که مجازات در اینجا به خاطر عملی بوده که از بنی اسرائیل سرزده (همانند گوساله پرستی) نه بخاطر سخنی که در مورد تقاضای رؤیت خدا داشتند.

پاسخ این سخن نیز روشن است، زیرا سخن نیز یکی از افعال انسان است، و اطلاق (فعل) بر (سخن) چیز تازه و غیر معمولی نیست، مثلا هنگامی که می گوئیم خداوند در قیامت به همه کارهای ما پاداش و کیفر می دهد، مسلما این تعبیر، سخنان ما را نیز در بر خواهد گرفت.

سپس موسی (علیه السلام) به دنبال این تضرع و تقاضا از پیشگاه خدا عرضه می دارد: (پروردگارا می دانیم این آزمایش تو بود که هر که را بخواهی (و مستحق ببینی) با آن گمراه می کنی و هر کس را بخواهی (و شایسته بدانی) هدایت می نمائی) (ان هی الا فتنک).

در اینجا نیز مفسران در زمینه معنی (فتنه) سخن بسیار دارند، ولی با توجه به اینکه (فتنه) در قرآن مجید مکرر به معنی آزمایش و امتحان آمده است، چنانکه در آیه 28 سوره انفال انما اموالکم و اولادکم فتنه: (سرمایه ها و فرزندان شما

وسیله آزمایش شما هستند) (و همچنین آیه 2 سوره عنکبوت و آیه 126 سوره توبه) مفهوم آیه مورد بحث چندان پیچیده نیست.

زیرا بدون شک بنی اسرائیل در این صحنه با آزمایش شدیدی روبرو شدند، و خداوند به آنها نشان داد که این تقاضا (تقاضای رؤیت او) یک تقاضای بی مورد و نابجا و محال است.

و در پایان آیه موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) عرض می کند: (بار الها تنها تو ولی و سرپرست مائی، ما را ببخش و مشمول رحمت خود قرار ده، تو بهترین آمرزندگان) (أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْعَافِرِينَ).

از مجموع آیات و روایات استفاده می شود که سرانجام هلاک شدگان بار دیگر زندگی را از سر گرفتند و به اتفاق موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) به سوی بنی اسرائیل بازگشتند، و آنچه را دیده بودند برای آنها بازگو نمودند و به تبلیغ و ارشاد آن مردم بیخبر پرداختند.

در آیه بعد دنباله تقاضای موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) از پروردگار و تکمیل مساله توبه که در آیات قبل به آن اشاره شد چنین آمده است، موسی می گوید:

(خداوندا در این جهان و در سرای دیگر نیکی برای ما مقرر بدار) (وَ اكْتُبْ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَ فِي الْآخِرَةِ).

(حسنه) به معنی هر گونه نیکی و زیبایی و خوبی است، بنابراین همه نعمتها و همچنین توفیق عمل صالح و آمرزش و بهشت و هر گونه سعادت را شامل می شود، و دلیلی ندارد - همانند بعضی از مفسران - آنرا مخصوص به یک قسمت از این مواهب بدانیم.

سپس دلیل این تقاضا را چنین بیان می کند: (ما به سوی تو بازگشت کرده ایم و از سخنانی که سفیهان ما گفته اند که شایسته مقام با عظمت تو نبود، پوزش طلبیده ایم) (إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ).

(هدنا) از ماده هود (بر وزن صوت) به معنی بازگشت تواءم با نرمی و آرامش است و به طوری که بعضی از لغویین گفته اند، هم بازگشت از خیر به شر را شامل می شود و هم از شر به خیر را ولی در بسیاری از موارد به معنی توبه و بازگشت به اطاعت فرمان خدا آمده است.

راغب در کتاب مفردات از بعضی نقل می کند: (که نامگذاری (قوم یهود) به این نام، بخاطر همین سخنی است که با خدا داشتند و در واقع این نام یکنوع مدح و ستایش از آنها بوده و زنده کننده خاطره بازگشت آنها به سوی خدا، سپس معنی اصلی فراموش شده و به عنوان نامی روی این قوم و ملت باقی مانده است).

ولی با توجه به اینکه بعضی دیگر از لغویین معنی آن را هر گونه بازگشت از شر به خیر و یا از خیر به شر ذکر کرده اند، می توان گفت این کلمه چندان متضمن مدح نیست بلکه ممکن است حکایت از نوسان روحی و ناپایداری اخلاقی این جمعیت کند.

بعضی دیگر از مفسران گفته اند علت نامگذاری این قوم به (یهود) ارتباطی با این سخن ندارد بلکه در اصل از ماده (یهودا) که نام یکی از فرزندان یعقوب است گرفته شده و سپس ذال تبدیل به دال گردیده و یهودا شده و منسوب به آن یهودی می باشد.

سرانجام خداوند دعای موسی (علیه السلام) را به اجابت می‌رساند و توبه او را می‌پذیرد، ولی نه بدون قید و شرط، بلکه با شرائطی که در ذیل آیه آمده است، می‌گوید:

(خداوند فرمود عذاب و کیفرم را به هر کس بخواهم (و مستحق ببینم) می‌رسانم) (قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ).

بارها گفته ایم که (مشیت) در اینگونه موارد بلکه در همه موارد به معنی خواست مطلق و بدون قید و شرط نیست، بلکه خواست تواءم با حکمت و شایستگی‌ها و لیاقتها است و به این ترتیب پاسخ هر گونه اشکالی در این زمینه روشن می‌شود.

سپس اضافه می‌کند: (اما رحمت من همه چیز را در بر گرفته است) (وَرَحْمَتِي وَسَعَتْ كُلَّ شَيْءٍ).

این رحمت واسعه پروردگار ممکن است اشاره به نعمتها و برکات دنیوی باشد که همگان را در بر گرفته و بر و فاجر و نیک و بد از آن بهره می‌برند. و نیز می‌تواند اشاره به همه رحمت‌های مادی و معنوی باشد زیرا نعمتهای معنوی اختصاص به قوم و جمعیتی ندارد، هر چند شرائطی دارد که بدون آن، شامل کسی نمی‌شود، و به تعبیر دیگر درهای رحمت الهی به روی همگان گشوده است و این خود مردمند که باید تصمیم بگیرند و از این در وارد شوند و اگر کسانی شرائط ورود در آن را فراهم نسازند دلیل بر تقصیر خود آنها است، نه محدود بودن رحمت خدا (تفسیر دوم با مفهوم آیه و جمله‌های که بعد می‌آید سازگارتر و مناسبتر است).

ولی برای اینکه کسانی خیال نکنند پذیرش توبه و یا وسعت رحمت پروردگار و عمومیت آن، بی‌قید و شرط و بدون حساب و کتاب است، در پایان

آیه اضافه می کند (من بزودی رحمتم را برای کسانی که سه کار را انجام می دهند می نویسم، آنها که تقوا پیشه می کنند، و آنها که زکات می پردازند، و آنها که به آیات ما ایمان می آورند) (فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ )

(تقوا) اشاره به پرهیز از هر گونه گناه و آلودگی است.

و زکات به معنی وسیع کلمه و طبق حدیث معروف لکل شی زکاة: (برای همه نعمتها و مواهب الهی، زکاتی هست ) تمام اعمال نیک را شامل می شود.

و جمله و الذین هم بآیاتنا یؤمنون، ایمان به مقدسات را فرا می گیرد.

و به این ترتیب آیه مشتمل بر یک برنامه کامل و جامع است.

و اگر زکات را به معنی خصوص زکات مال تفسیر کنیم، ذکر آن از میان سایر وظائف الهی به خاطر اهمیتی است که در عدالت اجتماعی دارد.

در حدیثی از پیامبر (ﷺ) چنین نقل شده است که حضرت مشغول نماز بود، شنید مرد عربی می گوید: اللهم ارحمني و محمدا و لا ترحم معنا احدا (خداوندا تنها من و محمد (ﷺ) را مشمول رحمت قرار بده و هیچکس دیگر را در این رحمت وارد مکن) ! هنگامی که پیامبر (ﷺ) سلام نماز را داد رو به او کرده فرمود: لقد تحجرت واسعا! یعنی (موضوع نامحدود و وسیعی را محدود ساختی و جنبه اختصاصی به آن دادی) ! اشاره به اینکه رحمت بی پایان خدا به هیچ صورت نمی تواند محدود به من و تو باشد.

## آیه (157) و ترجمه

(الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ) (157)

ترجمه:

157 - آنها که از فرستاده (خدا) پیامبر (امی) پیروی می کنند کسی که صفاتش را در تورات و انجیلی که نزدشان است می یابند و آنها را به معروف دستور می دهد و از منکر باز می دارد، پاکیزه ها را برای آنها حلال می شمرد، ناپاکها را تحریم می کند، و بارهای سنگین و زنجیرهایی را که بر آنها بود (از دوش و گردنشان بر می دارد آنها که به او ایمان آوردند و حمایتش کردند و یاریش نمودند و از نوری که با او نازل شده پیروی کردند آنان رستگارانند.

تفسیر:

از چنین پیامبری پیروی کنید

این آیه در حقیقت، مکمل آیه گذشته درباره صفات کسانی است که مشمول رحمت واسعه پروردگار هستند، یعنی پس از ذکر صفات سه گانه تقوی و اداء زکات و ایمان به آیات پروردگار، در این آیه صفات دیگری به عنوان توضیح برای آنها ذکر می کند و آن پیروی از پیامبر اسلام (ﷺ) است، زیرا ایمان به خدا از ایمان به پیامبر (ﷺ) و پیروی از مکتبش جدائی ناپذیر است، همچنین تقوا و زکات نیز بدون پیروی از رهبری او تکمیل نمی شود.

لذا می گوید: (کسانی مشمول این رحمت می شوند که از فرستاده پروردگار پیروی کنند) (الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ).

سپس برای این رسول، شش صفت علاوه بر مقام رسالت بیان می کند:

1 - او پیامبر خدا است (النَّبِيُّ).

نبی به کسی گفته می شود که پیام خدا را بیان می کند و به او، وحی نازل می شود - هر چند مامور به دعوت و تبلیغ نباشد - اما رسول کسی است که علاوه بر مقام نبوت، مامور به دعوت و تبلیغ به سوی آئین خدا و ایستادگی در این مسیر می باشد.

در حقیقت رسالت مقامی است بالاتر از نبوت، بنابراین در معنی رسالت، نبوت هم افتاده است، ولی چون آیه در مقام تشریح و توضیح و تفصیل پیامبر (ﷺ) است، آن دو را مستقلاً ذکر کرده. در واقع آنچه به طور سربسته در مفهوم رسول افتاده، به صورت مستقل و روشن به عنوان تجزیه و تحلیل صفات او ذکر شده است.

2 - پیامبری که درس نخوانده و از میان توده جمعیت برخاسته، از سرزمین مکه ام القری، کانون اصلی توحید طلوع کرده است (الامی).

درباره مفهوم (امی) که از ماده (ام) بمعنی مادر یا (امت) به معنی جمعیت گرفته شده است در میان مفسران گفتگو است، جمعی آنرا به معنی درس نخوانده می دانند، یعنی به همان حالتی که از مادر متولد شده باقی مانده و مکتب استادی را ندیده است، و بعضی آن را به معنی کسی که از میان امت و توده مردم برخاسته، نه از میان اشراف، و مترفین و جباران، و بعضی به مناسبت اینکه مکه را (ام القری) می گویند این کلمه را مرادف (مکی) دانسته اند.

روایات اسلامی که در منابع مختلف حدیث وارد شده نیز بعضی آنرا به معنی درس نخوانده و بعضی آنرا به معنی مکی تفسیر کرده اند.

ولی هیچ مانعی ندارد که کلمه (امی) اشاره به هر سه مفهوم بوده باشد و بارها گفته ایم که استعمال یک لفظ در چند معنی، هیچگونه مانعی ندارد، و در ادبیات عرب شواهد فراوانی برای این موضوع وجود دارد. (درباره امی بودن پیامبر ﷺ) بعد از تکمیل تفسیر این آیه مشروحا بحث خواهیم کرد).

3 - (پیامبری که صفات و علامات و نشانه ها و دلائل حقانیت او را در کتب آسمانی پیشین (تورات و انجیل مشاهده می کنند) (الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ).

در زمینه وجود بشارات مختلف در کتب عهدین (تورات و انجیل) حتی تورات و انجیل تحریف یافته کنونی نیز پس از تکمیل تفسیر این آیه بحث جداگانه خواهیم داشت.

4 - (پیامبری که محتوای دعوت او با فرمان عقل کاملاً سازگار است، به نیکی ها و آنچه خرد آن را می شناسد و نزدش معروف است، دعوت می کند، و از بدیها و زشتیها و آنچه خرد ناشناس می شمرد، نهی می نماید) (وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ).

5 - محتوای دعوت او با فطرت سلیم هم آهنگ است، (طبیات و آنچه را طبع سلیم می پسندد، برای آنها حلال می شمرد، و آنچه خبیث و تنفرآمیز می باشد بر آنها تحریم می کند) (وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ).

6 - او بسان مدعیان دروغین نبوت و رسالت که هدفشان به زنجیر کشیدن توده های مردم و استعمار و استثمار آنها است، نیست، نه تنها بندی بر آنها نمی گذارد، بلکه (بارها را از دوش آنان بر می دارد، و غل و زنجیرهایی را که بر

دست و پا و گردنشان سنگینی می کرد، می شکند) (وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ  
وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ) (1).

و چون این صفات ششگانه به ضمیمه مقام رسالت که مجموعاً هفت صفت  
می شود، رویهمرفته نشانه روشن و دلیل آشکاری بر صدق دعوت او است  
اضافه می کند: (کسانی که به او ایمان بیاورند و مقامش را بزرگ بشمرند و او را  
در ابلاغ رسالتش یاری کنند، و از نور آشکاری که با او نازل شده یعنی قرآن  
مجید پیروی کنند بدون شک چنین افرادی رستگارانند) (فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ  
وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ).

(عزروه) از ماده (تعزیر) به معنی حمایت و یاری کردن آمیخته با احترام و  
بزرگداشت است، و بعضی گفته اند که اصل آن به معنی، (منع و جلوگیری)  
است، اگر جلوگیری از دشمن باشد، مفهوم آن یاری کردن است، و اگر  
جلوگیری از گناه باشد، مفهوم آن مجازات و تنبیه است، و لذا به مجازاتهای  
خفیف تعزیر می گویند.

قابل توجه اینکه در آیه فوق به جای (انزل الیه) (انزل معه) (با او نازل  
گردید) آمده است، در حالی که می دانیم شخص پیامبر (ﷺ) نزولی از  
آسمان نداشت، ولی چون نبوت و رسالت او همراه قرآن از طرف خدا نازل شد،  
تعبیر به (معه) شده است.

#### نکته ها

در اینجا به چند موضوع مهم باید توجه داشت:

#### 1 - پنج دلیل برای نبوت در یک آیه

در هیچیک از آیات قرآن دلائل حقانیت دعوت پیامبر اسلام (ﷺ)  
همانند آیه فوق یکجا بیان نشده است، اگر درست در صفات هفتگانه ای که

خداوند در این آیه برای پیامبرش ذکر کرده دقت کنیم، پنج دلیل روشن برای اثبات نبوت او خواهیم یافت.

نخست اینکه او (امی) بود و درس نخوانده، اما با اینحال کتابی آورد که نه تنها سرنوشت مردم حجاز را دگرگون ساخت، بلکه نقطه بازگشت مهمی در تاریخ بشریت بود، حتی آنها که او را به نبوت نپذیرفته اند در عظمت کتاب و تعلیماتش تردید ندارند، آیا از یک انسان درس نخوانده، و مکتب ندیده، و پرورش یافته یک محیط جهل و بربریت روی حسابهای عادی ممکن است چنین کاری انجام پذیرد؟.

دوم اینکه دلائل نبوت او با تعبیرات مختلف در کتب آسمانی پیشین وجود دارد آنچنانکه انسان را به حقانیت او مطمئن می سازد، بشاراتی در آنها آمده است که تنها بر او تطبیق می گردد.

سوم اینکه محتویات دعوت او با عقل و خرد سازگار است، زیرا دعوت به معروف و نهی از منکرات و زشتیها می کند، و این موضوع با مطالعه تعلیماتش به خوبی روشن است.

چهارم محتویات دعوت او با طبع سلیم و فطرت هماهنگ است.

پنجم اگر او از طرف خدا نبود، حتما به خاطر منافع خویش دست به چنین کاری می زد و در این صورت نه تنها نباید غل و زنجیرها را از مردم بگشاید بلکه باید آنها را همچنان در جهل و بیخبری نگهدارد تا بهتر بتواند آنها را استثمار کند، در حالی که می بینیم او زنجیرهای گران را از دست و پای بشریت گشود:

زنجیر جهل و نادانی از طریق دعوت پیگیر و مستمر به علم و دانش.

زنجیر بت پرستی و خرافات از راه دعوت به توحید.

زنجیر انواع تبعیضات و زندگی طبقاتی از طریق دعوت به اخوت دینی و برادری اسلامی، و مساوات در برابر قانون.

و زنجیرهای دیگر، هر یک از اینها به تنهایی دلیلی است بر حقانیت دعوت او و مجموع آنها دلیلی روشنتر.

## 2 - چگونه پیامبر امی بود؟

درباره مفهوم (امی) همانطور که در بالا گفته شد، سه احتمال معروف وجود دارد، نخست اینکه به معنی درس نخوانده است، دوم اینکه به معنی کسی است که در سرزمین مکه تولد یافته و از مکه برخاسته است، سوم به معنی کسی است که از میان امت و توده مردم قیام کرده است، ولی معروفتر از همه تفسیر اول است که با موارد استعمال این کلمه نیز سازگارتر می باشد، و همانگونه که گفتیم ممکن است هر سه معنی با هم مراد باشد.

در اینکه پیامبر اسلام (ﷺ) به مکتب نرفت و خط ننوشت، در میان مورخان بحثی نیست و قرآن نیز صریحا در آیه 48 سوره عنکبوت درباره وضع پیامبر (ﷺ) قبل از بعثت می گوید و ما کنت تتلوا من قبله من کتاب و لا تخطه بيمينک اذا لارتاب المبطلون: (پیش از این نه کتابی می خواندی و نه با دست خود چیزی می نوشتی تا موجب تردید دشمنانی که می خواهند سخنان ترا ابطال کنند گردد).

اصولا در محیط حجاز به اندازهای باسواد کم بود که افراد باسواد کاملا معروف و شناخته شده بودند، در مکه که مرکز حجاز محسوب می شد تعداد کسانی که از مردان می توانستند بخوانند و بنویسند از 17 نفر تجاوز نمی کرد و از زنان تنها یک زن بود که سواد خواندن و نوشتن داشت.

مسلمان در چنین محیطی اگر پیامبر (ﷺ) نزد معلمی خواندن و نوشتن را آموخته بود کاملاً معروف و مشهور می شد. و به فرض اینکه نبوتش را نپذیریم او چگونه می توانست با صراحت در کتاب خویش این موضوع را نفی کند؟ آیا مردم به او اعتراض نمی کردند که درس خواندن تو مسلم است، این قرینه روشنی بر امی بودن او است.

و در هر حال وجود این صفت در پیامبر (ﷺ) تأکیدی در زمینه نبوت او بود تا هر گونه احتمالی جز ارتباط به خداوند و جهان ماوراء طبیعت در زمینه دعوت او منتفی گردد.

این در مورد دوران قبل از نبوت و اما پس از بعثت نیز در هیچیک از تواریخ نقل نشده است که او خواندن و نوشتن را از کسی فرا گرفته باشد، بنابراین به همان حال امی بودن تا پایان عمر باقی ماند.

ولی اشتباه بزرگی که باید در اینجا از آن اجتناب کرد این است که درس نخواندن غیر از بی سواد بودن است و کسانی که کلمه (امی) را به معنی (بی سواد) تفسیر می کنند، گویا توجه به این تفاوت ندارند.

هیچ مانعی ندارد که پیامبر (ﷺ) به تعلیم الهی، خواندن - یا - خواندن و نوشتن را بداند، بی آنکه نزد انسانی فرا گرفته باشد، زیرا چنین اطلاعی بدون تردید از کمالات انسانی است و مکمل مقام نبوت است.

شاهد این سخن آن است که در روایاتی که از امامان اهل بیت (علیهم السلام) نقل شده می خوانیم: پیامبر (ﷺ) می توانست بخواند و یا هم توانائی خواندن داشت و هم توانائی نوشتن.

اما برای اینکه جائی برای کوچکترین تردید برای دعوت او نماند از این توانائی استفاده نمی کرد.

و اینکه بعضی گفته اند توانائی بر خواندن و نوشتن، کمالی محسوب نمی شود، بلکه این دو علم کلیدی برای رسیدن به کمالات علمی هستند نه علم واقعی و کمال حقیقی پاسخش در خودش نهفته است، زیرا آگاهی از وسیله کمالات خود نیز کمالی است روشن.

ممکن است گفته شود در دو روایت که از ائمه اهلبیت (علیه ماسلام) نقل شده، صریحا تفسیر (امی) به درس نخوانده، نفی گردیده است، و تنها به معنی کسی که به (ام القری) (مکه) منسوب است تفسیر شده.

در پاسخ می گوئیم یکی از این دو روایت به اصطلاح (مرفوعه) است و سند آن فاقد ارزش، و روایت دوم از (جعفر بن محمد صوفی) نقل شده که از نظر علم رجال شخص مجهولی است.

و اما اینکه بعضی تصور کرده اند که آیه دوم سوره جمعه یتلوا علیهم آیاته و یزکیهم و یعلمهم الکتاب و الحکمة و آیات دیگری که به این مضمون است دلیل بر آن است که پیامبر (ﷺ) قرآن را از روی نوشته بر مردم می خواند کاملاً اشتباه است، زیرا تلاوت هم به خواندن از روی نوشته گفته می شود و هم به خواندن از حفظ، کسانی که قرآن یا اشعار یا ادعیه را از حفظ می خوانند، تعبیر به تلاوت در مورد آنها بسیار فراوان است. از مجموع آنچه گفتیم چنین نتیجه می گیریم که:

1 - پیامبر (ﷺ) به طور قطع، نزد کسی خواندن و نوشتن را فرا نگرفته بود، و به این ترتیب یکی از صفات او این است که نزد استادی درس نخوانده است.

2 - هیچگونه دلیل معتبری در دست نداریم که پیامبر (ﷺ) قبل از نبوت یا بعد از آن عملاً چیزی را خوانده یا نوشته باشد.

3 - این موضوع منافاتی با آن ندارد که پیامبر (ﷺ) به تعلیم پروردگار قادر بر خواندن یا نوشتن بوده باشد.

#### بشارت ظهور پیامبر در کتب عهدین

گرچه شواهد قطعی تاریخی و همچنین محتویات کتب مقدسه یهود و نصاری (تورات و اناجیل) نشان که اینها کتابهای آسمانی نازل شده بر موسی و عیسی (ﷺ) نیستند و دست تحریف به سوی آنها دراز شده است بلکه بعضی از میان رفته اند و آنچه امروز به نام کتب مقدسه در میان آنها است مخلوطی است از زائیده های افکار بشری و قسمتی از تعلیماتی که بر موسی (ﷺ) و عیسی (ﷺ) نازل گردیده و در دست شاگردان بوده.

بنابراین اگر جمله هائی که صراحت کامل درباره بشارت ظهور پیامبر اسلام (ﷺ) داشته باشد در آنها دیده نشود جای تعجب نخواهد بود.

ولی با این حال در همین کتب تحریف یافته عباراتی دیده می شود که اشاره قابل ملاحظه های به ظهور این پیامبر بزرگ دارد که جمعی از دانشمندان ما آنها را در کتابها یا مقاله هائی که در این موضوع نگاشته اند جمع آوری نموده، و چون ذکر آنهمه بشارت و بحث و گفتگو پیرامون دلالت آنها بطول می انجامد ما تنها به چند قسمت به عنوان نمونه اشاره می کنیم.

1 - در تورات سفر تکوین فصل 17 شماره 17 تا 20 چنین می خوانیم: (و

ابراهیم به خدا گفت که ای کاش اسماعیل در حضور تو زندگی نماید... و در حق اسماعیل (دعای) ترا شنیدم اینک به او برکت دادم و او را بارور گردانیده به غایت زیاد خواهم نمود و دوازده سرور تولید خواهد نمود و او را امت عظیمی خواهم نمود).

2 - در سفر پیدایش باب 49 شماره 10 می خوانیم:

(عصای سلطنت از یهودا و فرمانفرمائی از پیش پایش نهضت خواهد نمود تا وقتی که (شیلوه) بیاید که به او امتها جمع خواهد شد.)

قابل توجه اینکه یکی از معانی شیلوه - طبق تصریح مسترها کس در کتاب قاموس مقدس - فرستادن می باشد و با کلمه (رسول) یا رسول الله موافق است.

3 - در انجیل یوحنا باب 14 شماره 15 و 16 چنین می خوانیم: (اگر شما مرا دوست دارید احکام مرا نگاه دارید و من از پدر خواهم خواست و او تسلی دهنده دیگر به شما خواهد داد که تا به ابد با شما خواهد ماند).

4 - و در همان انجیل یوحنا باب 15 شماره 26 می خوانیم: (و چون آن تسلی دهنده بیاید که من از جانب پدر به شما خواهم فرستاد یعنی روح راستی که از طرف پدر می آید او درباره من شهادت خواهد داد).

5 - و نیز در همان انجیل یوحنا باب 16 شماره 7 به بعد می خوانیم: (لیکن به شما راست می گویم که شما را مفید است که من بروم که اگر من بروم آن تسلی دهنده به نزد شما نخواهد آمد اما اگر بروم او را به نزد شما خواهم فرستاد... اما چون او یعنی روح راستی بیاید او شما را به تمامی راستی ارشاد خواهد نمود، زیرا که او از پیش خود سخن نخواهد گفت بلکه هر آنچه می شنود خواهد گفت و شما را به آینده خبر خواهد داد).

نکته شایان توجه اینکه: در اناجیل فارسی در جمله های بالا که از انجیل یوحنا است کلمه (تسلی دهنده) آمده، ولی در انجیل عربی چاپ لندن (مطبعه ویلیام و طس - سال 1857) به جای آن (فارقلیطا) ذکر شده است.

## آیه (158) و ترجمه

(قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ) (158)

ترجمه:

158 - بگو: ای مردم! من فرستاده خدا به سوی همه شما هستم، همان خدائی که حکومت آسمانها و زمین از آن او است، معبودی جز او نیست، زنده می کند و می میراند پس ایمان بیاورید به خدا و فرستاده اش، آن پیامبر درس نخوانده ای که ایمان به خدا و کلماتش دارد و از او پیروی کنید تا هدایت یابید.

تفسیر:

### دعوت جهانی پیامبر

در حدیثی از امام مجتبیٰ چنین می خوانیم: عده ای از یهود نزد پیامبر (ﷺ) آمدند و گفتند: ای محمد توئی که گمان می بری فرستاده خدائی و همانند موسی (علیه السلام) بر تو وحی فرستاده می شود؟!

پیامبر (ﷺ) کمی سکوت کرد، سپس فرمود: آری منم سید فرزندان آدم و به این افتخار نمی کنم، من خاتم پیامبران و پیشوای پرهیزکاران و فرستاده پروردگار جهانیانم

آنها سؤال کردند به سوی چه کسی؟ به سوی عرب یا عجم یا ما؟  
(خداوند آیه فوق را نازل کرد، و رسالت پیامبر (ﷺ) را به تمام جهانیان با صراحت در ضمن آن شرح داد).

ولی با این حال پیوند و ارتباط آیه با آیه قبل در زمینه صفات پیامبر (ﷺ) و دعوت به پیروی از آئین او جای انکار نیست.

نخست به پیامبر (ﷺ) دستور می دهد: (بگو ای مردم من فرستاده خدا به سوی همه شما هستم) (قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا).

این آیه همانند آیات بسیاری دیگر از قرآن مجید، دلیل روشنی بر جهانی بودن دعوت پیامبر اسلام (ﷺ) است.

در آیه 28 سوره سبا نیز می خوانیم (وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ): ترا جز به سوی همه مردم نفرستادیم.

و در آیه 19 سوره انعام می خوانیم: (وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَٰذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَن بَلَغَ): (این قرآن به من وحی شده تا شما و تمام کسانی را که قرآن به آنها می رسد انذار کنم).

و در آغاز سوره فرقان می خوانیم: (تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا): (پاینده و برقرار است خداوندی که قرآن را بر بنده اش فرستاد که جهانیان را از مسئولیتهاشان بیم دهد).

اینها نمونه آیاتی است که گواه جهانی بودن دعوت پیامبر اسلام (ﷺ) است و در این باره باز هم به خواست پروردگار ذیل آیه 7 سوره شوری بحث خواهیم کرد، و در ذیل آیه 92 سوره انعام نیز بحث نسبتاً مشروحی در این زمینه داشتیم سپس خدائی را که پیامبر (ﷺ) به سوی او دعوت می کند با سه صفت معرفی می کند:

(خداوندی که حکومت آسمانها و زمینها از آن او است) (الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ).

(خداوندی که معبودی شایسته پرستش جز او وجود ندارد) (لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ).

(خداوندی که زنده می کند و می میراند و نظام حیات و مرگ به فرمان او است) (یحیی و یمیت).

و به این ترتیب، الوهیت غیر خالق آسمان و زمین، و هر گونه بت، و همچنین تثلیث مسیحیت را نفی می کند، و نیز قدرت پروردگار را بر رسالت جهانی پیامبر (ﷺ) و توانائی او را بر امر معاد تاکید می کند.

و در پایان از همه مردم جهان دعوت می کند که (به خدا و فرستاده او پیامبر درس نخوانده و قیام کننده از میان توده های جمعیت ایمان بیاورند) (فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ).

(پیامبری که تنها دیگران را دعوت به این حقایق نمی کند، بلکه در درجه اول خودش به آنچه می گوید، یعنی به خدا و سخنان او ایمان دارد) (الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ).

نه تنها آیاتی را که بر خودش نازل شده می پذیرد، بلکه تمام کتب راستین انبیاء پیشین را نیز می پذیرد.

ایمان او به آئینش که از خلال اعمال و رفتارش آشکار است، خود دلیل روشنی بر حقانیت او است، زیرا عمل یک گوینده، نشان می دهد که تا چه اندازه به گفته خود مؤمن است، و ایمان او به گفتارش یکی از نشانه های صدق و راستگوئی او است تمام تاریخ پیامبر (ﷺ) به این حقیقت گواهی می دهد، که او بیش از همه به تعلیمات خویش و آیات قرآن پایبند بود و ایمان داشت. آری (از چنین پیامبری باید پیروی کنید، تا نور هدایت در قلب شما بتابد و در مسیر سعادت قرار گیرید) (وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ).

اشاره به اینکه ایمان به تنهایی کافی نیست، بلکه در صورتی مفید خواهد بود که با پیروی عملی تکمیل گردد.

جالب توجه اینکه آیه فوق در مکه نازل شده است که در آن روز پیروان اسلام، در اقلیت شدیدی قرار داشتند، آنچنان که شاید کمتر کسی احتمال می داد پیامبر (ﷺ) حتی بر مکه مسلط شود، تا چه رسد به جزیره عرب و یا قسمت مهم دنیا.

بنابراین کسانی که فکر می کنند پیامبر اسلام (ﷺ) نخست مدعی رسالت بر مکه بود و هنگامی که آئینش بالا گرفت به فکر تسلط بر حجاز افتاد و سپس در فکر کشورهای دیگر فرو رفت و نامه به سلاطین دنیا نوشت و اعلام جهانی بودن آئینش را کرد پاسخ همه آنها را آیه فوق که در مکه نازل شده است می دهد، و می گوید: او از آغاز کار دعوت جهانی خود را آشکار ساخت.

آیه (159) و (160) و ترجمه

(وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ) (159) (وَقَطَّعْنَاهُمْ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ) (160)

ترجمه:

159 - و از قوم موسی گروهی به سوی حق هدایت می کنند و حاکم به حق و عدالتند.

160 - و آنها را به دوازده گروه که هر یک شاخهای (از دودمان اسرائیل) بودند تقسیم کردیم و هنگامی که موسی تقاضای آب (برای قوم تشنه کامش در بیابان) کرد به او وحی فرستادیم که عصای خود را بر سنگ بزن ناگهان دوازده چشمه از آن بیرون ریخت آنچنان که هر گروه چشمه خود را می شناختند و ابر را بر سر آنها سایبان ساختیم و بر آنها من و سلوی فرستادیم (و به از آنان گفتیم) (از روزیهای پاکیزه که به شما داده ایم بخورید (و سپاس خدا را بجا آورید ولی آنها نافرمانی و ستم کردند) اما به ما ستم نکردند لکن به خودشان ستم نمودند.

تفسیر

گوشهای از نعمتهای خدا به بنی اسرائیل

در آیات فوق باز سخن پیرامون بنی اسرائیل و سرنوشت و رویدادهای تاریخ آنها است.

در آیه نخست اشاره به واقعیتی می کند که شبیه آن را در قرآن دیده ایم  
 واقعیتی که حکایت از روح حق طلبی قرآن دارد، و آن احترام به موقعیت  
 اقلیتهای صالح است یعنی: چنان نبود که بنی اسرائیل یکپارچه فاسد و مفسد  
 باشند و این نژاد عموماً مردمی گمراه و سرکش معرفی شوند بلکه در برابر  
 اکثریت مفسده جو، اقلیتی وجود داشتند صالح و ناهم‌هنگ با کارهای اکثریت،  
 قرآن برای این اقلیت صالح اهمیت خاصی قائل شده است و می گوید: از قوم  
 موسی (علیه السلام) گروهی هستند که دعوت به سوی حق می کنند و حاکم به حق و  
 عدالتند (وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ).

این آیه ممکن است اشاره به گروه کوچکی باشد که تسلیم در برابر سامری و  
 دعوت او نشدند و همه جا حامی و طرفدار مکتب موسی (علیه السلام) بودند و یا  
 گروههای صالح دیگری که بعد از موسی (علیه السلام) بروی کار آمدند.

ولی این معنی با ظاهر آیه چندان سازگار نیست، زیرا (یهدون) و (یعدلون)  
 فعل مضارع است و حداقل حکایت از زمان حال یعنی عصر نزول قرآن می کند  
 و وجود چنین گروهی را در آن زمان اثبات می نماید، مگر اینکه کلمه (کان)  
 در تقدیر بگیریم، تا آیه اشاره به زمان گذشته بوده باشد و می دانیم تقدیر گرفتن  
 بدون وجود قرینه خلاف ظاهر است.

و نیز می تواند ناظر به اقلیتی از یهود که در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) می زیستند  
 بوده باشد همانها که تدریجاً و پس از مطالعه کافی روی دعوت پیامبر  
 (صلی الله علیه و آله و سلم) سرانجام اسلام را پذیرفتند و در جمع مسلمانان راستین و حامیان  
 مخلص در آمدند، این تفسیر با ظاهر آیه و فعل مضارع که در آن به کار رفته  
 است هماهنگتر است.

و اینکه در پارهای از روایات شیعه و اهل سنت وارد شده که این آیه اشاره به گروه کوچکی است از بنی اسرائیل که در ماوآء چین زندگی دارند، زندگی عادلانه و تواءم با تقوا و خداشناسی و خداپرستی، علاوه بر اینکه با آنچه از وضع جهان آگاهیم سازگار نیست و تواریخ موجود این موضوع را تایید نمی کند،

احادیث مزبور از حیث سند معتبر نمی باشد، و نمی توان به عنوان یک حدیث صحیح طبق قواعد علم رجال روی آنها تکیه کرد.

در آیه بعد اشاره به چند قسمت از نعمتهای خدا بر بنی اسرائیل می کند. نخست می گوید: (ما آنها را به دوازده گروه تقسیم کردیم) (تا نظم عادلانه و دور از برخوردهای خشونت آمیز در میانشان حکومت کند) (وَقَطَّعْنَاهُمْ اثْنَيْ عَشَرَ أَسْبَاطًا أُمَمًا).

روشن است هنگامی که یک ملت دارای تقسیم بندیهای صحیح و منظم بوده باشد، و هر بخش و یا هر گروه تحت رهبری رهبر لایقی قرار گیرد، اداره آنها آسانتر و رعایت عدالت در میانشان سهلتر خواهد بود، و به همین دلیل تمام کشورهای جهان می کوشند از این اصل پیروی کنند.

کلمه (اسباط) جمع (سبط) بر وزن ثب و همچنین بر وزن سفت) در اصل به معنی توسعه و گسترش چیزی به آسانی و راحتی است، سپس به فرزندان - مخصوصاً نوه ها - و شاخه های یک فامیل، سبط و اسباط گفته شده است.

در اینجا منظور از اسباط همان تیره های بنی اسرائیل است که هر کدام از یکی از فرزندان یعقوب (عَلِیْهِ السَّلَام) منشعب شده بودند.

نعمت دیگر اینکه هنگامی که بنی اسرائیل در بیابان سوزان، به سوی بیت المقدس در حرکت بودند و گرفتار عطش سوزان و تشنگی خطرناکی شدند، و از

موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) تقاضای آب کردند، (به او وحی فرستادیم که عصایت را بر سنگ بزن و او چنین کرد، ناگهان دوازده چشمه از سنگ جوشید) (وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا).  
و آنچنان این چشمه ها در میان آنها تقسیم شد که هر کدام به خوبی چشمه خود را می شناختند (قد علم كل اناس مشربهم).

از این جمله استفاده می شود که این دوازده چشمه که از آن صخره عظیم جوشید نشانه ها و تفاوت‌هایی داشته است، آنچنان که هر کدام از اسباط بنی اسرائیل چشمه خود را می شناختند و این خود سبب می شد که اختلافی در میان آنها بروز نکند و نظم و انضباط حکمفرما گردد و آسانتر سیراب شوند.  
نعمت دیگر اینکه در آن بیابان سوزان که پناهگاهی وجود نداشت، ابر را بر سر آنها سایه افکن ساختیم (و ظللنا عليهم الغمام).

بالاخره چهارمین نعمت این بود که من و سلوی را به عنوان دو غذای لذیذ و نیرو بخش بر آنها فرستادیم (وانزلنا عليهم المن والسلوى).

درباره (من) و (سلوی) این دو غذای مطبوع و مفید که خداوند به بنی اسرائیل در آن بیابان ارزانی داشت، مفسران تفسیرهای گوناگونی دارند که ما در جلد اول همین تفسیر ذیل آیه 57 سوره بقره بیان کردیم و گفتیم بعید نیست که (من) یکنوع عسل طبیعی بوده که در دل کوههای مجاور وجود داشته و یا شیره های مخصوص نباتی بوده که در درختانی که در گوشه و کنار آن بیابان می روئیده ظاهر می شده است، و (سلوی) یکنوع پرنده حلال گوشت شبیه به - کبوتر بوده است.

و به آنها گفتیم از غذاهای پاکیزه‌ای که در اختیار شما گذارده ایم بخورید (و فرمان خدا را به کار بندید) (كلوا من طيبات من رزقناكم).

اما آنها خوردند و کفران و ناسپاسی کردند، آنها (به ما ستم نکردند بلکه به خودشان ستم روا داشتند) **(و ما ظلمونا و لکن کانوا انفسهم يظلمون)**

باید توجه داشت که مضمون این آیه با تفاوت مختصری، در سوره بقره آیات 57 و 60 آمده است منتهی در آنجا به جای (انبجست)، (انفجرت)، آمده است، و به عقیده جمعی از مفسران تفاوت این دو عبارت در این است که که (انفجرت) به معنی (بیرون ریختن آب با فشار و کثرت) است، ولی (انبجست) به معنی (بیرون ریختن آب بطور مختصر و کم) است، و این تفاوت شاید اشاره به آن است که چشمه های آب ناگهانی از آن صخره عظیم بیرون نریخت تا مایه وحشت گردد، و توانائی کنترل آن را نداشته باشند بلکه نخست به آرامی بیرون ریخت و سپس گسترش پیدا کرد و به حد وفور رسید.

بعضی دیگر از مفسران معتقدند که این دو کلمه هر دو به یک مفهوم است.

آیه (161) و (162) و ترجمه

(و اذ قيل لهم اسكنوا هذه القرية و كلوا منها حيث شئتم و قولوا حطة و ادخلوا الباب سجدا نغفر لكم خطيئتكم سنزيد المحسنين) (161) (فبدل الذين ظلموا منهم قولا غير الذي قيل لهم فاءرسلنا عليهم رجزا من السماء بما كانوا يظلمون) (162)

ترجمه:

161 - و (به خاطر بیاورید) هنگامی را که به آنها گفته شد در این قریه (بیت المقدس) ساکن شوید و از هر جا (و بهر کیفیت) بخواهید از آن بخورید (و بهره گیرید) و بگوئید خداوندا! گناهان ما را بریز، و از در (بیت المقدس) با تواضع وارد شوید، اگر چنین کنید گناهان شما را می بخشیم و نیکوکاران را پاداش بیشتر خواهیم داد.

162- اما کسانی که از آنها ظلم و ستم (بر خویشان) کردند این سخن (و آن برنامه ها) را دگرگون ساختند و غیر از آنچه به آنها گفته شده بود انجام دادند لذا بخاطر ستمی که روا داشتند بلائی از آسمان بر آنها

تفسیر:

در تعقیب آیات گذشته در این دو آیه اشاره به قسمت دیگری از مواهب پروردگار به بنی اسرائیل و طغیانگری آنان در برابر این مواهب شده است. نخست می گوید: (به خاطر بیاورید هنگامی را که به آنها گفته شد در این سرزمین (بیت المقدس) ساکن گردید و از نعمتهای فراوان آن، در هر نقطه و هر گونه که می خواهید استفاده کنید) (و اذ قيل لهم اسكنوا هذه القرية و كلوا منها حيث شئتم).

و به آنها گفتیم (از خداوند تقاضای ریزش گناه و بخشش خطاهایتان کنید، و از در بیت المقدس با خضوع و تعظیم وارد شوید) **(و قولوا حطة و ادخلوا الباب سجدا)**.

که اگر این برنامه ها را انجام دهید، خطاهائی را که مرتکب شده اید می بخشیم، و به نیکوکاران پاداش بیشتر و بهتر خواهیم داد **(نغفر لکم خطیئاتکم سنزید المحسنین)**.

ولی با اینکه درهای رحمت به روی آنها گشوده بود، و اگر از فرصت استفاده می کردند می توانستند، گذشته و آینده خود را اصلاح کنند، اما ستمکاران بنی اسرائیل نه تنها استفاده نکردند بلکه فرمان پروردگار را بر خلاف آنچه به آنها گفته شده بود عمل کردند **(فبدل الذین ظلموا منهم قولاً غیر الذی قیل لهم)**.

(سرانجام به خاطر این نافرمانی و طغیان و ظلم و ستم بر خویشتن و بر - دیگران عذابی از آسمان بر آنها نازل کردیم) **(فارسلنا علیهم رجلاً من السماء بما کانوا یظلمون)**.

باید توجه داشت که مضمون این دو آیه نیز با تفاوت مختصری در سوره بقره آیه 58 و 59 آمده است و ما تفسیر آن را بطور مشروحتر در جلد اول صفحه 182 و 183 آوردیم.

تنها تفاوت مهمی که میان آیات مورد بحث و آیات سوره بقره است این است که در اینجا در پایان می گوید بما کانوا یظلمون و در آنجا بما کانوا یفسقون و شاید تفاوت این دو به خاطر آن باشد که گناهان دارای دو جنبه است، یکی جنبه مربوط به پروردگار و دیگری جنبه مربوط به خود انسان، قرآن در آیه سوره بقره با تعبیر به فسق که مفهومش خروج از اطاعت و فرمان خدا است،

اشاره به جنبه اول کرده و در آیه مورد بحث با تعبیر به ظلم اشاره به جنبه دوم نموده است.

(حطه) چیست و چه معنی دارد؟

قابل توجه اینکه بنی اسرائیل مأمور بودند که به هنگام ورود به بیت المقدس دل و جان و روح خود را با یک توبه خالصانه و واقعی که در کلمه حطه خلاصه می شد، از آلودگی به گناهان گذشته بشویند، و از آنهمه جرائمی که قبل از ورود به بیت المقدس مخصوصاً آزارهایی که به پیامبر بزرگشان موسی بن عمران نمودند از خدا تقاضای بخشش کنند.

کلمه حطه که در واقع شعار آنها به هنگام ورود به بیت المقدس بود، صورت اختصاری از جمله (مسلطنا حطه) یعنی تقاضای ما ریزش گناهان ما و یا ریزش باران عفو و رحمت بر ما است زیرا حطه در اصل به معنی نزول چیزی از طرف بالا است.

اما این شعار مانند همه شعارها به این مفهوم -

زبان جاری کنند بلکه می بایست زبانشان ترجمان روح و تمام ذرات وجودشان باشد اما همانطور که در آیه بعد آمده است بسیاری از آنها حتی این شعار تربیتی را مسخ کردند، و به شکل زننده ای در آوردند و آن را یک وسیله مسخره و تفریح ساختند.

### آیه (163) تا (166) و ترجمه

(و سئلهم عن القرية التي كانت حاضرة البحر إذ يعدون في السبت إذ تأتئهم حيتانهم يوم سببتهم شرعا ويوم لا يسببتون لا تأتئهم كذلك نبلوهم بما كانوا يفسقون) (163) (و إذ قالت أمة منهم لم تعظون قوما الله مهلكهما معذبهم عذابا شديدا قالوا معذرة إلى ربكم ولعلمهم يتقون) (164) (فلما نسوا ما ذكروا به أنجينا الذين ينهون عن السوء واءخذنا الذين ظلموا بعذاب بيس بما كانوا يفسقون) (165) (فلما عتوا عن ما نهوا عنه قلنا لهم كونوا قردة خسین) (166) ترجمه:

163 - و از آنها درباره (سرگذشت شهری که در ساحل دریا بود سوال کن، و (بخاطر بیاور هنگامی را که آنها در روز شنبه تجاوز (و طغیان در برابر قانون خدا) می کردند، همان هنگام که ماهیان شان روز شنبه (که روز تعطیل و استراحت - شان بود) آشکار می شدند اما در غیر روز شنبه به سراغ آنها نمی آمدند، اینگونه آنها را به چیزی آزمایش کردیم که در برابر آن نافرمانی می نمودند.

164 - و هنگامی را که گروهی از آنها (به گروه دیگر) گفتند چرا جمعی (گنهکار) را اندرز می دهید که سرانجام خداوند آنها را هلاک خواهد کرد و یا به عذاب شدیدی گرفتار خواهد ساخت (آنها را به حال خود واگذارید تا نابود شوند) گفتند: (این اندرزها) برای اعتذار (و رفع مسئولیت) در پیشگاه پروردگار شماست، به علاوه شاید آنها (پذیرند و از گناه بازایستند و) تقوی پیشه کنند.

165 - اما هنگامی که تذکراتی را که به آنها داده شده بود فراموش کردند، نهی کنندگان از بدی را رهائی بخشیدیم و آنها را که ستم کردند به عذاب شدیدی بخاطر نافرمانی شان

گرفتار ساختیم.

166 - هنگامی که در برابر فرمانی که به آنها داده شده بود سرکشی نمودند  
به آنها گفتیم به شکل میمونها در آئید و طرد شوید.

تفسیر:

یک سرگذشت عبرت انگیز

در این آیات صحنه دیگری از تاریخ پرماجرای بنی اسرائیل، که مربوط به  
جمعی از آنها است که در ساحل دریائی زندگى مى کردند، آمده است، منتها  
روی سخن در آن به پیامبر اسلام (ﷺ) است، و به او مى گوید که از یهود  
معاصر خویش درباره این جمعیت سوال کند یعنی این خاطره را به وسیله سوال  
در ذهن آنان مجسم ساز، تا از آن پند گیرند، و از سرکشی و کیفری که در  
انتظار سرکشان است بپرهیزند.

این سرگذشت، چنانکه در روایات اسلامی به آن اشاره شده مربوط به جمعی  
از بنی اسرائیل است که در ساحل یکی از دریاها (ظاهراً دریای احمر بوده که  
در کنار سرزمین فلسطین قرار دارد) در بندری بنام ایله (که امروز بنام بندر  
ایلات معروف می باشد) زندگى مى کردند و از طرف خداوند به عنوان آزمایش  
و امتحان دستوری به آنها داده شد و آن اینکه صید ماهی را در آن روز تعطیل  
کنند اما آنها با آن دستور مخالفت کردند و گرفتار مجازات دردناکی شدند که  
شرح آنرا در این آیات می خوانیم.

در نخستین آیه می فرماید: (از قوم یهود معاصر خویش ماجرای شهری را که  
در کنار دریا قرار داشت سؤال کن) (و استلهم عن القرية التي كانت حاضرة  
البحر).

(و به یاد آنها بیاور زمانی را که در روز شنبه از قانون پروردگار تجاوز می کردند) (اذ یعدون فی السبت).

زیرا روز شنبه تعطیل آنها بود و وظیفه داشتند، دست از کار و کسب و صید ماهی بکشند و به مراسم عبادت آن روز بپردازند، اما آنها این دستور را زیر پا گذاردند.

سپس قرآن آنچه را در جمله قبل سربسته بیان کرده بود چنین شرح می دهد به خاطر بیاور (آن هنگام را که ماهیان در روز شنبه در روی آب آشکار می شدند و در غیر روز شنبه ماهی کمتر به سراغ آنها می آمد) (اذ تاتیهم حیتانهم یوم سبتهم شرعا).

(سبت) در لغت به معنی تعطیل عمل برای استراحت است و اینکه در قرآن در سوره (نبا) می خوانیم و جعلنا نومکم سباتا (خواب شما را مایه راحت شما قرار دادیم نیز اشاره به همین موضوع است، و روز شنبه را از این جهت (یوم السبت) نامیده اند که برنامه های کسب و کار معمولی در آن تعطیل می شد، سپس این نام بر این روز باقی ماند.

بدیهی است جمعیتی که در کنار دریا زندگی می کنند، قسمت مهمی از تغذیه و درآمدشان از طریق صید ماهی است، و گویا به خاطر تعطیل مستمری که قبلا در روز شنبه در میان آنها معمول بود، ماهیان در آن روز احساس امنیت از نظر صیادان می کردند و دسته دسته به روی آب ظاهر می شدند اما در روزهای دیگر که صیادان در تعقیب آنها بودند در اعماق آب فرو می رفتند!

این موضوع خواه جنبه طبیعی داشته، و یا یک جنبه فوق العاده و الهی، وسیلهای بود برای امتحان و آزمایش این جمعیت لذا قرآن می گوید: ما این

چنین آنها را به چیزی که در برابر آن مخالفت می کردند آزمایش می کردیم  
(كذلك نبلوهم بما كانوا يفسقون).

در حقیقت جمله (بما كانوا يفسقون) اشاره به آن است که آزمایش آنها  
به چیزی بود که آنها را به سوی خود جلب و به نافرمانی دعوت می کرد و  
همه آزمایشها همین گونه است، زیرا آزمایش باید میزان مقاومت افراد را در  
برابر کشش گناهان مشخص کند و اگر گناه کششی به سوی خود نداشت،  
آزمایش مفهومی نمی داشت.

هنگامی که این جمعیت از بنی اسرائیل در برابر این آزمایش بزرگ که با  
زندگی آنان کاملاً آمیخته بود قرار گرفتند، به سه گروه تقسیم شدند:  
(گروه اول) که اکثریت را تشکیل می دادند، به مخالفت با این فرمان الهی  
برخاستند.

(گروه دوم) که قاعدتاً اقلیت کوچکی بودند، در برابر گروه اول به وظیفه امر  
به معروف و نهی از منکر قیام کردند.

(گروه سوم)، ساکتان و بی طرفان بودند، که نه همگامی با گناهکاران داشتند  
و نه وظیفه نهی از منکر را انجام می دادند.

در آیه دوم مورد بحث، گفتگوی این گروه را با نهی کنندگان شرح می دهد و  
می گوید: (بخاطر بیاور هنگامی که جمعی از آنها به جمع دیگری گفتند: چرا  
قومی را اندرز می دهید که خداوند سرانجام آنها را هلاک می کند و یا به عذاب  
دردناکی کیفر خواهد داد) (واذ قالت امة منهم لم تعظون قوما الله مهلكهم او  
معذبهم عذابا شديدا).

(آنها در پاسخ گفتند: ما به خاطر این نهی از منکر می کنیم که وظیفه خود را  
در پیشگاه پروردگارتان انجام داده و در برابر او مسئولیتی نداشته باشیم، بعلاوه

شاید سخنان ما در دل آنها مؤثر افتد و دست از طغیان و سرکشی بردارند)  
(قَالُوا مَعْذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ).

از جمله بالا چنین استفاده می شود که اندرز دهندگان برای دو هدف این کار را انجام می دادند یکی به خاطر این که در پیشگاه خدا معذور باشند و دیگر اینکه شاید در دل گنهکاران مؤثر افتد، و مفهوم این سخن چنین است که حتی اگر احتمال تاثیر هم ندهند باید از پند و اندرز خودداری نمایند، در حالی که معروف این است که شرط وجوب امر به معروف و نهی از منکر احتمال تاثیر است.

ولی باید توجه داشت که گاهی بیان حقایق و وظائف الهی بدون احتمال تاثیر نیز واجب می شود و آن در موردی است که اگر حکم خدا گفته نشود و از گناه انتقاد نگردد کم بدست فراموشی سپرده می شود و بدعتها جان می گیرند و سکوت دلیل بر رضایت و موافقت محسوب می شود، در این گونه موارد لازم است حکم پروردگار آشکارا همه جا گفته شود هر چند اثری در گنهکاران نگذارد.

این نکته نیز شایان توجه است که نهی کنندگان می گفتند می خواهیم در پیشگاه (پروردگارتان) معذور باشیم، گویا اشاره به این است که شما هم در پیشگاه خدا مسئولیت دارید و این وظیفه تنها وظیفه ما نیست، وظیفه شما نیز می باشد.

آیه بعد می گوید: سرانجام دنیاپرستی بر آنان غلبه کرد (و فرمان خدا را به دست فراموشی سپردند، در این هنگام آنها را که از گناه نهی می کردند رهائی بخشیدیم ولی ستمکاران را به کیفر سختی به خاطر فسق و گناهشان مبتلا ساختیم)

(فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ).

شک نیست که این فراموشی، فراموشی حقیقی که موجب عذر است نبود، بلکه آنچنان بی اعتنائی به فرمان خدا کردند که گوئی به کلی آنرا فراموش نموده اند.

سپس مجازات آنها را چنین شرح می دهد: هنگامی که (در برابر آنچه از آن نهی شده بودند، سرکشی کردند به آنها گفتیم به شکل میمونهای طرد شده در آئید) (فلما عتوا عما نهوا عنه قلنا لهم کونوا قرده خاسئين )

روشن است که امر (کونوا) (بوده باشید) در اینجا یک فرمان تکوینی است، همانند انما امره اذا اراد شيئا ان يقول له كن فيكون (سوره یس آیه 28

نکته ها

در اینجا به چند موضوع باید توجه کرد:

## 1 - چگونه دست به گناه زدند؟

در اینکه این جمعیت، قانونشکنی را از کجا شروع کردند، در میان مفسران گفتگو است، از بعضی از روایات چنین استفاده می شود که نخست دست به حيله به اصطلاح شرعی زدند، در کنار دریا حوضچه هائی ترتیب دادند و راه آنها به دریا گشودند، روزهای شنبه راه حوضچه ها را باز می کردند، و ماهیان فراوان همراه آب وارد آنها می شدند، اما به هنگام غروب که می خواستند به دریا بازگردند راهشان را محکم می بستند، سپس روز یکشنبه شروع به صید آنها می کردند و می گفتند خداوند به ما دستور داده است صید ماهی نکنید، ما هم صید نکردهایم بلکه تنها آنها را در حوضچهها محاصره نموده ایم!

بعضی از مفسران گفته اند آنها روز شنبه قلابها را به دریا می افکندند، سپس روز بعد آنها از دریا بیرون می کشیدند و به این وسیله صید ماهی می نمودند. و از بعضی از روایات دیگر برمی آید که آنها بدون هیچ حیل‌های با بی اعتنائی کامل روزهای شنبه مشغول صید ماهی شدند. ولی ممکن است همه این روایات صحیح باشد به این ترتیب که در آغاز از طریق حيله به اصطلاح شرعی - به وسیله کندن حوضچه ها و یا انداختن قلابها - کار خود را شروع کردند، این کار، گناه را در نظر آنها کوچک و آنان را در برابر شکستن احترام روز شنبه جسور ساخت، کم کم روزهای شنبه علناً و بی پروا به صید ماهی مشغول شدند و از این راه مال و ثروت فراوانی فراهم ساختند.

## 2 - چه کسانی رهائی یافتند؟

ظاهر آیات فوق این است که از آن سه گروه (گنهکاران، ساکتان و اندرز دهندگان) تنها گروه سوم از مجازات الهی مصون ماندند و به طوری که در روایات آمده است آنها هنگامی که دیدند اندرز ایشان مؤثر واقع نمی شود ناراحت شدند و گفتند ما از شهر بیرون می رویم، شب هنگام به بیابان رفتند و اتفاقاً در همان شب کیفر الهی دامن دو گروه دیگر را گرفت. و اما اینکه بعضی از مفسران احتمال داده اند که تنها گروه گنهکار گرفتار عذاب شدند و ساکتان نیز رهائی یافتند با ظاهر آیات فوق به هیچوجه سازگار نیست.

## 3 - آیا هر دو گروه یک نوع کیفر داشتند؟

از آیات فوق چنین برمی آید که کیفر مسخ شدن، منحصر به گنهکاران بود زیرا میگوید فلما عتوا عما نهوا عنه... (هنگامی که در برابر آنچه نهی شده بودند

سرکشی کردند...) ولی از طرفی از آیات فوق نیز استفاده که تنها اندرز دهندگان از مجازات رهایی یافتند، زیرا می گوید انجینا الذین ینھون عن السوء (آنها را که نهی از منکر می کردند رهایی بخشیدیم).

از مجموع این دو چنین استفاده می شود که هر دو گروه مجازات شدند ولی مجازات مسخ، تنها مربوط به گنهکاران بود، و مجازات دیگران احتمالاً هلاکت و نابودی بوده است، هر چند گنهکاران نیز چند روزی پس از مسخ شدن - طبق روایات - هلاک شدند.

#### 4 - آیا مسخ جسمانی بوده یا روحانی؟

(مسخ) یا به تعبیر دیگر تغییر شکل انسانی به صورت حیوان مسلماً موضوعی بر خلاف جریان عادی طبیعت است، البته (موتاسیون) و جهش و تغییر شکل حیوانات به صورت دیگر در موارد جزئی دیده شده است، و پایه های فرضیه تکامل در علوم طبیعی امروز بر همان بنا نهاده شده، ولی مواردی که در آن موتاسیون و جهش دیده شده صفات جزئی حیوانات است، نه صفات کلی، یعنی هرگز دیده نشده است که نوع حیوانی بر اثر (موتاسیون) تبدیل به نوع دیگر شود، بلکه خصوصیتی از حیوان ممکن است دگرگون گردد، و تازه جهش در نسلهائی که به وجود می آیند دیده می شود، نه اینکه حیوانی که متولد شده است با جهش تغییر شکل دهد، بنابراین دگرگون شدن صورت انسان یا حیوانی به صورت نوع دیگر امری است خارق العاده.

اما بارها گفته ایم مسائلی بر خلاف جریان عادی طبیعی وجود دارد، گاهی به صورت معجزات پیامبران و زمانی به صورت اعمال خارق العادهای که از پاره های از انسانها سر میزنند، هر چند پیامبر نباشند (که البته با معجزات متفاوت

است) بنابراین پس از قبول امکان وقوع معجزات و خارق عادات، مسخ و دگرگون شدن صورت انسانی به انسان دیگر مانعی ندارد.

و همانطور که در بحث اعجاز انبیاء گفته ایم، وجود چنین خارق عاداتی نه استثناء در قانون علیت است نه بر خلاف عقل و خرد بلکه تنها یک جریان عادی طبیعی در اینگونه موارد شکسته می شود که نظیرش را در انسانهای استثنائی کرارا دیده ایم.

بنابراین هیچ مانعی ندارد که مفهوم ظاهر کلمه (مسخ) را که در آیه فوق و بعضی دیگر از آیات قرآن آمده است بپذیریم و بیشتر مفسران هم همین تفسیر را پذیرفته اند.

ولی بعضی از مفسران که در اقلیت هستند معتقدند که مسخ به معنی (مسخ روحانی) و دگرگونی صفات اخلاقی است، به این معنی که صفاتی همانند میمون یا خوک در انسانهای سرکش و طغیانگر پیدا شد، رو آوردن به تقلید کورکورانه و توجه شدید به شکم پرستی و شهوترانی که از صفات بارز این دو حیوان بود در آنها آشکار گشت.

این احتمال از یکی از قدمای مفسرین به نام (مجاهد) نقل شده است.

و اینکه بعضی ایراد کرده اند که مسخ بر خلاف قانون تکامل و موجب بازگشت و عقبگرد در خلقت است، درست نیست، زیرا قانون تکامل مربوط به کسانی است که در مسیر تکاملند، نه آنها که از مسیر انحراف یافته و از محیط شرائط این قانون به کنار رفته اند، فی المثل یک انسان سالم در سنین طفولیت مرتباً رشد و نمو می کند اما اگر نقائصی در وجود او پیدا شود، ممکن است نه تنها رشد و نموش متوقف گردد بلکه رو به عقب برگردد، و نمو فکری و جسمانی خود را تدریجاً از دست بدهد.

ولی در هر حال باید توجه داشت که مسخ و دگرگونی جسمانی متناسب با اعمالی است که انجام داده اند، یعنی چون عده ای از جمعیت‌های گنهکار بر اثر انگیزه هواپرستی و شهوترانی دست به طغیان و نافرمانی خدا می زدند و جمعی با تقلید کورکورانه کردن از آنها، آلوده به گناه شدند، لذا به هنگام مسخ هر گروه به شکلی که متناسب با کیفیت اعمال او بوده ظاهر می شده است.

البته در آیات مورد بحث تنها سخن از قرده (میمونها) به میان آمده است و از خنازیر (خوکها) سخنی نیست، ولی در آیه 60 سوره مائده گفتگو از جمعیتی به میان آمده است که به هنگام مسخ به هر دو صورت فوق (بعضی قرده و بعضی خنازیر) تغییر چهره دادند، که به گفته بعضی از مفسران مانند ابن عباس، آن آیه نیز در باره همین اصحاب سبت است که پیر مردان سرجنبانان شکم پرست و شهوتپرستان به خوک و جوانان مقلد چشم و گوش بسته که اکثریت را تشکیل می دادند به میمون تغییر چهره دادند.

ولی در هر حال، باید توجه داشت که طبق روایات، مسخ شدگان تنها چند روزی زنده می ماندند و سپس از دنیا می رفتند، و نسلی از آنها به وجود نمی آمد.

## 5 - خلافتکاری زیر پوشش کلاه شرعی

گرچه در آیات فوق اشارهای به حیل‌گری اصحاب سبت در زمینه گناه نشده است ولی همانطور که اشاره کردیم، بسیاری از مفسران در شرح این آیات اشاره به داستان کندن حوضچه ها و یا نصب قلابها در دریا در روز شنبه کرده اند، و در روایات اسلامی نیز این موضوع دیده می شود بنابراین مجازات و کیفر الهی که با شدت درباره این گروه جاری شد، نشان می دهد که چهره واقعی گناه هرگز با دگرگون ساختن ظاهر آن و به اصطلاح کلاه شرعی درست کردن،

دگرگون نمی گردد، حرام، حرام است، خواه صریحا انجام گیرد، یا زیر لفافه های دروغین و عذرهای واهی.

آنها که تصور می کنند، گناه را می توان با تغییر چهره صوری تبدیل به یک عمل مجاز کرد در حقیقت خود را فریب می دهند، و بدبختانه این کار در میان بعضی از بی خبرانی که خود را به دین منتسب می کنند، فراوان دیده می شود، و همانست که چهره مذهب را در نظر افراد دور افتاده سخت بدنما کرده است.

عیب بزرگی که این عمل دارد - علاوه بر زشت نشان دادن چهره مذهب - این است که گناه را در نظرها کوچک می کند و از اهمیت آن می کاهد و افراد را چنان جسور در برابر گناه می سازد که پس از انجام اینگونه کارها کم کم آماده برای انجام گناهان بطور صریح و آشکار می شوند.

در نهج البلاغه می خوانیم که علی (علیه السلام) از پیامبر (صلی الله علیه و آله) چنین نقل می کند:

(روزی فرا می رسد که مردم به وسیله اموالشان آزمایش می شوند، بر خدا منت می گذارند که دیندارند، و در عین حال در انتظار رحمت اویند و از مجازات او خود را در امان می بینند (يستحلون حرامه بالشبهات الكاذبة و الاهواء الساهية فيستحلون الخمر بالنبيذ و السحت بالهدية و الربا بالبيع): (حرام خدا را با شبهات دروغین و خیالات واهی حلال می شمردند، شراب را تحت عنوان نبیذ و رشوه را به عنوان هدیه (و حق و حساب و ربا را به نام بیع، برای خود حلال می پندارند) نهج البلاغه آخر خطبه 156).

باید توجه داشت که انگیزه اینگونه حيله ها یا پوشیدن چهره زشت باطنی خود در افکار عمومی است، و یا فریب دادن وجدان و کسب آرامش کاذب درونی.

## 6 - اشکال مختلف آزمونهای الهی

درست است که ماهی گرفتن از دریا برای ساحلنشینان کار خلافی نیست گاهی ممکن است خداوند برای امتحان و آزمایش، جمعیتی را موقتاً از این موضوع نهی کند، تا مقدار فداکاری آنها روشن شود، و این یکی از اشکال امتحان خداوند است به علاوه روز شنبه در آئین یهود، روز مقدسی بود و دستور داشتند برای احترام آن روز و رسیدن به عبادت و برنامه های مذهبی دست از کسب و کار بکشند، ولی ساحلنشینان ایله همه این مسائل را نادیده گرفتند و آنچنان مجازات شدند که زندگینامه آنها درس عبرتی برای آیندگان شد.

آیه (167) تا (168) و ترجمه

(وإذ تأذن ربك لبيعن عليهم إلى يوم القيمة من يسومهم سوء العذاب إن ربك لسريع العقاب وإنه لغفور رحيم) (167) (وقطعناهم في الأرض أئمة منكم الصالحون ومنهم دون ذلك وبلونهم بالحسنة والسيئات لعلمهم يرجعون) (168)  
ترجمه:

167 - و (نیز بخاطر بیاور) هنگامی را که پروردگارت اعلام کرد تا دامنه قیامت کسی را بر آنها مسلط خواهد ساخت که آنها را به طور مداوم در عذاب سختی قرار دهد، زیرا پروردگارت مجازاتش سریع (در عین حال در مقابل توبهکاران آمرزنده و مهربان است).

168 - و آنها را در زمین به صورت گروههایی پراکنده ساختیم، گروهی از آنها صالح و گروهی غیر آن هستند و آنها را به نیکبها و بدبها آزمودیم شاید بازگردند.

تفسیر:

پراکندگی یهود

این آیات در حقیقت اشاره به قسمتی از کیفرهای دنیوی آن جمع از یهود است که در برابر فرمانهای الهی قد علم کردند و حق و عدالت و درستی را به زیر پا گذاردند.

نخست می گوید: به خاطر بیاور زمانی که پروردگار تو اعلام داشت که بر این جمعیت گنهکار عده ای را مسلط می کند، که به طور مداوم تا دامنه قیامت آنها را در ناراحتی و عذاب قرار دهند) (وإذ تأذن ربك لبيعن عليهم إلى يوم القيامة من يسومهم سوء العذاب )

(تاذن) و (اذن) هر دو به معنی اعلام کردن است، و نیز به معنی سوگند یاد کردن آمده است، در این صورت معنی آیه چنین می شود که خداوند سوگند یاد کرده است که تا دامنه قیامت چنین اشخاصی در ناراحتی و عذاب باشند. از این آیه استفاده می شود که این گروه سرکش، هرگز روی آرامش کامل نخواهند دید، هر چند برای خود حکومت و دولتی تاسیس کنند، باز تحت فشار و ناراحتی مداوم خواهند بود، مگر اینکه برآستی، روش خود را تغییر دهند، و دست از ظلم و فساد بکشند.

و در پایان آیه اضافه می کند که پروردگار تو هم مجازاتش برای مستحقان، سریع است، و هم نسبت به خطاکاران توبهکار آمرزنده و مهربان. (ان ربك لسريع العقاب و انه لغفور رحيم)

و این جمله نشان می دهد که خداوند راه بازگشت را به روی آنان باز گذارده، تا کسی گمان نبرد که سرنوشت اجباری تواءم با بدبختی و کیفر و مجازات برای آنها تعیین شده است.

در آیه بعد به پراکندگی یهود در جهان اشاره کرده میگوید: ما آنها را در زمین متفرق ساختیم و به گروههای مختلفی تقسیم شدند، بعضی از آنها صالح بودند به همین دلیل هنگامی که فرمان حق و دعوت پیامبر اسلام (ﷺ) را شنیدند، ایمان آوردند، و جمعی دیگر چنین نبودند و حق را پشت سر انداختند و برای تامین زندگی مادی خود از هیچ کاری فروگذار نکردند (وقطعناهم فی الارض اما منهم الصالحون و منهم دون ذلك).

باز در این آیه، این حقیقت تجلی می کند که اسلام هیچگونه خصومتی با نژاد یهود ندارد و به عنوان پیروان یک مکتب و یا وابستگان به یک نژاد، آنها را محکوم نمی نماید بلکه مقیاس و معیار سنجش را اعمال آنها قرار میدهد.

سپس اضافه می کند ما آنها را با وسائل گوناگون، نیکیه‌ها و بدیه‌ها آزمودیم  
شاید بازگردند (و بلوناهم بالحسنات و السيئات لعلهم يرجعون )

گاهی آنها را تشویق کردیم و در رفاه و نعمت قرار دادیم، تا حس شکر  
گزاری در آنها برانگیخته شود و به سوی حق باز آیند، و گاهی به عکس آنها را  
در شدائد و سختیها و مصائب فرو بردیم، تا از مرکب غرور و خود پرستی و  
تکبر فرود آیند و به ناتوانی خویش پی برند، شاید بیدار شوند و به سوی خدا  
بازگردند، و هدف در هر دو حال مساله تربیت و هدایت و بازگشت به سوی  
حق بوده است.

بنابراین حسنات هر گونه نعمت و رفاه و آسایشی را شامل می شود همانطور  
که سیئات هر گونه ناراحتی و شدت را فرا میگیرد، و محدود ساختن مفهوم این  
دو در دایره معینی هیچگونه دلیل ندارد.

آیه (169) و (170) ترجمه

(فخلف من بعدهم خلف ورثوا الكتب يأخذون عرض هذا الا دنى ويقولون  
سيغفر لنا وإن يأثم عرض مثله يأخذوه ألم يؤخذ عليهم ميثق الكتب أن لا  
يقولوا على الله إلا الحق ودرسوا ما فيه والدار الاخرة خير للذين يتقون أفلا  
تعقلون) (169) (والذين يمسكون بالكتب وأقاموا الصلوة إنا لا نضيع أجر  
المصلحين) (170)

ترجمه:

169 - بعد از آن فرزندانی جانشین آنها شدند که وارث کتاب (آسمانی،  
تورات) گشتند (اما با این حال) متاع این دنیای پست را گرفته (بر حکم و  
فرمان خدا ترجیح دادند) و میگفتند (اگر ما گنه کاریم) خداوند به زودی ما را  
میبخشد (ما از کرده خود پشیمانیم) اما اگر متاع دیگری همانند آن به دستشان  
بیفتد آنرا میگیرند (و باز حکم خدا را پشت سر میافکنند) آیا پیمان کتاب (خدا)  
از آنها گرفته نشده که بر خدا (دروغ نبندند و) جز حق نگویند و آنان بارها آنرا  
خوانده اند، و سرای آخرت برای آنها که پرهیزگاری پیشه کنند بهتر است آیا  
نمی فهمید؟!

170 - و آنها که به کتاب (خدا) تمسک جویند و نماز را برپا دارند (پاداش  
بزرگی خواهند داشت زیرا) ما پاداش مصلحان را ضایع نخواهیم کرد.

تفسیر:

در آیات گذشته سخن از نیاکان آنها بود، ولی در آیه فوق، بحث از فرزندان  
و اخلاف آنها به میان آمده است. نخست یادآور می شود که فرزندانی  
جانشینشان شدند که کتاب آسمانی

یعنی تورات را از پیشینیان خود به ارث بردند، اما با این حال فریفته متاع بی ارزش این جهان ماده شدند، حق و هدایت را با منافع مادی خویش معاوضه میکردند (فخلف من بعدهم خلف ورثوا الكتاب یاخذون عرض هذا الادنى).

خلف (بر وزن حرف) چنانکه بعضی از مفسران گفته اند غالباً به معنی فرزندان ناصالح است در حالی که خلف (بر وزن شرف) به معنی فرزند صالح می آید.

سپس اضافه می کند هنگامی که آنها در کشمکش وجدان از یک سو، و منافع مادی از سوی دیگر قرار میگیرند، دست به دامن امیدهای کاذب زده، میگویند ما این منفعت نقد را مشروع یا نامشروع به چنگ می آوریم، خداوند رحیم و مهربان است و بزودی ما را خواهد بخشید (ویقولون سیغفر لنا). این جمله نشان می دهد که آنها بعد از انجام چنین کاری یکنوع پشیمانی زودگذر و حالت توبه ظاهری به خود می گرفتند، ولی بطوری که قرآن میگوید: این ندامت و پشیمانی آنها به هیچوجه ریشه نداشت به همین دلیل اگر سود مادی دیگری همانند آن به دستشان می آمد، آنرا میگرفتند (وان یاتهم عرض مثله یاخذوه). عرض (بر وزن غرض) به معنی موجود عارضی و کم دوام و ناپایدار است، و به متاع جهان ماده از اینرو عرض گفته اند که معمولاً ناپایدار است، روزی به سراغ انسان می آید، آنچنان که حسابش از دست میرود، و روزی آنچنان از دسترس انسان دور می شود که در انتظار ذرهای از آن، آه میکشد، بعلاوه اصولاً همه نعمتهای این جهان ناپایدار و فناپذیر است.

در هر حال این جمله اشاره به رشوه خواریهایی جمعی از یهود، و تحریف آیات آسمانی به خاطر آن، و فراموش کردن احکام پروردگار به خاطر تضاد با منافع آنها می کند.

لذا به دنبال آن میفرماید: آیا اینها به وسیله کتاب آسمانیشان تورات پیمان نبسته بودند که بر خدا دروغ نبندند و احکام او را تحریف نکنند و جز حق چیزی نگویند؟! (الم يؤخذ عليهم ميثاق الكتاب ان لا يقولوا على الله الا الحق). سپس میگوید: اگر آنها از آیات الهی آگاهی نداشتند و دست به این اعمال خلاف میزدند ممکن بود برای خودشان عذری بسازند، ولی اشکال کار این است که آنها کرارا محتویات تورات را دیده و فهمیده بودند در عین حال آنرا ضایع ساختند و فرمانش را پشت سر انداختند (و درسوا ما فيه).

درس در لغت به معنی تکرار چیزی است و از آنجا که به هنگام مطالعه و فرا گرفتن چیزی از استاد و معلم، مطالب تکرار میگردد به آن، درس گفته شده است، و نیز اگر می بینیم کهنگی و فرسودگی را درس و اندراس میگویند به خاطر آن است که باد و باران و حوادث دیگر پیدری بر بناهای کهنه گذشته و آنها را فرسوده ساخته است.

سرانجام می فرماید: اینها اشتباه میکنند، و این اعمال و متاعها سودی برای آنها نخواهد داشت، بلکه سرای دیگر برای پرهیزکاران بهتر است (و الدار الآخرة خير للذين يتقون).

آیا شما حقایقی را به این روشنی درک نمیکنید (ا فلا تعقلون).

در برابر گروه فوق اشاره به گروه دیگر می کند که آنها نه تنها از هر گونه تحریف و کتمان آیات الهی بر کنار بودند، بلکه به آن تمسک جسته و مو به مو آنها را اجرا کردند، قرآن این جمعیت را مصلحان جهان نام نهاده و اجر و پاداش مهمی برای آنها قائل شده و در باره آنها چنین میگوید: کسانی که تمسک به کتاب پروردگار جویند و نماز را برپا دارند پاداش بزرگی خواهند داشت زیرا ما

پاداش مصلحان را ضایع نخواهیم ساخت (والذین یمسکون بالکتاب و اقاموا الصلوة انا لا نضیع اجر المصلحین).

در اینکه منظور از این کتاب تورات است یا قرآن مجید مفسران دو گونه تفسیر دارند ولی با توجه به آیات گذشته، ظاهر این است که اشاره به گروهی از بنی اسرائیل باشد که حساب خودشان را از افراد گمراه جدا ساختند.

البته شک نیست که تمسک جستن به تورات یا انجیل - با توجه به بشاراتی که در آنها راجع به پیامبر اسلام (ﷺ) آمده است - از ایمان به این پیامبر جدا نخواهد بود

تعبیر به یمسکون که به معنی تمسک جستن است، نکته جالبی را در بر دارد، زیرا تمسک به معنی گرفتن و چسبیدن به چیزی برای حفظ و نگهداری آن میباشد، و این صورت حسی آن است، و صورت معنوی آن این است که انسان با کمال جدیت پایبند به عقیده و برنامه ای باشد و در حفظ و حراست آن بکوشد، تمسک به کتاب الهی این نیست که انسان صفحات قرآن و تورات و یا کتاب دیگری را محکم در دست بگیرد و در حفظ و حراست جلد و کاغذ آن بکوشد، بلکه تمسک واقعی آن است که اجازه ندهد کمترین مخالفتی با آن از هیچ سو انجام شود و در تحقق یافتن مفاهیم آن از جان و دل بکوشد.

آیات فوق به خوبی نشان می دهد که اصلاح واقعی در روی زمین بدون تمسک به کتب آسمانی و فرمانهای الهی امکانپذیر نمیشود، و این تعبیر بار دیگر این حقیقت را تاکید می کند که دین و مذهب تنها یک برنامه مربوط به جهان ماوراء طبیعت و یا سرای آخرت نیست، بلکه آئینی است در متن زندگی انسانها، و در طریق حفظ منافع تمام افراد بشر و اجرای اصول عدالت و صلح و رفاه و آسایش و بالاخره هر مفهومی که در معنی وسیع اصلاح جمع است.

و اینکه می بینیم از میان فرمانهای خدا مخصوصا روی نماز تکیه شده است به خاطر آن است که نماز واقعی پیوند انسانرا با خدا چنان محکم می کند که در برابر هر کار و هر برنامه او را حاضر و ناظر می بیند و مراقب اعمال خویش و این همان است که در آیات دیگر از آن تعبیر به تاثیر نماز در دعوت به امر به معروف و نهی از منکر شده است، و ارتباط این موضوع با اصلاح جامعه انسانی روشنتر از آن است که نیاز به بیان داشته باشد.

از آنچه گفته شد روشن می شود که این یک برنامه ویژه قوم یهود نبوده است بلکه اصلی است در زندگی امتهای و ملتها، بنابراین آنان که با کتمان کردن حقایق و تحریف آنها متاعی ناپایدار و منفعی زودگذر برای خود فراهم میسازند و به هنگامی که نتایج شوم کار خود را می بینند، حالت یک توبه دروغین به خود می گیرند توبه ای که در برابر لبخند یک منفعت مادی دیگر همچون برف در آفتاب تابستان آب می شود، در حقیقت مخالفان اصلاح در جوامع انسانی هستند و منافع جمع را فدای منافع شخص خود میکنند، خواه این کار از یک یهودی سر بزند یا یک مسیحی و یا یک مسلمان!

آیه (171) و ترجمه

(وإذ نتقنا الجبل فوقهم كانه ظلة و ظنوا أنه واقع بهم خذوا ما أتيناكم بقوة و اذكروا ما فيه لعلكم تتقون) (171)

ترجمه:

171 - و (نیز بخاطر بیاور) هنگامی را که کوه را بر فراز آنها همچون سایبانی بلند کردیم، آنچنان که گمان کردند بر آنها فرود خواهد آمد (و در این حال از آنها پیمان گرفتیم و گفتیم) آنچه را به شما (از احکام و دستورات) داده ایم با قدرت (و جدیت) بگیرید و آنچه را در آن است به یاد داشته باشید (و عمل کنید) تا پرهیزگار شوید.

تفسیر:

آخرین سخن درباره قوم یهود

نتقنا از ماده نتق (بر وزن قلع) در اصل به معنی کندن چیزی از جایش و به سوی دیگری پرتاب کردن است، به زنانی که زیاد فرزند می آورند نیز ناتیق میگویند، زیرا به آسانی فرزند را از محیط رحم جدا کرده و به خارج میگذارند. این آیه آخرین آیه ای است که در این سوره پیرامون زندگی بنی اسرائیل سخن میگوید و در آن سرگذشت دیگری را به جمعیت یهود یادآوری می کند، سرگذشتی که هم درس عبرت است و هم دلیل بر سپردن یک پیمان میگوید: به خاطر بیاورید هنگامی که کوه را بالای سر آنها قرار دادیم، آنچنان که گویی سایبانی بر سر آنها بود (وإذ نتقنا الجبل فوقهم كانه ظلة) و آنچنان که آنها گمان می بردند بر سرشان سقوط خواهد کرد وحشت و اضطراب سراسر وجودشان را گرفت، و به تضرع افتادند (و ظنوا انه واقع بهم).

در همان حال به آنها گفتیم آنچه را از احکام به شما داده ایم با جدیت و قوت بگیرید (خذوا ما آتیناکم بقوة).

و آنچه در آن آمده است به خاطر داشته باشید تا پرهیزگار شوید از کیفر خدا بترسید و به پیمانهای که در آن از شما گرفته ایم عمل کنید (واذكروا ما فيه لعلکم تتقون).

این آیه با تفاوت مختصری در سوره بقره آیه 63 گذشت، و همانطور که در آنجا گفتیم طبق گفته مفسر معروف طبرسی در مجمع البیان از قول ابن زید، این جریان هنگامی بود که موسی (علیه السلام) از کوه طور باز می گشت و احکام تورات را با خود می آورد، موقعی که وظایف واجب و دستورات حلال و حرام را به قوم خود اطلاع داد، آنها تصور کردند عمل به اینهمه وظائف کار مشکلی است و به همین جهت بنای مخالفت و نافرمانی گذاردند، در این هنگام قطعه عظیمی از کوه بالای سر آنها قرار گرفت آنها چنان در وحشت فرو رفتند که دست به دامن موسی (علیه السلام) زدند، موسی (علیه السلام) در همان حال گفت: اگر پیمان وفاداری به این احکام ببندید این خطر برطرف خواهد شد، آنها تسلیم شدند و در پیشگاه خدا سجده کردند و بلا از سر آنها گذشت.

#### نکته ها

در اینجا دو سؤال پیش می آید که در سوره بقره به آنها و پاسخ آنها اشاره کرده ایم و فشرده آنرا در اینجا می آوریم.

سؤال اول - آیا پیمان گرفتن در این حال جنبه اجباری ندارد؟

پاسخ - شک نیست که در آن حال یکنوع اضطرار بر آنها حکومت میکرده، ولی مسلماً بعداً که خطر برطرف شد ادامه راه را با اختیار خود می توانستند انتخاب کنند.

به علاوه اجبار و اکراه در عقیده معنی ندارد ولی در برنامه های عملی که ضامن خیر و سعادت انسان است چه مانعی دارد که با اجبار مردم را به آن وادار کنند، آیا اگر کسی را به اجبار وادار به ترک اعتیاد و یا رفتن از راه امن و امان و خودداری از راه خطرناک کنند عیب دارد؟

سؤال دوم - چگونه کوه بالای سر آنها قرار گرفت؟

پاسخ - بعضی از مفسران معتقدند که به فرمان خدا کوه طور از جا کنده شد و همچون سایبانی بر سر آنها قرار گرفت.

بعضی دیگر می گویند بر اثر یک زلزله شدید چنان کوه تکان خورد که افرادی که پای کوه بودند، سایه قسمت بالای آنرا بر سر خود مشاهده کردند. این احتمال نیز وجود دارد که قطعه عظیمی از کوه کنده شد و در یک لحظه زودگذر بر فراز سر آنها قرار گرفت، سپس از آنجا گذشت و به کناری افتاد. و در هر حال شک نیست که این یک موضوع خارق العاده بوده است نه یک جریان طبیعی.

موضوع دیگری که باید در آیه مورد توجه قرار گیرد این است که نمی گوید کوه بر سر آنها سایبان شد، بلکه میگوید همانند سایبانی گردید (کانه ظلة). این تعبیر یا به خاطر آن است که سایبان را معمولاً برای اظهار محبت بالای سر افراد قرار می دهند، در حالی که در آیه مورد بحث این کار به عنوان یک بلا و تهدید بود و یا به خاطر این است که سایبان امری است پایدار در حالی که قرار گرفتن کوه بالای سر آنها جنبه موقتی و ناپایدار داشت.

گفتیم با این آیه آیات مربوط به سرگذشت بنی اسرائیل و حوادث گوناگون و خاطرات شیرین و تلخ در مورد آنها (در این سوره) پایان می پذیرد، و این سرگذشت آخرین سرگذشت انبیاء است که در این سوره آمده است.

ذکر این آیه در پایان سرگذشت آنها در این سوره - با اینکه آخرین جریان مربوط به این جمعیت نیست - ممکن است به خاطر این باشد که هدف نهائی از تمام این ماجراها همان تمسک به آیات پروردگار و عمل به پیمانهای او و برای رسیدن به تقوا و پرهیزکاری است که در این آیه و آیه پیش از آن بیان شده است.

یعنی تمام رسالت موسی (علیه السلام) و سایر انبیاء و مبارزات و درگیریهای مستمر و سخت آنان، و ناراحتیها و شدائد طاقتفرسائی که تن به آن دادند، همه برای آن بوده است که فرمان خدا و اصول حق و عدالت و پاکی و تقوا در میان همه به طور کامل اجرا گردد.